

NGO TÌNH PHU QUẢN

DESIGN@TRUYEN.COM
DES. BY NGUYEN NGUYEN

CUNG CHỦ:
NGO TÌNH PHU QUẢN

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76: Phiên Ngoại 1

Chương 77: Phiên Ngoại 2

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Thời điểm mở cửa bước vào nhà, tôi theo thói quen hướng vào phòng hô một tiếng “Em đã về”. Tuy rằng trước sau đều không hề có ai đáp lại, nhưng không sao, tôi cũng đã quen với việc đó rồi. Thứ nhất, Dịch Thiên không phải lúc nào cũng ở nhà. Thứ hai, cho dù anh có ở nhà cũng sẽ không đáp lại tôi.

Tôi khệ nệ kéo hành lí vào nhà. Lần này đi thành phố A một tuần, mỗi ngày đều chạy theo quản lý xuống nhà xưởng, buổi tối còn bị ép đi uống rượu đến nửa đêm mới được thả về khách sạn, ở trong nhà vệ sinh nôn đến long trời lở đất, đợi đến khi được đi ngủ cũng không biết đã mấy giờ rồi. Vài ngày không được nghỉ ngơi đầy đủ, hiện tại cả người tôi đều cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa rồi nhào lên giường mà hảo hảo ngủ một giấc.

Khom lưng xuống đổi giày mới phát hiện trên mặt đất có hai đôi giày khác đặt cạnh nhau. Tôi sửng sò, đi vào phòng khách, lập tức nghe thấy từ trong phòng ngủ truyền ra tiếng thở dốc đầy ám muội.

Đứng hình tại chỗ.

“Dịch Thiên... Điềm nhẹ... Điềm nhẹ... A...” Thanh âm càng lúc càng lên cao.

Trong tiếng khóc lẫn tiếng rên rỉ, nháy mắt trái tim tôi như bị hàng trăm mũi kim xuyên qua, đau đến cả người đều phát run.

Đột nhiên nhớ tới một tin tức trước kia đã từng xem qua, người vợ về nhà phát hiện chồng mình cùng tình nhân ở trên giường lêu lổng, dưới cơn nóng giận liền dùng dao đâm chết cả hai người. Giờ khắc này tôi lại có chút kính nể nữ nhân nọ, cô ấy tốt xấu gì cũng có thể đem nỗi thống khổ chuyển thành sự phẫn nộ, còn có sức mà đồng quy vu tận. Mà tôi chỉ có thể giống như bệnh nhân tâm thần không ngừng phát run, phải tựa vào ghế sofa chậm rãi ngồi xuống mới không chật vật mà té ngã xuống sàn.

Kì thật con người luôn có một loại bản năng muốn trốn tránh khỏi nỗi đau, tựa như hiện tại, mỗi tế bào trên thân thể đều run rẩy gào thét hãy rời khỏi đây, nhưng tôi lại nắm chặt tay lại, tự tạo nỗi đau cho chính mình, tự ngược bản thân mình.

Trong lòng có cái gì đó nhanh chóng vỡ ra. Sự kiên quyết chưa bao giờ bị dao động từng chút từng chút một đứt gãy, đồng thời cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nội tâm của mình suy sụp mà không có biện pháp chống đỡ.

Khi còn bé đã từng lơ đãng nhìn thấy một hình ảnh trên TV, trong mắt nam sinh thế giới chỉ có hai màu đen trắng, nhưng đến khi gặp được một nữ hài, lại có thể nhìn ra nhiều sắc thái hơn. Bắt đầu từ nữ sinh, màu sắc dần chậm rãi lan rộng ra, bầu trời màu xanh, hoa anh đào màu hồng, thế giới của nam sinh dần trở nên sáng ngời rực rỡ.

Đoạn thời gian đó chỉ cần nhắm mắt lại tôi cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh này. Tự nói với bản thân: một ngày nào đó, mình cũng sẽ đợi được một người như vậy, một người cứu mình khỏi vô vọng và nhân sinh hắc ám, cấp cho mình hi vọng cùng dương quang.

Còn hiện tại, hi vọng cùng dương quang của tôi, lại đang ở trong phòng ngủ của chính tôi, cùng với một người khác.

Tôi hít sâu một hơi, một lần nữa đứng dậy ra cửa lấy hành lí. Đại khái là đau đến tận cùng chết lặng, hoặc là kì thật khả năng chịu đựng của con người có hạn, lúc này đây gặp quá nhiều kích thích, tôi rất cực chỉ muốn đem chúng chôn xuống thật sâu, không để chúng ngang nhiên giày xéo tâm can mình nữa.

Kéo vali vào phòng khách, hai người kia có vẻ đã xong việc, trong phòng đã không còn thanh âm nào. Mở hành lí ra, ở bên trong hai phần ba đều là những đồ ăn mà Dịch Thiên thích nhất, đem chúng để lên bàn. Từ trong tủ quần áo tìm một chiếc túi to, đem những thứ kia nhét hết vào, chuẩn bị chút nữa sẽ ném đi. Nhìn chiếc túi chật ních, lòng tôi đau đến lợi hại, thế này cùng với ném tiền đi có khác gì nhau.

Phía sau “lạch cạch” một tiếng, tôi quay đầu lại, cư nhiên là Dịch Thiên đẩy cửa ra ngoài. Anh mặc một chiếc quần bò cạp trễ, phía trên không mặc áo, trên trán vẫn còn đọng mồ hôi, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng lạnh lùng. Anh nhìn thấy tôi cũng không tỏ ra kinh ngạc, chỉ lướt qua rồi rót một cốc nước uống hết.

Tôi lảng lảng mà nhìn hầu kết anh di chuyển lên xuống, cảm thấy sùnn mặt nhìn nghiêng của anh thật anh tuấn, trong lòng nghĩ chốc

nữa phải ném cả chiếc cốc kia đi, không cần phải rửa mà rửa cũng không sạch.

Từ phòng ngủ lại đi ra một nam sinh tinh xảo, xinh đẹp. Nếu như nói tôi là cái loại ném ra đường có dùng kính lúp tìm cũng không thấy, thì cậu ta chính là loại người đi đến bất cứ chỗ nào cũng sẽ thành tiêu điểm.

Tôi vốn tưởng rằng nhìn thấy mình cậu ta sẽ sợ hãi một chút, ngượng ngùng một chút, hổ thẹn một chút. Dù sao đây cũng là nhà của tôi, người vừa mới ở trên người cậu ta cũng là người yêu của tôi. Ai mà biết được cậu ta còn tỏ vẻ không nhìn thấy, chỉ hướng Dịch Thiên thần nhiên cười, hạ thanh nói “Em đi đây”, sau đó liền li khai. Tôi lắc đầu nhìn bóng lưng đối phương, thềm than đứa nhỏ này thủ đoạn thật cao, so với những nam hài trước kia cùng Dịch Thiên lên giường, thường đối với tôi châm chọc, khiêu khích, diễu võ giương oai đều cao hơn một bậc. Bất quá điều này cùng tôi không có quan hệ.

Đáng lẽ tôi nên đem vali mang vào phòng ngủ, nhưng hiện tại một bước cũng không muốn đi vào. Cũng không phải bởi vì không dám đối mặt, mà là tôi lo lắng tình cảnh bên trong kia sẽ trực tiếp quật ngã tôi xuống, vì thế tôi chọn cách đem việc chính nói ra trước.

“Dịch Thiên, chúng ta chia tay đi.” Thanh âm bình tĩnh chỉ tựa như đang nói “Hôm nay thời tiết thật đẹp” vậy, ngay cả tôi cũng kinh ngạc với chính mình.

Nam nhân đối diện buông cốc nhượng mảy nhìn tôi, lúc lâu sau mới phun ra một câu: “Chúng ta có từng cùng một chỗ sao?”

Tôi bưng tỉnh ngộ, thầm mắng mình thật ngu ngốc mới có thể nói ra lời như thế. Chưa nói đến hai người chúng tôi vốn không nên cùng một chỗ, tôi đối với anh bất quá cũng chỉ là một công cụ tiết dục miễn phí mà thôi, một công cụ tiết dục mà anh không từ thủ đoạn nào để chà đạp.

Tôi đi vào phòng đọc, mở ra ngăn tủ bị khóa dưới bàn học, lấy ra một văn kiện, bên trong có ảnh chụp cùng cuộn phim. Đứng dậy đi ra ngoài.

Chính là nhờ mấy thứ này, tôi đã cột lấy anh ở bên người suốt ba năm trời.

Tôi đi đến trước mặt anh, đem văn kiện đưa qua, “Ảnh chụp cùng phim đều ở bên trong.”

Anh cũng không buồn động đậy, khước miệng gọi lên một mặt trào phúng, “Cậu lại muốn giờ trò quỷ gì?”

Tôi nhìn ra được là anh không hề tín nhiệm tôi, trong lòng trống rỗng đến lợi hại. Anh luôn cho rằng tôi lại nghĩ ra một trò gì đó lừa anh, cho nên dù trước mắt là vật mình đã tìm suốt ba năm, anh cũng không muốn tiếp nhận.

Kì thật cũng không thể trách anh. Ba năm trước tôi chuốc say anh rồi cùng anh phát sinh quan hệ, còn chụp lại ảnh để uy hiếp anh phải ở bên tôi. Những bức ảnh đó là lợi thế duy nhất của tôi, mất đi chúng cũng tức là mất đi anh. Giờ đây tôi lại dễ dàng giao cho anh như vậy, anh nếu như không chút nghi ngờ mà nhận lấy mới thực sự kì quái.

Kì thật với gia cảnh của Dịch Thiên, những bức ảnh này dù có phát tán ra cũng không ai dám đả động đến anh, nhưng với tính cách của Dịch Thiên, căn bản sẽ không cho phép có nhiều hơn một người nhìn thấy mấy bức ảnh này. Cho nên tôi mới thành công, thành công mà bắt anh lưu lại bên mình. Mặc dù sau đó bị anh cưỡng bức đến mức phải vào viện, lòng tôi cũng tràn đầy hưng phấn hạnh phúc.

Tôi cho rằng, hết thầy mọi chuyện rồi sẽ tốt lên. Chỉ cần tôi cố gắng, tôi đối với anh thật tốt, anh nhất định sẽ động tâm, sẽ tiếp nhận tôi, rồi sẽ... yêu tôi.

Khi đó tôi ngây thơ ngu xuẩn, không hiểu thế giới này mọi chuyện đều có cái giá của nó.

Tôi đem văn kiện nhét vào tay anh, “Anh được tự do, từ nay về sau sẽ không còn ai có thể uy hiếp anh được nữa.”

Anh nhíu mày một bên vừa đánh giá tôi, một bên vừa lấy đồ vật từ trong văn kiện. Nhìn thấy những bức ảnh bất kham sắc mặt lập tức thay đổi, như là nhìn thấy vật gì ghê tởm đến cực điểm.

Tôi có chút mệt, mệt đến sắp không mở mắt ra được. Rốt cuộc là vẫn đi vào phòng ngủ tìm chăn gối, ôm đến phòng khách, chuẩn bị nằm trên ghế sofa ngủ một giấc.

Dịch Thiên vẫn đứng bất động, có lẽ là vui mừng quá mức đường đột khiến anh trở tay không kịp. Tôi cũng không quản anh, tựa vào ghế chuẩn bị tiến vào mộng đẹp. Đột nhiên một trận lay động mạnh mẽ dựng ngược tôi lên, Dịch Thiên túm cổ áo tôi hung ác nhìn, “Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Tôi ngửa đầu nhìn trần nhà, trên trần vừa nát lại vừa cũ, bức tường xung quanh ố vàng, cũng giống như chủ nhân của nó tản ra một loại khí tức đòì bại. Một lúc lâu sau, tôi nghe được thanh âm của mình trống rỗng vang lên, “Dịch Thiên, đây là nhà tôi...”

Tôi từ nhỏ đến lớn đều không hề hi vọng xa vời, bắt quá chỉ muốn có một gia đình mà thôi. Ở cô nhi viện giống như vật bỏ đi bị người nhận nuôi trả trở lại, ở trường học bị xa lánh, bị khi dễ, nửa đêm nằm trên giường thần chí không rõ, trong đầu chỉ có độc một suy nghĩ chính là: nếu mình có một ngôi nhà thì tốt rồi.

Lớn lên rất cuộc cũng có một ngôi nhà. Tuy rằng là phòng đi thuê, tuy rằng nơi này vừa nhỏ lại tồi tàn, tuy rằng người duy nhất trong nhà cũng không thương tôi. Nhưng không sao, tôi thấy rất thỏa mãn.

Chỉ không nghĩ tới, Dịch Thiên lại hận tôi đến vậy, dẫn người đến tận đây, cốt chỉ để làm nhục tôi.

Từ khi cùng ở bên nhau, anh đều dùng mọi phương pháp để thương tổn tôi, xem tôi thống khổ để làm vui. Thật muốn chúc mừng anh cuối cùng cũng đã đâm được tôi một phát trí mạng, để tôi đau đến ngay cả khí lực để giữ anh lại cũng không còn nữa.

Dịch Thiên lạnh như băng mà nhìn tôi, bỗng nhiên phủi tay đứng dậy, vào phòng ngủ thay quần áo rồi cầm túi văn kiện kia rời đi, một lần cũng không quay đầu lại.

“Rầm” một tiếng, căn phòng khôi phục lại yên lặng.

Tôi mơ mơ màng màng, trước khi lịm đi còn thẳm nghĩ, hết thầy rớt cuộc đều kết thúc.

Ba năm trả giá, chung quy chỉ là công dã tràng.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Lúc tôi tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau, nguyên một tuần “chạy xô” nên giám đốc đặc biệt phê chuẩn cho tôi nghỉ phép một ngày. Bụng đói đến mức dạ dày ỉn ỉn đau, tôi đứng dậy tùy tiện tìm thứ gì đó để ăn, sau đấy thì bắt đầu thu dọn căn phòng.

Nói thật, tôi cực kì muốn học theo mấy kịch bản trong phim truyền hình, cái gì mà “Đem hết đồ vật của người nọ vứt đi, không lưu lại bất kì một hơi thở”. Thế nhưng trên thực tế những thứ bị vứt bỏ đó đều là do tôi mua về, mà anh chẳng bao giờ dùng. Nơi này của tôi đối với anh cùng lắm cũng chỉ như một cái khách sạn miễn phí, anh chưa bao giờ coi nơi này là nhà, thế nên cũng sẽ không lưu luyến cái gì, cũng không lưu lại dù chỉ một chút cởn con khí tức.

Nơi tôi muốn thu dọn nhất chính là phòng ngủ. Căn phòng vẫn còn duy trì tình trạng của ngày hôm qua, những nơi khác đều nguyên vẹn, duy chỉ có trên giường là một mảnh hỗn độn. Tôi nén cảm giác buồn nôn, vươn tay quán chần mền lại, cố gắng bỏ qua những vết dính dính ở trên đó, nếu không phỏng chừng chính tôi sẽ nôn thẳng ra giường mất.

Kì thực tôi rất muốn trực tiếp ném cái giường này ra ngoài, nhưng là bất đắc dĩ cửa phòng ngủ thật sự không cho phép, cho nên rốt cuộc chỉ có thể tận lực đem tất cả những thứ có thể đổi, đổi toàn bộ. Gối, chăn ga cùng vỏ gối đều giặt sạch, chờ sau này đem cấp cho bà lão thu gom rác ở dưới lầu.

Sau đó lại quét tước nhà cửa từ trong ra ngoài một lần, đến khi được nằm xuống ghế sofa nhìn căn phòng sạch sẽ, trong lòng mới thư thái hơn một chút. Lúc này cũng vừa lúc đến giờ cơm chiều, tôi quyết định hảo hảo khao chính mình một bữa, liền đứng dậy ra ngoài ăn một bữa ăn thật ngon.

Quán lẩu Thẩm Hương Viên vẫn là nơi tôi yêu thích nhất.

Mỗi khi ăn lẩu, quan trọng nhất chính là phải thật đông người. Một đám láo nháo ngồi vây quanh nồi nước sôi sùng sục, nhiệt khí bốc lên khiến ai nấy mặt mày đều đỏ bừng. Người một gấp ta một gấp, tranh đi đoạt lại nhất thời nháo thành một đoàn, cười cười nói nói cơ hồ muốn đánh bay cả nóc nhà.

Đáng tiếc không có nơi nào như vậy để chứa tôi, cũng chẳng có đến một số điện thoại của bằng hữu để gọi ra uống rượu cùng. Vì thế tôi chỉ có thể một mình ngồi trong đại sảnh.

Một người chiếm một cái bàn, một người đối mặt với một cái nồi lẩu.

Hiện tại đang là giờ cao điểm, trong quán chật kín người. Tôi ngẩng đầu quét mắt một vòng, chỉ có mình tôi là không có ai ngồi cùng. Chợt có chút xấu hổ, đành phải thường xuyên cúi nhìn di động, làm bộ như đang chờ người nào tới. Kì thực tôi biết mình làm như vậy thật ra rất ngu ngốc, nơi này lớn như vậy, náo nhiệt như

vậy, sẽ có ai chú ý tới người lạ ngồi trong góc phòng như tôi cơ chứ?

Ngồi ngay bàn bên cạnh tôi là một đôi tình nhân trẻ. Cô gái nũng nịu nói nước lẩu nhạt khó ăn, cậu bạn trai liền gọi phục vụ đến đổ đầy thêm nước dùng, còn gấp ớt cay cùng thức ăn vào trong bát cô gái, có chút bất đắc dĩ nói, “Đã bảo em không thể ăn nhạt em lại càng muốn gọi món nhạt.” Cô gái chu miệng, “Vừa rồi là em muốn ăn thật mà...” Cậu bạn trai sủng nịnh nắm chóp mũi cô gái cười nhẹ.

Tôi ngồi đối diện với nồi lẩu cay nóng hổi trên bàn, không tự chủ được mà nhìn đến phát ngốc. Mỗi khi cùng anh ăn cơm, cho đến bây giờ tôi cũng chỉ biết lo cho anh mà bỏ qua bản thân mình. Những món anh thích ăn, hoặc món tôi cảm thấy ngon, toàn bộ đều gấp vào bát anh, không lưu lại cho mình một chút.

Có một lần anh sinh bệnh, nói muốn ăn cháo. Lúc tôi nấu xong bưng qua anh đã đi ngủ. Khi đó cả ngày anh chưa hề ăn uống cái gì, nghĩ một lúc tôi đành phải lay anh dậy cốt để ăn chút gì đó lót dạ. Nhưng vừa mới đem cháo tới liền bị một bàn tay gạt qua, bát bị lật ngược lại, cháo mới nấu nóng bỏng, tất cả đều đổ tung tóe lên đùi tôi. Đoạn thời gian đó, mỗi một bước đi, làn da bỏng rộp ma sát với nhau, khiến tôi đau như thiêu như đốt.

Đột nhiên có một người cầm góc áo kéo nhẹ, tôi hồi phục tinh thần, vừa cúi đầu liền nhìn thấy một đôi mắt to tròn đang nhìn mình. Có lẽ là trong quán hơi nóng, hai gò má bé con y như quả táo chín mà hồng lên.

Tôi cong khóe miệng, đùa với bé, “Bé con tìm chú có chuyện gì sao?”

Bé nhíu mày suy tư, giống như đang muốn nghĩ ra một cái “có chuyện” nào đó.

Đằng sau có một nữ nhân bưng bát chạy tới, thấy tôi liền vội vàng xin lỗi, “Thật ngại quá, trẻ con nghịch ngợm không biết có làm phiền anh không?”

Tôi cười lắc đầu, “Bé rất đáng yêu.”

Nữ nhân hướng tôi cười dịu dàng, trên mặt là niềm kiêu hãnh của người làm mẹ.

Đưa bé kia thấy mẹ chạy đến liền lui lủi trốn đi. Nữ nhân bắt đắ dĩ đuổi theo phía sau, miệng dỗ dành, “Nào ngoan ăn một miếng nữa được không, con không ăn mẹ ăn hết luôn đó, ày da mẹ ăn thật bây giờ!!!”

Tôi thất thần nhìn hình ảnh bà ấy đối với đứa nhỏ dỗ dành những lời ngọt ngào đáng yêu, không hiểu sao trong lòng vừa đau vừa chua xót. Cắn chặt răng áp chế những nặng nề trong lòng, sao lại có thể mất mặt mà đi ghen tị với cả một đứa trẻ chưa đến vài tuổi.

Bữa cơm này ăn cũng không dậy nổi vui vẻ, cuối cùng tôi như chạy trốn mà rời khỏi nơi đó.

Đón được chuyến xe bus cuối ngày, trong xe chỉ còn lác đác vài người. Nhìn xung quanh mọi người đều ngồi một mình, tựa như giống tôi đơn thân lẻ bóng mới khó nhọc thờ ra một hơi, tâm tình cũng thấy tốt hơn một chút.

Bản thân bất hạnh, liền hi vọng mọi người trong thiên hạ cũng giống mình mà giãy giụa trong đau khổ; nhìn thấy người khác hạnh

phúc đều ghen tị không cam lòng. Suy nghĩ xấu xa đến mức chính tôi cũng cảm thấy ghê tởm.

Đem đầu tựa vào cửa kính xe, nhìn ánh đèn neon lóe sáng kéo dài thành từng vệt vút qua trước mặt. Đường phố vẫn như cũ náo nhiệt phồn hoa, chỉ có tâm hồn tôi một mảnh hoang vu, lặng im tựa mặt hồ lạnh lẽo.

Đến điểm đỗ tiếp theo, một nữ sinh khoảng chừng hai mươi tuổi lên xe, tay cầm điện thoại đang nói gì đó, cô nhìn chung quanh một vòng, sau đó ngồi xuống phía sau tôi.

“Ba ba, con nghe mẹ nói ba lại trộm uống rượu có phải không?” Thanh âm nữ sinh cũng không lớn, nhưng trên xe thực vắng nên nghe có vẻ đặc biệt rõ ràng, có người còn ghé mắt quay lại nhìn cô.

Nữ sinh cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, tiếp tục nói qua điện thoại, “Cái gì mà mách lẻo chứ? Mẹ còn không phải vì muốn tốt cho ba sao?”

“Nếu còn để con biết ba lại uống rượu ngày nghỉ con sẽ không về nhà nữa, sau này cũng không thèm về! Ba đi tìm người khác làm con gái đi!!!” Trên xe có người khẽ cười lên, nữ sinh mặc dù có chút nuông chiều vô lễ, nhưng đều nghe ra được cô là một đứa con hiếu thuận.

“Hừ, để rồi xem có làm được hay không! Ba ba... Con nhớ... đồ ăn của ba. Muốn ăn khoai tây thịt bò, thịt kho tàu, tôm rang muối, còn có chân gà nướng nữa... Lúc con về nhớ phải làm hết cho con ăn! Con yêu ba!” Một phút đồng hồ trước còn giáo huấn, giây sau lập tức lại biến thành con gái ngoan làm nũng với cha mình. Mọi người trên xe đều nhìn cô thực hâm mộ, quả thực đều nhìn ra được

nữ sinh này là đứa nhỏ được che chở trong lòng bàn tay cha mẹ mà lớn lên.

Tôi dùng sức giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết vì cái gì mà tầm mắt vẫn ngày càng mờ hồ. Chịu đựng không dám chớp mắt, nhưng cuối cùng lệ vẫn từng giọt tuôn rơi. Dù cố cắn chặt răng, nhưng rốt cuộc cũng không nhịn được mà khóc nức lên.

Thứ mà tôi cầu cả đời này, đơn giản chỉ cần như vậy mà thôi.

Tôi cũng từng mong khi về đến nhà sẽ có cha mẹ làm một bàn đầy đồ ăn chờ sẵn, khi bị ốm có mẹ lo lắng ngồi bên giường, có một người cha để có thể cùng ông leo núi hay tán gẫu về một trận đá bóng; ngày Tết một bàn đông đúc sum vầy, có ông nội bà nội lôi kéo tay tôi không tha, còn có em trai em gái lúc nào cũng quấn lấy đòi anh chúng dẫn đi chơi hội.

Tôi yêu Dịch Thiên, chỉ bởi vì anh là người thực ưu tú. Anh có cha mẹ yêu thương, còn có cả một người em trai tuyệt vời. Những gì mà tôi luôn khát khao, anh đều có hết cả.

Tôi chỉ là muốn, muốn ở bên một người hạnh phúc như vậy. Nếu cố gắng tới gần anh, phải chăng tôi cũng sẽ chiếm được, dù chỉ một chút thôi sự hạnh phúc ấy? Liệu nhân sinh bất hạnh của tôi có thể có hi vọng một lần nữa hay không?

Bên trong xe an tĩnh, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng tôi khóc.

Tôi biết, một đại nam nhân khóc thành như vậy thật mất mặt.

Nhưng sao nơi trái tim đau quá, bức tường lạnh lùng kiên cường dù có xây cao đến mức nào thì trước mặt hạnh phúc của người

khác cũng đều vỡ nát mà sụp đổ. Nhìn thấy bọn họ ấm áp tươi cười, tôi mới càng ý thức được bản thân cô độc đến nhường nào.

Không ai quan tâm. Cũng sẽ không có ai hỏi đến.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Người ta thường nói, một khi đã gặp vận đen thì xui xẻo sẽ còn theo ta mãi.

Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện nghỉ việc, nhưng lại không ngờ sẽ phải rời đi bằng phương thức nan kham như vậy.

Quản lí xanh mặt nhìn tôi, nói: “Sáng hôm nay, mỗi người trong công ty đều nhận được những bức ảnh này. Mục Nhiên, tôi không muốn kì thị tính hướng của cậu, nhưng tôi thực sự không muốn danh tiếng của công ty vì một người mà bị ảnh hưởng.”

Tôi mặt không đổi sắc nhìn vào bức ảnh.

Trong ảnh là hai nam nhân đang ôm hôn, do khoảng cách hơi xa nên có chút mơ hồ, nhưng khuôn mặt quay về hướng máy ảnh lại có thể khẳng định đó chính là tôi. Nếu không phải từ trước tới nay trừ bỏ Dịch Thiên, ngay cả tay nam nhân khác tôi cũng chưa từng sờ qua, thì ngay cả tôi cũng muốn hoài nghi liệu đây có phải chiến tích của một đoạn đào hoa ngày trước.

Kèm theo ảnh còn có một bức thư, đại loại viết tôi không những là một tên đồng tính ghê tởm mà còn không biết xấu hổ đi câu dẫn chồng của người khác.

Tôi cơ hồ muốn cười ra tiếng. Loại kịch bản truyền hình cầu huyết quen thuộc không ngờ cũng có một ngày cư nhiên rơi xuống đầu mình, chẳng qua vai ác vô sỉ kia thay đổi giới tính, biến thành một nam nhân đáng khinh.

Loại thời điểm này tôi ngược lại không cảm thấy một chút tức giận, hèn kém.

Kì thật tôi rất muốn hỏi, loại người như tôi lấy cái gì để câu dẫn người khác bây giờ? Chính tôi tự nguyện nằm trên giường chờ có khi người ta cũng ngại tư sắc không đủ ấy.

Thu hồi suy nghĩ, tôi nhàn nhạt nói: “Tôi đã biết, tôi sẽ đem đơn từ chức tới.”

Quản lí nhăn mày, không kiên nhẫn phát phát tay.

Đi đến cửa, tôi dừng lại một chút, khẽ xoay người hướng quản lí cúi chào: “Cảm ơn anh đã luôn chiếu cố.” Sau đó không đợi đối phương trả lời liền mở cửa đi ra ngoài.

Nội tâm vẫn không tránh được cảm thấy khổ sở, dù sao đây cũng là công việc tôi đã làm ba năm kể từ khi tốt nghiệp. Đi theo quản lí chạy sự kiện dù mệt chết đi được nhưng đã học được rất nhiều điều. Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu cứ như vậy tiếp tục công việc này, không chừng cuộc sống sẽ dần được cải thiện.

Đáng tiếc... Thôi, đừng nghĩ nữa.

Đây cũng là việc tôi nên làm.

Thu dọn xong đồ đạc rời công ty, dọc đường đều có người nhìn tôi xì xào bàn tán, thậm chí còn nghe được “Mau nhìn xem hấn là đồng tính luyến ái đấy!” “Đồng tính luyến ái là như vậy a...” Thực sự vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Vừa về đến nhà lại ngoài ý muốn lại gặp chủ nhà trọ, tôi vội vàng đi qua: “Dì có việc tìm cháu sao?”

Chủ nhà liếc mắt nhìn tôi một cái, áp ứng nói: “Cái kia... Tiểu Mục à... Thật sự là không phải lắm nhưng... Cái này... Chính là... Dì không thể tiếp tục cho cháu thuê phòng được nữa.”

Tôi sửng sốt hỏi lại: “Không phải cháu đã kí hợp đồng một năm rồi sao? Xảy ra vấn đề gì ạ?”

“Tiền đặt cọc dì sẽ trả lại, phiền cháu một hai ngày tới nhanh chóng dọn ra ngoài đi.” Nói xong không chờ tôi đáp lại đã rời đi ngay lập tức.

Tôi ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn chiếc hòm kính vật dụng trong tay, lại nhìn cánh cửa cách đó không xa. Dùng sức hít sâu một hơi, rồi mới lấy chìa khóa mở cửa.

Sáng nay có chút gấp nên dép lê ở trước cửa vẫn lộn xộn giống như vội chạy ra ngoài.

Trên bàn còn nguyên túi bánh mì quên cất vào tủ lạnh.

Trên ghế sofa chăn đệm vương vãi, là do đêm qua tôi xem ngồi xem tivi quên chỉnh lại.

Mặc dù tịch tịch, nhưng mỗi nơi trong nhà đều như mang từng hơi thở của bản thân.

Chứng minh bản thân có tồn tại.

Đóng cửa lại đi vào phòng khách, tôi có chút mờ mịt mà đứng giữa phòng, nhất thời không biết mình nên làm gì. Đẳng sau đột nhiên truyền đến thanh âm vụn vụn, tôi quay đầu lại, cư nhiên lại là Dịch Thiên đẩy cửa đi vào. Anh cũng không liếc tôi một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Mấy phút sau anh đi ra, đen mặt hỏi: “Đồ của tôi đâu?”

Tôi hơi mệt mỏi, thở dài nói: “Mấy ngày trước tôi đã dọn dẹp một chút, tất cả đồ của anh đều đã ném đi.”

Dịch Thiên cười lạnh: “Văn kiện tôi để trong ngăn kéo cậu cũng ném?”

Tôi thất thần, văn kiện trong ngăn kéo? Anh sao có thể cất loại đồ vật này ở chỗ của tôi cơ chứ? Dịch Thiên luôn đề phòng tôi, ngay cả giặt quần áo cho anh, anh cũng rất sợ bỏ quên gì đó trong túi, sẽ bị tôi lấy ra mà bày mưu sắp đặt.

“Tôi luôn nhớ rõ mọi thứ ở đây, cho tới bây giờ tôi chưa hề nhìn thấy một văn kiện nào.”

Dịch Thiên cười nhạt: “Vậy sao, cùng lắm cũng chỉ là đồ bỏ đi, cậu muốn có thể giữ lấy.” Nói xong xoay người muốn bỏ về.

Tôi đột nhiên tiến lên một bước, giữ chặt lấy tay anh, bỏ qua hàn ý trong ánh mắt anh ném tới, cúi đầu khó khăn nói: “Dịch Thiên, nơi

này... Nơi này để em ở lại được không... Coi như, coi như thương tình một chút tình cảm bao năm qua...”

Tôi giống như tên khát cái hèn mèn, lấy tận tâm mấy năm gần đây tưởng rằng có thể là lợi thế để cầu xin anh cho tôi một chỗ dung thân. Thế nhưng tôi lại quên mất, ngay từ đầu tôi đã là người đem tình cảm trở thành món đồ giao dịch, là tôi dùng thủ đoạn mà chiếm lấy đoạn ái ân này.

Dịch Thiên hất tay tôi ra, cười nói: “Tình cảm? Tình cảm cái gì? Tình cảm cậu ép tôi? Tình cảm cậu uy hiếp tôi? Hay còn tình cảm nào khác mà tôi không biết được?”

Tôi nhắm mắt lại, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy. Trong nháy mắt đột nhiên có chút hối hận, sao còn chưa chừa cho mình một con đường lui, dùng chút tình cảm đó mà có thể van cầu Dịch Thiên buông tha cho mình sao, đừng buồn cười như vậy.

Dịch Thiên đi rồi, toàn bộ căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, giờ khắc này đáy lòng đã hoàn toàn nguội lạnh. Không sao hết, bất quá là làm lại từ đầu mà thôi. Chỉ cần người còn sống, không phải vẫn có câu khổ tận cam lai sao? Không phải người ta vẫn thường nói “Có đau khổ mới hiểu được hạnh phúc”, tôi hiện tại đã ném đủ đá đàng cay, thống khổ cũng được mà bi thương cũng thế, đều là do mình lựa chọn. Chọn con đường này, dẫu có sai, cùng là tự tôi nên gánh lấy hậu quả.

Hai ngày sau, tôi dọn ra khỏi khu nhà trọ.

Đem chìa khóa giao cho chủ nhà, quay đầu lại thật sâu mà nhìn thoáng qua.

Nơi này từng gắn liền với sinh mệnh cuộc đời tôi, có hạnh phúc nhất cũng có thống khổ nhất. Giờ tôi đi rồi, không ai níu giữ cũng không ai nói lời tạm biệt, chính là những vật dụng vô tri vô giác, nếu chúng có cảm tình, liệu chúng có luyến tiếc tôi không?

Ngực chợt cảm thấy chua xót, nén lại nước mắt, tôi vội vã quay đầu rời khỏi.

Đến mức này, chính mình cũng cảm thấy bản thân thật thảm hại. Nhưng tôi lại không nhịn được mà muốn đem chút tình cảm còn lại đặt lên những đồ vật vô tri vô giác kia.

Trên thế gian này, không có ai trước khi tôi đi nói một câu “Tạm biệt”, ngay cả người bạn có thể dặn dò “Nhớ phải bảo trọng” cũng không hề có ai

Chỉ có mình tôi, cứ như vậy rời đi.

Mang theo hành lí đi trên đường cái, tôi cố gắng rũ bỏ mọi yếu đuối đau buồn ra khỏi tâm trí, hiện tại quan trọng nhất là tìm được một chỗ để ở. Trước mắt tôi chỉ có thể tìm một khách sạn giá rẻ, sau đó lên thành phố vừa tìm phòng vừa tìm một việc làm ổn định.

Lúc này trời đã muộn, nhà nghỉ nhỏ ven đường đều đã kín phòng, nhớ tới sâu trong ngõ nhỏ nọ còn có một nhà khách tư nhân, tôi liền rẽ vào ngõ tắt chật chội mà đi tới. Càng đi càng ít người qua lại, dần dần mới có thể nhìn thấy một tấm biển cũ kĩ đề bốn chữ “Nhà khách Tinh Nguyệt”.

Đang muốn kéo hành lí đi về phía cầu thang thì đột nhiên sau gáy nhói lên một cái, trước mắt nhanh chóng tối sầm, sau đấy mơ hồ liền ngất đi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường Vy

Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Khi tỉnh lại tôi phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng rách rưới, trên mặt đất vương vãi báo chí và bìa các-tông, cách đó không xa là một nữ nhân đang cúi đầu thu thập gì đó. Tôi có chút mờ mịt, giãy giụa muốn từ giường ngồi dậy, vừa động sau gáy đã truyền đến cảm giác đau nhói làm tôi không khỏi kêu lên một tiếng.

Nữ nhân kia nghe tiếng, quay đầu nhìn tôi. Thấy tôi tỉnh lại liền kích động bổ nhào tới trước giường, miệng phát ra những tiếng “A a” khàn khàn kì quái.

Tôi bị bà dọa sợ, hoảng hốt rụt lui về.

Nữ nhân thấy tôi rụt lại, khước miệng chề xuống ủy khuất. Bà ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi, nay lộ ra bộ dạng như trẻ con làm tay chân tôi nhất thời luống cuống.

Đúng lúc này cửa phòng được mở ra, một nữ nhân khác càng lớn tuổi hơn đi vào, thấy tôi đã tỉnh vội vàng đi tới cười nói, “Cháu

tỉnh rồi à? Có bị làm sao không? Đầu còn đau không?”

Tôi hướng bà ấy gật gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn hai người.

Nữ nhân mặc mặc cười, giải thích mọi chuyện.

Nguyên lai ngày đó ở trước cửa khách sạn tôi bị một tên cướp đánh lén, sau khi cướp đồ xong thì ném tôi vào đồng rác đầu ngõ. Nữ nhân cầm thu gom rác, cũng chính là người vừa thấy tôi, đầu tiên đã cõng tôi đem về. Còn người đang giải thích với tôi đây là dì Lý, ở cách nhà của nữ nhân cầm không xa, nhìn thấy bà ấy đáng thương nên thường xuyên chiếu cố bà.

“Bà ấy?... Cõng cháu về đây?” Tôi liếc mắt nhìn nữ nhân gầy yếu kia một cái, kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Ngày đó dì sợ chết khiếp, làm sao mà cô ấy lại cõng cả một đại nam nhân trở về a! Chúng ta vừa đem được cháu đặt lên giường chân A Tú đã nhuyển đến té cả trên mặt đất.” Dì Lý nói tới đây lắc đầu cười cười.

Tôi nhất thời có chút không nói nên lời, nếu không phải có nữ nhân cầm thì không biết tôi còn phải nằm trong đồng rác kia bao ngày. Bất quá cho dù tôi chết ở đó, cũng sẽ không có người để ý đến đi.

“Cám ơn.” Tôi hướng qua nữ nhân cầm gật đầu nói cảm tạ, bà cười meo meo nhìn, sau đó đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu tôi.

Tôi ngây ngốc sững sờ, dì Lý nhanh tay tiến lại kéo tay bà ấy xuống, nhìn tôi có phần xấu hổ nói, “Xin lỗi cháu, A Tú nơi này hơi có vấn đề.” Nói xong chỉ chỉ vào đầu mình.

Nữ nhân cảm mắt hứng mà nhìn dì Lý, dùng sức giật tay ra, giống như không rõ mình làm sai cái gì, đối với bà xoa đầu chính là biểu đạt yêu thích cùng thân thiết mà thôi. Không biết tại sao trong lòng tôi nảy lên khó chịu, vì cái gì mà vận mệnh lại hà khắc với một người tốt như bà ấy đến vậy? Vì cái gì những người thiện lương chất phác, lại phải sống ở tầng đáy của xã hội, chịu đựng gian khổ và éo le.

Nghĩ đến đây tôi tự giễu cười mình, tôi lấy tư cách gì mà bày ra tư thái cao cao tại thượng đáng thương đồng tình cho họ chứ. Cuộc đời tôi, kì thật so với những người đó còn không bằng.

“Tiểu tử, nhà dì có điện thoại, cháu có muốn gọi cho người thân để bọn họ đến đón không?” Dì Lý ở bên cạnh nói.

Tôi cứng đờ cả người, “Không cần ạ... Cháu... Người nhà của cháu đều không ở đây, không cần khiến họ phải lo lắng.” Giật mình hiểu được điều gì đó, “Thực sự cảm ơn hai người, quấy rầy lâu như vậy thực ngại quá, cháu sẽ đi ngay bây giờ.” Đoạn xúc chấn lên muốn xuống giường, động tác quá nhanh khiến trước mắt tối sầm lại.

Dì Lý cùng nữ nhân cảm đồng thời ấn vai tôi trở lại, “Không cần vội! Cháu hiện tại một phen tiền cũng không có còn có thể đi đâu? Sau gáy cháu còn sưng ghê lắm, trước nằm xuống đi đã.” Dì Lý thở dài, “Đã là người thì sẽ luôn có thời điểm khó khăn, cháu cũng đừng nghĩ nhiều. Để dì đi lấy chút đồ ăn tới cho cháu.”

Tôi nhìn bà ấy lộ ra tươi cười cùng cảm kích, đáy lòng lại không nhận được chua xót.

Sau khi dì Lý rời đi, nữ nhân cầm ngòi ở bên cạnh nhìn tôi, ánh mắt nồng đượm lo lắng. Tôi có chút buồn ngủ, kinh ngạc bất an ban đầu đã không còn, hiện tại bắt đầu cảm thấy mệt.

“Cháu không sao.” Tôi cười cười với nữ nhân cầm.

Bà lẳng lẳng mà nhìn tôi, tôi định nói “Cảm ơn” một lần nữa, rốt cuộc lại mê man thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh lại bên ngoài trời đã tối đen như mực, trong phòng không nghe được một chút thanh âm nào. Có lẽ hiện tại đã là nửa đêm, tôi có chút khát nước, cổ họng khô khốc đau rát. Suy nghĩ một chút, vẫn là tự mình đi tìm nước thì hơn, lúc này quả thật không nên làm phiền người khác.

Đầu vẫn đau ghê gớm, cả người hư nhược, sờ soạng đi đến chiếc bàn đặt trước giường, nhắc siêu nước ở bên trên lên mới phát hiện nó trống không. Nhìn chung quanh một lúc, xác định bên trong phòng không còn vật nào khác có chứa nước, tôi đành mở cửa đi ra ngoài.

Nương theo ánh đèn đường tôi rất nhanh nhìn thấy một vòi nước ở bên tường, vài bước đi qua xoay chốt mở, nước ào ào chảy ra. Tôi nhẹ thở ra, dùng tay hứng một ít đưa lên miệng, còn chưa kịp dính ướt môi đã bị một bàn tay khác gạt ra, nước cũng theo đó rớt xuống.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, người đến là nữ nhân cầm kia, đang lắc đầu quày quạ. Tôi kiên nhẫn nhìn bà rồi chỉ lại vào vòi nước, tay khum thành hình chiếc chén, bày ra tư thế muốn uống. Bà vẫn lắc đầu, sau đó khóa chặt vòi nước, kéo tôi vào phòng, bật đèn lên rồi xoay người đi ra ngoài.

Tôi buồn bực ngồi ở trên giường, không biết phải làm thế nào mới khiến bà hiểu được mình muốn uống nước.

Qua một lát nữ nhân cầm lại đi vào, trong tay còn cầm một chén nước. Bà cẩn cẩn thận thận đi tới trước mặt tôi, đưa chén nước qua. Tôi lảng lảng mà nhận lấy, lúc này mới hiểu được vừa rồi là bà không muốn để tôi uống nước thẳng từ vòi.

Một hơi uống hết chén nước lớn, cả người cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Tôi đưa chén trả lại, còn chưa kịp nói cảm ơn bà đã vội vã chạy đi. Không hiểu sao tôi lại có dự cảm bà nhất định sẽ còn trở về, thậm chí còn có chút chờ mong mà nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

Quả nhiên nữ nhân cầm lại bưng một cái nồi nhỏ tới, chính mình kéo cái ghế dựa ngồi ở trước mặt tôi, mở nắp nồi ra. Tôi lúc này mới nhìn rõ bên trong là ba quả trứng gà luộc.

Bà đặt nồi lên trên bàn, lấy ra một quả trứng gà, gõ nhẹ lên thành nồi, tiếp đó bắt đầu cực kì nghiêm túc mà bóc từng lớp vỏ trứng.

Tôi cứ như vậy ngỡ ngác mà nhìn một loạt hành động của bà, kì thật bộ dạng của bà ấy được lắm, chỉ là khóe mắt có chút nếp nhăn, làn da cũng thô ráp. Ánh mắt bà chuyên chú đến mức tôi không dám lên tiếng quấy rầy.

Thời điểm sinh bệnh, ai mà không muốn được người khác chiếu cố cùng quan tâm.

Rõ ràng chút khó chịu thực nhỏ bé không đáng kể, nhưng vì muốn nhìn thấy ánh mắt đau lòng của người đó mà mọi đau đớn liền vô hạn phóng đại lên, tâm lý sinh ra ủy khuất liền làm nũng khóc

nháo, sau đấy an nhiên thoải mái mà hưởng thụ càng nhiều bao dung.

Trước kia khi còn ở cùng Dịch Thiên, từng có thời gian tôi bị đau nửa đầu. Mỗi sáng sáu giờ đều phải dậy sắc thuốc đông y, uống liên tục ba tháng nhưng vẫn không có được một câu hỏi thăm của anh. Kì thật cũng không phải việc gì to tát, tôi lấy đâu ra tư cách cùng lập trường để chỉ trích anh thờ ơ với mình, nhưng càng nhìn nữ nhân mới gặp chưa đến một ngày đang ngồi ở bên giường vì tôi mà bóc trứng gà, trong lòng càng cảm thấy khổ sở không nói nên lời.

Nữ nhân cầm bóc vỏ trứng đến khi chỉ còn một phần nhỏ để cầm mới đưa qua, tôi tiếp lấy từ tay bà, không ngờ quả trứng vẫn còn ấm, có lẽ luộc xong bà vẫn đặt trong nước nóng để giữ nhiệt.

Tôi cắn một ngụm, mắt thấy bà lom lom dõi theo từng động tác của mình liền vội vàng hướng bà cười một cái.

Tôi ăn hai quả trứng, quả cuối cùng tự mình bóc vỏ rồi đưa cho bà. Bà ấy vui mừng tiếp nhận, cắn một hơi rồi ngẩng đầu nhìn tôi ngốc ngốc cười, khóe miệng còn dính chút lòng đỏ trứng.

Tôi ghen nửa ngày rốt cuộc không nhịn được mà bật cười, bà thấy tôi cười cư nhiên cũng cười đến vu vè. Chính là bà ấy cười như vậy cả người lại càng toát lên vẻ ngốc nghếch khiến tôi cười đến không thờ được... Lặp đi lặp lại tuần hoàn, hai người nhìn đối phương che miệng ngây ngô cười, sau này ngấm lại thấy cả hai đều ngốc.

Nhưng đã từ rất lâu rồi, tôi chưa từng có giây phút thật sự vui vẻ như vậy.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Tiền và chứng minh thư đều bị mất hết cho nên trước mắt, tôi chỉ có thể đến ngân hàng thông báo mất thẻ tạm thời, sau khi làm lại chứng minh thư xong xuôi mới có thể chính thức báo mất giấy tờ.

Muốn làm lại thẻ cũng là việc vô cùng phiền toái, do tôi là cô nhi nên mấy ngày đều phải chạy lòng vòng giữa phòng cảnh sát và phòng dân sự, mãi cũng chỉ lấy được chứng minh tạm thời, mà hết thấy lệ phí làm lại giấy tờ đều là dì Lý ứng ra cho tôi trước.

Mỗi lần đi đâu đó tôi đều cam đoan nhất định sẽ trở về, dì Lý chỉ cười cười xua tay, bà ấy vậy mà lại tín nhiệm tôi vô điều kiện, chỉ cần tôi sớm giải quyết xong giấy tờ rồi trả bà sau cũng chưa muộn.

Về phần tôi sau khi tỉnh lại trong căn phòng kia, nguyên lai là nhà của nữ nhân câm, bà ấy nhường giường lại cho tôi còn bản thân nằm trong phòng kho. Đó vốn là nơi để đồ, tình trạng vô cùng kém, trên tường còn treo một túi vải bố đựng quần áo.

Tôi làm sao có thể để bà ngủ ở đó, vết thương sau khi khỏi liền đề nghị đổi phòng, mới đầu bà ấy không đồng ý, đến khi tôi giả bộ

tức giận bà mới không tình nguyện mà dọn về phòng.

Kì thật tôi vẫn luôn không hiểu vì sao nữ nhân cầm lại đối với mình tốt như vậy, đến một ngày trong lúc nói chuyện vô ý đề cập với dì Lý, bà thở dài trả lời, “A Tú có một đứa con trai, trên người bà ấy lúc nào cũng mang theo ảnh chụp của đứa bé... Cụ thể tình huống dì cũng không rõ lắm, nghe nói đứa bé kia không may chết sớm...” Dì Lý dừng một chút, “Nếu không có việc gì xảy ra, có lẽ hiện tại cũng sẽ lớn bằng cháu.”

Tôi gật gật đầu tỏ ý nghe hiểu, nguyên lai mọi chuyện là như vậy.

Có lẽ bởi tôi xuất hiện thực đúng lúc, có lẽ bởi gương mặt tôi với đứa con bà ấy có phần tương tự nên tình cờ khơi gợi chút kí ức với đứa nhỏ của bà, nên bà ấy mới đem toàn bộ tình mẫu tử đặt trên người tôi.

Trong lòng thoải mái rồi lại có chút mất mát, nhưng tính cái gì chứ, hiện tại tôi chỉ cần nhanh chóng rút được tiền, trả lại cho dì Lý và nữ nhân cầm, sau đó yên tâm rời đi.

Vào ngày cuối cùng cũng làm xong giấy tờ, tôi ở bên ngoài mua chút đồ ăn, chồng và con trai dì Lý đều làm công ở nơi khác nên chỉ có ba chúng tôi cao hứng ăn một bữa.

Ăn uống cùng thu dọn xong, tôi đưa phong bì gồm số tiền lúc trước mượn dì Lý với thêm 1000 khối đưa cho bà. Kì thật so với thời gian tôi ở đây 1000 khối không đáng là gì, nhưng dì Lý vẫn cố chấp trả lại cho tôi. Hai người đưa tới đưa lui một hồi, cuối cùng cả tôi và nữ nhân cầm đều bị bà ấy đẩy ra khỏi cửa, tôi còn chưa kịp phản ứng liền “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Tiểu Mục, cháu nghĩ dì giúp cháu và A Tú chỉ vì muốn tiền hay sao?! Nhiều tiền thì tự giữ tự tiêu cho hết đi thẳng nhóc thôi...” Cách một cánh cửa, bà ấy lớn tiếng mắng.

“Dì...” Thanh âm tôi có điểm nghẹn ngào, vội vàng ho hắng giọng một cái, “Dì Lý, cảm ơn dì đã chiếu cố cháu thời gian qua.” Bà lên tiếng đáp ứng, sau đó lại dặn dò tôi vài câu.

Tôi quay đầu nhìn nữ nhân cầm ở bên cạnh, hiển nhiên là bị hành động của tôi và dì Lý làm hoang mang, ngốc hồ hồ nhìn hai chúng tôi. Tôi cười cười, kéo bà ấy trở về nhà, đem 1000 khối kia đặt vào tay bà, chỉ vào ngăn tủ không ngừng khoa tay múa chân ý bảo bà ấy cất kĩ. Nữ nhân cầm tuy rằng ngốc, nhưng bà ấy hiểu được tiền dùng để làm gì, ngày thường cũng hay đi bán giấy vụn để dành tiền vào một cái bình cũ.

Khuôn mặt bà mê man cầm tiền nhìn tôi, tôi có phần không yên lòng, nghĩ thầm lát nữa phải nhờ dì Lý sang xem bà ấy một chút.

“Cháu phải đi rồi, thời gian này thực cảm ơn cô đã chiếu cố. Tiền này cô cứ giữ lấy, trừ bỏ dì Lý đừng để ai khác nhìn thấy, có biết không?” Tuy rằng biết bà không hiểu tôi đang nói cái gì nhưng tôi vẫn không nhịn được dặn thêm lần nữa.

Xoay người mở cửa định đi ra ngoài chợt tay bị người giữ lại, tôi quay đầu nhìn, là nữ nhân cầm đang muốn đem tiền đưa cho tôi, sau đó chỉ chỉ chỗ tiền, hai tay liều mạng hươ hươ trong không khí.

Tôi nhìn nửa ngày vẫn không hiểu bà muốn biểu đạt cái gì. Bà ấy thấy tôi ngốc lảng, đơn giản tìm chìa khóa từ túi quần, xoay người đi đến ngăn tủ bị khóa lại bên tường, sau đó gạt vài kiện quần áo phía trên ra, sờ soạng chốc lát, lấy ra một cái túi đã ngả vàng, vội vã trở

về trước mặt tôi, thần tình cao hứng tự hào đưa tôi chiếc túi đã cũ đó.

Tôi mở ra xem, bên trong là từng cọc từng cọc tiền giấy cũ nhăn nhúm được xếp phẳng.

Tôi yên lặng nhìn hồi lâu, sau đó đem 1000 khối kia cẩn thận nhét vào túi, một lần nữa đặt túi vào tay bà ấy, rồi xoay lưng chạy ra cửa.

Nữ nhân cảm có vẻ sốt ruột chạy vòng lên trước, đem bao khua khua trước mắt, miệng khàn khàn “A a” kêu lớn.

Tôi hít một hơi thật sâu, mặt không đổi sắc nhìn bà ấy, “Cái này là của cô, cháu không cần. Tiền cô cẩn thận giữ lại, cháu phải đi rồi.”

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nói chuyện nhiều với nữ nhân cảm như vậy, trong mắt bà ấy lộ ra chút biểu tình thương tâm.

Trong lòng tôi mặc danh trùng xuống, không muốn nghĩ nhiều nữa, vội vã xông ra ngoài. Chạy được vài bước lại bị giữ chặt, tôi khó chịu quay đầu rống lên, “Cháu không phải con của cô!!! Cô nhìn thật kĩ đi! Cháu không phải!!!” Nữ nhân cảm bị tôi dọa đến sửng sốt, lập tức bắt đầu “Ô ô” khóc lên, tay vẫn gắt gao giữ chặt tôi không buông.

Dì Lý nghe tiếng động vội chạy ra mở cửa, giữ nữ nhân cảm lại trấn an. Tôi có chút xấu hổ muốn mở miệng, dì Lý lại hiểu rõ mà phát phát tay, “Không sao, tiểu Mục cháu đi đi, dì sẽ lo cho cô ấy.”

Tôi gật gật đầu, ra vẻ hung ác gạt tay nữ nhân cảm ra, như chạy trốn mà rời đi khỏi đó.

Tiếng khóc phía sau càng lúc càng lớn dần, tôi cắn răng chạy không quay đầu lại. Cũng không biết đã chạy bao lâu, thẳng đến khi hoàn toàn không còn khí lực mới dừng lại, chống tay lên tường há mồm thờ đốc.

Trên mặt ướt ướt, thoáng chạm vào mới phát hiện tất cả đều là nước mắt. Tôi nhếch miệng muốn cười, từ cổ họng lại truyền ra tiếng khóc cổ quái... Rất cục cựa cũng không thể áp chế được, ngời xồm ven đường bụi mặt khóc nấc lên.

Tôi thực không biết vì sao mình lại phản ứng như vậy, rõ ràng có người đối tốt với mình, tuy rằng bà ấy là một người câm, tuy rằng bà ấy là một người ngốc nhưng hẳn là tôi nên vui vẻ cao hứng mới đúng. Nhưng tại sao, giờ bản thân lại khó chịu đến không kiềm được nước mắt.

Cảm giác ám áp này thật quá tốt đẹp, đẹp đến mức hư ảo tựa mây trời. Tôi thực không dám chờ mong, rất sợ đến khi vươn tay ra cái gì cũng không bắt được, chỉ còn lại một mình thương tâm.

Cho nên, chỉ cần rời xa, chỉ cần không ôm kì vọng, liền vĩnh viễn sẽ không bị thất vọng, đúng không...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Không còn đi tắt qua ngõ tối để vào những nhà nghỉ nhỏ nguy hiểm nữa, lần này tôi ở ven đường tìm một khách sạn tương đối an toàn để dừng chân.

Đầu tiên chạy khắp ngoài đường cả một ngày, vừa tìm phòng ở đồng thời nơi nơi hỏi xin việc. Kì thật dù có công việc ổn định ba năm nhưng tôi cũng không để dành được bao nhiêu tiền, thứ nhất là tiền lương không cao, thứ hai tiền thuê nhà rồi chi tiêu mỗi tháng cũng đủ hoa mắt. Trước kia khi ở cùng Dịch Thiên, không biết có ai cưỡi nhạo anh tại sao lại bao dưỡng một tên nam nhân không biết xấu hổ như tôi, sau đấy Dịch Thiên quăng cho tôi một chiếc thẻ bạch kim, nói tôi tốt nhất đừng khiến anh mất mặt.

Tôi cũng không biết trong thẻ kia có bao nhiêu tiền, toàn vẹn trả lại thẻ cho anh, tuy rằng chỉ đổi lấy một câu anh trào phúng, “Cậu cũng không cần trước mặt tôi đóng vai thần thánh đáng thương làm gì.”

Ngày hôm sau gọi được cho vài môi giới, hẹn thời gian đến xem phòng xong tôi lại chạy tới vài công ty tư nhân nhưng không thu

được kết quả. Buổi tối kiệt sức mà trở về khách sạn, ăn cơm xong mệt đến mức muốn coi mặt đất là giường, có điều cuối cùng lại thấp thỏm không ngủ được, trong đầu đều là ánh mắt lượng lượng của nữ nhân cam khi bà ấy đưa cho tôi bao tiền.

Dứt khoát không nằm nữa, tôi buồn bực vùng dậy hất chăn ra, lo lắng nên muốn tới xem bà, chỉ cần từ xa nhìn một cái, xác định bà ấy vẫn tốt là được. Quyết định xong hai ba cái mặc quần áo, sau đó vội vã mở cửa chạy ra ngoài.

Đến nơi ở của dì Lý và nữ nhân cam, tôi có chút kinh ngạc nhìn cửa nhà cả hai đều đóng chặt, bên trong tối đen như mực. Lẽ ra giờ này hai người họ nhất định có ở nhà, bây giờ còn sớm như vậy cũng không có khả năng đã đi ngủ.

Đi đến gõ cửa, đợi nửa ngày cũng không thấy có người, quả nhiên vẫn chưa có ai về nhà. Tôi bụng đầy thắc mắc mà trở về, không thể nghĩ ra hai người họ đã đi đâu, vừa bước ra khỏi chỗ rẽ thiếu chút nữa đụng vào một người. Còn chưa kịp kinh hô lên phía trước đã truyền đến thanh âm kinh ngạc, “Tiểu Mục?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, lúc này mới nhìn thấy hóa ra là dì Lý.

“Dì Lý? Hai người như thế nào chưa...”

“Tiểu Mục, A Tú không thấy đâu nữa cả.”

Tôi sửng sốt một giây mới kịp hiểu lời bà ấy có ý gì.

“Sao lại không thấy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày đó sau khi cháu đi dì khuyên cô ấy nửa ngày, đợi cô ấy ngừng khóc mới trở về. Vậy mà ngày hôm sau đợi mãi không thấy

cô ấy đi ra, gõ cửa cũng không thấy ai. Cũng may dì có chìa khóa, mở cửa đi vào mới phát hiện trong phòng căn bản không có người. Dì đi tìm khắp hai ngày nay vẫn không tìm được.” Dì Lý thần tình mệt mỏi cùng nôn nóng.

“Dì mau về nhà nghỉ ngơi, cháu sẽ đi tìm bà ấy.” Tôi nói xong cũng không chờ dì Lý trả lời mà bỏ chạy đi ngay.

Tôi thực sự không biết đi nơi đâu tìm nữ nhân câm, cho nên chỉ giống như ruồi bọ mà chạy chung quanh trên đường. Trời càng về đêm, dòng người trên đường ngày càng thưa thớt, lòng tôi càng lo lắng rối bời. Đã muộn thế này bà ấy có thể đi đến chỗ nào chứ, bà ấy lại là người câm ngốc, nếu nhớ xảy ra chuyện gì sao có thể kêu cứu đây, tôi quả thực không dám nghĩ thêm nhiều nữa.

Vài tiếng đồng hồ trôi qua, lòng bàn chân bắt đầu phát đau nhưng vẫn không có chút đau đớn nào. Tựa người vào tường một khách sạn thờ đức nghỉ ngơi, trong đầu đột nhiên hiện lên điều gì đó, tôi lập tức chạy nhanh trở về tìm nơi gọi là khách sạn Tinh Nguyệt trước kia. Chạy đến nơi, tiếp tục dọc theo ngõ nhỏ tìm đến bãi rác ở đầu ngõ, quả nhiên nhìn thấy một người đang ngồi ở bên tường.

Tôi dựa vào tường từng ngậm từng ngậm há mồm thờ đức, cổ họng bởi chạy một thời gian dài mà đau như bị xé rách. Người nọ nghe được thanh âm ngẩng đầu nhìn, thấy rõ mặt tôi ánh mắt rõ ràng vụt sáng lên, lộ ra vui sướng không thể tin được.

Bà ấy đứng dậy, tiến lên phía trước một bước rồi ngập ngừng dừng lại, do dự mà nhìn tôi.

Hô hấp dần dần bình ổn, tôi đi về phía bà ấy, vươn tay muốn ôm lấy thân hình gầy guộc, không nói nổi một câu “Trở về đi.”

Đêm đã khuya, chung quanh không có lấy một ai, chỉ có ánh sáng mờ mịt từ biển hiệu của vài nhà nghỉ cũ nát.

“Cô chạy tới nơi này làm gì?” Tuy biết rằng vĩnh viễn mình sẽ không nhận được câu trả lời, nhưng tôi vẫn không nhịn được mà thốt lên, không biết để hỏi bà ấy hay hỏi chính mình.

...

“Bởi vì nhặt được cháu ở đây, nên mới nghĩ rằng cháu sẽ còn xuất hiện ở nơi này?”

...

“Cháu vốn là cô nhĩ, không cha không mẹ không thân nhân, cho tới nay luôn chỉ có một mình.”

Nói đến đây tôi mãnh liệt dừng bước.

“VẬY...” Mở miệng lại phát hiện thanh âm của mình run rẩy đến lợi hại, tôi nhắm chặt mắt, vững vàng ổn định lại cảm xúc.

“VẬY NÊN, nếu cô không ngại bị người đời cười chê hoặc nếu cô cảm thấy chuyện đối với mình cũng không liên quan... Cho dù muốn đem cháu trở thành thể thân cho con của cô cũng được, sự quan tâm này cháu sẽ đều trân trọng, thay cậu ấy nhận lấy..”

...

“Ý của cháu là... Cô có nguyện ý, trở thành...” Cả người tôi như vỡ òa ra, hít một hơi thật sâu mới nuốt vào nghẹn ngào trong cổ họng, nói lời cuối cùng.

“Trở thành mẹ của cháu không?”

Một mảnh an tĩnh.

Ngay cả tiếng gió thổi qua cũng đều không có.

Tôi cúi đầu, trong lòng biết rõ kì thật bà ấy cũng không hiểu tôi đang nói gì, tay lại không tự chủ được mà run rẩy.

Trên mặt cảm nhận một trận thô ráp truyền đến, nước mắt lã chã không biết từ khi nào được người nhẹ nhàng lau đi, tôi ngẩng đầu, nữ nhân cầm cười tởm tởm nhìn tôi, khóe mắt loàn loàn thành hình bán nguyệt.

Tôi yên lặng nhìn bà ấy, ánh mắt bà ấy ám áp ý cười từng chút từng chút xóa đi bất an trong lòng. Qua hồi lâu tôi cũng bật cười thành tiếng, dặt tay bà ấy chậm rãi trở về.

“Con của cô nhất định không cao bằng cháu đâu... Cho nên cô tuyệt đối không bị chịu thiệt...”

“Lần sau đừng chạy loạn nữa, dì Lý lớn tuổi như vậy vẫn còn phải lo đi tìm...”

...

“Mẹ, chúng ta về nhà.”

Cùng với mẹ về đến nhà, đầu tiên là bị dì Lý vây quanh kiểm tra bà ấy nửa ngày, biết được tôi tìm thấy bà ấy ở chỗ nào, trầm mặc mà thờ dài.

“Dì Lý, về sau cháu sẽ coi mẹ như mẹ thân sinh mà hiếu thuận. Cháu sẽ chiếu cố tốt cho mẹ.” Dì Lý còn đang dùng khăn lau mặt cho mẹ, lảng lảng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Trong nhà của cháu...”

“Cháu là cô nhi.” Tôi biết dì Lý muốn hỏi cái gì, đánh gãy lời bà ấy.

Khóe mắt dì Lý tằm chút lệ quang, hướng tôi mừng rỡ gật đầu, “Ôi chao! Về sau... Hai người chính là người nhà, tốt quá rồi... A Tú tuy rằng như vậy nhưng cô ấy... cô ấy tốt lắm...” Thanh âm dì Lý nghẹn ngào còn có chút nói năng lộn xộn.

Tôi tiến đến tiếp nhận khăn trong tay bà, khom lưng xuống cẩn thận lau mặt cho mẹ mình.

“Vâng, mẹ tốt lắm.”

Thừa dịp bà ấy ngủ say, tôi cả đêm chạy tới khách sạn trả phòng, nếu đã muốn xác định coi bà ấy như mẹ mình, tôi không cần tìm phòng ở bên ngoài nữa. Bà ở đây, ban ngày tôi ra ngoài tìm việc tốt xấu vẫn còn có dì Lý có thể hỗ trợ một chút.

Việc cấp bách hiện tại là tìm được một công việc ổn định, chậm rãi tiết kiệm tiền, tôi còn muốn tu sửa lại căn nhà của bà một chút, không thể để bà tiếp tục sống trong hoàn cảnh kém như vậy. Nhưng mà chạy đôn đáo vài ngày nhưng vẫn không có tin tức gì, rõ ràng cũng có mấy công ty biểu hiện ra là muốn nhận tôi, nhưng không biết vì cái gì cuối cùng đều từ chối.

Tôi cũng không biết được liệu có phải Dịch Thiên đứng sau chuyện này hay không, nhưng đã thực lâu tôi không gặp anh, tôi cũng tin rằng anh sẽ không tổn nhiều tinh lực đối với tôi như vậy. Có điều trước đây anh đã từng nói, chắc chắn sẽ có biện pháp khiến

cho không ai còn dám thuê tôi, cho nên việc này nếu nói liên quan đến anh cũng không phải không có khả năng.

Mất thấy lại một ngày đi qua, tiền không thể kiếm được, tôi sốt ruột đành phải đổi hướng tìm đến những công việc khác. Vừa vận siêu thị ở gần nhà muốn tìm người khuân vác hàng hóa, tôi không nghĩ nhiều liền xin vào. Cùng tổ với tôi còn có mười mấy công nhân khác nhưng chỉ có ba người là nam, mỗi ngày đều mang vác thực phẩm đến từng ngăn để lạnh, phân chia sắp xếp cẩn thận, tất cả đều không có máy móc trợ giúp, mệt đến mức cả xương sống và thất lưng đều đau.

Mà mấy ngày nay việc đau đầu nhất chính là mẹ tôi, tôi không thể nào lý giải cho bà ấy hiểu là tôi có đủ tiền để chăm lo cho bà, bà không cần phải tiếp tục đi nhặt giấy vụn hay chai lọ bên ngoài nữa. Mỗi lần tôi muốn đem mấy túi vải bố cũ nát cùng móc sắt bới rác của bà vứt đi, bà ấy đều là bộ dáng thất kinh, lôi kéo tay tôi liều mạng lắc đầu.

Cho dù tôi đem ra rất nhiều tiền ý chỉ hai người biết chi tiêu có thể sống tốt bà ấy cũng không hiểu, ngược lại còn đem cái túi đã vàng ố kia coi như vật trân quý mà đưa cho tôi. Cùng dì Lý bàn qua về vấn đề này, dì Lý cũng chỉ cười cười nói tôi cứ để mặc bà, nhiều năm như vậy bà đều sống dựa vào công việc đó, có lẽ hiện tại chỉ là thói quen trong tiềm thức, bà còn muốn giúp tôi kiếm thêm tiền.

Trong lòng tôi bất đắc dĩ, lại không có biện pháp làm gì khác.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Mấy ngày gần đây mẹ tôi luôn không có khẩu vị ăn cơm, sắc mặt cũng không được tốt, lúc nào cũng ôm bụng khó chịu.

Dì Lý đem bà ấy đến phòng khám phụ cận kiểm tra dạ dày, nhưng không thấy có vấn đề gì. Tôi có chút không yên lòng, chuẩn bị mấy ngày nữa nhân lúc rảnh rỗi sẽ đem bà đến bệnh viện kiểm tra cho chắc.

Công việc trong siêu thị tuy mệt nhưng thời gian giao ban sớm, vừa lúc trong thành phố mới mở một nhà hàng khách sạn cao cấp đang tìm nhân viên phục vụ, tôi thử vận may đến đó hỏi thử, kết quả vừa vặn bọn họ cần người cho hai ca làm, tôi có thể làm được trực tiếp nhận luôn.

Hiện tại mỗi ngày tan ca ở siêu thị, tôi vội vã trở về nhà ăn vài miếng cơm rồi lại gấp gáp chạy tới khách sạn. Những khi ở bên ngoài cũng không thể biết được mẹ tôi làm những thứ gì, chỉ là mỗi lần tôi về nhà bà ấy đều đem tiền phế phẩm bán được đưa cho tôi, lúc tôi nhận lấy còn vô cùng cao hứng. Số tiền đó, những lúc bà ấy không để ý tôi thường lén để vào chiếc túi đã ố vàng, nhìn bà bị lừa

còn ở một bên cười ngây ngô, trong lòng tràn ngập ấm áp không nói nên lời.

Tối hôm đó khi đến chỗ làm, khách sạn hình như phải đón tiếp một vị khách quý rất lớn nên quản đốc vội vã điều động vài người trong tổ chúng tôi đi qua. Nơi đó là gian phòng bậc nhất của khách sạn. Toàn bộ trong phòng đều được bố trí theo phong cách Trung Quốc, hình dạng một chiếc đèn lồng cực đại quay tròn vào giữa, trung gian rủ xuống một chùm đèn thủy tinh rực rỡ. Tôi ngây ngẩn nhìn thiếu chút nữa ngốc dại ra, đến khi bị quản lý đi vào đốc thúc mới hồi phục lại tinh thần.

Lát sau quản lý dẫn một vài người đi tới, tôi chỉ ở xa nhìn thoáng qua, vậy mà tức khắc liền cứng đờ.

Người đang tới là Lâm Hàm, anh em tốt nhất trên đời này của Dịch Thiên, và cũng là người trên thế gian này hận tôi nhất.

Năm đó sau khi tôi chụp ảnh uy hiếp Dịch Thiên, người đem tôi đánh cho trọng thương không phải ai khác chính là Lâm Hàm. Kì thật loại căm hận khắc cốt ghi tâm này tôi có thể hiểu được, dù sao cũng là từ nhỏ đến lớn yêu đơn phương người nọ hai mươi năm, bị một kẻ như tôi dùng phương thức đê tiện như vậy cướp mất, nếu đổi lại là tôi có lẽ tôi cũng sẽ hận đến phát điên.

Đám người càng ngày càng đi tới gần, tôi không dám rõ ràng tránh né mà chỉ tận lực làm bộ bình tĩnh cúi thấp đầu xuống, trong lòng cầu nguyện y đừng chú ý đến mình. Một bước, hai bước... Lâm Hàm lướt qua bên cạnh, tôi khẩn trương nắm chặt hai tay, đợi y đi qua mới âm thầm thở nhẹ một tiếng.

“Khoan đã.” Lâm Hàm đột nhiên xoay người đi đến bên cạnh tôi, “Ngẩng đầu lên.”

Một đám người tất cả đều dừng bước nhìn về phía này, tôi không có cách nào tiếp tục trốn, ra vẻ bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào y hỏi, “Ngài có yêu cầu gì cần hỗ trợ sao?”

Đồng tử Lâm Hàm nháy mắt mở lớn, sửng sốt một giây sau đó y đột nhiên không kiềm chế được mà cười rộ lên.

“Lâm thiếu gia, có vấn đề gì sao?” Quản lý vội vã chạy tới, trên mặt một mảnh khẩn trương sợ hãi.

“Không sao... không có vấn đề gì.” Lâm Hàm khoát khoát tay, xoa xoa khoeo mắt cười chảy ra nước, thoạt nhìn tâm tình rất tốt đi vào trong. Quản lý vội vàng theo ở phía sau, trước khi đi còn nhíu mày liếc tôi một cái.

Trong lòng tôi khẽ thở dài, tính cách Lâm Hàm như thế nào tôi biết rất rõ, nếu đã bị y nhìn thấy không có khả năng y sẽ tha mái mà buông tha cho tôi. Từ sau khi chia tay Dịch Thiên quả thực tôi cũng từng nghĩ mình có thể bị rơi vào tay Lâm Hàm hay không, rồi sẽ bị y giết chết ném ở một nơi nào không ai biết. Tôi có thể sống bình an đến giờ này, không biết là do y không đi tìm tôi, hay do tôi vận khí tốt nên y không tìm được nữa.

Quả nhiên lúc bê đồ ăn lên, quản lý thần tình bất an đi về phía tôi, mở miệng nói, “Lâm thiếu gia chỉ tên muốn cậu vào. Đây là có chuyện gì? Hai người quen biết nhau?”

Tôi lắc lắc đầu. Quản lý thở dài, “Cậu ngàn vạn lần đừng gây thêm rắc rối cho tôi, đắc tội với Lâm thiếu gia không có lợi ích gì

đâu.” Tôi bất đắc dĩ cười khổ, mọi chuyện bây giờ nhất định là vô cùng rắc rối rồi. Đi vào không biết có thể đi ra được không, còn về phần đi ra có bao nhiêu nghiêm trọng, tất cả đều không phải do tôi quyết định là được.

Thời điểm tôi đi vào hai người khác đang dọn thức ăn lên, Lâm Hàm nhìn tôi cười cười nói, “Đến đây rót trà.”

Tôi yên lặng đi qua, tiếp nhận ấm trà từ đồng sự đang luống cuống ở bên cạnh, cúi đầu trước mặt Lâm Hàm châm trà.

Những người khác cũng nhận ra không khí có phần thay đổi, dừng tiểu thanh nhìn sang.

Rót trà xong, tôi buông ấm xuống, đang muốn lui ra ngoài đột nhiên đầu gối bị đá mạnh một cái, thân thể không phòng bị ngay lập tức ngã khụy trên mặt đất.

Còn chưa kịp phản ứng một mâm đồ ăn liền bay qua, tất cả đều hất lên người tôi. Cũng may không phải những món ăn quá nóng nên tôi không bị phỏng, chỉ là cả người đầy dầu mỡ nhìn vô cùng chật vật.

Lâm Hàm kinh ngạc “A” một tiếng, sau đó thản nhiên nhìn tôi nói, “Sơ ý quá, tôi trượt tay.” Bốn phía an tĩnh đến mức không nghe được chút thanh âm nào, không ai dám nói một lời.

Tôi giãy giụa đứng lên, dầu cải trên người theo động tác mà rơi xuống sàn. Đưa tay quệt qua loa trên mặt, không nói lời nào định đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Phía sau truyền đến thanh âm Lâm Hàm lười biếng, “Tao có nói mày được đi sao?”

Tôi ở trong lòng thờ dài một tiếng.

Nếu đổi lại là mấy ngày trước, tôi nhất định sẽ bùng một mâm đồ ăn đồng dạng tươi trả lên đầu y, cùng lắm sau đó là bị đánh chết mà thôi, tôi cũng không để ý. Nhưng hiện tại tôi đã có gia đình, lại còn có một người mẹ gốc gác chờ ở trong nhà. Nếu tôi chết bà ấy phải làm thế nào đây, không thể để bà lần thứ hai mất đi đứa con được.

Cho nên tôi chỉ có thể dừng bước, xoay người mặt không đổi sắc mà nhìn Lâm Hàm, bộ dạng đờ y phân phó.

Lâm Hàm chậm rãi bùng trà trước mặt lên, uống một hơi liền phun ra, cau mày nói, “Cái quỷ gì khó uống như vậy.” Đoạn ngừng đầu lên nhìn tôi muốn nói gì đó lại bất ngờ dừng lại, trợn to mắt nhìn ra phía sau lưng tôi.

Tôi nhận thấy điều gì đó khác lạ, quay người.

Không ngờ người đến lại là Dịch Thiên.

Tôi giật mình nhớ năm năm về trước.

Khi đó tôi còn học đại học, sáng học ở trường, tối đến một quán ăn gần trường làm công trang trải học phí. Có buổi tối gặp khách nhân say rượu cố ý gây sự, đối phương một cước đá tôi ngã xuống sàn, nâng thức ăn trên bàn muốn ném tới liền bị người giữ lại.

“Các người tốt nhất đừng nên được một tác lại muốn tiến tới một thước.” Dịch Thiên nắm chặt tay người nọ, lấy món đồ ăn kia đi, biểu tình thản nhiên nhìn đối phương từ trên cao xuống.

Sau đó hai người họ đánh nhau.

Tôi ngờ ngác nhìn nam sinh tầm tuổi mình, động tác xinh đẹp mà né tránh công kích, lưu loát ra quyền, đem một đám miệng đầy ô ngôn uế ngữ đánh cho quỳ rạp trên mặt đất. Trần đầy sinh lực như vậy, thần thái lạnh lùng lại tự tin tuyệt đối, bất đồng với sự hèn mọn đen tối của tôi, cả người anh dường như đều phát sáng lên.

Cho nên kì thật Dịch Thiên cũng không thể trách tôi dây dưa với anh. Nếu là người luôn sinh sống trong bóng tối, đến một ngày được nhìn thấy ánh dương quang sáng lạn, người đó tuyệt đối sẽ muốn tìm tất cả biện pháp để có thể giữ mặt âm áp kia vĩnh viễn ở bên người.

Có điều hiện tại tôi cả người quần áo dính đầy dầu mỡ, chạt vật bất kham mà đứng trước mặt Dịch Thiên, tựa như lần gặp anh năm năm trước chỉ là một dấu chấm đáng châm chọc.

Quản lí đứng ở phía sau Dịch Thiên, thấy tôi như vậy con mắt như muốn bốc hỏa, hấn vội vội vàng vàng chạy tới, nổi giận nói, “Cậu làm sao lại thành dạng này?”

Tôi còn chưa kịp mở miệng giải thích, đằng sau liền truyền đến tiếng Lâm Hàm, “Quản lí Lý, phục vụ của các ông đến bê thức ăn sao cũng không làm được.”

Quản lí đầu cơ hồ muốn cúi gằm xuống, đi lên khúm núm nói, “Thực xin lỗi Lâm thiếu gia, người này là người mới, tôi lập tức thay người khác cho ngài.”

“Tôi hôm nay chính là muốn nó phục vụ thì sao...” Tôi xoay người, đối diện với ánh mắt lạnh băng của Lâm Hàm. Quản lí đầu đầy mồ hôi không biết xử lí thế nào, trong phòng không khí ngày càng khẩn trương.

Đúng lúc đó Dịch Thiên đi tới bên cạnh chúng tôi, đứng ở trước mặt Lâm Hàm, vỗ vỗ đầu y, thanh âm mang theo chút cảnh cáo, “Đừng làm quá phận.” Lâm Hàm bĩu môi, mắt húng nói, “Được rồi được rồi, ra ngoài.”

Quản lý như được đại xá, một bên xin lỗi, một bên lôi kéo tôi đi ra.

Thời khắc ra khỏi phòng, tôi hốt hoảng mà thần trí không rõ.

Kí ức ám áp tốt đẹp cuối cùng trong lòng tôi, kí ức ám áp tốt đẹp duy nhất trong lòng tôi, vậy mà bọn họ cũng không cam lòng cho tôi lưu lại. Tất cả đều đem đi hủy diệt.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

“Rốt cuộc cậu với Lâm thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?” Vừa mới ra khỏi phòng, quản lý vội kéo tôi lại hỏi.

Loại thời điểm này mà nói không biết cũng không được, tôi đành nửa giả nửa thật qua loa nói, “Tôi với y từng học chung đại học, lúc ấy quan hệ cũng không được tốt lắm...”

Quản lý cau mày thờ dãi, “Mục Nhiên, điều này không tốt cho chúng tôi. Khách sạn này người đầu tư chính là Lâm gia, nếu Lâm thiếu gia có vấn đề với cậu, chúng tôi thực sự không thể tiếp tục thuê cậu được nữa.”

Tôi nhìn vẻ mặt khó xử của quản lý, yên lặng gật đầu lắng nghe, thâm tâm cũng không quá kinh ngạc. Một khắc kia khi Lâm Hàm phát hiện ra tôi, tôi đã biết mình không thể tiếp tục ở đây được nữa, mặc kệ khách sạn này có phải của y hay không, chỉ cần y muốn chắc chắn tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà rời khỏi. Xã hội này không có cái gọi là công bằng, đối mặt với những người như Lâm Hàm, muốn có đường sống đồng nghĩa với việc tôi không nên phản kháng.

Hiện tại ngấm lại mình ba năm trước, thật sự vừa có điểm bực mình lại buồn cười. Khi ấy tôi thực sự phải gan đến mức nào mới dám làm ra loại chuyện như vậy, chưa cần nói đến Dịch gia hay Lâm gia, chỉ cần vài bằng hữu khác của Dịch Thiên thôi cũng đủ khiến tôi sống dở chết dở. Nhưng bởi trong tay tôi có ảnh của Dịch Thiên, nên những thiếu gia có tiền có thế đó dù hận không thể nghiền xương tôi thành tro vẫn đành cắn răng nhìn tôi vô liêm sỉ quán lấy anh.

Khẽ thở dài một cái, tôi còn có thể sống đến bây giờ, thực không biết là ông trời chiếu cố hay trừng phạt.

Nói lời tạm biệt với quản lý xong, tôi đến phòng tạp vụ tắm giặt thay đồ. Cười khổ nhìn kiện đồng phục hoàn mỹ dính đầy dầu mỡ, lương không lấy được nhưng có lẽ vẫn nên bồi thường tiền quần áo cho quản lý. Nếu như nói là do vị Lâm thiếu gia kia cố tình làm bẩn không biết có thương tình bỏ qua không nhỉ, tôi tự tiêu khiển nghĩ.

Vừa mới giặt sạch sẽ quần áo xong, sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, thời gian này đáng lẽ tất cả mọi người đều đang làm việc, sao lại có người tới? Tôi tò mò quay đầu nhìn, thấy rõ người nọ liền sững sờ bất động.

Là Dịch Thiên.

Anh nhàn nhã khoanh tay, tựa vào cạnh cửa, biểu tình thản nhiên mà quan sát tôi.

Tôi ngờ ngác nhìn anh, tại sao anh lại đến tìm tôi? Chẳng lẽ vì việc vừa rồi với Lâm Hàm? Không đến mức là tới giải thích đi... Đáy lòng tôi cười khổ.

Dịch Thiên thấy tôi không nói lời nào, nhưng mày trào phúng, cười như không cười hỏi, “Sau đó thì sao?”

Tôi bị câu hỏi của anh làm mờ mịt, nhú mày hỏi lại, “Cái gì?”

Biểu tình Dịch Thiên đột nhiên lạnh xuống, tròng mắt màu đen tràn đầy chán ghét hèn mọn, “Biết nơi này là khách sạn của Lâm gia nên mới cố ý đến làm phục vụ rồi tìm cơ hội gặp lại chúng tôi. Ở trước mặt mọi người bị Lâm Hàm vũ nhục, sau đó thì sao? Kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?”

Tôi trợn mắt nhìn anh không nói được lời nào, nguyên lai hết thảy mọi chuyện vừa rồi trong mắt anh đều là tính kế của tôi.

Tôi đột nhiên thật muốn cười lớn.

Dịch Thiên không kiên nhẫn nhìn tôi cười không kiềm chế được, vụt đi nhanh tới, hung bạo nắm cằm tôi nâng lên, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Hay là cậu lại an bài một người ở góc nào đó chụp ảnh lại? Hử?”

Tôi buồn cười mà nhìn anh, phối hợp giọng điệu mỉa mai hỏi, “Thiếu gia Lâm gia ý thế ức hiếp người, trước mặt người khác nhục nhã nhân viên phục vụ cô nhi’, anh thấy tiêu đề này thế nào?”

Miệng bỗng nhiên bị chặn lại.

Dịch Thiên cúi xuống thô bạo hôn tôi. Môi bị cắn đến phát đau, tôi dùng hai tay cố đẩy anh ra. Cảm nhận được đầu lưỡi cố gắng chui vào miệng, tôi cố sống cố chết cắn chặt khớp hàm, như thế nào cũng không để anh tiến vào. Một lúc lâu anh thoáng ngáng đầu, vẫn dán tại môi tôi, châm biếm hỏi, “Cái cậu muốn không phải là cái này?”

Tôi thở dốc bình phục hô hấp, đáy lòng kì quái rõ ràng hai người gần nhau như vậy mà trong lòng nguội lạnh. Cố gắng kiềm chế thân thể run rẩy, tôi dùng sức gạt tay anh đang niết cầm mình ra, tiến đến bên tai anh mang theo ý cười nói, “Anh đã biết rõ hết thấy đều là kế hoạch của tôi, sao vẫn còn đưa tới tận cửa?”

Cho tới bây giờ tôi vẫn luyến tiếc nói với anh một câu nặng lời.

Ở bên nhau ba năm, cho dù anh luôn nói những lời khó nghe, cho dù anh ở trước mặt tôi lên giường cùng người khác, cho dù trái tim rỉ máu, nhưng tôi chưa từng phản bác lại anh một lời. Tôi biết là tôi sai, tôi không phải người chân chính anh yêu, tôi bất quá chỉ là một tên tiểu nhân dùng thủ đoạn đê tiện để giữ anh. Bởi vì ngay từ đầu tôi luôn đặt mình ở vị trí hèn mọn nhất, cho nên dù anh đối xử tệ bạc với tôi, tôi cũng không có tư cách oán giận hay đòi sự công bằng.

Chính là tôi không nghĩ tới trong mắt Dịch Thiên tôi lại độc ác đến vậy, mặc kệ tôi làm cái gì anh đều cho là tôi dụng tâm kín đáo tính kế tiếp cận anh.

Tôi đã từng cho rằng tôi chỉ sai cách bắt đầu, nhưng hóa ra ba năm hết lòng ở bên cạnh anh kì thực cũng không hề để lại một chút dấu vết.

Dịch Thiên mãnh liệt đẩy tôi ra, ánh mắt lạnh lẽo cơ hồ để lộ ra cả hận ý.

Tôi cười khổ lắc đầu, trong lòng không muốn tiếp tục dây dưa, xoay người cầm quần áo ở một bên rời đi. Lúc đi ngang qua anh, dường như có chút mệt mỏi, thấp giọng nói, “Lần này chạm mặt thật sự là ngoài ý muốn, không có ảnh chụp cũng không phải kế hoạch

gì. Tôi cam đoan, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh một lần nào nữa.”

Nói xong cũng không đợi Dịch Thiên trả lời đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi không biết Dịch Thiên có tin tưởng tôi hay không, hoặc là anh sẽ cho rằng đây cũng chỉ là một kế hoạch khác? Mặc kệ anh nghĩ như thế nào, có lẽ đây thật sự sẽ là lần gặp cuối cùng của chúng tôi. Đáy lòng có phần tiếc nuối, mặc kệ là lần chia tay chóng vánh trước kia hay chạm mặt nam khan lúc này, cuối cùng tôi đều quên cho anh một lời giải thích. Từ ba năm trước cho đến hiện tại, về chuyện dùng ảnh uy hiếp anh tôi luôn thiếu anh một lời giải thích chính thức.

Có điều giờ nghĩ lại, Dịch Thiên có lẽ cũng không thêm quan tâm đi.

Tìm quản đốc giao quần áo xong, còn chưa kịp trình bày tình huống bà ấy liền nói quản lí đã giải quyết hết thầy, tôi không cần bồi thường, hơn nữa còn được nhận nửa tháng tiền lương. Tôi cảm kích nhận lấy, kính nhờ quản đốc chuyển lời cảm ơn đến quản lý sau đó liền li khai khách sạn.

Trên đường về nhà ghé qua tiệm nhỏ mua chút bánh đậu xanh, mẹ tôi rất thích ăn những món điểm tâm nhỏ ngọt ngào.

Quả nhiên về đến nhà bà ấy nhìn thấy bánh liền vô cùng cao hứng, có điều một khối bánh nhỏ bà cũng không ăn hết được, dì Lý cũng nói cho tôi biết cơm chiều bà cũng chưa ăn gì. Tôi có chút lo lắng nhìn mặt mũi bà ấy tái nhợt, nghĩ ngày mai sẽ xin nghỉ ở siêu thị để đưa bà đến bệnh viện kiểm tra cẩn thận.

Buổi tối ngủ đến nửa đêm, mơ hồ nghe được cách vách có tiếng gì đó, mới đầu tôi còn không để ý, đang muốn ngủ tiếp chợt nghe thấy “rầm” một tiếng có vật ngã xuống đất. Tôi bừng tỉnh, nhanh chóng trở mình chạy sang.

Vừa mở cửa, mẹ tôi cuộn mình nằm trên mặt đất, tôi kinh hãi chạy tới nhanh chóng nâng bà ấy dậy, sốt sáng hỏi, “Mẹ làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Bà đầu đầy mồ hôi, tay gắt gao ôm chặt bụng, tôi lúc này mới kịp nhận ra bà đau dạ dày. Vợ bé bà lên trên giường, run rẩy lục tung ngăn kéo tìm thuốc, tìm được thuốc xong vội vã lấy cốc nước đến bên giường, bắt chợt bà xoay người nôn ra một búng máu.

Tôi đứng sững tại chỗ, cốc trong tay “lạch cạch” rơi trên mặt đất.

“Mau đưa đi bệnh viện!” Tiếng dì Lý hô lên thất thanh ở cửa ra vào.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

“Ung thư dạ dày giai đoạn hai?” Tôi ngỡ ngác mà nhìn bác sĩ, nhất thời có chút không phản ứng kịp, nửa ngày sau mới mơ hồ lặp lại, “Ung thư dạ dày?... Liệu có thể chẩn đoán nhầm hay không?” Vừa dứt lời tôi mới ý thức được ở trước mặt bác sĩ hoài nghi kết luận của bọn họ thực sự có phần không phải lắm.

May mắn bác sĩ cũng không tức giận, chỉ ngừng đầu liếc tôi một cái, giải thích cặn kẽ hơn, “Người bệnh có hiện tượng nôn ra máu, bởi tế bào ung thư đã di căn rộng hơn, phá vỡ các mạch máu khiến bên trong xuất huyết. Đây là dấu hiệu rõ nhất của ung thư dạ dày giai đoạn hai.”

Tôi lẳng lặng nghe xong mới vội vàng hỏi, “Như vậy có cách trị liệu...”

“Theo chẩn đoán ban đầu tế bào ung thư còn chưa di căn quá mức nguy hiểm, cần phẫu thuật sớm.”

Trong lòng tôi nhẹ nhàng thở ra, còn có thể phẫu thuật tức là còn có hi vọng. Nuốt xuống một ngụm nước bọt, tôi nhìn bác sĩ cẩn thận

hỏi, “Xin hỏi chi phí phẫu thuật khoảng bao nhiêu?”

Bác sĩ đang viết bệnh án, đầu cũng không ngẩng lên đáp, “Phí phẫu thuật, phí trị bệnh bằng hóa chất, còn tùy vào thể chất người bệnh, hiện tại giá khoảng năm đến mười vạn. Sau đó còn tùy tình huống hậu phẫu để xem xét xem có nên tiếp tục điều trị hóa chất hay không, hơn nữa còn tiền thuốc men...” Nói đến đây bác sĩ ngẩng mặt lên, ánh mắt có lỗi liếc tôi một cái, “Tôi không có cách nào cho cậu một con số cụ thể.”

Trong đầu tôi trống rỗng.

Năm đến mười vạn, còn chưa tính chi phí trị liệu hậu phẫu.

Mà vấn đề là toàn bộ số tiền tôi có trong ngân hàng còn không đủ bốn vạn, ngay cả mức giá thấp nhất cũng không ứng phó nổi.

Bác sĩ nhìn bộ dáng tôi khó xử, nhăn mi lại dằn dò, “Người nhà tốt nhất nên mau chóng quyết định, phẫu thuật càng sớm đối với người bệnh càng tốt, đừng để mất quá nhiều thời gian.”

“Tôi đã biết, cảm ơn bác sĩ.”

Lúc tôi trở lại phòng bệnh, mẹ tôi đã nặng nề thiếp đi được một lúc, dì Lý thấy tôi vội vàng tiến đến hỏi han, “Thế nào? Bác sĩ nói là bệnh gì?”

“Ung thư dạ dày.” Tôi biết việc này không thể gạt dì Lý được, dù sao về sau còn rất nhiều việc cần sự giúp đỡ của bà ấy.

“Làm sao có thể...” Hốc mắt dì Lý đỏ lên, ở tuổi này của bà, nghe thấy loại bệnh ung thư này đại khái đều cảm thấy không còn hi vọng.

“Không có việc gì, bác sĩ nói có thể phẫu thuật, nếu thành công sẽ khỏi hoàn toàn.” Tôi miễn cưỡng bày ra một cái tươi cười, nhẹ giọng an ủi.

“VẬY... sẽ phải mất rất nhiều tiền đúng không...” Dì Lý lo lắng hỏi tôi.

“Cháu sẽ nghĩ biện pháp, giờ muộn rồi dì nên về nghỉ trước đi ạ.” Dì Lý đã vất vả cả một buổi tối, tuổi tác bà ấy lại lớn nên tôi có chút không yên lòng.

“Được rồi, dì về lấy một ít quần áo cho A Tú, sợ sẽ phải nằm viện một thời gian.” Dì Lý thở dài, dặn dò tôi vài câu rồi mới rời khỏi phòng.

Tôi chậm rãi đến cạnh giường ngồi xuống, nhìn gương mặt mẹ đau đớn khẽ nhăn lại, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh bà ôm bụng ngã xuống đất, tâm can nhói lên đau lòng. Vươn tay vuốt lại tóc mái cho bà, tôi âm thầm quyết định, vô luận phải dùng biện pháp gì, nhất định phải lo đủ số tiền phẫu thuật.

Giữa trưa dì Lý mang quần áo cùng một ít cháo, trùng hợp lúc này mẹ tôi cũng tỉnh lại, thấy mình nằm bệnh viện bà vô cùng sợ hãi, gắt gao bầu lấy tay tôi về mặt muốn khóc nấc lên. Tôi nắm chặt tay bà, kiên nhẫn giải thích bà sinh bệnh cần nằm viện để điều trị, như vậy bụng mới không đau nữa. Dì Lý cũng thừa dịp vội vàng đổ cháo ra muốn uy bà ăn, bà chỉ cau mày xoay đầu.

Tôi đỡ lấy bát cháo từ trong tay dì Lý, cầm thìa múc một chút, thổi thổi, đưa qua nhẹ giọng nói, “Mẹ, ăn một chút được không? Chúng ta ăn một chút...”

Bà do dự nhìn tôi, cuối cùng cũng thỏa hiệp hé miệng nuốt cháo xuống.

Tín nhiệm cùng ỷ lại trong mắt bà khiến tôi bỗng dưng đau xót, cái mũi hấp hấp vội vàng quay đi khụ khụ hai tiếng che giấu, đem nước mắt ép trở về.

Sau khi nhờ dì Lý chiếu cố mẹ xong, buổi chiều tôi đến siêu thị tìm quản lí nói rõ tình huống, hỏi xem mình có thể ứng lương trước hay không. Quản lí lắc đầu từ chối, “Tiểu Mục, tôi biết cậu đang khó khăn, nhưng siêu thị chúng tôi chưa từng có tiền lệ như vậy... Cậu nghĩ mà xem, nếu tôi đáp ứng cậu, về sau ai cũng đều muốn tôi chi tiền lương trước vậy tôi phải làm thế nào?”

Tuy có thể hiểu cho khó xử của quản lý nhưng lòng tôi vẫn không tránh được thất vọng.

Xin một ngày nghỉ phép xong, tôi vội rời khỏi siêu thị.

Ở trên đường cái nhìn đám người đi tới đi lui, tôi nhất thời lạc lõng mờ mịt, không biết bản thân nên đi nơi nào vay tiền.

Công việc ở khách sạn đã bị đuổi, ngày trước bị cướp đồ di động cùng số điện thoại bằng hữu đều ở trong, mà thực sự kể ra, tôi cũng không có bằng hữu nào có thể trợ giúp vào thời điểm này.

Trong đầu tôi xoay chuyển nghĩ ra rất nhiều biện pháp để có tiền.

Bán máu?

Đem toàn bộ số máu trong người tôi rút ra cũng không được nổi năm vạn.

Bán mình?

Không nhịn được cười khở, chưa cần nói đến bộ dáng tôi phổ thông bình thường căn bản chẳng bán nổi, cho dù thật sự có người muốn, như vậy tôi có thể đáng giá bao nhiêu tiền?

Đột nhiên một ý niệm lóe lên, tôi do dự một lúc lâu, rốt cục vẫn tìm một tiệm net ở phụ cận, ngồi ở góc hẻo lánh nhất trong phòng.

Mở máy tính lên, vươn tay, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn hít một hơi, ở trên thanh công cụ gõ xuống hai chữ “Bán thận.”

Nhấn ô tìm kiếm, nháy mắt màn hình xuất hiện vô vàn thông tin liên quan, phần lớn là tin tức cảnh sát phá an, có đôi chỗ giống tôi đăng tin tìm hỏi, phía dưới còn có phản hồi của mọi người.

[Việc này là trái với luật pháp nước chúng ta]

[Mất đi một bên thận thân thể sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, rồi sẽ phải hối hận cả đời]

[Mọi người vẫn nên thận trọng thì hơn]

Một đám chữ lạnh như băng rơi xuống lòng, tôi cơ hồ muốn ngay lập tức tắt trang mạng đứng dậy chạy đi. Nhưng bộ dáng một người chăm chú cúi đầu bóc trứng gà cho tôi, người đó vui vẻ hào hứng đưa tôi chiếc túi vàng úa, người đó còn ngốc nghếch ngồi bên thùng rác chờ tôi tận hai ngày...

Cuối cùng là hình ảnh người nọ ôm bụng cuộn mình nằm trên mặt đất.

Tôi mặt không đổi sắc tắt đi những trang khuyến can ca thán, tiếp tục tìm những trang web có thông tin và số điện thoại. Vội vã lưu lại một dãy số, sau đó xóa lịch sử tìm kiếm, tắt máy tính rời đi.

Đến công viên gần đó tìm một nơi vắng vẻ, tôi lấy điện thoại gọi lần lượt gọi từng số một. Hai số đầu tiên đều không thể liên lạc, đến số thứ ba, điện thoại vang lên rất lâu, cuối cùng cũng có người nhắc máy.

“Alô!” Bên kia lên tiếng rồi im bật.

“Xin chào, tôi muốn bán thận.”

...

Nói gần một tiếng đồng hồ, đối phương vẫn cảnh giác hoài nghi thân phận của tôi, hỏi rất nhiều vấn đề mới đáp ứng bảo tôi đợi. Cúp điện thoại xong tôi vẫn ngồi tại công viên chờ, nhìn hàng cây đại thụ xanh um tươi tốt trước mắt, nhìn những người ngẫu nhiên đi ngang qua trên mặt phẳng phát hạnh phúc cùng tươi cười, trong lòng tôi lại là một mảnh mờ mịt.

Qua nửa giờ đối phương gọi điện lại, đại khái vì tôi còn trẻ, hơn nữa cam đoan không có bệnh sử nên rất nhanh có người đề xuất muốn tôi qua kiểm tra toàn diện, nếu thành công sẽ nguyện ý trả cho tôi mười vạn.

“Mười vạn? Liệu có thể cao hơn một chút không?”

“Ôi tiểu tử mười vạn đã là cao rồi, chúng tôi làm nghề này phiêu lưu rất lớn, nếu không phải vì cậu còn trẻ sẽ không có con số đấy đâu. Lại nói tiếp, người trẻ như cậu bán thận đích thực có rất ít người...” Bên kia kì kèo nói rất nhiều.

Tôi nắm chặt điện thoại, không khởi tự giễu, nếu không phải cùng đường, làm gì có ai muốn bán cơ thể của chính mình.

[... rồi sẽ phải hối hận cả đời]

Câu nói kia trên mạng đột nhiên nhảy vào trong óc.

Cả đời sao...

Không có vấn đề gì.

Dùng khỏe mạnh của tôi bù lại cho bệnh tật của mẹ.

Hết thấy điều đáng giá.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Căn phòng nhỏ hôn ám chỉ có một chiếc bàn gỗ đặt chính giữa, tôi nằm ở trên đó, bên cạnh có hai người đeo khẩu trang dùng con dao lạnh cạy từng chút từng chút một mở bụng tôi ra. Xúc cảm bị kim loại lạnh ngắt cứa từng nhát lên da thịt rõ rệt đến nao lòng, trán tôi bắt đầu đổ mồ hôi, bởi vì đau đớn mà thân thể kịch liệt run rẩy. Hai người nọ vẫn không có chút nào để ý tới, chỉ chuyên chú vào động tác trên tay mình, đồng tử lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm. Cuối cùng, một trong hai người đưa tay lên, từ bụng tôi móc ra một quả thận đỏ tươi vẫn còn chảy máu.

...

Tôi mãnh liệt ngòì dậy, hồng học sợ hãi thở dốc.

Hóa ra chỉ là cơn ác mộng.

Vươn tay lau mới phát hiện trán phủ đầy mồ hôi lạnh, tôi cố gắng lấy lại hô hấp, trong lòng không ngừng tự an ủi mình chỉ là nằm mơ mà thôi.

Phòng bệnh an tĩnh đến mức một chút âm thanh cũng không có, tôi quay đầu nhìn mẹ tôi hai mắt vẫn nhắm nghiền nặng nề ngủ. Nhẹ nhàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đêm đã về khuya, bầu trời âm trầm không nhìn ra nổi một tia tinh quang, hình ảnh trong mộng không ngừng hiện đi hiện lại trong đầu, tôi nhắm chặt mắt, thẳng thốt áp chế sợ hãi trong lòng.

Hóa ra tôi cũng chỉ là một kẻ nhát gan sợ chết.

Sáng hôm sau dì Lý vào bệnh viện, mấy ngày nay lúc tôi đi làm đều là bà ấy đến ở cùng mẹ tôi. Tôi đã sớm quyết định sau khi bán thận sẽ nghỉ việc ở siêu thị, nói thật tôi cũng không biết cơ thể mất đi một quả thận sẽ có ảnh hưởng như thế nào, có điều giải phẫu xong vẫn phải đi làm loại công việc hao tổn sức lực như ở siêu thị quả thực không có khả năng.

Cùng dì Lý nói cảm ơn xong tôi liền vội vã chạy tới nơi làm, lên xe bus xong mới phát hiện mình để quên di động ở phòng bệnh. Lo lắng nếu xảy ra chuyện gì dì Lý không liên lạc được, tôi lại gấp gáp xuống xe chạy ngược lại về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, vừa mới mở cửa phòng bệnh ra liền nhìn thấy dì Lý đang cầm điện thoại của tôi, trên mặt tràn đầy thấp thỏm cùng bất an.

“Dì Lý, làm sao vậy?” Tôi vội vàng nhìn về phía mẹ nằm trên giường, bà ấy vẫn còn ngủ, xung quanh cũng không có bác sĩ, không giống như đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Mục, thế này là thế nào?” Dì Lý do dự đưa điện thoại cho tôi, lo lắng hỏi.

Tôi nhận lấy điện thoại, sửng sốt đọc tin nhắn vừa được gửi tới, [Xin mời trước ngày mai gửi xét nghiệm kiểm tra toàn diện vào hòm thư /* */, nếu không có vấn đề gì tuần sau chúng ta sẽ tiến hành giải phẫu]

“Điện thoại cháu có tiếng kêu, dì không hiểu mấy cái này lắm, sợ có người tìm cháu có việc nên tưởng chỉ cần cầm lên là được, ấn ấn vài cái liền hiện ra cái này.” Dì Lý thấy tôi không nói lời nào, hồ nghi giải thích.

“Không có việc gì, có thể là gửi nhầm, cháu cũng không biết dãy số này.” Tôi làm vẻ không bận tâm, cất điện thoại vào túi.

Nháy mắt dì Lý nhìn mi lại, chần trước mặt tôi, “Tiểu Mục, dì mặc dù là người nhà quê không có học vấn nhưng cháu đừng tưởng dì là kẻ ngốc.”

“Dì đừng nghĩ nhiều, cháu thật sự không biết người ngày. Cháu sắp muộn rồi...” Nói xong tôi vội vàng vàng muốn rời khỏi phòng bệnh.

Dì Lý giữ chặt tôi lại, thanh âm bắt giác lớn lên, “Phẫu thuật cái gì? Vì sao lại cần xét nghiệm của cháu? Tiểu Mục cháu rốt cuộc đang lừa chúng ta làm cái gì??!”

Tôi liều mạng che giấu, thậm chí muốn gạt tay dì Lý chạy ra ngoài. Dì Lý gắt gao cầm tay tôi, như thế nào cũng không nhượng bộ. Mắt thấy những người bệnh khác trong phòng bắt đầu chú ý tới bên này, tôi không có biện pháp, đành kéo dì Lý đến một bên, nói với bà ấy chuyện mình định bán thận.

“Cháu... Thằng bé ngốc này! Sao cháu có thể tự mình quyết định một việc đại đột như vậy?” Dì Lý đỏ mắt nhìn tôi, ghen ngào nói.

“Không sao đâu, cháu đã hỏi qua rồi, thiếu một quả thận không có ảnh hưởng nhiều tới cơ thể lắm.” Tôi cố an ủi bà.

Dì Lý mãnh liệt đứng dậy, sốt ruột nhìn tôi, “Sao lại không có ảnh hưởng được? Không có ảnh hưởng sao còn có người chịu bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua cơ chứ!!! Tiểu Mục cháu nghe dì, cháu còn trẻ, con đường phía trước còn dài, ngàn vạn lần không được làm chuyện điên rồ.”

Tôi cúi đầu không nói lời nào, một lúc lâu mới gian nan mở miệng, “Chi phí phẫu thuật... không đủ, cháu không còn cách nào khác, không thể để mẹ cháu gặp chuyện không may được...”

Dì Lý gạt nước mắt, thanh âm đều có chút run rẩy, “Nếu A Tú không ngốc, nếu cô ấy biết cháu muốn làm gì, chắc chắn cô ấy tình nguyện chết chứ không điều trị. Dì chiếu cố cô ấy nhiều năm như vậy, dì biết cô ấy thật sự coi cháu như con đẻ của mình. Liệu có người mẹ nào nguyện ý dùng khỏe mạnh của đứa con đổi lấy mệnh của mình không?”

Tôi nắm chặt nắm tay, trước mắt dần nhòe đi thành một mảnh mơ hồ. Mỗi lời dì Lý nói đều đánh mạnh vào lòng tôi, đích xác trên đời này sẽ có người mẹ nào nguyện ý như vậy chứ... Nhưng cũng sẽ có đứa con nào chịu ngồi yên nhìn mẹ mình từng lúc từng lúc chết đi? Tôi và bà ấy mặc dù mới ở chung không đến một tháng, nhưng bà là người tốt nhất trên thế giới này với tôi. Nếu cả bà tôi cũng không thể bảo hộ được, tôi thật sự không biết mình còn phải sống như thế nào.

Tôi ngẩng đầu, vừa mới định tiếp tục khuyên can, dì Lý đột nhiên bước nhanh tới lung tung thu dọn đồ đạc, “Không chữa nữa! Bệnh này không cần chữa! Dì lập tức mang A Tú xuất viện!”

Tôi vội vã đi qua kéo tay bà ấy, dì Lý lại gạt tôi ra, “Dì sẽ không để cho cháu hủy hoại đời mình. A Tú nhất định cũng nghĩ như vậy.”

Tôi vừa ngăn bà, vừa hứa sẽ không còn có suy nghĩ này nữa, tận nửa ngày sau dì Lý mới miễn cưỡng đáp ứng tạm thời trước mắt vẫn ở lại bệnh viện, hai người chúng tôi sẽ cùng nghĩ biện pháp.

“Tiểu Mục, cháu không được gạt chúng ta, nếu cháu thật sự đem tiền bán thận trở về, dì lập tức mang A Tú xuất viện, tuyệt đối không dùng một xu nào trong khoản tiền đó.” Dì Lý nhìn tôi kiên định nói.

Tôi cười khổ gật đầu, trong lòng cảm động xen chua xót. Tôi biết bà là suy nghĩ cho tôi, nhưng chính là nếu không bán thận tôi biết lấy ở đâu ra số tiền đó bây giờ?

Lúc làm việc ở siêu thị thường xuyên không thể tập trung, tôi thực hối hận bởi vì tự ti xuất thân từ cô nhi nên không dám hòa nhập, bị mọi người xa lánh khi dễ cũng không hề phản kháng. Hậu quả chính là hiện tại ngay cả một bằng hữu để có thể dựa vào cũng không có.

Nửa đêm, mẹ tôi lại như lần trước mà phát tác, bà ấy cuộn mình gất gao ôm lấy bụng, trên trán đầy mồ hôi, đau đến mức không thể rên rỉ nổi. Dì Lý đã trở về nhà, tôi vội vàng nhờ người nhà bệnh nhân chung phòng hỗ trợ, sau đó mới hoang mang rối loạn chạy đi tìm bác sĩ.

Trị liệu xong bác sĩ lại một lần nữa cảnh cáo, tế bào ung thư đã bắt đầu khuếch tán nhanh hơn, nếu còn để lâu sẽ không còn hi vọng chữa khỏi.

Tôi ngơ ngác đứng tại chỗ, trong đầu chóng rỗng. Qua hồi lâu mới một lần nữa trở về bên giường bệnh, yên lặng ngồi xuống nhìn mẹ. Vừa trải qua trị liệu bà có chút suy yếu, thần trí không quá thanh tỉnh.

“Cho đến bây giờ, con thực sự không biết cha mẹ vì cái gì lại không cần con, rõ ràng thân thể thực khỏe mạnh, trí lực cũng không thiếu hụt.” Tôi khẽ vuốt lại tóc mái cho bà ấy, thấp giọng nỉ non như nói với chính mình.

“Khi còn bé không hiểu cái gì là cô nhi, cho rằng các dì trong cô nhi viện đều là mẹ. Mẹ Trần, mẹ Lý, mẹ Trương... sau này mới biết được những đứa trẻ khác sẽ không gọi mẹ của chúng kèm theo họ.

Người đầu tiên nhận nuôi con là một cặp vợ chồng trung niên, hai người đối con tốt lắm. Nhưng sau khi họ có đứa con của riêng mình, liền trả con trở về cô nhi viện. Lần thứ hai được nhận nuôi đã là lúc người tuổi. Thời gian đầu rất tốt, nhưng về sau người vợ cảm thấy tính cách con không tốt, cả ngày cúi đầu không nói được một lời, lo lắng con có vấn đề về tâm lý nên lại trả con về.

Cuối cùng là lần năm mươi hai tuổi, họ thoát nhìn là một đôi vợ chồng thực ôn hòa. Cùng bọn họ về nhà mới phát hiện hai người đều có khuynh hướng bạo lực, có điều gì không thoải mái liền đánh con, khó chịu cái gì đều ném lên người con, còn có một lần dùng gạt tàn thuốc ném vào đầu. Sau này có người báo cảnh sát, con lại bị đuổi về cô nhi viện lần nữa.”

Nói đến đây mẹ đã có chút mơ mơ màng màng mở mắt nhìn tôi, tôi cười cười với bà ấy, nắm chặt tay bà nói tiếp, “Từ đó về sau con không còn dám chờ mong mình có một người cha người mẹ. dù vậy, khi đi trên đường nhìn những đứa bé được cha mẹ dắt tay vẫn không tránh được ghen tị cùng hâm mộ.”

“Mẹ, mẹ là người đầu tiên cho con cảm thấy con là một người trọng yếu, cho con biết, mất đi một người cũng sẽ thương tâm khổ sở... Cho con biết, cảm giác có một người mẹ... là như thế nào...”

Hốc mắt trào lệ, tôi cúi đầu khóc nói, “Con sẽ không để mẹ có việc gì... Con không muốn phải cô đơn nữa... Con không muốn chỉ có một mình...”

Bàn tay thô ráp xoa lên mặt tôi, ngẩng đầu, mẹ yên lặng khóc, khổ sở nhìn, giúp tôi gạt lệ.

Bà ấy nhất định không hiểu lời tôi, nhưng tôi rơi lệ bà cũng sẽ thương tâm, không cần lí do, không cần nguyên nhân, chỉ bởi vì bà thực sự coi tôi là con của mình.

Tôi vươn tay lau nước mắt cho bà, nhẹ giọng an ủi. Bà hướng tôi khẽ cười, ánh mắt ôn nhu từ ái nhưng khóe mắt đều là lo lắng. Phút chốc, yếu đuối cùng sợ hãi trong lòng tôi đều bị hòa tan, tôi yên lặng tự quyết định.

Ở bên cạnh mẹ đến tận khi bà ngủ say, tôi nhẹ nhàng bỏ tay bà vào chăn, đứng lên nhìn bà thật lâu, sau đó mới kiên định rời khỏi phòng bệnh.

Thực xin lỗi.

Tôi lại phá vỡ lời hứa của mình nữa rồi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Ra khỏi bệnh viện, tôi vẫy một chiếc taxi, địa điểm đến là khu nhà ở của Dịch Thiên.

Tài xế qua gương thềm đánh giá tôi, chắc là y kì quái vì sao tôi trụ ở khu nhà giàu như vậy vẫn cần gọi xe đi tới.

Nơi đó trừ xe hộ gia đình, còn lại không xe nào khác được đi vào, cho nên tới cổng tiểu khu tôi đã đi xuống xe. Tôi không có giấy thông hành, cũng không chứng minh được mình có thân nhân hay bằng hữu sống bên trong nên bảo an cương quyết không cho tôi vào. Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể ở trước cổng tiểu khu chờ.

Nếu Dịch Thiên đang ở nhà, tình huống thuận lợi nhất là buổi sáng khi anh đi làm tôi có thể ở đây ngăn lại. Còn nếu anh không ở... thềm cười khổ, tôi cũng không có biện pháp nào khác ngoài tiếp tục đợi ở nơi này mà thôi. Vốn cũng có thể đến công ty tìm Dịch Thiên, nhưng anh lại cực kì chán ghét tôi ở trước mặt người khác cùng anh dây dưa không ngớt.

Nếu lỡ như chọc giận anh thật sự ngay cả sự trợ giúp cuối cùng tôi cũng không còn nữa, đương nhiên tôi sẽ không dám mạo hiểm như vậy.

Mới đầu xung quanh còn có vài chiếc xe ra vào, dần dần bốn phía an tĩnh đến một chút âm thanh cũng không có. Tôi lấy di động ra nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ sáng. Đêm qua sau khi bị mộng bưng tỉnh tôi cũng không dám ngủ lại, ban ngày làm thêm ở siêu thị, buổi tối vì bệnh mẹ tái phát mà tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng. Một ngày một đêm đều không được nghỉ ngơi, tôi hiện tại mệt đến mức cơ hồ có thể đứng mà ngủ.

Thời điểm tôi mơ mơ màng màng, phía trước đột nhiên có hai ánh đèn chiếu tới. Ngọn đèn thực chói mắt, tôi chống đỡ nheo mắt lui lại mấy bước nhìn, chờ đến khi xe chậm rãi đến gần mới nhận ra đó là xe của Dịch Thiên.

Tôi vội vàng chạy tới, lo lắng Dịch Thiên không dừng xe cho nên đành cắn răng lao ra chặn đầu xe anh.

Tiếng phanh chói tai vang lên, xe dừng lại cách tôi không đến một li, cửa xe bị hung bạo giật tung ra, Dịch Thiên cước bộ không ổn định vọt tới trước mặt tôi, túm lấy cổ áo cắn răng nói, “Cậu con mẹ nó định làm cái gì?”

Ở gần như vậy tôi mới ngửi được trên người anh có mùi rượu, tôi kéo tay anh xuống, khẩn trương nói, “Dịch Thiên, em có việc...” Lời còn chưa xong anh đột nhiên ghé về phía trước, thì thầm bên tai tôi, thanh âm mang theo ý cười châm chọc, “Là ai ngày trước cam đoan với tôi sẽ không bao giờ xuất hiện nữa? Mới được vài ngày đã quên rồi?”

Đúng lúc này cửa xe phía bên kia cũng mở ra, Lâm Hàm đi tới một phen đỡ lấy Dịch Thiên, quay người đấm cho tôi một quyền, cắn răng nói, “Mục Nhiên, mày nhất định muốn bức tao phải giết mày đúng không?” Nói xong còn muốn xông lên đánh tôi, Dịch Thiên ngăn Lâm Hàm lại, duỗi tay nhu nhu mi tâm, một lúc lâu mới đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi nói, “Cậu tới tìm tôi có việc?”

Có lẽ bởi vì anh thực sự say rồi, ánh mắt thoạt nhìn rất kì quái, không phải loại chán ghét cùng không kiên nhẫn thường ngày, thậm chí tôi còn ần ần cảm thấy có chút gì đó của... mong chờ.

Tự cho rằng mình suy nghĩ nhiều, tôi lắc lắc đầu, lau vệt máu ở khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Em biết em không có tư cách cầu xin anh, cũng biết anh không muốn nhìn thấy... em nữa. Nhưng Dịch Thiên, em... em thật sự không còn cách nào khác... Anh có thể...” Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cố lấy hết dũng khí nói hết lời, “... có thể cho em vay mười vạn khối được không?”

Chung quanh một mảnh an tĩnh.

Vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt Dịch Thiên cơ hồ lạnh đến mức có thể đem tôi đóng băng.

Lâm Hàm đột nhiên hung hăng đá một cước vào bụng tôi, “Mày còn bỉ ổi không còn mặt mũi mà đến đòi tiền? Ha... Dịch Thiên em nói đúng chưa? loại người này sao có thể dễ dàng buông tha cho anh như thế được?”

Lâm Hàm một cước lại một cước đá tôi, tôi té sấp soài trên mặt đất, hai tay ôm bụng cuộn mình bảo vệ thân thể, liều mạng giải thích, “Không phải! Em sẽ trả lại! Em sẽ trả lại mà...”

Dịch Thiên xoay người lão đảo đi về xe, Lâm Hàm vội vàng bỏ tôi lại đi qua. Tôi giẫy giụa bò lên, nhanh chân chạy chắn trước mặt Dịch Thiên, cầu xin nói, “Dịch Thiên, anh nghe em nói đã, mẹ em sinh bệnh cần phải phẫu thuật... Công việc không cho em ứng trước lương...” Tôi gấp gáp lộn xộn muốn giải thích, Dịch Thiên cũng không nhẫn nại đẩy tay tôi ra, cười lạnh đánh gãy lời tôi, “Cậu không phải nói mình là cô nhi sao? Hiện tại sao lại xuất hiện thêm một bà mẹ rồi?”

Tôi hô hấp cứng lại, nhất thời không biết nói thế nào. Tôi có thể đem hết mọi sự nói ra, nhưng chính là tôi không xác định được liệu Dịch Thiên có kiên nhẫn nghe tôi kể hay không. Dịch Thiên thấy tôi ngây người cũng không tái để ý nữa, lách qua tôi để lên xe. Trong lòng tôi sốt ruột, nếu hiện tại để Dịch Thiên đi không biết tới khi nào mới có cơ hội gặp anh lần nữa, tôi thực sự không còn thời gian.

Nghĩ đến lời bác sĩ, tôi cắn răng một cái, nắm chặt tay, ở phía sau Dịch Thiên mặt không đổi sắc lãnh thanh nói, “Tôi vẫn còn ảnh chụp.”

Lâm Hàm quay đầu trừng lớn mắt nhìn tôi, như thể không tin nổi lời tôi nói. Dịch Thiên vẫn như cũ quay lưng lại với tôi, không có bất luận phản ứng gì. Tôi hít sâu, khóe miệng kéo ra một nụ cười khó coi, nói tiếp, “Lần đó đưa anh chỉ là một phần ảnh chụp và phim thô, trong tay tôi còn vài tấm nữa, nếu anh không đưa tiền, tôi ngày mai, không, ngay hôm nay sẽ đem chúng phát tán đi.”

Dịch Thiên mãnh liệt xoay người đi đến trước mặt tôi, vươn tay dùng sức nắm chặt cầm tôi, biểu tình tối tăm tới cực điểm, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi rít lên, “Mục Nhiên, ngay bây giờ tôi có thể giết cậu.”

Tôi ngừng thở nhìn Dịch Thiên, tôi biết, anh lúc này thật sự động sát khí.

Tôi há miệng muốn nghiêm túc giải thích, muốn nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, muốn cầu xin anh đừng bởi vì tôi từng mắc sai lầm trước đây mà vĩnh viễn nghi ngờ tôi, tôi không phải đến đòi tiền, trong tay lại càng không có ảnh chụp gì cả...

Muốn nói muốn nói rất nhiều lời, muốn đem hết khổ sở cùng luống cuống trong lòng nói cho anh nghe, bởi vì tôi biết, cho dù đến tận hôm nay, tôi vẫn vô cùng quyến luyến và ỷ lại anh. Chính là ánh mắt anh nhìn tôi như vậy, thật giống như hận không thể đem tôi ra ngũ mã phanh thây, anh như vậy sao còn có thể tin lời tôi cơ chứ. Thống khổ của tôi không đổi được thương hại của anh, ngược lại, còn khiến anh phải chúc mừng vì chúng khiến tôi sống dở chết dở.

Cho nên cuối cùng tôi vẫn là nhìn thẳng vào mắt Dịch Thiên, cố giữ cho thanh âm mình không run rẩy, “Anh có thể thử xem.”

Trên mặt bị đánh một quyền, tôi lao đảo lui về sau mấy bước, cuối cùng không chịu được ngã khuỵu trên mặt đất. Dịch Thiên cũng không thèm nhìn tôi, lấy ra tập chi phiếu ào ào viết, sau đó ném tới trước mặt tôi, “Đừng để tôi nhìn thấy cậu một lần nữa.”

“Dịch Thiên! Anh sao có thể cho hán tiền? Hán lần này lấy được sẽ có lần tiếp theo, anh muốn vĩnh viễn bị tên hỗn đản này dây dưa sao?” Tôi vươn tay muốn nhặt lấy chi phiếu, Lâm Hàm đã chạy tới một cước nặng nề dẫm lên bàn tay tôi. Tôi đau đớn kêu lên một tiếng, chính là tay vẫn như cũ gắt gao nắm chặt mảnh giấy, đau mấy cũng không buông.

Dịch Thiên nhíu mày xoa huyết thái dương, tôi biết anh một khi uống rượu sẽ đau đầu. Lâm Hàm cũng phát hiện ra, bước nhanh đến bên người Dịch Thiên, sốt ruột hỏi, “Làm sao vậy? Vẫn khó chịu sao?”

“Lái xe đưa tôi về.” Dịch Thiên đẩy tay Lâm Hàm đang muốn dìu mình ra, miễn cưỡng mở cửa bước lên xe. Lâm Hàm rốt cuộc không để ý đến tôi nữa, vội vã đi theo. Trước khi y đi còn quay đầu liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt âm độc khiến tôi lạnh cả người.

Chiếc xe từ từ đi qua bên cạnh, tôi ngơ ngác nhìn nó đi xa, nhớ lại biểu tình cuối cùng của Lâm Hàm, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ bất an.

Tôi không dám nghĩ nhiều nữa, dùng mu bàn tay lung tung lau máu ở khóe miệng, nhặt lên tấm chi phiếu kia, liều mạng chạy về phía ngược lại.

Gió đêm như cửa quạt lên mặt, bất tri bất giác khuôn mặt tôi ướt đẫm lạnh lẽo, vươn tay quệt nước mắt, tự an ủi chính mình: không có vấn đề gì, chờ trị bệnh cho mẹ xong, tôi nhất định sẽ liều mạng công tác đem tiền trả lại Dịch Thiên. Mặc kệ anh có nguyện ý hay không nghe tôi giải thích, ít nhất tôi cũng muốn cho anh biết, cùng một chỗ ba năm, chưa bao giờ tôi là vì tiền của anh...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Hiện tại đã là đêm khuya, trên đường hầu như không còn xe qua lại, tôi đứng ven đường vẫy thật lâu cũng không có chiếc taxi nào. Ngay khi tôi càng ngày càng sốt ruột, đột nhiên từ đằng xa có hai chiếc xe màu đen tiến đến, tôi cho rằng đây là xe của tiểu khu, còn thành thành thật thật lui lại đằng sau nhường đường. Đâu ngờ hai chiếc xe một trước một sau đỗ ở trước mặt tôi, từ trên xe một vài nam nhân mặc y phục đen đi xuống.

“Mục Nhiên?” Một người trong số đó mặt không đổi sắc nhìn tôi.

Trong lòng tôi dâng lên dự cảm bất hảo, xoay người nghĩ muốn chạy liền bị mấy người bọn họ vây chặt lại, thanh âm nam nhân vừa hỏi giọng lạnh như băng ở sau lưng tôi vang lên, “Chính là hấn, mang đi.”

“Các người muốn làm gì...” Tôi quay lại lớn tiếng hỏi nam nhân kia, còn chưa nói xong từ phía sau đột nhiên nhói lên một cái, đau xót ngắt đi.

Khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ở trong căn nhà trước kia, gia cụ bài trí quen thuộc, cơ hồ vẫn duy trì trạng thái cuối cùng như khi tôi rời đi. Nếu không phải bản thân đang bị trói trên một chiếc ghế, tôi thật muốn hoài nghi liệu có phải tất cả mọi chuyện chỉ là một cơn ác mộng.

Trời bên ngoài đã gần sáng, trong phòng không có người, tôi không biết ai đem mình tới nơi này, nhưng tôi phải trở về thật nhanh, mẹ vẫn đang ở trong bệnh viện chờ tôi.

Hai tay bị trói quặt ra đằng sau, tôi dùng sức giàng tay ý đồ muốn dây thừng lỏng ra. Cũng không biết qua bao lâu, thẳng đến khi đầu tôi đầy mồ hôi, cổ tay bị dây cứa chảy máu nhưng nút thắt vẫn không có chút dấu hiệu buông lỏng nào. Tôi thở hồng hộc dừng lại, mắt thấy trời dần dần sáng lên, trong lòng không khỏi cảm thấy sốt ruột.

“Có người không?” Tôi giãy giụa xê dịch chiếc ghế đến gần cửa ra vào, nhưng vừa động cả người liền mất thăng bằng nặng nề ngã “Rầm” trên mặt đất. Cùng lúc đó cửa bị mở ra, một nam nhân mặc đồ đen tiến vào liếc nhìn tôi một cái, sau đó không nói lời nào lui ra ngoài.

“Khoan đã! Đừng đi! Vì sao lại nhốt tôi ở nơi này?” Cửa bị đóng thật mạnh, trong phòng khôi phục lại yên tĩnh.

Tôi ngã nghiêng trên mặt đất, ghế dựa nặng trĩu khiến cả người bị đè xuống. Tôi dùng má và trán chống đỡ cơ thể, từng chút từng chút nhích người về phía trước, chờ đến khi bò được tới cạnh cửa cả người đã đầm đìa mồ hôi, cổ tay huyết nhục mơ hồ, truyền đến từng trận run rẩy.

“Cho tôi ra ngoài!!!” Tôi dùng hết sức hướng ra bên ngoài mà gào.

Không có bất kì âm thanh gì đáp lại, tôi tiếp tục lớn tiếng la lên, hi vọng có ai đó đi qua sẽ nghe được. Thế nhưng bất kể tôi có la lớn đến thế nào, cổ họng như muốn xé rách cũng vẫn như cũ không có động tĩnh.

Tuyệt vọng nhắm mắt ngửa đầu trên mặt đất.

Ngay khi tôi thực sự cho rằng mình sẽ bị nhốt đến lúc chết trong căn phòng này, cánh cửa “lạch cạch” một tiếng mở ra. Vội vội vàng vàng ngẩng đầu lên, người tới không ai khác mà chính là Lâm Hàm.

Lâm Hàm đầu tiên là kinh ngạc nhìn tôi, sau đó khóe miệng giương lên lộ ra một nụ cười thương hại, “Chậc chậc, thật đáng thương.” Tôi đang muốn mở miệng, chợt có hai người tiến lên một lần nữa kéo tôi về giữa phòng, Lâm Hàm cũng đi tới, không chút để ý nói, “Cởi trói cho nó.” Hai người kia lập tức làm theo, chờ đến khi tay được tự do, tôi cẩn thận không để ý đến đau đớn cùng vết thương trên người, giãy giụa muốn đứng lên.

Lâm Hàm tiến lại gần, một cước hung hăng đạp vào ngực, tôi đau đến mức co rúm, lại bị hai người bên cạnh một trái một phải đè vai lại, ngay cả động cũng không thể động. Lâm Hàm ngồi xổm xuống, nắm cầm ép tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp hung hăng trừng lớn, “Mục Nhiên a Mục Nhiên, tao rốt cuộc cũng đợi được đến ngày hôm nay...”

Tôi biết Lâm Hàm có bao nhiêu hận tôi, y yêu Dịch Thiên nhiều năm như vậy, cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nhìn tôi dùng loại thủ

đoạn đê hèn cướp đi người y coi trọng nhất, là y đã sớm hận tôi thấu xương.

Cho nên cho dù Dịch Thiên đồng ý buông tha cho tôi, thì Lâm Hàm nhất định sẽ không.

Tôi biết chuyện này cuối cùng cũng sẽ xảy ra, nhưng mẹ tôi vẫn còn ở bệnh viện chờ tôi đem tiền tới, tôi không thể cứ như vậy chết ở nơi này. Tôi nhìn Lâm Hàm, hèn mọn cầu xin y, “Lâm Hàm, cậu để tôi mang tiền tới bệnh viện đã, chỉ cần chờ mẹ tôi được phẫu thuật, vô luận cậu muốn làm gì tôi đều tùy ý cho cậu xử trí. Tôi van xin cậu, trước để tôi đem tiền đưa qua...”

Lâm Hàm tỏ vẻ kinh ngạc liếc tôi một cái, sau đó như bừng tỉnh đại ngộ ồ lên, “Hóa ra mày thật sự có mẹ sao...” Dừng một chút, lập tức khẽ cười lạnh, “Vậy thì tao lại càng không thể cho mày đi rồi.”

Tôi sợ hãi trừng lớn, nháy mắt bị hận ý của y khiến cả người phát run. Y thu hồi biểu tình trên mặt, đứng lên ra hiệu, hai người bên cạnh lập tức một cước lại một cước dùng hết sức lực đá vào người tôi. Tôi ôm chặt đầu, cả người co quắp, hai người họ càng ra sức đá vào ngực và bụng tôi.

Tôi đã cho rằng tôi nhất định sẽ bị đánh chết.

Trong lòng không khỏi khổ sở, tôi đã không thể lựa chọn người sinh ra mình, giờ ngay cả chết cũng vô pháp làm chủ. Đột nhiên muốn oán hận ông trời, vì cái gì đúng lúc này lại muốn tôi phải chết? Tôi chết mẹ tôi sẽ phải làm sao, không có tiền chữa bệnh liệu bà ấy sẽ sống được bao lâu? Nếu sớm biết kết cục như thế này, tôi tình nguyện một đời cô độc rồi chết đi cũng không muốn mang theo nhiều vương bận khổ sở như vậy.

Thoáng chốc bị buông ra, tôi mất đi chóng đờ ngã úp sấp, vội vã che miệng ho khan cũng không ngăn được vị tanh mặn trào lên miệng. Tôi phun ra một búng máu, toàn thân đều đau đến lợi hại, đầu óc “Ong ong” quay cuồng, tầm mắt mờ hồ, cuối cùng thật sự vô lực, tay chân mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Đúng lúc đó tôi nghe được thanh âm Lâm Hàm lạnh lùng vang lên, “Cởi quần áo nó ra.”

Tôi trợn to mắt, ý thức được đối phương muốn làm cái gì, giãy giụa muốn tiến lên phía trước đã có một người từ phía sau một cước đá tôi ngã dúm dụi. Lâm Hàm ngồi xổm xuống nhìn tôi, ánh mắt lóe lên hưng phấn khó hiểu, “Mày không phải tiện nhân sao? Chỗ này tao có năm người không biết có đủ làm mày hài lòng không?”

Tôi nhìn Lâm Hàm liều mạng lắc đầu, vừa mở miệng giọng nói liền vỡ ra, “Không cần như vậy... Không cần...”

Lâm Hàm thờ ơ đứng lên, ngay lập tức một người đè tôi xuống, người còn lại vươn tay xé mở quần áo.

Tôi hoảng sợ lắc lư thân thể, cho dù vừa rồi có thể bị đánh chết cũng không cảm thấy sợ hãi như vậy. Tôi sống đến hiện tại chưa từng đem lại hạnh phúc cho bản thân, đáng buồn cười là dù tôi có cố gắng đến thế nào cuối cùng chúng lại như con dao hai lưỡi mang đến vô vàn bất hạnh. Tôi có thể bị đánh đến chết, nhưng tuyệt không thể để tự tôn cuối cùng của mình bị xâm phạm.

Cho nên khi hai người kia mất cảnh giác buông lỏng kìm kẹp, tôi dùng hết khí lực cuối cùng giằng ra, bắt lấy bàn tay của một trong hai kẻ đó hung bạo cắn. Người nọ bất ngờ kêu thảm thiết, thừa dịp mọi người xung quanh ngây người trong một cái chớp mắt, tôi rút

tay bên kia ra hết sức bình sinh đâm cho gã còn lại một quyền, sau đó xoay người lao đảo chạy về phía bàn ăn ở phòng khách.

Quả nhiên trên bàn vẫn còn bày một mâm đựng hoa quả, nhất thời tôi cảm thấy may mắn mình có thói quen để dao gọt trái cây bên trong mâm đựng quả này. Tôi biết dù có dao cũng không thể làm nên chuyện gì, một mình tôi hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ. Lâm Hàm không chỉ muốn tôi chết, cái mà y muốn là tra tấn vũ nhục tôi đến chết, chờ trước mắt tôi chính là cánh cổng đi vào địa ngục.

Vậy nên tôi không may may do dự, nắm chặt chuôi dao, thống khoái gần như cười nhạo mà đâm thẳng vào bụng.

Đầu tiên là một mảnh lạnh lẽo, sau đó đau đớn cùng máu tươi dần dần lan ra, tôi tái nhợt cắn răng chống đỡ thân mình, hướng Lâm Hàm đang trợn to mắt không tin nổi, cười như trêu tức nói, “Có chết... cũng... sẽ không... để mày nhục nhã...”

Gương mặt Lâm Hàm ngũ quan vặn vẹo khó coi, đang muốn tiến lại, đột nhiên “Đông” một tiếng, cửa bị đá văng ra.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, là Dịch Thiên cùng vài người nữa phía sau vọt vào.

Lâm Hàm kích động chạy tới trước mặt Dịch Thiên, lôi kéo anh run rẩy giải thích, “Dịch Thiên, em không thể để tên hỗn đản này tiếp tục gây khó dễ cho anh được... Chỉ cần hấn chết... Chỉ cần hấn chết mọi chuyện sẽ được giải quyết...”

Dịch Thiên không để ý tới y, anh còn đứng ở cửa ra vào kinh hãi mà nhìn tôi, thần tình không thể tin nổi.

Tôi giữ tay che miệng vết thương, một đường bám theo ghế sofa, máu chảy thành vệt rơi xuống thấm vào vỏ ghế, thất tha thất thểu lết đến bên cạnh Dịch Thiên. Vừa tới trước mặt anh rồi cuộc không chống đỡ nổi ngã gục trên mặt đất.

“Mục Nhiên!” Dịch Thiên vội đỡ lấy tôi, thanh âm tràn đầy hoang mang.

Tôi từng ngum từng ngum thở dốc, run rẩy đưa tay lấy tấm chi phiếu nhàu nát trong túi quần đưa cho anh, muốn mở miệng nhất thời sặc ngum máu, cổ họng cay xé tràn đầy mùi máu tanh nồng, tôi nuốt nuốt hầu kết, khàn giọng cầu xin, “Dịch Thiên, xin anh... Xin anh... cứu... mẹ em...”

Nói xong câu đó, tôi thật sự đau đến mất tri giác, không kịp chờ câu trả lời của Dịch Thiên đã nặng nề ngất đi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Mở mắt ra, điều đầu tiên tôi nhìn thấy chính là một căn phòng trắng toát. Chóp mũi ngửi được mùi thuốc sát trùng gay gắt, tôi quay đầu, nhìn tay mình cầm kim tiêm tái nhợt. Thân thể như bị bấm nhỏ ra rồi gắn trở về, mỗi một nơi đều đau đến tê dại. Tôi nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai mình vẫn còn sống.

Có người đẩy cửa tiến vào, tiếng bước chân dừng ở trước giường, khí tức quen thuộc khiến tôi một lần nữa mở mắt ra, là Dịch Thiên đang đứng đó. Anh đại khái không nghĩ tôi tỉnh lại sớm như vậy, nhìn tôi thoáng sửng sốt, đoạn lập tức khôi phục bộ dáng bàng quan lạnh nhạt.

“Anh đưa em tới bệnh viện?” Vừa mở miệng tôi mới phát hiện giọng mình khàn đến lợi hại.

Dịch Thiên không trả lời, phân phó một người phía sau đi gọi bác sĩ.

Tôi chịu đựng yết hầu khô khốc, không quản anh có nghe hay không thiếu kiên nhẫn hỏi, “Dịch Thiên, anh tìm được mẹ em...”

chính là nữ nhân cầm kia chưa? Bà ấy đã được phẫu thuật chưa?” Tôi biết nếu Dịch Thiên đã muốn thì việc tìm mẹ tôi là điều thực dễ dàng. Huống chi trước kia chúng tôi đã gặp nhau ở khách sạn, chỉ cần đi điều tra hồ sơ một chút, tất cả địa chỉ tôi đều viết rõ ràng.

Dịch Thiên vẫn như cũ không trả lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn tôi như muốn từ trên mặt tôi nhìn ra điều gì đó. Tôi không biết là anh không có tin tức hay căn bản có điều không muốn nói cho tôi biết, đáy lòng quýnh lên giãy giụa muốn xuống giường.

“Cậu làm gì?” Dịch Thiên nhanh chóng vươn tay đè tôi lại.

“Mẹ em...” Tôi giơ tay muốn đẩy anh ra, không ngờ động đến vết thương trên bụng, đau đến mức há mồm thở dốc nhuyển thân mình ngã xuống giường.

“Bà ấy không có việc gì.” Dịch Thiên buông tôi ra đứng dậy, rút cuộc mới lãnh thanh trả lời một câu.

“Phẫu thuật... phẫu thuật cũng làm rồi?” Tôi vẫn không yên lòng, truy vấn hỏi.

“Đã làm.” Dịch Thiên rời mắt đi chỗ khác, bộ dáng có chút không kiên nhẫn.

Tôi gật gật đầu, toàn thân cũng thả lỏng hơn. Tôi biết Dịch Thiên tuy rằng hận tôi, nhưng anh sẽ không bao giờ gạt tôi. Những điều anh nói anh vẫn luôn làm được, tựa như ba năm trước đây, khi anh cuối cùng cũng đáp ứng ở cùng tôi đã từng nói qua, “Muốn tôi yêu cậu, cả đời này cậu cũng đừng mơ tưởng.” Qua ba năm, hiện thực đã chứng minh những lời này của anh vẫn luôn là thật. Cho nên chỉ

cần Dịch Thiên nói mẹ tôi không có việc gì, tôi liền tin nhất định không có việc.

“Cảm ơn anh! Số tiền đó nhất định em sẽ trả lại.” Dịch Thiên nguyện ý giúp tôi, tôi thực cảm kích. Tôi đã quyết định không còn đau buồn tiếc nuối việc anh không yêu tôi nữa, không phải của mình liền nhất định không phải của mình, mặc kệ tôi dùng thủ đoạn nào cũng không chiếm được, đạo lý này cuối cùng tôi cũng đã hiểu được.

May mắn cuối cùng ông trời vẫn thương hại tôi, ban cho tôi một người mẹ, để tôi không còn cô đơn nữa. Chỉ cần nhớ đến nụ cười ấm áp xen lẫn ngốc nghếch của mẹ, tôi đã cảm thấy hết thảy đều ngập tràn hi vọng, những bất khả thống khổ bi thương đều có thể tiêu tan.

“Lâm Hàm...”

Tôi cho rằng Dịch Thiên muốn thay Lâm Hàm giải thích, vội vàng đánh gãy lời anh, “Không sao hết, em biết cậu ấy là vì anh. Nhưng em không phải thật sự muốn uy hiếp anh, trong tay em kì thật cũng không còn ảnh chụp...” Bởi vì Dịch Thiên đã cứu mẹ tôi nên tôi càng cảm thấy xấu hổ, thậm chí ngay cả với những việc Lâm Hàm đã làm tôi cũng có thể hiểu và tha thứ. Cùng lắm là bị đánh vài cái mà thôi, tuy rằng cuối cùng thiếu chút nữa... Nhưng cũng là ‘thiếu chút nữa’ thôi không phải sao?

“Cho nên vì muốn chuộc tội cậu liền tự đâm cho mình một dao?” Dịch Thiên cười lạnh một tiếng, “Nếu không phải Lâm Hàm hết lần này đến lần khác cam đoan dao kia là do chính cậu đâm, tôi còn không tin nổi. Mục Nhiên, cậu thật là một người thủ đoạn. Ba năm trước vì muốn trói chặt tôi ngay cả bản thân mình cũng đem ra đánh

đổi, lần này lại dùng bệnh tình của nữ nhân kia, vì muốn tôi áy náy thương hại mà tự đâm mình một dao. Liệu tôi có nên chúc mừng vận khí cậu tốt, luôn có thể đánh cuộc thắng hay không?”

Tôi kinh ngạc nhìn Dịch Thiên, nhất thời không hiểu anh muốn nói gì.

Suy nghĩ một lúc lâu mới dần hiểu ra, lúc ấy anh đến chỉ thấy tôi bị thương, cũng không biết trước đó Lâm Hàm đã làm gì với tôi, y đương nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức tự mình nói cho Dịch Thiên biết. Cho nên anh đại khái cho rằng Lâm Hàm cùng lắm chỉ muốn đánh tôi cho hết giận mà thôi.

Đích xác trên thế giới này làm gì có ai bị đánh còn ngại không đủ đau, tự mình bổ một dao lên người chứ. Hơn nữa cũng thật trùng hợp, sớm không đến, muộn không đến tôi vừa đâm một nhát Dịch Thiên đã tới rồi, cho nên anh đã nghĩ một dao trên bụng này của tôi, chỉ là một khổ nhục kế khác mà thôi.

“Đúng vậy... Vận khí thật tốt...” Tôi hướng anh bắt đắc dĩ cười cười.

Có phải hay không bởi vì tôi là người luôn thất hứa? Rõ ràng đã từng nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh, sau đó lại mặt dày đến tìm; rõ ràng đã từng nói hoàn toàn buông tay, lại một lần nữa dùng ảnh chụp uy hiếp đòi anh tiền.

Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, một lần lại một lần tôi luôn khiến anh phải thất vọng, vậy nên vô luận tôi làm cái gì anh đều cho rằng tôi dụng tâm kín đáo, vô luận làm cái gì cũng là bẫy do tôi bày ra.

Chuyện cho tới bây giờ tôi cũng không có cách nào biện giải, cho dù tôi có nói thật tình huống lúc đó sợ rằng anh cũng sẽ chỉ nghĩ là tôi muốn nói xấu anh em tốt của anh mà thôi. Có lẽ thời khắc bị vũ nhục kia tôi không nên phản kháng, hoặc là ngoan độc trực tiếp đâm một dao vào trái tim đi, như vậy nhìn đến tôi bất kham, hoặc là tôi thực sự chết đi, liệu có thể giải bớt hận thù nơi anh hay không, liệu có thể khiến anh sẽ tin tưởng tôi... một lần hay không.

Dịch Thiên còn muốn nói gì đó, đúng lúc này bác sĩ đi tới kiểm tra, anh âm trầm lui sang một bên.

Kì thật tôi yêu Dịch Thiên bởi tôi biết anh là một người tốt, nếu không anh sẽ không đưa tôi tới bệnh viện, cũng sẽ không giúp cứu mẹ tôi. Nghĩ như vậy trong lòng tôi thoải mái hơn đôi chút, mặc kệ anh hiểu làm tôi như thế nào, về sau tôi sẽ dùng hành động chứng minh cho anh thấy, tôi vĩnh viễn không tái quán lấy anh, cũng sẽ không lấy tiền của anh một lần nữa.

Bác sĩ kiểm tra vết khâu trên bụng tôi không có vấn đề gì, nói tôi chỉ cần tĩnh dưỡng chờ vết thương chậm rãi khép lại là tốt rồi. Tôi hỏi ra mới biết mình đã hôn mê hơn hai ngày, ngày đó bị Lâm Hàm bắt nhốt một ngày, tổng cộng đã ba ngày tôi chưa liên hệ với dì Lý. Tôi có chút sốt ruột, nhìn về phía Dịch Thiên khẩn cầu, “Tôi biết mình không nên làm phiền anh thêm nữa, nhưng liệu anh có thể liên lạc với dì Lý giúp tôi được không? Tôi muốn hỏi tình huống trong nhà một chút.”

Dịch Thiên cự tuyệt lời tôi, lấy lí do dì Lý đang chiếu cố người bệnh, không có cách nào tới gặp. Đáy lòng thất vọng nhưng không biết phải nói gì nữa, đúng là mẹ tôi phẫu thuật xong phải phiền dì Lý nhiều, hơn nữa tôi đã tỉnh rồi, khi nào có dịp bà ấy nhất định sẽ bớt thời giờ sang thăm tôi.

Có điều mãi cho đến ngày thứ tư tôi tỉnh lại, dì Lý vẫn như cũ không xuất hiện. Mỗi lần tôi hỏi Dịch Thiên đều nói bà ấy không có thời gian lại đây, tôi càng nghĩ càng kì quái, tuy rằng tôi và mẹ không ở cùng một bệnh viện, nhưng thừa lúc rảnh rỗi nào đó ghé qua là chuyện luôn có thể làm được. Miệng vết thương đã bắt đầu khép lại, chỉ cần không quá kịch liệt tôi đã có thể rời giường đi thông thả. Nếu dì Lý vô pháp qua đây, tôi đành phải đề xuất với Dịch Thiên để tôi đi xem hai người họ, không nghĩ tới Dịch Thiên lại vẫn lãnh mặt cự tuyệt.

“Vết thương không quá nghiêm trọng, bác sĩ cũng nói đã tốt hơn nhiều rồi, tôi có thể đi được.” Tôi sốt ruột mà phản bác.

“Không được, cậu không thể đi.” Dịch Thiên như trước thẳng thừng cự tuyệt, một chút thương lượng cũng không chừa lại đường sống cho tôi. Tôi khó thở đứng lên, mở miệng nói, “Dịch Thiên, tôi thật sự cảm tạ anh đưa tôi tới bệnh viện, hơn nữa còn giúp mẹ tôi làm phẫu thuật. Sau này không dám làm phiền đến anh nữa, tôi sẽ tự xử lí tốt. Khoản tiền đó tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.” Nói xong liền đứng dậy muốn chạy ra ngoài.

Dịch Thiên một phen tóm tôi trở về, sắc mặt có chút khó coi, một lúc lâu rốt cục đáp ứng, “Để tôi tìm nữ nhân kia đến thăm cậu.”

Trưa ngày hôm sau tôi vừa ăn cơm vừa nôn nóng nhìn cửa ra vào, không biết dì Lý nhìn thấy bộ dạng này của tôi có lo lắng hay không, dù sao thì để bà ấy quở trách mấy câu là được. Lúc dì Lý đẩy cửa tiến vào tôi có chút kinh ngạc, thoạt nhìn bà ấy gầy hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không quá tốt... Chẳng lẽ là do một mình chiếu cố mẹ tôi rất vất vả? Dì Lý là một người vô cùng thiện lương, nếu không bao năm qua sao bà ấy có thể yên lặng chăm lo cho một nữ nhân cam không quen biết, có lẽ trong thâm tâm bà ấy đã thật sự coi

mẹ tôi là thân nhân của mình. Từ khi mẹ tôi sinh bệnh tới nay bà ấy vẫn luôn hao tâm tổn trí, về sau tôi nghĩ nhất định phải hảo hảo cảm ơn bà ấy.

Dì Lý ngồi cạnh giường tôi, cẩn thận nhìn tôi một lúc mới đỏ mắt hỏi, “Vết thương của cháu thế nào rồi?” Quan tâm trong lời nói của đối phương khiến mũi tôi đau xót, trước mắt liền mờ hồ, tôi hút hút cái mũi cười trả lời, “Đã không có vấn đề gì rồi, một thời gian nữa là có thể xuất viện.”

Dì Lý gật gật đầu, lau lệ khóe mắt, nghẹn ngào nói, “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

Tôi luôn luôn chờ dì Lý nhắc đến chuyện của mẹ tôi, đợi một lúc lâu cũng không thấy bà ấy đề cập tới, cuối cùng tôi nhịn không được hỏi, “Dì Lý, mẹ của cháu có khỏe không? Phẫu thuật xong bác sĩ nói thế nào?”

Dì Lý sửng sốt cúi đầu, ánh mắt có chút dao động bất định, hỏi lâu mới cố gắng cười nói, “A Tú tốt lắm, bác sĩ nói phẫu thuật thực thành công.”

“Như vậy a... mẹ có hỏi cháu hay không?” Vài ngày không thấy tôi bà ấy cũng thực sốt ruột đi, “mẹ luôn dính cháu như vậy, huống chi ở bệnh viện không nhìn thấy cháu mẹ nhất định sẽ sợ hãi.”

“Dì nói cháu đi công tác...” Dì Lý vẫn không ngẩng đầu nhìn tôi, thanh âm cũng thấp dần.

“Dì Lý, mấy ngày nay thực vất vả cho dì. Nếu không có dì cháu thực sự không biết nên làm gì bây giờ, bất quá thời điểm khó khăn nhất đã qua rồi, đợi cháu xuất viện liền...”

“Tiểu Mục, hôm nay đến thế này thôi, lần sau dì sẽ lại vào thăm cháu. A Tú vẫn đang chờ dì. Cháu chú ý thân thể, dưỡng thương cho tốt.” Dì Lý nói xong liền có chút rối loạn khẩn trương đứng lên ra về.

Tôi không ngăn cản bà ấy.

Chính là tiểu dung trên mặt dần trở nên cứng ngắc, ngơ ngác nhìn bóng lưng dì Lý.

“Dì, dì nói sự thật cho cháu biết, mẹ cháu rốt cuộc đã làm sao?” Thời điểm dì Lý đi tới cạnh cửa, tôi nghe được thanh âm mình thì thào như vậy.

Dì Lý vẫn quay lưng về phía tôi cứng người lại, hồi lâu bả vai bà ấy kịch liệt run lên, sau đó bà ấy xoay người bỏ nhào tới trước giường tôi, nắm chặt tay tôi khóc thảm thiết, “Dì đã nói cháu không cần làm chuyện điên rồ, như thế nào cháu lại hồ đồ như vậy... Buổi tối hôm đó không thấy cháu, A Tú lén chạy ra ngoài, sau đó... sau đó bị tai nạn xe cộ... Không cứu được kịp thời! Bà ấy chạy ra ngoài chính là muốn tìm cháu... chính là đi tìm cháu...”

Tôi mờ mịt nhìn bà ấy khóc cơ hồ muốn ngất đi, trong đầu lại một mảnh trống rỗng.

Tai nạn xe cộ?

Không cứu được kịp thời?

Rõ ràng mỗi từ tôi đều biết, nhưng vì cái gì khi chúng tổ hợp cùng một chỗ tôi lại nghe không hiểu?

“Dì Lý, dì nói bà ấy đừng đi tìm cháu nữa, cháu chỉ là bị thương, đến khi khỏi sẽ trở về.” Tôi giữ chặt dì Lý có phần không khống chế được, nghiêm túc dặn dò.

Dì Lý vẫn là khóc lác đầu.

Xem ra không thể đợi thêm được nữa, mẹ tôi nhất định rất sốt ruột rồi. Tôi đẩy dì Lý ra, vội vã bước xuống giường, “Cháu ngay bây giờ sẽ đến viện thăm mẹ. Thật sự không có biện pháp a, sao mẹ cứ luôn khiến mọi người lo lắng như vậy...” Tôi cà nhắc đi ra ngoài, dì Lý giữ tôi lại, tôi bắt đắc dĩ quay đầu nhìn bà ấy, “Không thể chậm trễ nữa, dì yên tâm thương thế của cháu không có vấn đề gì.”

Dì Lý dừng khóc, trừng lớn mắt nhìn tôi, run rẩy thanh âm hỏi, “Tiểu Mục cháu làm sao vậy... Đừng dọa dì...”

Tôi thở dài, “Chúng ta phải nhanh lên, mẹ cháu phải đợi sẽ nóng nảy.”

Dì Lý bắt lấy tay tôi, nước mắt lại thi nhau rơi xuống, “A Tú cô ấy chết rồi... cô ấy đã chết rồi!”

Tôi thật sự không kiên nhẫn dây dưa cùng dì Lý, đẩy tay bà ấy ra tiếp tục lết đến phía cửa. Tôi biết phẫu thuật xong nhất định rất khó chịu, bất quá chỉ cần mẹ nhìn thấy tôi bà ấy sẽ lại tốt hơn.

Đẩy cửa ra tôi nhìn thấy Dịch Thiên, không kịp giải thích với anh, tôi lách qua muốn đi ra ngoài. Đi chưa được mấy bước đã bị giữ chặt lại, Dịch Thiên tức giận nói, “Cậu sao lại xuống giường? Mau trở về!”

Tôi dùng sức gạt anh ra, “Không có thời gian, tôi phải đi nhìn mẹ tôi.”

Dịch Thiên kìm hai bả vai tôi lại, cắn răng rống lên, “Cậu muốn đi đâu nhìn? Nữ nhân cam kia đã chết rồi.”

Tôi hung hăng cho anh một quyền.

Đây là lần đầu tiên tôi động thủ với Dịch Thiên. Tôi chỉ là không hiểu, vì cái gì hai người bọn họ đều muốn ngăn cản tôi, tôi chỉ muốn đi nhìn mẹ tôi mà thôi.

Tôi xoay người tiếp tục đi, đi vài bước tôi bắt đầu chạy.

Nhanh lên.

Phải nhanh lên...

Không còn nhiều thời gian nữa.

Phía sau cũng vang lên tiếng bước chân, tôi có chút kích động, không biết vấp phải cái gì mà trượt chân ngã lăn trên mặt đất.

Tôi đứng dậy lao đảo tiếp tục chạy về phía trước, đối diện có một vài bác sĩ chạy tới đờ tôi lại. Tôi dùng sức giãy giụa, thậm chí còn dùng chân đá bọn họ, những người này thật sự kì quái, thế giới này thật sự kì quái, vì sao tôi làm cái gì cũng đều bị ngăn cản?

Dì Lý khóc đuổi theo hô gọi tên tôi, bác sĩ bên cạnh cũng hét lớn, “Mau đưa người bệnh trở về! Vết thương nứt ra rồi lập tức tiến hành khâu lại.” Tôi cúi đầu mới thấy chiếc áo trắng tinh đã bị nhiễm huyết đỏ, thế nhưng một chút tôi cũng không cảm thấy đau.

Tôi nghiêng đầu cắn vào tay một ai đó đang đờ bả vai tôi lại, người nọ kêu thảm một tiếng thu tay về, xoay thân muốn tránh khỏi

bác sĩ kia, Dịch Thiên cùng vài người phía sau đúng lúc chạy tới đè tôi xuống.

“Buông... buông... Không có thời gian...” Tôi khóc cầu mà nhìn về phía Dịch Thiên. Anh sẽ luôn cứu tôi, tựa như rất nhiều năm trước kia anh cứu tôi trên tay những người xa lạ, tựa như mấy ngày trước thôi anh cứu tôi từ trên tay Lâm Hàm...

Dịch Thiên sẽ luôn cứu tôi, anh là người cuối cùng trên thế gian này tôi có thể cầu cứu.

“Tiêm thuốc mê cho cậu ấy.”

Vậy mà tôi lại nghe được giọng anh lạnh như băng, nói một câu như vậy.

Đầu càng ngày càng đau, thân thể bắt đầu nhũn ra, mọi âm thanh xung quanh dần biến mất.

Trong đầu chỉ còn hình ảnh cuối cùng kia.

Là đêm đó, mẹ tôi lau nước mắt cho tôi, trên mặt là một mảnh ấm áp tươi cười.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Bên tai văng vẳng tiếng người lúc xa lúc gần. Tôi nhắm chặt mi mắt, ý đồ muốn đem mình ngủ say một lần nữa, nhưng những thanh âm kia vẫn kiên trì vang vọng bên tai không ngừng, tôi có chút bất đắc dĩ, cuối cùng không cam lòng mở mắt ra. Lại sững sốt. Trước mắt tôi là một nữ nhân thực dịu dàng, bà ấy đôn hậu nhìn tôi, khóe miệng mang theo ý cười nhu hòa. Thấy tôi đã tỉnh, nữ nhân sững nịnh thờ dài, “Con trai, con đã lớn hơn cả cái giường rồi! Mau dậy đi không muộn!”

Nói xong bà ấy hướng ra ngoài cửa hô thanh, “Lão Mục, lấy trứng gà ở trong nồi ra cho con trai ăn nhé!” Bên ngoài lập tức vang lên nam âm hùng hậu, “Đã biết! Xú tiểu tử mau ra ăn cơm đi con.”

Tôi ngờ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, run rẩy bắt lấy tay nữ nhân muốn hỏi, há miệng vài lần, cuối cùng nghẹn ngào gọi một tiếng, “Mẹ?...”

Kí ức trong đầu hỗn loạn thành một đoàn, bọn họ nói bà ấy đã chết... Chính là bà ấy hiện tại đang hảo hảo đứng trước mặt tôi. Vì sao bà ấy lại có thể nói chuyện? Vì sao tôi không ở bệnh viện? Tôi

vội vã vén áo ngủ lên nhìn vết thương, bụng bóng loáng bằng phẳng, đừng nói là vết dao, ngay cả vết sẹo lồi cũng không có.

“Nhiên Nhiên, con làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?” Có lẽ là do sắc mặt tôi quá khó coi, mẹ tôi lo lắng vươn tay sờ trán tôi thử nhiệt độ. Tôi nhìn ánh mắt bà ấy ôn nhu bao dung, chậm rãi tỉnh táo trở lại. Những kí ức thống khổ hỗn loạn gì đó dần tiêu tán, hết thảy mọi chuyện đều trở nên rõ ràng.

Tôi căn bản không phải là cô nhi này nọ.

Tôi tên Mục Nhiên, năm nay mười bảy tuổi, có một gia đình thực hạnh phúc, mẹ tôi nhẹ nhàng ấm áp, ba tôi giọng lớn oai nghiêm. Còn có một người bạn cùng tôi từ nhỏ đến khi lớn lên, gọi là Dịch Thiên.

Cái gì mà chiếm đoạt, cái gì mà kê đơn chụp ảnh hay người mẹ câm, toàn bộ đều chỉ là ác mộng! Tôi ngẩng đầu trừng lớn mắt nhìn căn phòng mười bảy năm mình ngủ, vách tường dán đầy hình ngôi sao tôi thích, trên bàn sách vở bút kí loạn thất bát tao, thậm chí trên ghế ngồi vẫn còn tất thối chưa giặt. Hết thảy đều quen thuộc đến kì lạ, tôi xác định, đây mới là nơi tôi đã sống mười năm, mà Mục Nhiên kia, thật sự chỉ là một cơn mộng.

Nháy mắt tôi bổ nhào vào ngực mẹ tôi khóc lớn.

“Làm sao vậy làm sao vậy?” Ba trong tay vẫn cầm hai quả trứng luộc vọt chạy vào, vừa vặn nhìn thấy tôi khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Nhiên Nhiên con đừng dọa mẹ sợ, xảy ra chuyện gì?” Mẹ vội vàng kéo tôi ra, lau nước mắt, sốt ruột hỏi.

Tôi nhìn ba mẹ bị mình dọa đến hoảng sợ, trong mắt họ đều tràn đầy lo lắng, mọi cảm xúc đều bị cảm xúc của tôi tác động, giống như trên thế giới này ngoài tôi ra không còn điều gì quan trọng hơn. Tôi đột nhiên nhớ tới tuổi thơ làm cô nhi bị cô lập tự mình bươn trải, nghĩ đến cảm giác khi mất đi nữ nhân tâm, nước mắt lại mãnh liệt chảy ra.

May mắn hết thầy đều là mộng.

May mắn tôi đã tỉnh dậy rồi.

Tôi hung hăng quệt nước mắt, có lỗi mà nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng giải thích, “Con mơ thấy ác mộng...”

Trong phòng an tĩnh mất một giây, sau đó một cái cốc thật mạnh kí trên đầu tôi, bên tai là tiếng ba lớn giọng, “Tiểu tử hỗn đản nhà ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Còn cho là mình đang bú sữa mẹ à?” Tôi ôm đầu, kì thật cũng không cảm thấy đau, chủ yếu là bị ông rống đến mức có chút đau đầu.

“Ba ba, ba có thể nói nhỏ hơn được không? Con sắp bị ba rống cho liệt não luôn rồi.”

“Muốn bị đánh đúng không?” Trong tay ba còn cầm trứng gà, vươn tay dứ dứ dọa tôi.

Tôi nhảy loạn lên chung quanh chật vật tránh, mẹ ở giữa dở khóc dở cười nhìn hai chúng tôi chơi đùa, “Được rồi đừng nháo nữa, sắp đi học muộn rồi. Nhiên Nhiên mau thay quần áo rồi ra ăn cơm con.” Vừa nói bà ấy vừa kéo ba ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, tôi lặng người mất một giây, sau đó sung sướng lăn kên ra giường. Cảm thấy mình hình như hơi

quá ngây ngô liền vội vàng ngồi dậy, vài giây sau lại không nhin được mà ngoác miệng ra cười.

Như thế nào... lại hạnh phúc như vậy...

Cả người giống như một chiếc bánh mì mềm ẩm thơm phức, nơi nơi đều là hương vị ấm áp ngọt ngào.

Ăn bữa sáng xong, nghe thấy tiếng Dịch Thiên dưới lầu đang gọi tôi, tôi vội vã thay giày mang theo cặp sách chạy ra ngoài.

“Trên đường cẩn thận một chút! Trứng gà mẹ để trong cặp buổi trưa nhớ bỏ ra ăn nhé!” Sau lưng truyền đến tiếng mẹ dặn dò, tôi ứng thanh một tiếng, vắt cặp sách qua vai, chạy xuống lầu.

Vừa mới xuống đến nơi, đã nghe thấy tiếng Dịch Thiên không kiên nhẫn vang lên, “Mỗi ngày đều bắt tôi chờ cậu! Cậu dậy sớm có phải sẽ chết hay không!!!” Thiếu niên ở trước mắt nhăn mày, vẻ mặt nóng nảy nhưng bộ dáng lại cực kì anh tuấn. Chống lại tầm mắt của anh, nghĩ đến trong mộng ngay cả loại vẻ mặt này cầu cũng không được mà chỉ có thống khổ cùng tuyệt vọng, nháy mắt tôi chợt cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Nói đến cũng kì quái... Tại sao lại mơ như vậy chứ? Tôi nhìn Dịch Thiên nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, xác định mình đối với anh không có bất luận suy nghĩ không an phận gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

Dịch Thiên nhìn tôi đứng đến góc cũng không để ý, đem tập sách trên tay mình ném qua. Tôi luống cuống đỡ lấy, còn chưa kịp hỏi anh đã lười biếng quăng lại một câu, “Chiều nay thầy giáo kiểm tra.”

“Cho nên?” Tôi mờ mịt hỏi lại.

“Cho nên... trong buổi sáng hôm nay cậu phải làm hết nó cho tôi.” Về mặt đương nhiên là thể của anh làm tôi thiếu chút nữa thuận thể ném trở lại.

“Vì sao tớ phải giúp cậu làm bài?” Tôi trừng lớn mắt giận dữ nhìn anh.

“Bởi vì cậu vẫn luôn làm.”

“Dựa vào cái gì nha?” Tôi tiếp tục truy vấn, Dịch Thiên cũng không để ý tới, trực tiếp xoay người bỏ chạy. Tôi vài bước đã đuổi kịp, khoác vai anh đi bên cạnh tiếp tục mè nheo, “Dựa vào cái gì dựa vào cái gì???” Dịch Thiên dừng bước, quay đầu mặt không đổi sắc nhìn tôi, “Vậy đem giày chơi bóng số lượng có hạn kia trả tôi đi.”

Tôi sửng sốt, lập tức meo meo cười, nhón chân cố sức đè vai anh xuống, nịnh nọt lấy lòng, “Ai nha không phải chỉ có vài bài tập thôi sao, chúng ta tính cái gì a...” Dịch Thiên khinh bỉ liếc tôi mặt dày, gạt tay tôi ra tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng nam sinh cao ngất trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi vút qua vài ánh mắt dao, cuối cùng bắt đắc dĩ mà thở dài. Đột nhiên lại hiểu được vì sao tôi lại có giấc mộng như vậy... Bởi vì tên hỗn đản này bình thường đều muốn áp bức tôi, tôi chỉ có thể thàm bất mãn oán phụ không làm gì được, trách không được trong mơ tôi lại đau lòng chân thật đến vậy, nguyên lai hiện thực cũng có tiền đề ý mà.

Bài tập Dịch Thiên ‘ban tặng’ nguyên một buổi sáng tôi liều mạng lấp đầy chỗ trống, may mắn người này còn coi như có lương tâm, bữa trưa tôi không có thời gian mà ăn cơm đã lấy trứng gà mẹ tôi chuẩn bị cho mà giúp tôi bóc vỏ. Đem trứng gà biến thành Dịch

Thiên mà hung hăng cắn cho bõ ghét, Dịch Thiên ở bên cạnh vẫn điềm nhiên nhìn, tôi thiếu chút nữa nhịn không được đem trứng gà trong tay... trét lên mặt anh.

Cuối cùng thuận lợi mà thông qua kiểm tra, trên đường tan học về nhà tôi xoa ngón tay đã muốn rút gân, Dịch Thiên thì lại đi bên cạnh oán giận mình không được ăn ngon ngủ no, chọc tôi tức đến mức chỉ muốn tung qua một chưởng.

Đến cửa nhà, sau khi tạm biệt Dịch Thiên tôi mới đi lên lầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ bất an, tôi mãnh liệt xoay người chạy nhanh xuống.

“Dịch Thiên!” Tôi hướng bóng lưng còn chưa đi xa kia lớn tiếng gọi.

Dịch Thiên dừng bước, quay đầu nhướng mày nhìn tôi ý hỏi.

“Chúng ta ngày mai còn gặp nhau không?” Tôi cũng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, chỉ là đột nhiên cảm thấy thực sợ hãi. Tôi nghĩ mình nên xác định điều gì đó, nhưng lại không dám, hoặc theo bản năng không muốn xác định.

Dịch Thiên không trả lời, chỉ ném lại một ánh mắt “Cậu lại ngu ngốc cái gì”, đoạn không chút để ý mà phát tay xoay người rời đi.

Đằng trước có mấy dì gần nhà tan tầm, xách theo mấy túi đồ trên tay nhìn tôi cười cười, dưới gốc đại thụ vài lão nhân nhàn nhã đánh cờ, vài đứa trẻ con cầm khăm quàng đồ trong tay truy đuổi nhau chạy la ãm ã. Xa xa giữa không trung một mảnh lửa đỏ, thái dương mệt mỏi buông xuống chân trời. Hết thấy đều đẹp, đều chân thật như thế. Tôi thở ra, lắc đầu cười, cũng xoay người lên lầu về nhà.

Đẩy cửa ra, đầu tiên là một mùi hương thơm ngọt xông vào mũi. Trên bàn cơm đồ ăn nóng hầm hấp, ba tôi ngồi bên cạnh nhìn kênh thể thao đang chiếu tin tức của mấy trận NBA hôm nay, ngẫu nhiên duỗi đũa gấp vài củ lạc.

“Nhiên Nhiên về rồi hả con? Mau đi rửa tay lại ăn cơm.” Mẹ tôi bưng canh từ trong bếp ra, nhìn thấy tôi lập tức cao hứng cười.

Tôi vâng một tiếng, sau đó buông cặp sách, rửa sạch tay rồi ngồi xuống bên cạnh ba, mới gắp một củ lạc đã bị ba vươn đũa gạt xuống.

“Ba vừa ăn đó thôi.” Tôi không phục trưng lại.

“Ba là ba mày.” Ba nhướn mi đắc ý cười, một tay dùng đũa gắp đồ ăn bên cạnh.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, mẹ đã đi tới liếc nhìn ba một cái, “Lớn như vậy rồi còn khi dễ con mình, anh cũng không biết xấu hổ à.” Ba không dám cãi lại mẹ, đành phải cúi đầu len lén trừng tôi. Tôi nghẹn cười đến run rẩy, tay cơ hồ không cầm nổi cả đũa.

Buổi tối cơm nước xong xuôi một nhà ba người ngồi ở phòng khách xem ti vi, mẹ gọt cho tôi và ba vài quả táo, sau đó hai người chờ qua quảng cáo để xem phim truyền hình. Một lát sau, bài hát nào nê đầu phim chiếu xong, đôi mắt khóc đã muốn sưng thũng của nữ nhân vật chính ngồi bên bờ sông thì ào tụt nói, “Ai rồi cuối cùng đều sẽ phải trở về. Mình không có khả năng cả đời đều trốn tránh, không thể tiếp tục sống ở chỗ này được nữa.”

Ba bắt đầu phê phán nữ nhân vật chính yếu đuối, mẹ lại đồng tình với cô ấy, giúp nói tốt: cô mệnh rất khổ, lẻ loi hiu quạnh mà lớn

lên, ngay cả một người có thể dựa vào điều không có.

Tôi dựa vào ghế sofa nghe bọn họ thảo luận phim, trong lòng một mảnh ấm áp an tĩnh. Có lẽ là bởi không khí thực sự rất thoải mái, cho nên toàn thân tâm đều trở nên trầm tĩnh, dần dần mi mắt cũng không mở ra nổi, vô pháp cưỡng lại cơn buồn ngủ.

Đừng đi!

Trong phim không biết tiếng ai khóc hô thảm một tiếng, sợ tới mức cả người tôi run lên.

Cố gắng mở to mắt muốn xem diễn biến tình tiết đang đến đoạn nào, lại cái gì cũng không thấy rõ, mọi thứ trong tầm mắt hết thảy đều nhàn nhạt mơ hồ. Đến cuối cùng, ngay cả khí lực mở mắt cũng không có.

“Con trai đang ngủ, bật nhỏ ti vi đi.”

“Xú tiểu tử đi học chắc mệt muốn chết rồi.”

“Đừng gây ồn để nó ngủ một lát, em đi lấy chăn.”

Tôi nhướn cong khóe miệng, chờ mẹ mang đến chiếc chăn mềm mại đắp lên người.

Chính là cho đến tận khi tất cả mọi thứ đều biến thành hư ảo, cho đến tận khi tôi mất đi ý thức, một lần nữa chìm vào bóng đen trống rỗng, tôi đều không thể đợi được một mảnh ấm áp kia.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Lần thứ hai mở mắt ra, tầm nhìn bị bao phủ bởi một thứ ánh sáng trắng lóa mắt. Tôi nhú mày cố gắng chống cự lại cảm giác đồng tử cay xé, đợi đến khi thích ứng được mới một lần nữa nhìn bốn phía xung quanh. Căn phòng với bốn bức tường trắng toát, không có một bức tranh hay điểm nhấn, thậm chí là cả một vết ố vàng. Rèm cửa nhạt màu buông xuống che đi cửa sổ, xuyên thấu qua cửa kính có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài cao vút, trong xanh.

Sofa ở góc tường, ghế dựa đặt bên giường, toàn bộ đều sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không tìm được một chút nhân khí nào.

Chợt tôi thoáng nghe thấy thanh âm nào đó, vội quay đầu, nhìn thấy túi dung dịch truyền treo ở trên giá cao, nước thuốc từng giọt từng giọt “tích tích” rơi, tụ lại một chỗ, sau đó chảy theo ống dẫn nhỏ bên dưới, cuối cùng thông qua kim tiêm nhỏ trên mu bàn tay, tiến vào trong cơ thể.

Tôi nằm phát ngốc trên giường trong chốc lát, cảm thấy ngực như bị một tảng đá áp xuống, trái tim thực muốn cố gắng, nhưng vẫn không tài nào gánh được sự nặng nề mỗi lần thở ra hít vào. Tôi

nghĩ muốn rút kim tiêm trên tay ra khóc nháo thật lớn, hoặc là xé rách vết thương trên người để chứng minh tôi chỉ là một lần nữa trở về cơn ác mộng kia mà thôi.

Nhưng rồi cái gì tôi cũng không làm, chỉ lặng yên nằm đó, nhìn ngọn đèn trên trần nhà, mặt không đổi sắc vô thanh vô tức rơi lệ.

Giống như một người nghiện ma túy phát tác thống khổ, thèm muốn tìm đến thuốc để giảm bớt đau đớn trong người, tham lam mà say mê cảm giác sống trong cảnh tượng đẹp đẽ nơi những giấc mơ ảo ảnh.

Những người từng cười với tôi, những hạnh phúc cùng yêu thương mà tôi cảm nhận được, thừa dịp nó chưa kịp tán đi, tôi gắt gao ôm chúng vào trong ngực, hi vọng có thể sưởi ấm tâm hồn đã sớm lạnh băng.

Có người mở cửa đến gần, là hộ lí kiểm tra phòng, bà ấy nhìn thấy tôi liền “A” lên một tiếng kinh ngạc, sau đó vội vã chạy ra ngoài. Một lúc không lâu lắm các bác sĩ cùng y tá khác cũng tiến vào, sờ sờ kiểm tra tôi cái này cái kia, tôi an tĩnh nằm mặc động tác của bọn họ.

Người hộ lí ban đầu đứng ở đầu giường, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nâng đầu tôi dậy thay một chiếc gối mới. Thời điểm bà ấy đem chiếc gối đã ướt phân nửa kia ra khỏi phòng có liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt này phải hình dung thế nào nhỉ? Đại khái là ánh mắt của người qua đường bố thí cho kẻ khát cái hèn mọn cầu xin đi.

Căn phòng lại một lần nữa an tĩnh, tôi trầm mặc nằm trên giường, mãi cho đến khi mặt trời đã muốn về phía tây, ngoài cửa sổ không

trung một màu lửa đỏ, ánh sáng như muốn thiêu cháy toàn bộ không gian.

Đúng lúc này Dịch Thiên đi tới, phía sau còn có hai nữ nhân trung niên. Một trong hai người sau khi đi vào đặt một hộp thức ăn ở trên bàn đầu giường, bên trong có hộp rau trộn nhỏ cùng một bình cháo hoa giữ nhiệt; nữ nhân còn lại nâng giường tôi cao lên để tôi có thể ngồi dậy, sau đó bà ấy mới bưng bát cháo đến trước mặt tôi, dùng thìa múc một chút nhìn, tựa hồ là đợi tôi há mồm.

“Tôi tự mình làm.” Tôi hướng bà ấy nhẹ giọng nói, vừa mở miệng mới phát hiện yếu hầu mình khô khốc khó chịu, thanh âm khàn đến mức chính mình cũng không nghe được rõ ràng.

Nữ nhân quay đầu nhìn Dịch Thiên, được anh đồng ý mới đưa bát cho tôi. Tay tôi run rẩy lợi hại, nửa ngày mới cầm được cái bát, ngón tay vô lực, vài lần thiếu chút nữa không giữ được thìa.

Cúi đầu chậm rãi một hơi một hơi uống cháo, cháo hoa ấm áp khiến cổ họng cùng dạ dày thư thái hơn rất nhiều.

Dịch Thiên ngồi bên cạnh vẫn không rời khỏi PDA trong tay để xử lý công việc, mãi cho đến khi tôi ăn xong, hai nữ nhân kia thu thập đồ đạc rời đi anh cũng không đi.

“Dịch Thiên...” Tôi muốn cảm ơn anh đã chiếu cố khi tôi ở bệnh viện, nhưng nghĩ đến có lẽ anh chỉ coi đó là lời diễn kịch dối trá mà thôi thì đổi giọng thỉnh cầu, “Cái kia... anh có thể giúp tôi liên hệ với dì Lý được không?”

Anh không trả lời, ngay cả đầu anh cũng không nâng lên nhìn tôi, tôi có chút xấu hổ, do dự giải thích, “Tôi muốn nhờ bà ấy lo hậu sự

an táng cho mẹ...” Tôi không biết mọi chuyện đã xử lí thế nào... Nếu không có ai quản... ngực trái lại nhói lên, tôi thực không dám tưởng tượng nữa.

Dịch Thiên rút cuộc cũng thu PDA, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt vẫn không có cảm xúc trả lời, “Đã hạ táng rồi, tại nghĩa trang Tùng Hạc.”

Nghĩa trang Tùng Hạc? Tôi nghi vấn nhìn anh, đây là khu mộ viên cao cấp ngoại ô thành phố, như thế nào lại là nơi đó? Huống chi dì Lý sẽ không có khả năng lo liệu điều này. Đầu óc tôi nhất thời phản ứng không kịp, ngược lại Dịch Thiên tựa như nhìn thấu tôi, nhàn nhạt nói, “Xem như là thay Lâm Hàm xin lỗi cậu.”

Về mặt hồ hững, thái độ tùy ý, ánh mắt cao ngạo giống như tôi hẳn là nên lập tức quỳ rạp xuống đất dập đầu nói cảm ơn bọn họ. Có lẽ trong mắt bọn họ tất cả chỉ là một vở hài kịch buồn cười, thống khổ của tôi là một hồi diễn thú vị, bọn họ xem xong không chút để ý ném cho tôi vài xu, xem như phần thưởng cho việc tôi chọc cười bọn họ.

Tôi thật muốn kiêu ngạo mà phát hỏa rống giận “Tôi không cần tiền bố thí thương hại của anh!”, nhưng như thế thì làm được gì? Loại phẫn hận cùng tự tôn nực cười này có thể đổi lấy cái gì cơ chứ? Có thể giúp mẹ tôi được yên giấc trong một nghĩa trang cao cấp hay không? Có thể để bà ấy – một người khi sống bị ghét bỏ hắt hủi, khi chết được nằm ở nơi người ta đánh nhau cũng không có một chỗ hay không?

Tôi hiện tại nằm như phế vật trên giường bệnh có thể cho bà ấy những cái đó không?

Không thể.

Cho nên tôi chỉ có thể mang lên vẻ biểu tình thành khẩn, hướng Dịch Thiên gật đầu, “Cảm ơn!”

Dịch Thiên lại không nói chuyện, không khí trong phòng thoáng trầm xuống. Tôi nghĩ sau lần này, anh sẽ không đến nữa, hai người chúng tôi cả đời này cũng không có khả năng gặp lại, có lẽ tôi vẫn nên giải thích với anh rõ ràng thì hơn.

“Không có ảnh chụp...” Tôi nghe thấy mình nói, “Lúc đó vì vội vã muốn có tiền cho mẹ phẫu thuật nên tôi mới nói như vậy.” Dịch Thiên không phản ứng, trầm mặc nhìn tôi, tôi sợ anh lại cho rằng mình muốn tìm cơ thoái thác nên nói toàn bộ rõ ràng, “Còn có... Thật xin lỗi. Trước kia là tôi quá phạm.”

Tôi gật nhẹ khoe miệng bất đắc dĩ cười, “Xin lỗi đã khiến anh phải có một đoạn kí ức đáng kinh tởm như vậy.”

Ở trong lòng tôi đã muốn đoán phản ứng của anh, đã chuẩn bị sẵn sàng anh sẽ mắng tôi dối trá hay chất vấn tôi lại đang diễn trò gì. Kết quả anh cái gì cũng không nói, trực tiếp đứng dậy rời đi, một ánh mắt cũng không lưu lại cho tôi.

Tôi nhìn bóng lưng anh chậm rãi rời xa, cho đến khi cửa “phanh” một tiếng đóng kín mới hồi phục lại tinh thần.

Trước mắt dần mờ hồ, tôi kinh ngạc cảm nhận trái tim bắt đầu nhảy lên, kháng cự co thắt của lồng ngực. Tôi đột nhiên nhớ tới, hình như từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại tôi chưa từng đứng trước mặt anh, quang minh lỗi lạc mà nói ra ba từ, em yêu anh.

Ba chữ kia phân lượng quá nặng, quá mức tốt đẹp khiến nội tâm đã ăn sâu bén rễ tự ti cùng nhát gan của tôi ngay cả mở miệng cũng không có dũng khí.

Thật muốn chạy theo kéo người kia trở về để nói với anh một lần, chẳng sợ phải lập tức đối mặt với những lời nhục mạ độc ác nhất, hay cả quyền cước đấm đá không lưu tình.

Cả đời này, có lẽ tôi đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất cuối cùng.

Dịch Thiên đi rồi, tôi cứ như vậy một mình trong phòng bệnh. Không có người nhà bạn bè hỏi thăm, không có hoa tươi xinh đẹp hay giỏ quà cầu chúc. Toàn bộ phòng bệnh trống rỗng đến lạnh căm, một mảnh không khí trầm lặng.

Thật sự là quá mức an tĩnh, dần dần cảm thấy mệt mỏi, mi mắt không chống đỡ được mà sụp xuống. Tôi mơ mơ màng màng giống như nhìn thấy mẹ về mặt kích động từ bệnh viện chạy ra, nhìn xung quanh trái phải tìm kiếm cái gì đó. Phía đường cái đối diện có một đứa trẻ nhỏ gầy, bà ấy vui vẻ vụt chạy qua. Bên trái có một chiếc xe lao nhanh, chẳng đến một cái nháy mắt, cả người bị đâm bay lên cao, rơi xuống trong vũng máu, run rẩy giãy giụa...

Giật mình ngồi bật dậy, áo ướt sũng dán lên lưng, thở dốc rứt thân mình lại, tôi cảm thấy có chút lạnh. Tại thời điểm tôi vươn tay muốn kéo chăn cao hơn, tôi chợt nghe được một tiếng kêu rên vô cùng nhỏ, thanh âm phẳng phát như phát ra từ trong lồng ngực, tựa hồ áp lực bị đè nén đến cực hạn, rốt cuộc không còn đủ nhẫn nại mà hoảng hốt tràn ra.

Bên tai xuất hiện đủ loại thanh âm hỗn độn, những lời nói thì thào kể lể, những tiếng khóc thảm thiết tê tâm, những lời cầu xin

hèn mọn mong được thứ lỗi... Mọi tiếng động nháy mắt đập vào tâm thức khiến tôi trở tay không kịp.

Tôi đâm mạnh vào ngực, ổn định trái tim đập điên cuồng, “Không phải sợ... Không phải sợ...” Quệt nước mắt trên mặt, run run khẽ nói với chính mình, “Mẹ đừng sợ... Đừng khóc... Con lập tức sẽ đi tìm người.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Khi miệng vết thương khỏi hẳn cũng là lúc dì Lý đến thăm tôi, bà ấy mang theo cả quần áo, giấy tờ, tiền bạc tôi vẫn để ở trong nhà. Chồng của dì Lý làm việc ở công trường bị thương, không quá mức nghiêm trọng nhưng sinh hoạt bất tiện, bà ấy phải đi qua chăm sóc ông ấy, trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ không về được. Dì Lý biết mẹ tôi đã được an táng tại nghĩa trang, bà ấy cũng đã đến viếng.

“Nơi đó điều kiện rất tốt, cháu không cần lo lắng.” Dì Lý ngồi cạnh giường giúp tôi gọt táo.

“Vâng, khi nào xuất viện cháu sẽ tới thăm bà ấy.” Tôi nghe dì Lý nói vậy cũng thoáng yên lòng.

“Người kia là bằng hữu của cháu sao? Có vẻ là người tốt.” Dì Lý đưa táo cho tôi, đột nhiên hỏi. Tôi biết là bà ấy đang nhắc tới Dịch Thiên, nhất thời lảng lảng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười gật đầu. Tôi không muốn tiếp tục nhiều lời, vội vàng chuyển chủ đề, “Sau này dịp lễ tết phiên dì đi thăm mẹ cháu, đốt cho bà ấy nén hương hoặc cùng bà ấy trò chuyện này nọ.

Cháu cái gì cũng không có, trong thẻ còn dư một ít tiền, dì cầm đi, mặt mã là...” Nói xong tôi liền đưa thẻ ngân hàng cho bà ấy.

“Cháu làm cái gì vậy?” Dì Lý mãnh liệt đứng lên đẩy tay tôi lại, “Cháu bây giờ còn bệnh, về sau sinh hoạt cũng cần tiền, tự mình giữ lấy cho tốt.”

“Mua đồ cũng cần tiền, về sau cháu không có khả năng làm việc này nữa. Trong này cũng không có nhiều tiền lắm, dì cứ nhận lấy đi.” Tôi kiên trì đưa thẻ qua.

Dì Lý nhìn tôi, có chút nghi hoặc hỏi, “Tiểu Mục, sau này cháu có tính toán gì sao?”

“Cháu có thể sẽ không ở lại thành phố này.” Tôi hướng bà ấy cười cười, “Đại khái là về sau sẽ không trở về nữa.”

Dì Lý còn muốn khuyên nhủ tôi, nhìn đến vẻ mặt cái gì cũng không định nói, chỉ thở dài, “Nếu lúc trước không làm phẫu thuật, có lẽ... có lẽ...” Chưa nói xong đã nghẹn ngào, hốc mắt cũng đỏ.

Tôi biết trong lòng dì Lý vẫn có chút oán giận tôi, đến nay bà ấy cũng không biết vì sao tôi lại biến mất vài ngày, nếu không phải tôi vô duyên vô cớ mất tích, mẹ tôi cũng sẽ không gặp chuyện gì. Chính là nhìn thấy tôi bị thương nên bà ấy không đành lòng hỏi, tôi cũng không muốn giải thích nhiều, dù có nói thế nào người cũng không về được nữa.

Cuối cùng dì Lý vẫn không nhận lấy thẻ ngân hàng, chỉ dặn dò tôi hảo hảo dưỡng thương sau đó liền vội vàng li khai. Bà ấy còn muốn kịp giờ xe lửa, một vớng bận ở nơi thành phố khác còn đang canh cánh trong lòng bà ấy.

Từ lần đó tôi không còn thấy Dịch Thiên, nhưng hai nữ nhân đưa cơm ngày đó đi cùng anh vẫn luôn đứng giờ xuất hiện. Mang cơm đến, quét tước phòng, giúp tôi tắm rửa thay quần áo. Tôi biết những người này đều là do Dịch Thiên an bài, anh làm như vậy cũng không phải xuất phát từ quan tâm gì đó, đại khái là hi vọng tôi bị thương sẽ không tiếp tục quẩn mình. So đo này nọ cũng không làm được gì, nói không chừng ngược lại còn khiến anh càng hiểu lầm hơn, cho nên tôi đơn giản không phản bác, chỉ thản nhiên tiếp nhận.

Ăn cơm tối xong được đồng ý của bác sĩ, tôi chậm rãi đi xuống dưới lầu tản bộ một chút trong hoa viên bệnh viện. Nằm trên giường bệnh đã lâu, thân thể khó chịu dường như chạm vào chỗ nào cũng đau, trong phòng bệnh mãi cũng buồn, ngốc lâu như vậy hay cảm thấy bị áp lực. Mọi người xung quanh vội tới vội lui, có người nhà bệnh nhân sắc mặt khó coi lo lắng, còn có bác sĩ mặc áo blu trắng trên tay cầm bệnh án vội vã đi qua, phía sau đều mang theo một trận gió.

Duy chỉ có mình tôi ngồi an tĩnh, thậm chí còn có tâm tư quan sát người khác.

“Thỏ con ngoan ngoãn...” Một thanh âm non nớt vang lên ở bên cạnh, hấp dẫn sự chú ý của tôi, quay đầu nhìn mới phát hiện ở đầu dãy ghế bên kia có hai mẹ con đang ngồi, đứa nhỏ thoạt nhìn ba, bốn tuổi ngồi trong lòng mẹ khe khẽ hát.

Thấy tôi nhìn chằm chằm bé gái ngượng ngừng mà chôn mặt vào ngực mẹ, bà mẹ hơi giật mình quay đầu nhìn tôi, tôi hướng cô ấy hiện lành tươi cười, cô sửng sốt một chút cũng vội vàng gật đầu cười chào hỏi. Bé con lúc này lại lặng lẽ đem đầu lộ ra, mở to đôi mắt đen láy ngạc nhiên nhìn tôi, tôi hơi nghiêng người về phía bé,

vẫn bảo trì khoảng cách, lịch sự nhưng vẫn đủ để hai người nghe được nói.

“Cháu hát rất dễ nghe, lại hát một đoạn nữa được không?” Tôi hơi cúi đầu nói chuyện với đứa bé, bé con nhanh chóng đỏ mặt lại vùi đầu vào người mẹ, lưu lại cho tôi một cái ót nhúc nhích đáng yêu.

“Chú khen con đó, con hát cho chú nghe một đoạn nào.” Người mẹ nhẹ khuyên nhủ nhưng bé con vẫn không chịu ngẩng đầu, tay còn gắt gao bám lấy quần áo mẹ mình. Tôi cười cười, cũng không miễn cưỡng, nghe ra khẩu âm của bà mẹ, tôi đoán là người thành phố khác, bèn cùng cô ấy nói chuyện phiếm một chút.

Hóa ra bé con năm nay bốn tuổi, bị bệnh tim bẩm sinh, cha mẹ đều ở nông thôn, điều kiện trong nhà không tốt nên vẫn trì hoãn không thể phẫu thuật. Lần này hai vợ chồng đem toàn bộ nhà cửa ruộng đất đều bán hết, còn vay tiền của người thân lên thành phố chữa trị cho con, hiện tại bọn họ thuê tầng ngầm chỗ phụ cận bệnh viện ở để tiện chăm sóc đứa nhỏ. Bé con nghe mẹ mình nói chuyện với tôi sắc mặt đều là bình tĩnh, ngẫu nhiên còn mang theo tinh nghịch cười đùa, không hề có chút biểu tình bi thương khổ sở nào.

Tôi có phần kinh ngạc, nói thật mục tin tức đã đưa tin nhiều, vẫn luôn cảm thấy người nhà quê rất coi trọng nói dối tổ tông, hoặc ít nhiều đều trọng nam khinh nữ. Không nghĩ tới đôi vợ chồng này thế nhưng đem hết thảy đều đặt trên người con gái, đường lui cho mình cũng không lưu.

Nghĩ đến đây lại thấy mình nông cạn, nhà giàu có đứa con quý giá, nhà nghèo đứa con cũng đồng dạng quan trọng, chỗ nào khác

nhau cơ chứ. Lại nói cha mẹ luôn yêu thương nhất là con mình, người ngoài sao có thể bình luận.

Bé con bĩu môi khế ngân nga một đoạn, tôi nấn nấn bàn tay nhỏ bé của bé, nhẹ giọng an ủi, “Khoa học hiện giờ rất phát triển, phẫu thuật dạng này cũng không có gì, đứa nhỏ nhất định sẽ lớn lên khỏe mạnh.”

“Chỉ cần cháu khỏi chúng tôi cái gì cũng không cần, nhà không có không thành vấn đề, chỉ cần cháu khỏe là tốt rồi.”

Tôi sững sờ ở nơi đó.

Nữ nhân này diện mạo phổ thông, mặc một chiếc áo len màu vàng, bên ngoài là áo khoác màu đen đã sờn cũ, ngón tay thô ráp to dày vừa nhìn đã biết là người thường làm lụng vất vả. Nhưng một người bình thường như vậy lại có thể nói một câu khiến hốc mắt tôi nóng lên, nháy mắt không biết nói gì.

Vừa vặn lúc này cha đứa nhỏ cũng tới, y đi mua cho vợ và con gái vài cái bánh bao thịt heo, còn nam nhân cường tráng cao lớn lại ngồi ở bên cạnh từng ngậm gặm bánh mì. Hai vợ chồng còn khách khí muốn mời tôi ăn bánh bao, tôi vội vàng cười nói cảm ơn, nói cho bọn họ biết tôi đã ăn qua cơm chiều.

Bé con ăn bánh bao miệng bóng nhẫy thường nhìn lên tôi, có lẽ là thấy tôi nói chuyện với mẹ bé ngẫu nhiên cũng thẹn thùng hướng tôi cười, khoe miệng đáng yêu lộ ra hai má lúm đồng tiền. Nữ nhân một bên giữ con, một bên bẻ phần thịt bên trong ra đưa cho chồng, còn mình chỉ ăn vỏ bánh bao. Tôi ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn một nhà ba người họ, đột nhiên cảm thấy ấm áp đến muốn khóc.

Thế giới này cho tới bây giờ đều là như vậy. Những lúc tưởng như lòng người đã nguội lạnh, bị một tầng băng rắn chắc mẽ bao quanh, bản thân cũng đã muốn buông xuôi hết thảy, thì cuộc đời sẽ lại nhẹ nhàng vạch tấm màn lên, ban cho nhân sinh của người những tình cảm ôn nhu cùng quý trọng.

Tôi đã từng đắm chìm trong thế giới âm u tiêu cực của mình, hai mắt bị che khuất không còn nhìn thấy gì khác; đã sớm quên đi yêu là bao dung nhẫn nại, là hứa hẹn bằng tất cả những từ ngữ tuyệt đẹp, yêu thương... Chứ không phải cưỡng ép chiếm lấy bằng những thủ đoạn xấu xa ti tiện.

Tôi dường như đã lỡ vứt bỏ một thứ gì đó, lại là vĩnh viễn mất đi, không hề có “Nếu” hoặc “Kì tích”. Bị trách cứ cũng không ít, trên lưng còn đeo theo rất nhiều tội danh khó nghe. Thế nhưng thống khổ nhất lại đến từ chính đáy lòng mình, có một giọng nói không ngừng không ngừng lặp lại nói với tôi: Xem đi, đây chính là báo ứng.

Thực xin lỗi.

Phi thường phi thường xin lỗi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mục Nhiên (Thượng)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Tôi xuất viện vào một ngày nắng hiếm có, sau vài ngày liên tục mưa dầm, sáng sớm tỉnh lại nhìn bên ngoài cửa sổ nắng chan hòa ấm áp, nặng nề trong lòng chợt biến thành hư không.

Thu dọn hết đồ đạc, nói lời cảm tạ bác sĩ và hộ lí sau đó mới li khai bệnh viện. Trước khi rời đi tôi có ghé qua phòng của tiểu Diệp, chính là phòng của bé con ngày đó gặp trong hoa viên. Máy ngày nay tôi cũng thường sang chơi cùng bé, đối với cả nhà bọn họ cũng quen thuộc rất nhiều, có lẽ nên chào bọn họ một câu.

Lúc tôi đi qua bé con vừa mới tỉnh, mẹ đang uy bé ăn cơm, vừa thấy tôi bé con đã nhỏ nhẹ gọi “Chú Mục”, hai má còn phồng cơm phúng phính.

“Hôm nay sao lại sớm như vậy? Anh đã ăn sáng chưa?” Mẹ Diệp vừa thấy tôi, vội vàng khách khí tiếp đón. Tôi xua ý bảo cô ấy không cần câu nệ, “Không có việc gì, tôi hôm nay xuất viện, muốn đến chào mọi người.”

“Thương thế khỏi rồi sao? Thật tốt quá. Chúng tôi vẫn đang chờ kết quả xét nghiệm.” Mẹ Diệp cười thờ dãi.

“Đừng lo lắng, sau này chắc chắn Tiểu Diệp sẽ mạnh khỏe bình an cả đời.” Tôi đi qua đem hoa quả và đồ ăn đặt trên bàn, bé con vừa nhìn thấy mắt liền sáng lên, muốn vươn tay chạm đến nhưng lại có chút do dự mà nhìn về phía mẹ.

Mẹ Diệp có phần nóng nảy, buông bát cơm đi tới ngăn cản, liên tục tỏ vẻ không thể nhận.

“Mấy món quà nhỏ này đáng bao nhiêu tiền, Tiểu Diệp đã gọi tôi một tiếng chú Mục, tôi chẳng lẽ lại không thể mua đồ chơi cho nhóc hay sao?” Tôi kiên quyết nói, đúng lúc này ba Diệp gọi điện thoại muốn cố ấy xuống lầu lấy chút đồ, cô thật sự không thể ngăn nổi tôi, đành phải đỏ mặt nhận lấy, không quên liên tục cảm ơn.

“Cô mau đi đi, tôi sẽ ở đây giúp trông Tiểu Diệp.” Tôi ngồi xuống bên cạnh bé con, cầm bát lên uy bé.

“Ai nha sao có thể phiền anh như vậy được, để con bé tự ăn là được rồi.”

“Mau đi đi không ba đứa nhỏ chờ sốt ruột.” Tôi đánh gãy lời cô ấy, mẹ Diệp lại cảm ơn vài lần nữa mới chịu đi ra cửa. Tôi cười lác đầu, những con người này quả thật chân chất đến giản dị.

Chờ Tiểu Diệp ăn cơm xong, tôi buông bát, từ trong túi lấy ra một phong thư, “Diệp Diệp, đây là quà chú tặng con.” Tôi cất phong thư xuống dưới gối cô nhóc, bé con mở to mắt tò mò nhìn, “Nhưng mà món quà này rất đặc biệt, con phải hứa với chú, chờ chú đi về rồi con mới nói cho mẹ, nhờ mẹ mở ra nhé.”

“Hiện tại không thể mở sao?” Tiểu Diệp hoàn toàn bị tôi hấp dẫn lực chú ý, vẻ mặt hào hứng hỏi.

“Không thể được, nếu mở ra bây giờ món quà sẽ bay mất.” Nhìn bộ dáng bé con quả thực rất dễ đùa giỡn, tôi hạ giọng thăm thì với bé, “Sẽ bị mù phù thủy xấu xa dùng phép thuật làm biến mất.”

“Không cần lấy đi!” Tiểu Diệp vội vàng ép gói đầu xuống, như sợ giây tiếp theo sẽ thật sự có phù thủy xuất hiện đem phong thư lấy đi. Tôi cười cười sờ đầu bé, “Cho nên đáp ứng chú được không?”

“Vâng ạ!” Cô nhóc vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, tôi vươn tay móc ngoéo, chọc cô bé cười khanh khách.

Chờ ba mẹ Diệp trở về, tôi mới cùng cả nhà bọn họ nói lời từ biệt. Khi đi ra, đứng trước cửa phòng bệnh tôi nhìn lại về phía gia đình ba người hạnh phúc, trong lòng lặng lẽ chúc phúc cho họ, sau đó mới xoay người rời đi.

Bên trong phong thư là thẻ ngân hàng cùng mật mã.

Còn có một bức thư tôi viết cho bọn họ, nói tôi là cô nhi, bệnh tình không thể chữa được nữa nên đã hoàn toàn buông xuôi, sinh mệnh không còn được vài ngày nên tiền đối với tôi không có ý nghĩa gì cả, không bằng để giúp bọn họ – những người hữu duyên gặp mặt thực sự cần tiền hơn. Nếu không nói lý do như vậy, tôi sợ cặp vợ chồng thành thật này sẽ hảo hảo giúp tôi giữ lại thẻ, chứ tuyệt đối không đụng vào một phân tiền nào.

Rời khỏi bệnh viện, mua một bó hoa xinh đẹp cùng hộp bánh đậu xanh, tôi bắt xe đi tới nghĩa trang. Thời điểm xuống xe có phần kinh ngạc, không khí nơi này thật yên tĩnh, quang cảnh cũng vô cùng

đẹp. Sau khi hỏi quản lý khu mộ của mẹ tôi xong, phải đi gần nửa ngày tôi mới tìm đến được.

Trên mộ bia gắn tấm ảnh bà ấy lúc còn trẻ, bóng người có chút mơ hồ, không biết là từ nơi nào tìm được. Mộ đài sạch sẽ, hai bên còn có hai bức tượng đá sư tử nhỏ điêu khắc tinh xảo.

Tôi đứng ở đó, không biết nên nói cái gì, lặng người hồi lâu mới nhớ đem hoa cùng bánh đậu xanh đặt xuống.

“Cái kia... Con mua bánh đậu xanh mà mẹ thích nhất...”

“Con tới thăm người.”

Tôi giống như đã tự đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của mình.

Trước khi đến đây tôi đã nghĩ rất nhiều, bởi vì đã sớm cho rằng đứng nơi này tôi sẽ thực bình tĩnh. Nhưng thời khắc chân chính đứng tại đây lại ngược lại, nhìn thấy người luôn ngốc nghếch cười với tôi lúc này lại nằm nơi đây lạnh băng như bia đá, thống khổ trong lòng đột nhiên thổ bùng lên, khiến tôi chìm vào hoang mang mơ hồ. Những hình ảnh tôi khi ở chung với bà ấy xuất hiện thoáng qua trong tâm trí, xoang mũi đột nhiên nghèn nghẹn đến khó chịu, trước mắt mơ hồ. Tôi dùng sức khụ một tiếng, quay đầu đi hít sâu vài hơi.

Tôi không muốn khóc, cũng không nghĩ sẽ khóc. Tôi không muốn đối xử tàn nhẫn với bản thân mình như vậy, làm cho mình cả đời đều sống trong áy náy cùng đau thương, cho nên tôi sẽ không khóc.

Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc nhanh thôi, nghĩ đến đây, trái tim tôi lại kiên định thêm vài phần.

“Nơi này thật đẹp.” Tôi xoay người cười với bia mộ, xung quanh đều là cây cối tốt tươi, ánh nắng chan hòa cùng gió nhẹ vờn quanh, ngay cả loại địa phương này cũng có thể khiến con người ta dễ chịu như vậy, chỉ cảm thấy an tĩnh thanh bình.

“Thật là... đã lâu lắm rồi nên con không biết nên nói gì.” Tôi mắt tự nhiên sờ sờ mũi. Kì thật có rất nhiều điều có thể nói, nhưng cũng có rất nhiều thứ tôi không muốn nói ra. Nếu nói ra thực khiến người không vui, cũng không phải loại tin tức tốt đẹp gì.

Rốt cuộc tôi không mở miệng nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xuống cùng bà ấy, nghe lá cây xào xạc khắp không gian, cúi đầu cái gì cũng không nghĩ tới.

Cứ như vậy ngồi nguyên một buổi chiều, lúc mặt trời xuống núi mới rời đi. Tôi tới chỉ là muốn xác định nơi bà ấy an nghỉ như thế nào, hiện tại đã có thể yên tâm, tôi không cần phải lo lắng nữa.

Ngồi ở trên xe tôi có chút mệt, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy nặng nhọc. Từ khi tỉnh lại từ giấc mộng kia tôi vẫn luôn cố gắng chống đỡ, lúc này có lẽ đã tới cực hạn, tựa hồ bên tai còn có thể nghe thấy thanh âm trong lồng ngực tôi vỡ nát, tang thương.

Taxi dừng ở ven đường, tôi xuống xe, một mình chậm rì rì đi tới một công viên nhỏ gần đó.

Công viên có rất nhiều người, phần lớn đều là mọi người cơm nước xong xuôi muốn ra đây vận động du ngoạn. Tôi đi xuyên qua đám người, ngồi xuống bên ghế đá cạnh hồ. Gần đó có vài lão nhân cùng nhau chơi cờ, xa xa là mấy đứa trẻ chạy tới chạy lui chơi đuổi bắt. Tôi nhàn nhã nhìn bọn họ, ngẫu nhiên cũng tìm lòng không nổi theo đám đông cười rộ lên.

“Cậu đạp đi, sợ cái gì tớ sẽ giữ đằng sau cho!” Bên cạnh là hai nam sinh trung học đang tập đi xe đạp.

“Đừng thả tay ra... Đừng thả tay ra a a a a... A!!!” Phanh một tiếng cả hai người đều té lăn trên mặt đất. Nam sinh tập xe nhe răng trợn mắt tức giận bá lên cổ nam sinh giữ đằng sau, bị người kia xoay người trả lại, hai người cứ như vậy qua lại đánh nhau.

Tôi ở một bên nhìn đến buồn cười, đột nhiên nghĩ tới khi Dịch Thiên và tôi.

Sau khi anh đánh những người kia xong mu bàn tay đầy huyết rời đi, tôi lẳng nhặng bám theo anh, hỏi đi hỏi lại, “Đồng học cảm ơn cậu” “Đồng học cậu tên là gì vậy?” “Đồng học chúng ta kết giao bằng hữu đi” cả một đường.

Ban đầu anh không để ý đến tôi, sau lại bị tôi làm phiền quá mức mới dừng lại, nhìn tôi như nhìn người tâm thàm, không kiên nhẫn hỏi, “Con mẹ nó cậu bị điên à?” Tôi đỏ mặt, nghẹn nửa ngày mới lí nhí nói một câu, “Không điên.”

Nghĩ nghĩ liền bật cười, không biết thời điểm kia tôi sao có thể gan lì như vậy, mỗi ngày đều đuổi theo anh, bị anh mắng phiền toái cũng không rời khỏi.

Tôi là người tịch mịch, bản thân luôn muốn có bằng hữu nhưng lại tự ti chưa bao giờ dám tiếp cận ai. Từ nhỏ đến lớn đều trải qua khi dễ vũ nhục, anh là người duy nhất đã cứu tôi. Ngay cả khi hồi bé bị cha mẹ nuôi đánh đến đầu đầy huyết, hàng xóm sau khi báo công an cũng chỉ đứng cách khá xa dùng ánh mắt thương hại mà nhìn tôi, thậm chí không có một ai nguyện ý đi lên giúp tôi lau vết máu trên mặt.

Cho nên sau khi tình cờ gặp Dịch Thiên, trừ anh ra, tôi cái gì cũng không nhìn tới.

Tôi bây giờ vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên anh cười với tôi là khi chúng tôi nhận thức một tháng sau.

Tôi nghe nói anh bị ốm cho nên mang cháo tự nấu, phải tìm rất lâu mới tìm được nhà anh. Còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau khi nhìn thấy căn nhà biệt thự, hoa viên cùng bể phun nước, chào đón tôi đã là một con chó vô cùng lớn.

Tôi khi ấy không biết giống Husky thuần chủng sẽ không dễ thương người, chỉ nhìn thấy con chó to như sói liền sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Cũng không biết chạy trong hoa viên rộng lớn đó bao lâu, cuối cùng mệt đến không thở được dừng lại, liền bị con chó từ phía sau phác lên lưng, lão đảo ngã cắm mặt xuống đất. Mặt chôn trong thảm cỏ, bình thủy đựng cháo cũng đổ ra, trên lưng còn một con chó hùng vĩ.

Chờ đến khi tôi giãy giụa được ngồi dậy mới phát hiện ra Dịch Thiên ngồi xổm trên mặt đất cách đó không xa đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nháy mắt khi đó tôi nghe thấy trái tim chính mình “bang bang” đập, chỉ cảm thấy nếu có thể khiến anh vui vẻ như vậy, tôi nguyện ý chôn mặt trong cỏ cả đời.

Tôi một lần lại một lần nhớ lại những hình ảnh ám áp đó.

Thẳng đến hiện tại tôi mới dám thừa nhận, chưa từng có một phút một giây nào, tôi ngừng yêu Dịch Thiên.

Nhắm mắt lại, tất cả đều là đôi mắt của anh, anh nhếch miệng, mùi hương trên người anh. Chỉ có ở trong kí ức, tôi mới không kiêng

nề gì mà nhìn anh, mà trách cứ anh, mà nhớ anh. Tôi khi đó thích anh đến mất đi lí trí, mỗi ngày đều bị tưởng niệm cùng cố chấp tra tấn đến phát điên, nên mới hồ đồ làm những việc ngu ngốc như vậy.

Kết quả ngày hôm nay, hoàn toàn là do chính mình tạo ra.

Tôi không trách bất luận ai khác, tôi chỉ hận chính mình.

Sống hơn hai mươi năm, bất quá chỉ là giúp cha mẹ ruột tôi chứng minh, bọn họ sinh ra tôi chính là một sai lầm.

Đêm càng ngày càng sâu, người chung quanh ngày càng ít dần, cuối cùng ngay cả đôi tình nhân bên hồ cũng đã rời đi, chỉ còn mình tôi đơn độc.

Tôi đứng dậy đi đến bên hồ, dưới bóng đêm mặt hồ sâu thăm thẳm, cái gì cũng không nhìn tới.

Thân thể tiếp xúc với nước hồ không khỏi phát run, lạnh, lạnh đến thấu xương. Như bị người cầm mũi kim bằng băng từng chút tách da thịt ra khỏi xương, sau đó đâm sâu vào cốt tủy.

Mực nước không quá đỉnh đầu mơ hồ còn có thể nhìn thấy bóng cây mờ nhạt, thẳng đến khi dòng nước từ bốn phương tám hướng vọt tới, tràn vào mắt mũi, chạm rãi trùm mình, cái gì cũng không thể thấy nữa.

Lòng ngực bị đè nén đến cùng cực, tôi nhắm hai mắt lại.

Cả đời này, tôi vẫn luôn chống đỡ vượt qua, thậm chí còn đầu rơi máu chảy.

Cũng từng bởi vì con đường quá mức gập ghềnh, tôi đã từng sinh ra ý nghĩ muốn buông tha tất cả. Nhưng là vẫn cố gắng kiên trì, bởi vì tin rằng rồi sẽ gặp được người mình thích, bởi vì muốn được yêu, muốn được hạnh phúc, muốn được quan tâm.

Đáng tiếc, cuối cùng tôi lại phải cô phụ chính mình.

Kia... Nếu...

Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một gia đình đi...

[Hoàn thượng bộ]

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Khi Dịch Thiên nhận được điện thoại là lúc hắn đang họp.

Khoảng thời gian này Ngô gia đang bị giới truyền thông tung tin tức nhận hối lộ, thế lực chống lưng phía sau cũng bị lôi ra ánh sáng. Tuy nói việc quan lớn chức cao cấu kết với thương nhân không phải chuyện hiếm, nói trắng ra là được mấy quan viên thực sự sạch sẽ không nhận tiền? Nếu bình thường xảy ra những việc thế này lo liệu cũng đơn giản, chỉ cần kéo vài người xuống ghế, rồi ngồi chờ mọi chuyện qua đi là tốt rồi.

Nhưng hiện tại đang là thời điểm mẫn cảm nhất, kinh tế suy thoái toàn cầu, cố tình đúng lúc này Ngô gia lại gặp phốt lớn như vậy, các công trình lớn đều bị truyền thông tung ra bằng chứng hối lộ đầu tư, bị công chúng tẩy chay phần nọ. Tập đoàn Ngô gia không còn cách nào khác, đành bán tháo toàn bộ cổ phiếu.

Thời thế lật ngược, đối thủ một mất một còn của bọn họ là Dịch gia tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội này. Không nhổ cỏ tận gốc Ngô gia, Dịch gia chắc chắn sẽ không dừng tay.

Dịch Thiên cùng mọi người trong công ty liều mạng làm việc ba ngày. Ba ngày ngủ không đến sáu tiếng, ăn vài miếng lại tiếp tục vùi đầu lên kế hoạch khiến Ngô gia phải khuyh gia bại sản.

Khi họp hần luôn không nghe điện thoại, nhưng lúc này nhìn đến dây số hiện lên liền ra hiệu tạm dừng hội nghị, bước ra ngoài nhân nút nghe.

“Làm sao vậy?” Dịch Thiên có chút mệt mỏi xoa bóp trán, trầm giọng hỏi.

“Dịch thiếu, người anh muốn chúng tôi theo dõi...” Đầu dây bên kia quanh co nửa ngày mới nhỏ giọng nói, “Hiện đang nằm cấp cứu trong bệnh viện.”

Dịch Thiên ngây ra một lúc, tay nắm di động vì dùng sức quá mức mà gân xanh cuộn lên, “Ở đâu?” Hần lãnh thanh ném qua hai chữ, bên kia nhanh chóng báo cáo địa điểm.

Dịch Thiên cúp điện thoại, hung hăng hít một hơi, ổn định cảm xúc rồi mới quay vào phòng trực tiếp chấm dứt cuộc họp, sau đó chạy tới bệnh viện, để lại đám nhân viên ở đằng sau nhìn nhau không biết chuyện gì xảy ra? Vì sao giám đốc của mình sắc mặt lại khó coi như vậy?

La Vũ cắt điện thoại, ánh mắt đại ra nhìn về phía trước. Tuy rằng không bị mắng, nhưng cái loại giọng nói lạnh băng của lão Đại so với khi hần rống giận còn đáng sợ hơn. Liêu Phi bên cạnh đưa qua một điều thuốc, dùng ánh mắt ý hỏi thế nào. La Vũ nhận lấy điều thuốc, sờ sờ mũi thê thảm hề hề nói, “Tôi cảm thấy mình chết chắc rồi.” Liêu Phi nhướn mi, “Ai bảo mẹ nó đang theo dõi cậu còn đi mua thuốc lá.”

La Vũ có chút ủy khuất, y nào biết nam nhân kia có ý định muốn nhảy hồ tự sát cơ chứ? Đi theo người nọ một ngày, nhìn cậu tặng đồ chơi cho bé con, mua hoa đi thăm mộ rồi sau đó ngăn người bên hồ công viên cả ngày, La Vũ y đã sớm chán đến rụng tóc!

Trước kia y làm nhiệm vụ đều là những việc nguy hiểm cùng kích thích, hiện tại bắt y theo dõi một nam nhân nhằm chán như vậy, còn là kẻ dám trèo lên giường lão Đại mà ai ai cũng khinh thường, đây không phải là phung phí của trời sao? Hơn nữa y mới chỉ đi năm phút đồng hồ, lúc trở về người kia cứ nhiên không thấy, nếu không phải y phán đoán chuẩn xác vội vã lao tới bên hồ, phỏng chừng cậu ta đã sớm đi gặp Diêm vương rồi.

Càng nghĩ càng ghen khuất, mẹ nó người này lúc nào chết không chết lại chọn đúng ngày La Vũ y phải đi theo, quả thực muốn hại y sống dở chết dở!

“Dịch thiếu không phải ghê tởm người này sao? Nếu cậu ta chết thật không phải hẳn sẽ càng vui mừng?” La Vũ ngẫm lại vẫn là có chút bất an hỏi Liêu Phi. Liêu Phi chỉ ném cho y ánh mắt “Tốt nhất là cậu tự cầu phúc đi”, La Vũ chán nản ôm đầu rên rỉ.

Khi Dịch Thiên đuổi tới bệnh viện người vẫn còn trong phòng cấp cứu, La Vũ chạy tới ở bên cạnh có điểm run run giải thích, Dịch Thiên mặt không đổi sắc nghe xong, nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn là không nhìn được mà trực tiếp một cước đạp y ngã lăn trên mặt đất. Còn muốn bổ một cước thứ hai, Liêu Phi ở bên cạnh đã ngồi xuống che cho La Vũ, cúi đầu giải thích, “Dịch thiếu, thực xin lỗi. Lần này là lỗi của chúng tôi, xin cam đoan sẽ không có lần sau.”

Liêu Phi bình thường nói không nhiều lắm nhưng làm việc luôn luôn ổn thỏa, hơn nữa còn là người thông minh, vài năm nay những

chuyện quan trọng đều được giao cho gã giải quyết. Hiện tại gã đứng ra dùng bản thân đảm bảo giúp La Vũ cầu tình, Dịch Thiên nhìn gã một cái, cuối cùng xoay người lên lầu không truy cứu nữa.

Đèn phòng giải phẫu vẫn còn sáng, Dịch Thiên ngồi trước cửa phòng, lấy ra điều thuốc kẹp ở ngón tay. Trợ thủ theo hắn tới là Tô Văn Dương đứng ở bên cạnh không lên tiếng.

“Tôi có phải đã quá phạm hay không?” Dịch Thiên không ngẩng đầu, nhưng Tô Văn Dương biết hắn đang hỏi mình.

“Làm việc không tốt nên bị phạt.” Tô Văn Dương lãnh mặt quy củ đáp.

Dịch Thiên cười cười, Tô Văn Dương luôn là loại tính cách này, dù có việc gì xảy ra cũng không nghe nhân tính, cũng không cần thương lượng đường sống. Kì thật hắn cũng không phải muốn nghe câu trả lời khiến người thư thái, nhưng hắn lấy tư cách gì để đánh La Vũ cơ chứ, bình thường hắn đối với Mục Nhiên như thế nào, người phía dưới của hắn cũng tự nhiên cũng sẽ như vậy. Đừng nói hiện tại người còn chưa chết, ngay cả nếu cứu không được hắn cũng không đáng để phát hỏa với những kẻ râu ria mà thôi.

Chính là... Dịch Thiên mím chặt khóe miệng, thần sắc âm trầm, vì cái gì lòng hắn lại đột nhiên hoảng hốt đến vậy?

Cũng không biết phải đợi qua bao lâu, rốt cuộc bác sĩ cũng đi ra thông báo bệnh nhân đã được cứu trở về, chỉ là thân thể rất suy yếu tạm thời vẫn chưa tỉnh lại. Dịch Thiên nhìn người được đẩy từ phòng giải phẫu ra, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, một vẻ tùy thời đều sẽ không còn hô hấp. Hắn không tiến lên mà chỉ đứng

tại chỗ nhìn một lát, sau đó không nói được một lời xoay người rời đi.

Tô Văn Dương theo sau, đi ngang qua La Vũ cùng Liêu Phi thì giữ bọn họ lại dặn dò phải chăm sóc người bệnh.

Đội hai người họ đi khuất, La Vũ thở dài ra một hơi, xoa xoa bụng ần ần đâu, có chút buồn bực hỏi, “Người này rốt cuộc là trọng yếu hay không trọng yếu a?!” Lão Đại trong chốc lát hận không thể đem người giết chết, người thực sắp chết lại muốn cứu sống, cứu được xong một giây cũng tuyệt không nguyện nhìn nhiều hơn. La Vũ cảm thấy thật sự không thể lí giải.

“Cậu còn quản có trọng yếu hay không? Lão Đại muốn chúng ta làm thế nào chúng ta làm thế nấy là được.” Liêu Phi lắc đầu, cũng chỉ có La Vũ loại ngốc tử trời sinh thiếu tâm nhãn này mới có thể không nhìn rõ.

Yêu hay không yêu, thích hay không thích bọn họ không biết, nhưng chỉ bằng việc người kia có thể sống đến bây giờ, xác định cậu ta đối với Dịch thiếu căn bản cũng không đơn giản.

Dịch Thiên là ai, nếu không phải hấn cố ý mặc kệ, ai có thể dây dưa với hấn lâu như vậy. Mặt khác không nói, chỉ bằng việc người nọ kê đơn chụp ảnh, nếu là trong tay người khác, còn sợ sớm đã không biết chết bao nhiêu lần.

Trải qua lần giáo huấn này, hai người không còn dám khinh thường, thay phiên nhau túc trực tại bệnh viện, không dám ngủ say. La Vũ là sợ thật sự, nếu người này vừa tỉnh lại đã muốn tìm chết, thừa dịp bọn họ không để ý làm ra cái gì bậy bạ y khẳng định mình

sẽ sớm thu dọn đồ đạc về ở với ông bà. Không, có khi còn mệnh đề trở về hay không cũng không biết được.

Thời điểm Mục Nhiên tỉnh lại chính là lúc La Vũ đang lang thôn hổ yết mà ăn cơm. Y ngày hôm qua vì nhìn Mục Nhiên chăm chăm cả ngày mà cái gì cũng chưa ăn, buổi tối cũng không ngủ ngon, bụng kêu gào cả buổi. Sáng ra Liêu Phi thật sự không chịu được nữa, xuống lầu tùy tiện mua cho y vài cái bánh bao. La Vũ đang ăn đến mở dính đầy miệng, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Mục Nhiên lảng lảng mà nhìn mình, nháy mắt há mồm ngây người.

“A cậu tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái không? Khát nước không? Bụng đã đói chưa...” Liêu Phi thuận tiện nhét cái bánh bao vào miệng y, đi đến trước giường Mục Nhiên đơn giản tự giới thiệu, “Xin chào, tôi là Liêu Phi, người bên kia là La Vũ, chúng ta trước kia đã gặp nhau cậu còn nhớ rõ? Ngày hôm qua là La Vũ cứu cậu.”

“Nè chúng ta có phải gọi điện cho Dịch thiếu hay không?” Không đợi Mục Nhiên trả lời, La Vũ đột nhiên gào to, cầm lấy di động hấp tấp chạy ra ngoài.

La Vũ đi rồi Mục Nhiên đem tầm mắt chuyển về trên người Liêu Phi. Cậu không nói chuyện, cũng không có phản ứng nào khác, hồi lâu lại xoay đầu trở về, mở to mắt trầm mặc nhìn trần nhà. Liêu Phi bị thờ ơ cũng không giận, đi qua nâng cậu ngồi dậy, lại rót đến chén nước. Mục Nhiên vẫn không để ý đến gã, nước cũng không nhận lấy.

Liêu Phi ở trong lòng thở dài, đem chén đặt ở đầu giường, “Cậu nên uống một chút.” Lúc này La Vũ ủ rũ đi vào, vừa nhìn thấy Liêu Phi liền trề miệng, “Sao lại không liên lạc được a?” Liêu Phi không thèm trả lời, bảo y đi gọi bác sĩ đến. Buổi sáng Tô Văn Dương đã

gọi cho gã nói qua Dịch thiếu phải xuất ngoại vài ngày, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về được, dặn bọn hò trước tiên cứ để người điều dưỡng trong bệnh viện, có chuyện gì chờ Dịch thiếu về rồi nói.

Liêu Phi cũng biết gần đây vì chuyện của Ngô gia, Dịch gia thủ đoạn nào cũng đều dùng tới, mấy người anh em khác của gã hiện tại cũng đều chạy ở bên ngoài, không có nổi một ai nhàn rỗi. Vừa vặn lúc đó tiểu Lục gọi điện thoại đến, ở đầu dây bên kia gào khóc thảm thiết vì phải theo dõi một người mà ba ngày ba đêm không được chớp mắt, sắp không chịu nổi nữa rồi, sau đó bất mãn gã cùng La Vũ vì sao lại nhận được loại nhiệm vụ nhàn nhã nhất này.

Liêu Phi nghe được cười khổ, nhiệm vụ của bọn họ nhẹ nhàng nhất, nhưng cũng dễ xảy ra chuyện nhất.

“Em thực không hiểu, tên kia có gì phải theo dõi, còn để lão Đại anh và La Vũ cùng đi, không phải là lãng phí tài nguyên đi.” Tiểu Lục nghe lời Liêu Phi nhất, bình thường nói chuyện hay thuận mồm gọi gã là lão Đại, Liêu Phi sửa vài lần cũng vô dụng đành mặc kệ.

“Được rồi làm tốt nhiệm vụ của cậu đi. Những lời như thế về sau để trong lòng, khóa chặt cái miệng lại cho tôi. Bác sĩ đến rồi, tôi đi trước.”

“A a a a lão Đại sao anh lại nở đối xử với em như vậy... Em...” Tiểu Lục ở đầu dây bên kia bắt đầu léo nhéo kêu, Liêu Phi không để ý tới, kiên quyết ngắt cuộc gọi.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy các bác sĩ kéo nhau chạy vào, La Vũ ở một bên bày ra bộ dáng bặm trợn trừng mắt. Gã nhúc nhích xoa

xoa mi tâm, đám người này có thể nào để cho gã bớt lo hơn được không.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Người đầu tiên phát hiện ra Mục Nhiên có điểm khác lạ là La Vũ.

Ngày đó bác sĩ kiểm tra tổng thể, kết luận giọng nói không có vấn đề gì chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Có điều đã ba ngày Mục Nhiên không hề nói câu nào, sức ăn cũng vô cùng ít. Lúc đầu hai người bọn họ cũng không quá để ý, chỉ nghĩ vừa mới tỉnh cảm xúc của cậu không được tốt lắm. Hai người bắt đầu cảnh giác là kể từ một buổi tối La Vũ gác đêm.

Ngày đó La Vũ bởi vì vài ngày ngày người không có gì làm đã có chút ngứa ngáy, đành phải gác vài cái rồi nằm vật xuống ghế sofa, không qua một lúc liền mơ mơ màng màng ngủ. Đợi đến khi tỉnh lại đã là nửa đêm, nhiều năm huấn luyện đã luyện cho y tính cảnh giác kể cả lúc ngủ, cho nên cơ hồ Mục Nhiên vừa động y liền mở mắt.

Ban đầu cho rằng cậu muốn đi WC, cũng không có việc gì, dần dần phát hiện có điểm không thích hợp. Sau khi bước xuống giường, đầu tiên Mục Nhiên chỉ đứng tại chỗ để đến một phút đồng hồ, sau đó cậu bắt đầu ở trong phòng đi tới đi lui. Cậu xúc bức màn

lên, rồi đến sau lưng ghé dựa, dưới gằm giường. Cuối cùng cậu đi tới trước mặt La Vũ, thẳng tắp mà nhìn y.

Tóc gáy La Vũ đều dựng đứng, động cũng không dám, xuyên qua màn đêm tối như mực đối diện với cậu.

Qua một lúc lâu, Mục Nhiên đột nhiên mở miệng hỏi, “Ai đang khóc?”

Thời gian dài không mở miệng khiến giọng cậu khàn đến cực hạn, vang lên trong căn phòng an tĩnh càng có vẻ thêm khủng bố.

La Vũ bị dọa đến sắp khóc, mẹ nó y một mình đấu với một đám cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy a. Rùng mình nửa ngày, La Vũ nhỏ giọng nói, “Không có ai khóc.” Xong lại nuốt ngụm nước miếng bổ sung, “Nơi này... nơi này chỉ có hai người chúng ta.”

La Vũ nói xong căn phòng lại yên tĩnh trở lại. Mục Nhiên vẫn đứng tại đó bất động nhìn y, cũng không nói gì nữa. La Vũ một người đầy mồ hôi lạnh, chỉ muốn mặc kệ tất cả mà chạy nhanh ra ngoài.

Chính là không đợi y chạy đi, Mục Nhiên đã đi trước. Cậu lẳng lẳng xoay người đi đến cạnh cửa, vừa mới đụng vào tay nắm cửa La Vũ đã nhảy dựng lên chạy lại ngăn cậu, “Cậu muốn làm gì?” Vừa nói vừa lần mò bên trên chốt cửa, nháy mắt đèn đều sáng lên, La Vũ an lòng không ít.

“Ai đang khóc?” Mục Nhiên vẫn chờ đợi hỏi một câu như vậy. Dưới ánh đèn cậu cau mày lại, ánh mắt trống rỗng, thời điểm nói chuyện cũng không nhìn thẳng vào người, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

“Không ai khóc cả, cậu trở về ngủ đi.” La Vũ sờn cả da gà, thân thể vẫn kiên quyết che trước cửa không cho đối phương đi ra ngoài. Nói giỡn, giờ người này thế này còn có thể chạy ra ngoài sao, nếu gây ra chuyện gì ai sẽ tới phụ trách?

La Vũ vốn cho rằng đối phương nhất định phải nháo nửa ngày mới bỏ qua, ai mà biết được sau khi nghe y nói xong cậu chỉ nhìn y một lát rồi xoay người trở về, ngoan ngoãn nằm xuống giường, có điều không đến mấy phút đồng hồ sau, cậu kéo trùm cả chăn lên đầu, cong người cuộn mình lại.

La Vũ tạm thời không dám nghĩ nhiều, hốt hoảng gọi điện thoại cho Liêu Phi, “Tôi thao, anh mau tới đây đi, lão tử sắp bị hù chết.”

Liêu Phi bên kia mơ mơ hồ hồ nhấc máy, vừa nghe La Vũ la oai oái liền thanh tỉnh, đáp cũng chưa đáp, trực tiếp cúp điện thoại mặc quần áo chạy tới bệnh viện.

Đợi đến được bệnh viện, xác định Mục Nhiên còn yên ổn ngủ trên giường, Liêu Phi mới dám thở ra, quay đầu chưa kịp hỏi có chuyện gì đã bị La Vũ khóc lóc bám lấy. “Xảy ra chuyện gì?”

La Vũ kể hết mọi chuyện, mặt méo xệch hỏi gã, “Cậu ta có phải có vấn đề gì không? Mẹ nó loại sự tình này còn lặp lại lần nữa tôi...” La Vũ y cái gì cũng không sợ, chỉ có mấy loại quỷ quỷ thần thần kì bí này.

Lông mày Liêu Phi càng nghe càng cau chặt, “Tối nay tôi sẽ lưu lại, cậu về nhà ngủ đi.” La Vũ nghe xong cũng không đi, ôm chặt thất lưng gã tỏ vẻ muốn cùng gã đồng sinh cộng tử. Liêu Phi nguýt y một cái, cũng không thèm vạch trần sự thật tên này chẳng qua là không dám về nhà.

Nhận được điện thoại của Liêu Phi, nghe gã tự thuật xong Dịch Thiên trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói cho gã biết phải hai ngày nữa hẳn mới có thể về nước, nhớ chú ý tình hình.

Cúp điện thoại, Dịch Thiên nghĩ nghĩ, lại bấm số điện thoại của Hạ Húc Đông.

Điện thoại vừa thông đã nghe thấy người bên kia cọt nhả nói, “Uy tiểu Dịch Dịch, đừng bảo cậu nhớ tôi nhaaa...” Dịch Thiên lười dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Cho tôi mượn vợ của cậu một thời gian.”

“Đờ mờ vợ tôi mà cho cậu mượn được à? Cho dù cậu là anh em từ thời quán tã ngời bô của tôi cũng đéch có chuyện đó đâu, cậu không biết vợ bạn không thể...”

“Hai ngày nữa tôi về nước, đến lúc đó sẽ gọi cho cậu, cúp đây.” Dịch Thiên vô tâm cắt lời, nếu để Hạ Húc Đông lảm nhảm chắc sẽ không bao giờ kết thúc. Có chút phiền toái ném di động lên bàn, Dịch Thiên châm điếu thuốc, đi đến bên cửa sổ sát đất trong văn phòng lẳng lạng xuất thần.

Từ sau khi Mục Nhiên tỉnh lại hẳn đã nhận ra cậu có điều gì đó không thích hợp, thế nên mới để Liêu Phi và La Vũ trông chừng cậu. Nhưng là hẳn chưa bao giờ nghĩ tới Mục Nhiên như vậy mà dám thật sự đi tự sát.

Ngày đó trên máy bay Tô Văn Dương có hỏi hẳn rất cuộc muốn xử lí như thế nào. Hẳn không trả lời được, hẳn không biết. Hẳn rõ ràng ghê tởm người kia, vì cái gì còn muốn nhiều lần như vậy chạy đi cứu cậu? Thương hại cậu sao? Dịch Thiên hẳn từ khi nào lại là

người có nhân tình đến vậy, lí do này đến bản thân hẳn cũng không tin tưởng.

Hắn chỉ biết hẳn không muốn Mục Nhiên chết, nhưng lại không biết vì sao mình lại không muốn cậu chết. Tựa như một vòng tròn mơ màng luẩn quẩn, mà chính hẳn lại là kẻ đem cái vòng này quấn lên người.

Từ hôm phát hiện tình trạng của Mục Nhiên, Liêu Phi và La Vũ càng dành 120% tinh thần chăm chăm nhìn cậu cả ngày. Có điều vẫn là vào lúc bọn họ nhất thời lơ đãng thì lại có chuyện xảy ra.

Trưa ngày hôm đó, Mục Nhiên vẫn như thường ngày ăn trưa xong liền ngủ say. Liêu Phi nhìn người nhắm mắt nằm an ổn trên giường cũng yên tâm không ít, ngồi ở ghế sofa đọc sách, ngẫu nhiên còn trả lời mấy tin nhắn oán giận ba hoa của tiểu Lục. Đợi cho đến khi Liêu Phi nhận thấy có điều gì đó không thích hợp, tiến đến vạch chăn ra. May mắn gã là người có tố chất tâm lí tốt, nhìn thấy cảnh tượng dưới chăn cũng không đến mức nhảy dựng lên.

Mục Nhiên không biết từ nơi nào lấy được một mảnh thủy tinh nhỏ giấu trong tay, tay trái bị cậu cắt đến huyết nhục mơ hồ, giường đệm bị máu đỏ nhuộm hơn phân nửa, ngay cả chăn cũng dính không ít.

Liêu Phi nhanh chóng gỡ lấy mảnh thủy tinh của Mục Nhiên ném xuống đất, cùng lúc đó liền mạng nhấn chuông trên đầu giường, sau đấy ngồi cả lên giường gắt gao đè vết thương trên cổ tay cậu lại.

Thần trí Mục Nhiên đã có chút không rõ, bị Liêu Phi giữ chặt cũng không phản ứng, chỉ hơi mở mắt nhìn trần nhà, một bộ dáng mệt mỏi đến mức ngay lập tức muốn ngủ.

Chờ đến khi bác sĩ chạy vào, nhìn thấy chiếc giường đầy máu kia không khỏi luống cuống, hỏi lí do cũng không kịp mà vội vã bắt tay vào chữa trị. Liêu Phi hai tay đầy máu thối lui ra ngoài cửa, trùng hợp lúc này di động vang lên, Tô Văn Dương nói cho gã biết bọn họ đang đến. Liêu Phi ở trong lòng cười khổ, gần đến phút cuối cùng lại gặp chuyện không may, lần này gã cũng không biết nên giải thích thế nào.

Tô Văn Dương cúp điện thoại, quay đầu nhìn giám đốc nhà mình rõ ràng còn chưa kịp nghỉ ngơi, thở dài kể lại sự tình. Vốn là lần này ra nước ngoài cũng là để kết thúc việc của Ngô gia, nhiệm vụ đã hoàn thành, kế tiếp công việc đều có thể giao cho nhân viên bên dưới là được.

Còn muốn về nước hảo hảo tĩnh dưỡng một thời gian, không nghĩ tới còn chưa kịp cảm thụ một chút hương thơm của Tổ quốc, thì chuyện lại tới rồi.

Dịch Thiên nghe xong không nói gì, trực tiếp ném hành lí cho Tô Văn Dương mang về công ty trước, vừa đi vừa gọi điện cho Hạ Húc Đông. Tô Văn Dương ở đằng sau nhìn bóng lưng giám đốc mà yên lặng thở dài, không biết vì cái gì nhưng lần này cậu dự cảm được, chuyện này tạm thời sẽ không qua nhanh như vậy.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Hạ Húc Đông nhận được điện thoại của Dịch Thiên, nghe thanh âm đối phương lạnh như băng cũng không dám nói giỡn nữa, cúp điện thoại vội gọi Từ Nhiễm mau đến bệnh viện. Đến nơi gặp Liêu Phi, nghe đại khái sự tình liền không nhịn được phun một câu, “Fuck! Rốt cuộc Dịch Thiên muốn làm cái gì?” Nghĩ nghĩ lại có cảm giác không thể tin nổi, hỏi thêm một câu, “Thật sự là Mục Nhiên? Là thằng nhóc từng chơi cậu ta một vỏ kia?”

“Đúng vậy.” Liêu Phi gật đầu.

Hạ Húc Đông quả thực hết chỗ nói, hấn sau khi nghe điện thoại còn tưởng đại sự gì, lòng nóng như lửa đốt vội vàng vàng kéo vợ mình đến đây. Nào ngờ người mà Dịch Thiên muốn cứu lại là kẻ kia, người nọ muốn chết tốt nhất để cho chết luôn đi, cậu ta chết cả thế giới liền thanh tịnh, không còn hại đám người bọn hấn mỗi lần nhìn đến Dịch Thiên đều sốt ruột này nọ.

Tuy bọn hấn rất thích chê cười Dịch Thiên, nhưng mang tiếng là anh em, bọn hấn cột nhà là một chuyện, mà để người khác biến Dịch Thiên thành trò cười lại là chuyện khác.

Hạ Húc Đông còn đang buồn bực đã bị Từ Nhiễm néo lỗ tai, cườì lạnh hỏi, “Vậy cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Anh nói rõ ràng cho tôi!” Chuyện kia của Dịch Thiên và Mục Nhiên vốn không phải loại đáng tuyên truyền biểu dương gì, Hạ Húc Đông cũng không để trong lòng cho nên Từ Nhiễm một chút cũng không biết.

Hạ Húc Đông ôm lấy đầu kêu rên, “Bà xã... ở bên ngoài chữa cho anh chút mặt mũi á đau đau đau...nhẹ tay nhẹ tay!”

Liêu Phi ở bên cạnh xem chuyện vui, mặt ngoài vẫn lộ ra bất động thanh sắc, lại nói tiếp, chuyện của công tử nhà Hạ gia cùng tiểu thư Từ gia kể ra cũng xứng danh một đoạn “Truyền kì.”

Thời còn đi học, Hạ Húc Đông tự xưng là phong lưu lãng tử, đi qua vụn bụi hoa cũng không có lá nhỏ dính thân, nói trắng ra là loại không có tiết tháo thay người yêu như thay áo. Hơn nữa còn ngày ngày khoa trương kêu mình tôn thờ chủ nghĩa độc thân, nói trên đời này chỉ có tình ái chứ không có tình yêu, khinh bỉ nhất là những người sớm rơi vào ‘phần mộ’ hôn nhân.

Sau đó thì nhân dịp làm Hạ lão gia tử nổi giận, người muốn độc thân phong lưu thì ta lại càng muốn người sinh cháu cho ta bé! Đè y ra đi thân cận, vừa đi liền gặp phải Từ Nhiễm tiểu thư của Từ gia.

Từ Nhiễm không phải loại tiểu thư tầm thường sống nhờ vào gia đình, theo học trường tâm lý học nổi tiếng nhất ở nước A. Vốn đang muốn tiếp tục học lên trên, kết quả bị các trưởng bối Từ gia ngăn cản, có nữ nhi giỏi giang đương nhiên cũng cấp Từ gia mặt mũi thế nhưng có cần học toàn chữ như vậy không?

Vì thế liền dùng tất cả mọi biện pháp triệu hồi cô từ bên về, cấp tốc đem đi thân cận, vừa vụn đụng phải Hạ công tử hoa tâm không

biết tiết chế.

Hạ Húc Đông từ nhỏ đến lớn có mỹ nữ nào chưa từng thấy qua, vừa thấy Từ Nhiễm quần áo xuề xòa không ăn diện liền ba phần coi thường, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì phong độ lễ phép. Nếu đổi lại là tiểu thư nhà giàu khác, nhìn thấy thái độ hòa nhã quân tử kia khẳng định đã sớm choáng váng đầu óc. Nhưng Từ Nhiễm là ai cơ chứ, nhiều năm học tâm lý học như vậy cũng không phải để làm cọp giấy, vẻ khinh mạn có lẽ từ trong ánh mắt Hạ Húc Đông cô có thể nhìn ra rất rõ.

Cho nên hai người mới tiếp xúc vài ngày, Hạ Húc Đông chủ động tỏ vẻ “Từ tiểu thư tao nhã cao quý xinh đẹp quả thực như trăng sáng trên cao, lỗ măng thô nhân như tôi thật không thể xứng với”. Còn Từ Nhiễm cũng ha hả cười tỏ vẻ “Vừa lúc chính mình như gà trong vườn cùng với khổng tước trên mây không có hứng thú.” (Đoạn này chém khá nhiều, chỉ giữ lại đại ý ;o

Hạ Húc Đông nghe xong đàn người ra, đợi đến khi người nọ đi rồi mới hồi phục tinh thần, tức đến tai xì ra khói.

Cứ như vậy hai người xem như chính thức qua lại. Ai mà biết Hạ đại công tử khi yêu lại không được bình thường, theo như lời Lâm Hàm nói y chính là một ngày không bị Từ Nhiễm đánh cả người liền bứt rứt khó chịu. Hạ Húc Đông cũng không ngốc, biết mình “lọt hố” liền đường đường chính chính xử lí mấy trái phong lưu, nghiêm túc mà theo đuổi Từ Nhiễm.

Cuối cùng mang về được lão bà, cũng là chính thức bước sang kiếp thê nô từ đó.

Từ Nhiễm nhìn Liêu Phi bên cạnh mặt không đổi sắc sắp sửa xuất thần, khoanh tay khụ hai tiếng. Hạ Húc Đông bị néo đổ cả tai, ánh mắt ủy khuất tố cáo “Bà xã đáng ghét bà xã khi dễ anh bà xã không còn yêu anh nữa”. Từ Nhiễm trở mình xem thường, nhất quyết mặc kệ người nọ. Hạ Húc Đông bĩu môi, đang muốn đi qua nói cho Từ Nhiễm chuyện của Dịch Thiên cùng Mục Nhiên thì nghe tin Mục Nhiên tỉnh.

Từ Nhiễm vừa nhìn đến ánh mắt Mục Nhiên đã biết được người này không bình thường, đem cả Hạ Húc Đông và Liêu Phi đuổi ra ngoài, cảnh cáo không được để ai tiến vào. Cứ như vậy mãi cho đến khi Dịch Thiên tới bệnh viện cũng chưa đi ra.

Dịch Thiên nghe Liêu Phi kể lại tình huống, không hé răng, trầm mặc dựa vào tường hút thuốc. Hạ Húc Đông thấy hấn như vậy nóng nảy nói, “Tôi hỏi cậu đang nghĩ gì vậy? Đừng có mà định nói với tôi, giờ cậu mới phát hiện ra cậu ta chính là tình yêu của đời mình đấy nhá? Tiểu tử Lâm Hàm kiêu gì cũng sẽ đem người kia giết chết!”

Chuyện Lâm Hàm thích Dịch Thiên mọi người đều biết. Nhiều năm như vậy vẫn cứ để Lâm Hàm ở bên người Dịch Thiên là bởi đám người bọn họ đều biết cuối cùng ai cũng sẽ phải kết hôn lập gia đình. Có thể cùng ai chơi trên giường cũng được nhưng riêng anh em thì không. Một khi vượt qua ranh giới bằng hữu thì sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Lâm Hàm trấn thủ nhiều năm như vậy, tuy rằng trên đường có xuất hiện một Giản Ninh, nhưng cuối cùng với Dịch Thiên vẫn là hữu duyên vô phận. Ai biết được lại đột nhiên mọc ra thêm Mục Nhiên, hơn nữa còn dùng thủ đoạn bỉ ổi hèn hạ, Lâm Hàm quả thực hận nhất chính là người này.

“Không biết.” Hồi lâu trầm mặc, Dịch Thiên lạnh nhạt ném ra mấy chữ, trước khi Hạ Húc Đông muốn đột phát bệnh tim lại bổ sung một câu, “Có thể là đối với cậu ta áy náy đi...”

Hắn yêu Mục Nhiên sao? Không có khả năng, hắn sao có thể yêu người cố ý tính kế để tiếp cận mình được chứ. Tâm Dịch Thiên cười lạnh, người kia ngoài mặt thoạt nhìn đơn thuần vô hại nhưng bên trong tiểu nhân đê tiện.

Hiện tại ngẫm lại có chút muốn cười lớn, hắn nhất thời bị bộ dáng đáng thương của cậu ta lừa gạt, thiếu chút nữa quên, loại người dơ bẩn như chuột nhất đó thích nhất là ăn vụng đồ của người khác. Cho nên Dịch Thiên mới để cho người nợ sống, chờ đến khi nhìn ra được mục đích của cậu, chờ vạch trần bộ mặt đạo đức giả, hả hê nhìn bộ dáng ghê tởm giụa nước mắt của cậu quỳ gối cầu xin trên mặt đất.

Thế nhưng ba năm trôi qua, mặc hắn vũ nhục đánh chửi như thế nào người nợ cũng không hề rời đi, cũng chưa từng xin hắn một phân tiền hay một món đồ gì.

Thâm tâm Dịch Thiên thoáng dao động, hắn quả thực không rõ Mục Nhiên rốt cuộc là vì cái gì. Đừng nói là thích hay tình yêu gì gì đó, thứ hư vô xa vời như vậy, hắn căn bản không hề tin.

“Áy náy thì tùy tiện cho cậu ta ít tiền rồi đuổi đi là được, sao cậu còn cho người đi theo dõi. Cậu ta muốn chết thì thành toàn cho cậu ta chết, mọi người lại càng mừng.” Hạ Húc Đông thở ra một hơi khói, cà lơ cà phát dựa vào tường hút thuốc.

Dịch Thiên nhíu mày muốn nói điều gì đó, đúng lúc này Từ Nhiễm mở cửa đi ra, một tay cầm bệnh án bước nhanh đến trước mặt Dịch

Thiên, đầu cũng không thèm ngẩng lên nói, “Huyền thính, gặp ảo giác, tư duy trì độn, chướng ngại giao tiếp, triệu chứng trầm cảm, có khuynh hướng tự làm đau bản thân. Anh muốn người chết hay là sống rồi trực tiếp phát điên.”

Không đợi Dịch Thiên trả lời, Từ Nhiễm lại nói nhanh hơn, “Nếu anh muốn cậu ấy điên thì đóng gói người ném đến bệnh viện tâm thần. Còn muốn chết càng đơn giản hơn, trực tiếp để cậu ấy nằm trên giường, không đến một giờ tự cậu ấy sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện.” Nói tới đây dừng một chút, thanh âm mang theo cười nhạt, “Còn nếu muốn cậu ấy sống, anh chỉ có cách đem cậu ấy về nhà, mỗi ngày quan tâm chăm sóc, coi cậu ấy như tổ tông mà cung phụng.”

Không có ai nói chuyện.

Dịch Thiên có chút thất thần nhìn Từ Nhiễm, Hạ Húc Đông ở bên cạnh kéo kéo tay cô ý bảo đừng nói nữa. Từ Nhiễm tức giận gạt tay y ra, lớn giọng nói, “Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, bắt quá cậu ấy chỉ là hạ mê dược với Dịch đại thiếu gia đây, chụp vài ba bức ảnh so với người khác còn tự mình giấu kĩ hơn! Ba năm qua cậu ấy đã hại anh sao? Hướng anh đòi bao nhiêu tiền? Không phải cậu ấy là người mà Dịch đại thiếu gia cấm hận nhất hay sao? Anh cố ý giữ cậu ấy ở bên người là để tra tấn tinh thần cậu ấy? Làm mấy trò bỉ ổi như vậy có phải anh cảm thấy rất thành tựu?”

Từ Nhiễm liền thoáng như sủng liên thanh, dọa cả đám người nghe đều choáng váng. Chờ Hạ Húc Đông phục hồi tinh thần, thấy sắc mặt Dịch Thiên khế biến vội lôi kéo Từ Nhiễm bỏ chạy, vừa chạy còn phải vừa an ủi người, “Bà xã bớt giận bớt giận a~”

Mẹ nó, nếu Từ Nhiễm biết năm xưa y cùng mấy huynh đệ nhân lúc Dịch Thiên uống say lừa Mục Nhiên đến, đem người cột vào ghế miện dán băng dính rồi ném vào phòng nhìn Dịch Thiên cùng người khác lăn sàng cả đêm, em ấy còn không phải tế y luôn?

Hạ Húc Đông run một chút, thầm quyết định chuyện này có chết cũng không được để Từ Nhiễm biết.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Dịch Thiên đứng tại chỗ hồi lâu, Liêu Phi phải gọi vài lần hắn mới định thần lại.

“Đừng cho người khác vào.” Hắn ra lệnh, rồi nhấc chân đi vào phòng.

Người nằm trên giường bệnh trợn tròn mắt nhìn xa xăm, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự. Bác sĩ nói cậu có khuynh hướng tự làm thương bản thân nghiêm trọng, cơ thể lại suy nhược không thể dùng thuốc, cho nên đành buộc tay trái không bị thương của cậu vào trụ giường, đề phòng cậu xả vào vết thương.

Mới vài ngày không gặp, người nọ đã gầy đến không ra hình, sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc. Nếu không phải lồng ngực còn hơi phập phồng, Dịch Thiên thực không thể tin được cậu còn sống.

Dịch Thiên đứng ở đó trầm mặc nhìn Mục Nhiên, một lúc lâu mới tiến lên phía trước, cái gì cũng không nói lãnh mặt cời băng vải cột tay cho cậu. Mục Nhiên vừa nhận thấy dây buộc lỏng ra, ngón tay

hơi giật giật, sau đó lập tức vươn tay cào lên miệng vết thương bên tay phải.

Dịch Thiên bị động tác của cậu làm giật mình, nhanh chóng đè tay cậu lại đặt xuống dưới, tức giận nói, “Con mẹ nó cậu muốn làm gì?”

Mục Nhiên ngơ ngác không có phản ứng, tay bị ngăn chặn cố sức muốn thoát ra.

Dịch Thiên từ khi nhìn thấy bộ dáng cậu trầm lặng đã có một cổ tức giận ần ần trong lòng không hiểu nổi, hiện tại càng dâng tràn lên, hấn cười lạnh nói, “Uy hiếp không còn dùng được nên giờ bắt đầu chơi trò tự mình hại mình? Cậu giả đáng thương cho ai nhìn?”

Dịch Thiên quả thực cũng không muốn nói những lời khó nghe như vậy, nhưng hấn đã sớm không khống chế được chính mình, hấn đã sớm quên cách hảo hảo nói chuyện cùng Mục Nhiên. Cơ hồ mỗi khi ở gần cậu, hấn đều tức giận mắng hay trào phúng xem thường.

Thân thể Mục Nhiên bắt đầu run nhè nhẹ, chính là tần suất cực kì nhỏ, nếu không phải Dịch Thiên đang đè nặng cánh tay cậu cơ hồ sẽ không phát hiện được. Mi mắt cậu giật giật, rớt cuộc mới ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Dịch Thiên.

“Em...” Mục Nhiên há miệng thở dốc, thanh âm khàn đặc, “... khó... chịu...” Qua thật lâu cậu mới gian nan nói ra ba chữ.

Dịch Thiên ngây người.

Lần đầu tiên sau ba năm, đây là lần đầu tiên Mục Nhiên nói với hấn như vậy.

Trước đây dù có đánh đến mức phải vào viện cậu cũng chưa từng nói, bị nhục nhã đến đở mặt cũng chưa từng nói, bị Lâm Hàm lén lút ác chính đến đầu cũng không dậy nổi nhưng cũng chưa từng nói qua.

Đôi khi Dịch Thiên cũng tò mò, người này chẳng lẽ thật sẽ không đau? Sau đó giống như là tìm được một trò chơi thú vị, hơn nữa còn có thể gián tiếp phát tiết khó chịu trong lòng, hấn một lần lại một lần làm ra những chuyện tổn thương Mục Nhiên, cốt muốn thăm dò xem cậu có thể ần nhẫn đến bao giờ.

Hiện tại rốt cuộc cậu đã nói đau rồi, nhưng ngược lại Dịch Thiên một chút cũng không cảm thấy cao hứng.

Hấn cúi đầu, trầm mặc cầm tay Mục Nhiên thả lại vào trong chăn, không nghĩ muốn đối diện với ánh mắt gần như cầu xin của cậu.

Cứ ngồi như vậy thật lâu, mãi cho đến khi rời đi, tay cũng không hề rút ra.

Ngày hôm sau Dịch Thiên cho Mục Nhiên xuất viện, mang cậu về nhà.

Từ sau khi ra ở riêng hấn vẫn luôn sống một mình, trong nhà cũng không có nhiều gia nhân hầu hạ, chủ yếu là có người định kì đến dọn dẹp quét tước. Tô Văn Dương hỏi hấn có muốn tìm người đến chăm sóc Mục Nhiên hay không, vừa lúc gần đây mới giải quyết xong việc Ngô gia nên Dịch Thiên cũng định ở nhà nghỉ ngơi dài hạn, hấn vốn cũng không sợ Mục Nhiên xảy ra chuyện gì nên nghe xong liền cự tuyệt.

Hạ Húc Đông biết chuyện vốn muốn ngăn cản, sau lại nhìn sắc mặt Từ Nhiễm đành phải dùng sức đem lời ghen trở về. Gã cũng không có cách, chỉ có thể trước mắt kìm chân Lâm Hàm.

Ngày đầu tiên ở chung kì thật có chút xấu hổ.

Dĩ vãng hai người sống chung một chỗ đều là Mục Nhiên chủ động nói chuyện, hoặc cũng là khi thấy Dịch Thiên không kiên nhẫn nữa liền trốn vào phòng bếp nghiên cứu mấy món hán thích ăn. Nhưng lúc này đây, Mục Nhiên chỉ ngơ ngác ngồi, không nói không rằng, giống như Mộc Đầu Nhân không lộ vẻ gì.

Mới đầu Dịch Thiên trong lòng có chút phiền toái, sau cũng chậm rãi bình yên trở lại. Hắn đã đem người trở về đây, thậm chí còn xuống nước ra giá cùng cậu, hắn không tin Mục Nhiên sẽ tiếp tục thờ ơ như vậy.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, nhìn Mục Nhiên muốn nghỉ ngơi, Dịch Thiên đem người giữ chặt, dùng màng nilon bọc cổ tay bị thương của cậu kĩ càng, tận mắt thấy cậu an an tĩnh tĩnh cầm quần áo vào phòng tắm mới xoay người xuống lầu gọi điện thoại cho Từ Nhiễm, thương lượng ngày mai cô lại đến đây làm một ít tâm lí trị liệu cho cậu.

Qua một lúc Từ Nhiễm lẩm miệng hỏi, “Mục Nhiên đang làm cái gì? Hôm nay tình huống thế nào?” Dịch Thiên gật gật đầu với dì giúp việc đang dọn bát đĩa, đợi người đi ra đóng cửa lại mới thuận miệng đáp, “Cậu ấy đang tắm. Cả ngày hôm nay cũng chưa nói chuyện.”

“Tắm rửa? Anh không ở cạnh cậu ấy?” Thanh âm Từ Nhiễm hơi cao lên.

Dịch Thiên nhăn chặt mày, “Tắm rửa thì việc gì phải cần tôi ở cạnh?”

Từ Nhiễm ở đầu bên kia hít sâu một hơi, lãnh thanh nói, “Hiện tại anh lập tức đến phòng tắm, nhớ mang chìa khóa khẳng định cửa đã bị khóa rồi. Nhớ rõ gọi điện cho bác sĩ.”

Dịch Thiên nghe ngữ khí Từ Nhiễm thay đổi, xoay người lên lầu chạy tới phòng tắm. Chờ đến khi hấn chạm vào tay nắm cửa, thật sự đã khóa trái, hấn đập cửa kêu vài tiếng bên trong cũng không có ai ứng thanh, thậm chí một chút tiếng động cũng không có.

Dịch Thiên không nghĩ đi lấy chìa khóa, trực tiếp dùng chân phá cửa, không đến vài cái cánh cửa liền “Phanh” một tiếng bị đá văng, chờ đến khi hấn nhìn thấy tình cảnh bên trong liền cả kinh đến quên cả động tác: Mục Nhiên thần sắc ngơ ngác ngồi trong bồn tắm lớn, màng nilon cùng băng vải băng gạc đều bị cậu kéo ra ném xuống đất, vết thương chưa lành trên cổ tay trái ngâm trong nước đến sưng đỏ phòng rộp, nước trong bồn không nhiều lắm nhưng đã muốn nhuộm thành màu hồng nhạt.

Dịch Thiên phục hồi tinh thần, nhanh chóng tiến đến đem người từ trong nước nhắc ra, rút một chiếc khăn mặt trên tường gắt gao buộc lại vết thương. Chờ hấn liên lạc bác sĩ xong, một tay cúp điện thoại, tay còn lại giơ lên cho Mục Nhiên một cái bạt tai.

Một cái bạt tai này khí lực cực lớn, đầu Mục Nhiên nháy mắt lệch đi, trên má cũng xuất hiện vết tay hồng hồng. Cậu không bị mất máu quá nghiêm trọng, sau khi hấn phát hiện ra cũng trầm mặc không nói lời nào, một chút phản ứng đều không có. Dịch Thiên nhìn cậu giống như mọi việc không liên quan đến mình, hít sâu vài hơi chấn áp khí nóng, khống chế chính mình không vươn tay bóp chết cậu.

Lão Hà là bác sĩ riêng của Dịch gia, nhận được điện thoại của Dịch Thiên xong liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Thấy Mục Nhiên như vậy cũng không hỏi nhiều, cúi đầu bắt tay vào xử lý vết thương. Dịch Thiên ở bên cạnh nhìn cổ tay bị Mục Nhiên dùng thủy tinh cắt đến huyết nhục mơ hồ, bị nước vào quả thực không thể nhìn nổi, trong lòng đều co rút.

Ngược lại người đang bị băng bó nằm trên giường mà cũng không nhăn một cái, rên cũng chưa rên một tiếng, giống như không hề... có cảm giác đau đớn. Ngay cả lão Hà đôi khi cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu vài cái, cắt cổ tay thành như vậy còn không hé răng vẫn là người đầu tiên lão nhìn thấy.

Chờ lão Hà xử lý xong mọi thứ, Dịch Thiên ở sau lưng thấp giọng nói, “Bác Hà, việc này làm phiền bác giúp tôi giữ bí mật.” Lão Hà là người của Dịch gia, Dịch gia có ai lớn nhỏ ốm đau gì đều tìm đến lão, mẹ hắn lại đặc biệt thích lôi kéo người khác hỏi tình huống của hắn, nếu không cẩn thận nói ra, Mục Nhiên là tuyệt đối không ngốc nổi nữa.

“Tôi hiểu rồi.” Lão Hà hướng hắn gật gật đầu, lão có thể ở Dịch gia lâu như vậy, đương nhiên biết cái gì nên, còn cái gì không nên nói.

“Cảm ơn bác.”

Lão Hà do dự một chút, cuối cùng vẫn nhiều lời nói, “Cậu nên tìm người khác đến kiểm tra người này, xem ra tinh thần đã có phần không ổn.”

Nhìn Dịch Thiên gật đầu xong, lúc này mới thu dọn rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Dịch Thiên vẫn như cũ trầm mặc, đúng lúc đang muốn mở miệng điện thoại lại vang lên, người gọi đến là Từ Nhiễm.

Từ Nhiễm nghe hắn thuật lại mọi chuyện, cười lạnh, “Anh để một người vừa mới tự sát, có khuynh hướng làm đau bản thân một mình góc ở trong phòng tắm tắm rửa? Khác nào ném cho một con dao rồi để mặc cậu ấy lấy máu chơi đùa? Anh thật là không có tâm nhãn hay là cố ý?”

Dịch Thiên tùy ý cô châm chọc, không sinh khí cũng không trả lời.

Hắn quả thật không nghĩ tới, Mục Nhiên ở bên cạnh hắn cũng dám tự sát. Nói thật cho dù sau khi hắn về nước nghe thấy những hành vi của cậu, cùng với cả kết luận chuẩn bệnh của Từ Nhiễm cũng không quá tin tưởng, thậm chí còn cảm thấy hết thảy đều là thủ đoạn Mục Nhiên bày ra để thu hút lực chú ý của hắn mà thôi.

Hắn đem người mang về, kì thật muốn mang theo chút ý tứ phóng túng. Hắn chờ nhìn Mục Nhiên hai ba ngày sẽ khôi phục, sau đó lại quán lấy hắn, một lần nữa phô bày ra bộ dạng yêu đến chết đi sống lại kia. Phần sau vạch trần màn kịch của đối phương, còn việc đem người đuổi ra ngoài hay vẫn giữ lại chấp nhận dùng, hắn cũng chưa nghĩ tới.

Hắn suy nghĩ nhiều như vậy, duy độc chưa từng nghĩ qua, người nọ thật sự không muốn sống sao?

“Buổi tối ngủ nhớ để ý cậu ấy, tôi không xác định cậu ấy có thể tái phát hoặc lại muốn tự sát hay không. Người này hiện tại như bom hẹn giờ đặt bên người, tốt nhất đừng coi cậu ấy như mấy tiểu bạch thỏ anh nuôi ở nhà mà chơi đùa.” Từ Nhiễm nói nửa ngày không

nghe thấy Dịch Thiên trả lời cũng không giận, chỉ nghiêm túc hướng dẫn từng chút một.

Dịch Thiên đáp ứng cúp điện thoại.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Buổi tối khi ngủ Dịch Thiên không dám sơ suất nữa, suy nghĩ đủ mọi loại biện pháp đều cảm thấy không ổn, cuối cùng đợi Mục Nhiên ngủ say quyết định vươn tay gắt gao ôm cậu vào trong ngực. Hai người bọn họ chưa từng có hành động quá thân mật như vậy, nhưng vào loại thời điểm Dịch Thiên vô tâm vô tình lo lắng này, Mục Nhiên lại căn bản một chút phản ứng đều không có.

Vào khoảng ba, bốn giờ sáng, Mục Nhiên nằm trong lòng Dịch Thiên đột nhiên khẽ giật giật. Dịch Thiên ngủ không quá trầm, cho nên hắn lập tức liền tỉnh, đầu tiên là theo bản năng buộc chặt tay, xác định người còn ở đây mới mở mắt nhìn cậu.

Mục Nhiên nhìn xa xa, miệng khẽ nhúc nhích nhỏ thanh nhắc đi nhắc lại điều gì đó, thân thể tiến về phía trước như với tới cái gì. Dịch Thiên nghiêng người đi qua muốn nghe, bắt quá thanh âm kia thật sự quá nhỏ, hắn cái gì cũng không nghe được. Dịch Thiên có chút hoài nghi cậu có phải muốn đi WC hay không, liền do do dự dự thả lỏng tay.

Không còn trói buộc, Mục Nhiên cơ hồ là ngay lập tức đứng dậy xuống giường, nhưng cậu cũng không đi tới nhà vệ sinh mà là mở cửa đi ra ngoài. Dịch Thiên nhanh chóng xốc chân lên đi theo qua.

Mất thấy Mục Nhiên muốn xuống lầu, Dịch Thiên khẩn trương bắt được cậu, nhíu mày trầm giọng nói, “Trở về ngủ đi.” Mục Nhiên lại giống như không nghe thấy, ánh mắt nhìn tiền phương tiếp tục muốn đi qua, còn dùng sức né tránh hẳn. Dịch Thiên phát hiện cậu quyết tuyệt, nghĩ nghĩ không nên ngăn trở, động tác nhẹ lại, cầm tay cậu dắt xuống tầng.

Xuống đến tầng một, Mục Nhiên một đường đi vào phòng bếp, Dịch Thiên lo lắng cậu muốn lấy dao kéo nên đẩy cậu về phía sau. Khí lực Mục Nhiên lại đột nhiên tăng vọt, dùng lực gạt tay hẳn ra bước nhanh đến bên tủ lạnh mở cửa. Dịch Thiên sửng sốt, đứng ở một bên nhìn động tác của cậu.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, là do dì giúp việc hôm nay mua về. Mục Nhiên cầm vài quả trứng gà, xoay người tìm một cái bát nhỏ trong tủ bát, rửa sạch quả trứng sau đó bỏ vào nồi bật bếp. Dịch Thiên nhăn mày, trong lòng thành thích nảy lên.

Mục Nhiên lẳng lẳng đứng cạnh bếp, nhìn nước sôi bốc lên nhiệt khí, sửng bốt.

Cậu đơ đơ không lộ vẻ gì, nhưng khóe miệng lại hơi cong lên, cả khuôn mặt ôn nhu ấm áp.

Chờ nấu chín trứng gà, làm lạnh xong, Mục Nhiên ngồi xuống bàn cơm, cúi đầu không lên tiếng bóc vỏ. Lòng trắng trứng trắng nõn mượt mà lộ ra, cậu để lại một chút vỏ để cầm, sau đó cười đưa qua bên cạnh.

Bên cạnh không có ai.

Cậu cứ như vậy đối diện với hư không vẫn duy trì động tác cầm trứng gà, tựa như một bức tượng điêu khắc buồn cười.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh mắt sáng rõ từng chút trở nên âm đạm, tươi cười cũng chậm rãi biến mất nơi khóe miệng, cuối cùng ngón tay buông lỏng, trứng gà rơi trên mặt đất.

Dịch Thiên luôn đứng bên cạnh chăm chú nhìn cậu, cái gì cũng không nói, chỉ đi qua đem cánh tay dừng trên không trung của cậu thu vào trong lòng bàn tay mình, dắt cậu lên phòng ngủ. Mục Nhiên không giãy giụa, chỉ há miệng thở dốc giống như muốn nói gì, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, chỉ kính ngạc nhìn chăm chú vào bóng lưng Dịch Thiên, ngoan ngoãn cùng hắn đi.

Một lần nữa trở lại phòng, Mục Nhiên cơ hồ vừa dính vào giường liền đã ngủ, tựa như một người máy đã dùng cạn năng lượng, ngay cả khí lực mở mắt cũng không còn. Ngược lại Dịch Thiên nằm một bên, cả đêm cũng không ngủ.

Ngày hôm sau Từ Nhiễm đến làm tâm lí trị liệu cho Mục Nhiên, chính là dù cô có cố gắng như thế nào cậu cũng không nguyện ý mở miệng nói chuyện, thủy chung duy trì tư thế ngồi cứng ngắc, ánh mắt tan rã nhìn tiền phương. Từ Nhiễm không nghĩ tới tình huống sẽ đột ngột trở nên nghiêm trọng như vậy, mấy ngày trước ít ra Mục Nhiên còn có thể dứt quãng cùng cô giao lưu.

“Ngày hôm qua cậu ấy có gì dị thường không?” Từ Nhiễm biết Mục Nhiên ngày hôm qua lại thử tự sát, nhưng đọc điều đó cũng không có khả năng khiến tình trạng cậu sau một đêm đã chuyển biến xấu như vậy.

Dịch Thiên nhìn người từ buổi sáng sau khi tỉnh lại càng thêm cứng ngắc đại ra, trầm giọng nói, “Đêm qua... có vẻ cậu ấy lại gặp ảo giác.” Từ Nhiễm nhăn chặt mày nghi vấn nhìn về phía Dịch Thiên, hấn kể lại một lần tất cả sự tình.

Từ Nhiễm mân miệng trầm mặc. Ngày đó khi nói chuyện cùng cô, tư duy Mục Nhiên đã có chút hỗn loạn, Từ Nhiễm ước chừng chỉ hiểu đại ý, từng chi tiết cũng không biết rõ lắm. Mà ngay cả khi hỏi câu hỏi mấu chốt nhất về người mẹ câm kia, Mục Nhiên cũng chỉ biết thì thào, vẻ mặt hốt hoảng lập đi lập lại, “Bà ấy là người duy nhất trên thế giới này tốt với tôi.” Dựa theo lời Dịch Thiên miêu tả, chỉ có thể phỏng đoán ảo giác ngày hôm qua hiển nhiên càng làm tâm lí cậu bị tổn thương, bệnh tình cũng trở nặng.

Cứ như vậy trầm tư hồi lâu, cuối cùng Từ Nhiễm vẫn quyết định nói với Dịch Thiên, “Tôi nghĩ nên cho cậu ấy dùng thuốc.” Cô kì thật không muốn đề nghị chuyện này, thuốc ức chế tinh thần dù loại tốt đến đâu cũng đều có tác dụng phụ, nhưng hiện tại nếu không có thuốc can thiệp không chế, người này khẳng định sẽ không chịu được.

“Không.” Dịch Thiên nhìn người an an tĩnh tĩnh ngồi trên ghế sofa, mặt không biến sắc cự tuyệt. Ngày hôm qua Từ Nhiễm đã nói với hấn có hai loại thuốc, ý muốn nói cho hấn biết nếu không thể dùng tâm lí trị liệu hoặc dùng không hiệu quả, thì chỉ còn cách dùng thuốc trị liệu. Nghe đến tác dụng phụ của các loại thuốc này Dịch Thiên đã không có biện pháp tiếp thu, chưa kể đến hấn hiện tại kì thực không muốn nguyện ý tiếp nhận sự thật phải coi Mục Nhiên như bệnh nhân tâm thần.

“Bệnh tình của cậu ấy đã sang giai đoạn hai. Bây giờ cậu ấy còn có thể sinh hoạt theo bản năng, còn biết ăn biết ngủ, nếu bệnh phát

triển nặng hơn sẽ không khống chế được đại tiện tiểu tiện, không ăn không uống, ngay cả nước miếng cũng sẽ không nuốt. Đến lúc đó anh định làm thế nào? Thương hại dùng xong rồi ném người ta đi? Hiện tại rõ ràng anh đang tính muốn giết chết cậu ấy!!!” Từ Nhiễm càng nói càng kích động, đến cuối cùng trực tiếp đứng dậy vỗ lên bàn.

Dịch Thiên không hé răng, ngược lại một bên Hạ Húc Đông nhin không được, do dự nói, “Bà xã, cái kia, anh nghĩ nên hỏi một chút, xem cậu ấy thực sự không nghe thấy chúng ta hay đang giả vờ a?”

Từ Nhiễm vút qua một ánh mắt sắc như dao, “Anh thử giả vờ cho tôi xem!” Hạ Húc Đông cọ cọ mũi không nói lời nào. Từ Nhiễm quay đầu nói với Mục Nhiên đã không phản ứng chút nào, “Tiềm thức có thể bảo hộ thân thể con người, khiến con người không cảm thấy thống khổ, cũng chính là tâm lí phòng hộ của chúng ta. Tinh thần cậu ấy đã bị tổn thương, lại có suy nghĩ muốn chết, thân thể sẽ tự động phản kháng lại với bên ngoài, phong bế bản thân ở trong thế giới của riêng mình. Chỉ cần cắt đứt liên lạc với bên ngoài, cũng là cắt đứt nơi khiến cậu ấy thống khổ. Chúng ta nói chuyện cậu ấy nhất định nghe được, nhưng là không muốn cũng không có biện pháp tiếp thu, xử lí để làm ra phản ứng.”

Hạ Húc Đông nghe cũng không hiểu nhìn cô, Từ Nhiễm thở dài, “Giống như một người bị đưa đến một nơi hẻo lánh, thứ duy nhất có thể liên hệ với bên ngoài chính là di động trong tay, nhưng cái địa phương quái quỷ đó ngay cả tín hiệu cũng không có! Cứ như vậy cho dù có di động nhưng cũng không thể liên lạc với ai, người khác đương nhiên cũng không thể liên lạc với người đó.”

Hạ Húc Đông bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, Từ Nhiễm cười lạnh quay sang Dịch Thiên bổ sung một câu, “Anh cũng thật lợi hại, có

thể bức người ta đến nước này.”

Dịch Thiên không hé răng, Hạ Húc Đông cũng hướng hẳn làm vẻ mặt “Em ấy vốn tính như vậy, nói gì cậu cũng đừng để ý”.

Nói thật Mục Nhiên hiện tại ngốc đến cái dạng này đã đủ bi thảm, thế nhưng Hạ Húc Đông một chút cũng không dậy nổi đồng tình. Bỉ ối chính là bỉ ối, tỏ vẻ đáng thương cũng vô dụng. Chẳng lẽ không được yêu liền đi kê đơn chụp ảnh, đi hại người còn muốn được yêu thương? Cậu ta biến thành thế này còn không phải do chính mình tạo nghiệt.

Đương nhiên Hạ Húc Đông cũng không ngốc đến mức biểu hiện ra ngoài, y vừa nhìn đã hiểu được, bà xã mình là người đa sầu đa cảm, biết sự tình Mục Nhiên liền ào ào nước mắt, nếu em ấy biết suy nghĩ thực sự của gã còn không phải một dao giết luôn?

“Mấy người về đi.” Dịch Thiên vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, Từ Nhiễm quay đầu nhìn hẳn, hẳn mặt không đổi sắc nhắc lại, “Tôi sẽ không cho cậu ấy dùng thuốc.”

Từ Nhiễm biến sắc cơ hồ muốn nhào qua đánh người, Hạ Húc Đông nhanh chóng bắt lấy tay vợ mình. Từ Nhiễm tức giận đến phát run, gằn giọng hỏi, “Anh kì thật là cố ý muốn trả thù cậu ấy phải không? Anh chính là muốn cậu ấy chậm rãi phát điên rồi dùng bộ dạng khó coi nhất mà chết phải không?”

“Được rồi được rồi, bà xã em bình tĩnh một chút, ý của Dịch Thiên không phải như vậy.” Hạ Húc Đông nghe không nổi nữa, trấn an Từ Nhiễm muốn đem người đi.

Từ Nhiễm trừng mắt nhìn gã một cái, dùng sức gạt tay bước nhanh ra ngoài cửa. Hạ Húc Đông hướng Dịch Thiên cười một cái bất đắc dĩ, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Dịch Thiên không phản ứng lại, nghe Từ Nhiễm nói xong trên mặt cũng không biểu lộ tức giận, mãi cho đến khi người kia ồn ào rời đi, cửa bị đóng sầm một tiếng, hắn vẫn luôn ngồi trên ghế sofa không động đậy. Mục Nhiên đương nhiên cũng không phát ra nửa điểm âm thanh. Hai người lớn như vậy ở trong phòng khách an tĩnh ngồi, tựa như hai bức tượng điêu khắc bằng băng .

Một lúc lâu, Dịch Thiên đột nhiên mở miệng kêu một tiếng: Mục Nhiên. Thanh âm hắn trầm thấp, không mang cảm xúc đặc biệt gì, giống như tâm huyết dâng trào tùy ý gọi. Chỉ có điều đợi thật lâu, tiếng trả lời trong dĩ vãng vội vã chạy đến bên cạnh hắn, mang theo chút sợ hãi cùng mong chờ đã không còn vang lên.

Dịch Thiên nghĩ đến lời Từ Nhiễm nói, trong lòng trầm xuống, không lên tiếng mà quay đầu nhìn người kia.

Mục Nhiên hai tay quy củ đặt trên đùi, qua thời gian dài như vậy ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi. Người vẫn ngoảnh nhìn xa xăm, ánh mắt hơi rũ xuống. Từ góc độ của Dịch Thiên có thể nhìn

thấy khoe mắt bên trái cùng lông mi của cậu, tầm mắt trượt xuống chiếc mũi cao thẳng, còn có đôi môi tái nhợt vẻ ảm đạm.

Trong nháy mắt trái tim giống như khăn trương, không biết vì sao lại thất thần, chờ đến khi Dịch Thiên phản ứng lại, hắn đã thấy mình nghiêng qua hôn lên môi Mục Nhiên. Yên lặng một giây, những lời kháng cự cùng nghi ngờ chưa kịp hiện lên trong óc, Dịch Thiên đã lấy tay nâng cằm Mục Nhiên lên khiến cậu hé miệng ra, vươn lưỡi dò xét đi vào. Răng nanh nhẹ nhàng trượt qua cánh môi mềm mại, ngẫu nhiên nút lấy đầu lưỡi rời khỏi.

Một nụ hôn không quá phóng túng sắc tình, cũng là nụ hôn chân chính đầu tiên của hắn với cậu.

Không giống như trong quá khứ Dịch Thiên cố ý nhục nhã đối với Mục Nhiên, cũng không phải sau khi Dịch Thiên ngủ Mục Nhiên phải dùng toàn bộ dũng khí mới dám trộm hôn lên má hắn.

Đây là lần đầu tiên Dịch Thiên ôn nhu mà hôn Mục Nhiên, thậm chí còn mang lên một chút cẩn thận khó có thể phát giác.

Mục Nhiên theo động tác của Dịch Thiên ngẩng đầu lên mặc hắn hôn môi, ngay cả ánh mắt vô cự cũng chẳng mảy may có bất luận biến hóa.

Dịch Thiên dừng động tác lại, buông cậu ra, sau khi xác định người trước mặt hoàn toàn thờ ơ mới tự giễu cười nhẹ. Hắn cảm thấy chính mình đại khái có chút không bình thường mới nghĩ ra dùng loại phương pháp này để thử Mục Nhiên. Thử xem cậu có thể đột nhiên ôm lấy hắn cười nói, “Em chỉ là giả bệnh lừa anh mà thôi”, thử xem cậu có thể đột nhiên thanh tỉnh khỏi giấc mộng.

Nhưng là người này thật sự không hề có một chút ý thức.

Buổi tối ăn cơm xong, Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên ngồi trên ghế sofa có chút mệt rũ ròi, liền mang cậu theo hắn lên lầu chuẩn bị nghỉ ngơi. Ngày hôm qua để Mục Nhiên trong phòng tắm gặp chuyện không may, hôm nay hắn không dám để cậu một mình nữa, đơn giản cầm quần áo ngủ rồi kéo Mục Nhiên đồng thời đi vào.

Dịch Thiên cũng không cảm thấy xấu hổ, hai ba cái liền cởi sạch quần áo, tóc cũng có phần hỗn độn nhưng hắn không để ý. Ném quần áo của mình vào giỏ, sau đó vươn tay muốn cởi quần áo ở nhà của Mục Nhiên. Hắn biết tự Mục Nhiên sẽ không động nên cũng không lãng phí võ mồm, trực tiếp đưa tay nhấc chân cậu lên, cởi đến cuối cùng chỉ còn mặc quần lót.

Mục Nhiên gần đây thường xuyên bị thương vào bệnh viện, không biết sút bao nhiêu cân thịt mà người gầy đến mức cả xương sườn cũng nhô ra, làn da tái nhợt bất thường. Dịch Thiên nhìn trên bụng cậu còn một vết sẹo thực rõ ràng, nhất thời cứng người lại, qua một lúc lâu mới cúi đầu rũ mắt cởi quần lót cậu xuống, đem người tiến vào phòng tắm rửa.

Thân hình Dịch Thiên thon dài, bắp vai dày rộng cùng đôi chân thẳng tắp, trên người hơi có chút cơ bắp, mỏng manh lại rắn chắc, không quá khoa trương, cả người thoát nhìn vừa cao ngất lại gợi cảm. Mục Nhiên trước kia nhìn thấy thân thể hắn, căn bản ngay cả tầm mắt cũng không biết phải đặt ở đâu. Hiện tại hai người cùng đứng trong một không gian tư mật như vậy mà da mặt cậu cũng không hồng lên một chút.

Kì thật tắm rửa cùng nhau sau khi làm tình ngược lại là việc làm tình thú nhất, nhưng hắn ở cùng Mục Nhiên lâu đến vậy mà cho tới

bây giờ cũng chưa từng phát sinh qua việc này. Ba năm qua số lần bọn họ quan hệ không nhiều lắm, lá gan Mục Nhiên đại khái là đã dùng hết khi kê đơn chụp ảnh kia rồi, sau này cùng lắm cậu chỉ dám trộm hôn má Dịch Thiên khi hấn ngủ, miệng cũng không dám hôn. Ngược lại Dịch Thiên có mấy lần uống say đê nặng người kia làm vài lần. Những lần đó kì thật cũng không phải là yêu, đơn thuần là phát tiết dục vọng của hấn mà thôi, còn cậu từ đầu đến cuối đều đau đến đổ mồ hôi lạnh, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Dịch Thiên kéo Mục Nhiên sát vào người, để tay bị thương của cậu gác lên kệ thủy tinh để đỡ, xác định nước sẽ không bắn tới cổ tay mới bật vòi hoa sen, điều chỉnh nước ấm. Dưới ánh đèn, bọt nước theo thất lưng bóng loáng của Mục Nhiên đi xuống, qua đường cong thất lưng, đọng ở xương cụt, cuối cùng biến mất ở cổ gian.

Hô hấp Dịch Thiên bị kiềm hãm, có chút chật vật dời ánh mắt ra chỗ khác.

Từ sau khi chia tay với Mục Nhiên, Dịch Thiên cũng chưa tìm người đến phát tiết dục vọng. Một là vì vội vàng việc của Ngô gia, hai là hấn cũng thực sự không dậy nổi hứng thú. Có đôi khi ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, hấn cùng người khác trên giường, trừ bỏ giải trừ dục vọng, mục đích chủ yếu chính là muốn làm tổn thương Mục Nhiên. Chờ Mục Nhiên đi rồi, hấn ngược lại không quá hứng trí với những kẻ đó.

Dịch Thiên cúi đầu, động tác trên tay nhanh hơn, tận lực tránh tầm mắt tập trung trên thân thể Mục Nhiên.

Thấm xà phòng vào bọt biển chà xát cho Mục Nhiên, chút bọt nước nhảy ra bắn lên mặt cậu, Dịch Thiên vươn tay lau đi, dần dần

động tác ngón tay lại thay đổi, ngón cái theo hai má trượt xuống môi, nhẹ nhàng ma sát bờ môi tái nhợt, hô hấp hắt cũng dồn dập đứng lên.

Trong phòng tắm độ ẩm cao, hơi nóng bốc lên, bên ngoài cánh cửa thủy tinh cái gì cũng đều không thấy rõ. Không gian tư mật ái muội như vậy, dự vọng dần không thể khống chế mà rục rịch sống dậy. Dịch Thiên ném vòi hoa sen sang một bên, vươn tay trái đè nặng sau thất lưng Mục Nhiên, kéo cậu dán vào lồng ngực mình, tay phải rời đôi môi lướt qua nhẹ nhàng che mắt cậu lại, sau đó cúi đầu hôn lên.

Bất đồng với nụ hôn ôn hòa mang chút thăm dò xé chiều, Dịch Thiên vứt bỏ hoàn toàn cố kỵ, thậm chí còn có phần thô lỗ mà liếm duyệt miệng lưỡi Mục Nhiên. Vòi hoa sen ở một bên nước ào ào chảy, âm thanh mát mát nho nhỏ vang lên trong không gian nhỏ hẹp càng tăng thêm vẻ tình sắc.

Cũng không biết qua bao lâu, Dịch Thiên thờ dốc buông Mục Nhiên ra. Bị nghẹn lâu lắm mới được tiếp xúc với không khí, Mục Nhiên theo bản năng thờ dốc, đôi môi tái nhợt bị hôn vừa hồng vừa sưng.

Tay trái Dịch Thiên vẫn như cũ đặt tại thất lưng Mục Nhiên, nơi da thịt kề sát trướng đến phát đau, hạ thân cũng sớm có phản ứng. Hắt cũng không sót ruột, cúi đầu dùng lưỡi chậm rãi âu yếm vành tai cậu, khóe miệng, xương quai xanh, tay trái nặng nhẹ vuốt ve khắp cơ thể.

Chính là chờ đến khi hắt buông tay ra, lơ đãng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt vô thần vẫn như cũ dọi ra của Mục Nhiên, trong nháy

mắt tim hẫng đi một nhịp, giống như bị một chậu nước lạnh tạt thẳng vào tâm can, ngay cả dục vọng cũng mềm nhũn.

Dịch Thiên buông Mục Nhiên ra, mặt khác âm trầm lầy vôi hoa sen chính sang nước lạnh tự mình tắm. Buổi chiều hôn còn có thể nói là thăm dò, vậy hiện tại tính là cái gì? Thăm dò lần thứ hai sao? Tâm Dịch Thiên tự giấu cười, bản thân hắn cũng không tin tưởng lí do này cho lắm.

Dịch Thiên tắt vôi, vuốt tóc mái khiến toàn bộ nước bị hắt ra đằng sau, lộ ra trán cao cùng ngũ quan rõ ràng, hắn nhìn Mục Nhiên nếu không có hắn dẫn dắt vẫn như cũ đứng không nhúc nhích, trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì. Dịch Thiên trầm mặc đi qua lau bọ nước trên người Mục Nhiên, xác định miệng vết thương của cậu không có việc gì mới giúp cậu mặc lại quần áo, sau đó dắt người ra khỏi phòng tắm.

Thời điểm đi ngủ cũng giống như ngày hôm qua, hắn đem người ôm vào trong ngực. Có điều lần này hắn ngủ ở cạnh Mục Nhiên, tay phải vòng qua thắt lưng, để cậu dán vào lồng ngực mình.

Cho tận đến khi Mục Nhiên nhắm mắt ngủ, Dịch Thiên vẫn mở mắt chăm chăm nhìn cậu. Qua thật lâu, thấy người trong lòng hô hấp đã vững vàng, mi mắt hắn cũng nặng trĩu, thiếp đi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Giống như muốn xác minh lời Từ Nhiễm nói, ngày hôm sau, Mục Nhiên thực sự bắt đầu không ăn cơm.

Trước đây mỗi khi dì giúp việc dọn cơm lên bàn, tuy rằng sức ăn rất nhỏ nhưng chỉ ít cậu vẫn có ý thức tự cầm lấy bát của mình. Nhưng lần này sau khi ngồi xuống, Mục Nhiên cũng chỉ ngơ ngác nhìn bàn đầy đồ ăn, tay không có ý định làm ra động tác gì. Dì giúp việc ở bên cạnh khuyên cậu vài cậu, thấy cậu cơ hồ không có phản ứng, thấp thỏm ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên.

“Dì về trước đi.”

Đối phương do dự nhìn hấn, Dịch Thiên nhận ra bà đang lo lắng cái gì, đơn giản nói, “Tôi sẽ tự thu dọn.” Lúc này bà ấy mới gật đầu, cời tạp dề xuống rời khỏi.

Đợi khi chỉ còn hai người, không khí trong phòng có phần khẩn trương, Dịch Thiên lãnh mặt nhìn Mục Nhiên, ngón tay chậm rãi nắm chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Hấn đang áp chế tức giận trong lòng, nếu là trước kia khẳng định Mục Nhiên sẽ sợ hãi co rúm lại,

nhưng người lúc này đang ngồi đối diện hắn đây còn không chớp mắt, cho dù hắn thật sự đánh qua cũng sẽ không bắt luận phản ứng gì.

Cứ như vậy giằng co hồi lâu, Dịch Thiên lấy di động ra, gọi cho Từ Nhiễm. Bên kia nhắc máy nhưng không hề hé răng, Dịch Thiên xoa mi tâm nói, “Cậu ấy không ăn cơm, mai cô sang đây nhìn xem.” Từ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, chưa kịp nói đã bị Dịch Thiên chặn lại, “Nhớ mang theo thuốc.” không đợi Từ Nhiễm trả lời liền cúp máy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bàn cơm nóng hồi cũng dần nguội lạnh, Dịch Thiên xô ghế đứng dậy, tay chống mạnh lên bàn, mày cau chặt đi tới ngồi xuống bên người Mục Nhiên, có chút thô lỗ xoay người cậu về phía hắn, sau đó cầm đũa gắp một miếng cá cuốn, đặt ở bên miệng Mục Nhiên, khẩu khí cứng rắn lạnh tanh nói, “Há mồm.”

Mục Nhiên chớp chớp đôi mắt, con ngươi giật giật chống lại tầm mắt Dịch Thiên, đồng tử đại ra, người cũng không có bất kì phản kháng nào. Dịch Thiên kìm chế tức giận, nhẹ hút một hơi, bình tĩnh lặp lại, “Há mồm.” Thanh âm cũng không còn cứng ngắt như trước.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, rốt cuộc Mục Nhiên mới ngoan ngoãn hé miệng nhận lấy miếng cá.

Dịch Thiên nhìn cậu chậm rãi nhắm nuốt, hầu kết hơi chuyển động, đáy lòng giống như bị ai bẻ cong một chút.

Đối với Dịch Thiên, trải nghiệm này thực sự mới lạ. Từ nhỏ đến lớn hắn có nhiều người vây quanh như vậy, một chút vết thương hay bệnh vặt cũng dọa người khác sợ hãi. Hắn chưa từng chiếu cố ai, lại càng không nói đến việc uy người khác ăn cơm. Trước mắt hắn Mục

Nhiên yếu ớt, không còn một ai để dựa vào, nếu không có hấn chiếu cố thì ngay cả cơm cũng không ăn, li khai hấn chưa đến một phút đồng hồ liền không sống nổi. Không biết vì cái gì, loại cảm xúc này khiến Dịch Thiên nao nao xúc động.

Cứ như vậy một người uy một người ăn, thậm chí Dịch Thiên còn giúp Mục Nhiên lau nước canh không cẩn thận dính ngoài miệng cậu. Nếu đám hồ bằng cầu hữu của Dịch Thiên mà nhìn thấy khẳng định mất đều lọt ra ngoài, có đánh chết bọn họ cũng không dám tin kẻ luôn lạnh lùng thiếu nhẫn nại như Dịch đại thiếu gia sẽ uy người khác ăn cơm.

Mục Nhiên ăn không nhiều lắm, Dịch Thiên cũng không ép cậu, nhìn người nọ không há miệng nữa liền hạ bát. Bản thân hấn còn chưa ăn cơm, lúc này đồ ăn trên bàn đã nguội gần hết, hấn cũng không để tâm, tùy ý ăn một ít.

Chiều chiều, Dịch Thiên gọi người mang bồn hoa đến. Thời gian trước hấn luôn bận rộn không có tâm tình, hiện tại rảnh rỗi chợt nghĩ đến trồng thêm vài loại hoa vào vườn kính.

Hôm nay thời tiết đẹp, ánh nắng mặt trời ấm áp lan tỏa, rất thích hợp phơi nắng. Dịch Thiên mở cửa sổ sát đất, dắt tay Mục Nhiên vào nhà kính trồng hoa, để người ngồi xuống cẩn thận mới vén tay áo bắt đầu chỉnh lý cây cỏ trong vườn.

Trong vườn đặt một giá sách bằng gỗ thô đánh véc-ni âm tường, cửa sổ bằng thủy tinh sạch sẽ sáng bóng, còn có đủ loại bồn hoa kiểu dáng xinh đẹp. Mục Nhiên ngồi dưới giá sách, bên cạnh giàn dây leo từ trên trần nhà phủ xuống tận mặt đất, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính cùng kẽ lá chiếu lên người cậu, khiến không gian xung quanh cậu dường như phát ra một vàng sáng nhu hòa.

Chỉ có điều người ngồi đó vẫn thủy chung trầm mặc không nhúc nhích, ngón tay cứng ngắc đặt trên đầu gối, ánh mắt không tiêu cự nhìn xa xa, môi tái nhợt không huyết sắc; tựa như pho tượng lạc lõng đặt giữa một nơi tràn ngập sinh mệnh sức sống.

Vừa chỉnh lý mọi thứ Dịch Thiên vừa ngẫu nhiên xoay người nhìn cậu, thấy người còn an an tĩnh tĩnh ngồi đó mới quay đầu tiếp tục công việc trên tay.

Tô Văn Dương đứng lúc này đi tới, trong tay cầm một tập tài liệu dày cộm. Dịch Thiên rót một tách café cho y, lại uy Mục Nhiên uống chút nước, lúc này mới ngồi xuống hỏi, “Tra được chưa?”

Tô Văn Dương đặt tập tài liệu lên bàn trả lời, “Những thứ có thể tra được đều ở nơi này. Phía bên Từ Nhiễm tiểu thư tôi cũng đã gửi qua một bản.”

Dịch Thiên gật gật đầu, cũng không vội vã mở ra mà tiếp tục phân phó, “Tuần sau tại thành phố G sẽ có một buổi bán đấu giá của Nhân Trị, cậu đến đó nhìn xem, nếu có thứ đáng giá thì thu mua.”
Mấy năm gần đây thị trường đồ cổ Nhân Trị thay đổi kinh ngạc, tuy rằng không thể so được với đồ sứ Cảnh Đức giá trị lên đến vài triệu nguyên, nhưng cất chứa lưu trữ ngược lại tương lai rất có khả năng sinh lời.

Tô Văn Dương đáp ứng, “Tôi đã cử một nhóm người qua đó trước, hai ngày nữa tôi sẽ đi.” Dừng một chút lại nói, “Ngày mai buổi tối có tiệc rượu ở Lục gia...”

Dịch Thiên rũ ánh mắt, vươn tay cầm lấy tập tài liệu, thản nhiên nói, “Không đi.”

Tô Văn Dương hơi ngần người, lập tức khôi phục bộ dáng chuyên nghiệp ghi lại, “Đã biết.” Kể từ sau khi Dịch Thiên đem Mục Nhiên về nhà, hắn cơ hồ không còn tham gia bất kì hoạt động xã giao nào nữa, trừ bỏ giữ liên hệ cùng Hạ Húc Đông và Từ Nhiễm ra hắn cũng không tiếp bằng hữu khác, đã có vài người đã liên lạc với y hỏi hắn đang ở đâu. Nhưng đây là chuyện riêng của Dịch Thiên nên y không muốn nhiều lời, nửa câu cũng không lảm miệng.

Dịch Thiên mở túi ra, từ bên trong lấy ra một tập giấy, nhãn mày cẩn thận xem xét. Tô Văn Dương cũng không nhiều chuyện, thức thời đứng dậy rời đi. Lúc gần đi y hơi liếc qua người vẫn ngồi yên bên cạnh Dịch Thiên, ngẫm lại những thứ mình tra được kia, nhân tâm luôn lạnh nhạt cũng không tránh khỏi sinh ra vài phần thương tiếc.

Dịch Thiên vẫn luôn cúi đầu nhìn giấy tờ trong tay, Tô Văn Dương đi lúc nào hắn cũng không phát hiện.

Mục Nhiên như bây giờ không có biện pháp giao tiếp cùng người khác, bản thân Dịch Thiên cũng không biết chuyện của cậu, Từ Nhiễm nếu không có tư liệu tỉ mỉ kĩ càng căn bản không có biện pháp làm trị liệu cho nên hắn mới sai người tìm tất cả mọi thông tin về cậu từ bé đến lớn tra hết ra.

Mục Nhiên sinh ra ở một thị trấn nhỏ, vừa mới sinh đã bị cha mẹ vứt bỏ trong bệnh viện, sau được chuyển đến cô nhi viện.

Cô nhi viện đó được một lão nhân xuất ngũ dùng tiền tích tụ cả đời xây lên, điều kiện cũng không quá tốt, ngay cả muốn duy trì bình thường cũng rất khó khăn. Cậu đã từng được nhận nuôi ba lần, lần thứ ba là một đôi vợ chồng có khuynh hướng bạo lực, thường xuyên bị ngược đãi. Lúc ấy còn có báo chí đưa tin, viết người vợ thường

trói tay cậu vào ban công, dùng móc quần áo đánh cậu, hơn nữa còn không cho cậu khóc, chỉ cần gây ra tiếng sẽ không cho ăn cơm, không cho đi học.

Cô nhi viện quy mô nhỏ lại là của tư nhân, không giống quốc gia chính quy được hưởng đền bù hay điều tra, cậu bị ngược đãi cũng không ai quản. Ban đầu hàng xóm xung quanh cũng khuyên nhủ vài câu, mỗi người chặc chặc vài tiếng đáng thương, sau đó xoay người làm việc của mình. Đến tận một lần cậu bị đánh thực sự nghiêm trọng, bọn họ thấy cậu đầu đầy máu mới lo lắng tai nạn chết người mà đi cảnh báo.

Mục Nhiên lại bị đuổi về cô nhi viện lần nữa, lúc này tuổi cũng tương đối lớn, không còn ai nguyện ý nhận nuôi cậu. Nhưng Mục Nhiên vẫn không chịu thua kém ai, năm mười bốn tuổi giống như mọi đứa trẻ khác rời khỏi cô nhi viện. Bởi thành tích học tập đặc biệt tốt nên trường học sơ trung đều miễn giảm học phí cho cậu.

Tất cả những điều này đều được Mục Nhiên ghi tạc trong lòng, sau này khi có công việc ổn định thường tích góp trả lại học phí cho trường, còn viết thư cảm ơn. Đáng tiếc là cô nhi viện nơi cậu ở vì tình hình tài chính mà không thể tiếp tục hoạt động, vị lão nhân kia cũng sớm qua đời, cho nên Mục Nhiên muốn hỏi báo những người đó cũng không còn cơ hội.

Nếu không gặp Dịch Thiên, có lẽ cậu vẫn sẽ tiếp tục cố gắng một người một mình như vậy mà sống sót, có lẽ cậu sẽ gặp được người con gái thiện lương yêu thương mình, có lẽ cậu sẽ có một đứa nhỏ đáng yêu, và có lẽ... cậu sẽ có một gia đình mà cậu luôn khao khát.

Nhiều có lẽ như vậy, nhưng là thời gian chưa bao giờ cho phép những giả thuyết này tồn tại.

Kì thật một người đơn giản như cậu chổ nào biết đến kê đơn chụp ảnh, cũng là do một tên côn đồ ngày trước cùng cậu làm thêm ở siêu thị, đêm đến hay trà trộn vào quán bar vô tình biết chuyện của cậu nên cố ý đùa dai giật dây, ngay cả thuốc cũng là do người này cấp.

Mục Nhiên lần đầu tiên yêu một người, đem áp lực từ nhỏ đến lớn cất giấu dưới đáy lòng chưa bao giờ dám để lộ, cùng toàn bộ khát vọng chờ mong đặt trên người Dịch Thiên. Tình cảm mãnh liệt thiêu chảy cả lí trí và suy nghĩ của cậu, Mục Nhiên cái gì cũng không nhìn tới, cứ như vậy hi vọng mà hồ đồ làm ra chuyện sai lầm.

Cả đời Mục Nhiên cũng chỉ làm một việc xấu duy nhất. Tuy rằng chuyện này dơ bẩn bất kham, thế nhưng ở nơi sâu nhất, lại cất giấu một trái tim nhiệt tình.

Trên thế giới này cậu chỉ có chính mình, sau này đến cả bản thân mình cậu cũng ném đi, những gì còn lại chỉ là hai bàn tay trắng.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Dịch Thiên nhiên toái vút đóng tài liệu trong tay lên bàn, một lúc lâu cũng không nói gì.

Mục Nhiên trước khi tìm đến cái chết còn nhớ rõ lưu lại tiền cho một gia đình khó khăn không quá thân quen, cùng với kẻ trước kia kê đơn hấn, làm sao có thể cùng là một người.

Hấn luôn tưởng...

Cậu biết rõ gia cảnh nhà hấn nên mới tham lam, cùng với những kẻ cả trai lẫn gái thường xuyên dùng mọi thủ đoạn bỏ lên giường hấn có gì khác nhau. Cậu dối trá, bì ổi, thích dùng vẻ đáng thương để ngụy trang, căn bản bên trong chỉ là một tâm hồn thối nát, lươn lẹo.

Thế nhưng những mảnh giấy ngổn ngang trên bàn kia, sao chép của những bức thư cảm ơn, cùng với phong thư nhỏ cậu để lại cho bé con, thông báo của cha mẹ bé con dán trong bệnh viện muốn tìm người, lại đang không tiếng động phản bác hấn.

Dịch Thiên đột nhiên nhớ tới có một lần hấn cùng bằng hữu đi tắm nước nóng, vài người giựt dây hấn gọi Mục Nhiên tới. Sau khi cậu đến bọn họ để cậu đợi dưới lầu đình viện, còn có ý tắt điện thoại Dịch Thiên.

Cứ như vậy qua thật lâu, Mục Nhiên tìm không thấy Dịch Thiên chỉ có thể khoa tay múa chân hỏi đường người bán hàng, đối phương lắc đầu cũng chỉ biết mờ mịt đứng tại chỗ. Lâm Hàm còn ngại chưa chơi đủ, một mình đi xuống làm bộ như không quen biết cậu, đóng vai một người xa lạ đi ngang qua. Nhìn gương mặt Mục Nhiên đỏ lên, liều mạng thu người lùi lại về phía sau, đám người ở trên lầu cười đến vui vẻ.

Mặt trời chói chang khuất núi, trăng sáng vằng vặc trên không, Mục Nhiên ở trong đình viện nhỏ kia đợi tròn một ngày.

Bọn họ ngồi trên phòng khách xa hoa, uống rượu ngon tốt nhất, thưởng thức món ăn Nhật Bản cao cấp, nghĩ ra đủ mọi loại trò đùa làm xấu mặt Mục Nhiên để mua vui. Dịch Thiên vốn cho rằng lần này bị đùa giỡn như vậy cậu chắc chắn sẽ trở mặt, chính là đến khi hấn xuất hiện trước mặt Mục Nhiên, cậu cư nhiên lại thờ ra nhẹ nhõm, hơi cười nói với hấn, “Làm em sợ muốn chết, điện thoại di động của anh đột nhiên không liên lạc được, em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì?”

Lúc ấy hấn có tâm tình gì, liệu có hay không một chút áy náy hay bất an? Dịch Thiên sớm đã quên rồi, hiện tại nghĩ tới, hấn chỉ cảm thấy khó chịu đến không thở nổi.

Dịch Thiên đứng dậy, ngồi xổm xuống trước mặt Mục Nhiên, ngẩng đầu nhìn cậu hỏi, “Vì cái gì cậu lại thích tôi?”

Người bị hỏi vẫn cúi đầu ánh mắt tan rã nhìn sàn nhà, như là cái gì cũng chưa nghe được.

Dịch Thiên vươn tay vuốt tóc mái Mục Nhiên lên, phần trán bên trái có một vết sẹo mờ nhạt. Lúc gọi đầu cho cậu hẳn đã chú ý đến vết sẹo này, giờ mới biết được, đây là do trước kia mẹ nuôi cậu dùng đầu lọc thuốc lá gây ra.

Ngón tay nhẹ lướt qua phần da hơi nhạt màu so với xung quanh, nghiêng người hôn lên.

Tối hôm ấy, Lâm Hàm gọi đến hẹn Dịch Thiên đến Nhã Uyên dùng cơm. Từ sau lần Mục Nhiên gặp chuyện không may đến giờ Lâm Hàm cũng biết mình có điểm quá phận, chưa hề tái chủ động liên lạc với Dịch Thiên.

Dịch Thiên nhìn người ngồi trên ghế sofa mệt mỏi ra rờn, trong lòng không biết vì sao có chút tức giận, mở miệng ngữ khí thờ ơ, “Không được, mọi người cứ chơi đi.” Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Chưa đến mấy phút, Hạ Húc Đông đã gọi tới.

“Lâm Hàm vừa gọi điện hỏi tôi có phải cậu còn giận cậu ta hay không, làm gì mà phải cáu kỉnh như vậy?” Hạ Húc Đông tuy rằng không mong muốn Dịch Thiên và Lâm Hàm ở cùng nhau, nhưng tận mắt nhìn thấy bao nhiêu năm như vậy Lâm Hàm si mê Dịch Thiên, trong lòng gã tự nhiên cũng muốn giúp một ít. Cũng không phải là gã muốn Dịch Thiên quay đầu yêu Lâm Hàm, đến lúc đó hai gia tộc Dịch Lâm còn không phải nháo đến gà bay chó sủa, nhưng cái Hạ Húc Đông không hiểu là tại sao Dịch Thiên lại có thể vì Mục Nhiên mà căng thẳng với Lâm Hàm.

“Không có gì.” Dịch Thiên có lệ đáp.

“Cậu hiện tại là cảm thấy người nợ đáng thương nên mới đồng tình cậu ta, nhưng người khác không biết chẳng lẽ tôi lại không hiểu con người cậu, chờ cho chơi đủ hết hứng thú còn không phải cậu sẽ đem đá người ra mặc cho tự sinh tự diệt? Giờ cậu làm gì mà phải nháo với Lâm Hàm đến vậy?”

Dịch Thiên lười cùng y nhiều lời, ném qua một câu “Tôi có việc” rồi trực tiếp ngắt điện thoại.

Hạ Húc Đông trừng mắt nhìn điện thoại bị treo, nghẹn nửa ngày thật sự không nín được rốt cuộc “Đệt” một tiếng. Từ Nhiễm sau lưng cũng cười lạnh, “Hạ Húc Đông, chờ đến khi anh chơi chán trò vợ chồng này không phải cũng có ý định ném tôi đi để tôi tự sinh tự diệt?” Hạ Húc Đông trợn mắt há mồm nhìn bà xã mình, trên mặt viết vài cái chữ “Phủi phui cái mồm.”

Từ Nhiễm giật nhẹ khóe miệng đứng dậy muốn chạy, Hạ Húc Đông treo hai hàng nước mắt lã chã tê tâm liệt phế mà hô “Bà xã cứ đánh anh đi ToT.” Từ Nhiễm nhấc chân đá y, phanh một tiếng dùng sức đóng cửa phòng, nghiêm túc xem xét tư liệu Tô Văn Dương gửi tới.

Ước chừng một giờ sau, Hạ Húc Đông đang muốn mang sữa đến cho Từ Nhiễm, chợt nhẹ bên trong “Đông” một tiếng như có vật bị nện mạnh xuống đất. Hạ Húc Đông ngậy ra một lúc, nhanh chóng chạy tới thư phòng. Mở cửa ra chỉ thấy Từ Nhiễm ngậy người đứng bên cạnh bàn, chiếc ghế méo mó nằm trên mặt đất.

Hạ Húc Đông hoảng sợ kéo người ôm vào trong ngực, liền thoảng hỏi sao vậy.

Từ Nhiễm bị Hạ Húc Đông ôm cũng không phản ứng, cô nắm chặt tay, cả người đều phát run, há mồm hít sâu. Nghĩ tới những thông tin mình vừa đọc được kia, còn có thần sắc hoảng hốt của Mục Nhiên ngày đó khi trả lời cô ở bệnh viện, nhin không được vùi đầu vào ngực Hạ Húc Đông, dùng sức nắm áo y òa khóc.

Hạ Húc Đông thấy vợ mình khóc, tâm đều đau đớn, vừa ôm chặt người vừa cúi đầu hôn tóc, nhẹ giọng an ủi cô.

Cũng không biết qua bao lâu Từ Nhiễm mới dừng khóc, cô giãy giụa đẩy Hạ Húc Đông ra, mở miệng kiên định nói, “Em sẽ đón Mục Nhiên ra ngoài.”

Hạ Húc Đông miễn cưỡng cười, vươn tay muốn lau nước mắt cho cô, “Bà xã em lại nói giỡn cái gì?” Từ Nhiễm né tránh tay y, mặt không đổi sắc nhìn, “Anh thấy em giống đang đùa giỡn sao?”

Hạ Húc Đông biến sắc, thu hồi bộ dáng cà lơ cà phát thường ngày, “Anh không đồng ý.”

Từ Nhiễm ngẩng đầu nhìn thẳng vào y, cười nhạt một tiếng, “Hạ Húc Đông, Mục Nhiên đã cùng một chỗ với Dịch Thiên ba năm trời, anh dám nói anh chưa làm gì sai với cậu ấy? Cậu ấy biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, còn không phải có vài phần công lao của anh?”

Hạ Húc Đông sững sốt, lập tức cắn chặt răng. Sau lần đó Từ Nhiễm cái gì cũng không hỏi nữa, gã cho rằng Mục Nhiên sẽ không khai mình ra, thật sự không nghĩ tới... Hạ Húc Đông nắm chặt nắm tay.

Từ Nhiễm nhìn ra trong lòng y đang suy nghĩ gì, lạnh giọng nói, “Cậu ấy cái gì cũng không nói, là em đoán ra. Trước em không hỏi anh, chỉ là bởi vì em không muốn biết.” Hạ Húc Đông trước kia là hạng người gì Từ Nhiễm đương nhiên biết rõ, dựa theo “đức hạnh” của y, dùng đầu ngón chân cũng biết gã sẽ đối với Mục Nhiên làm ra những việc ác liệt gì.

Hạ Húc Đông giận tái mặt không dám hé răng, coi như chấp nhận lời Từ Nhiễm nói.

Từ Nhiễm nhìn sắc mặt y lãnh xuống, có chút mờ mịt thì thào tự nói, “Giữa chúng ta khác biệt lớn như vậy... bằng cách nào có thể cùng nhau...” Dừng một chút, cô nhìn y nghiêm túc nói, “Kì thật nếu hiện tại anh hối hận vẫn còn kịp.”

Hạ Húc Đông nghẹn lời, không thể tin nổi nhìn Từ Nhiễm. Từ Nhiễm khóc đến mắt đều đỏ lên, trên mặt vương nước mắt, miệng gât gao mím chặt không có một tia nói giỡn nào.

Hạ Húc Đông đối diện cô một lúc lâu, cuối cùng chịu thua, tiến lên phía trước vùi đầu vào hõm cổ Từ Nhiễm, thanh âm có chút ủy khuất rầu rĩ nói, “Về sau anh sẽ không thế nữa.” Hạ Húc Đông biết tính cách mình ác liệt, trước khi quen Từ Nhiễm cũng không biết đã làm hại bao nhiêu người. Nhưng giống như câu nói kia, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, chỉ cần Từ Nhiễm không thích gã đều nguyện ý sửa, chỉ cần Từ Nhiễm chán ghét gã nhất định sẽ không làm.

Từ Nhiễm ngây người, sau đó chậm rãi ôm lấy Hạ Húc Đông, trong mắt lại dâng lên một tầng hơi nước. Cô là con gái út trong nhà, phía trên còn có hai người anh trai, từ nhỏ đến lớn đều được mọi người sủng ái, nói là được phụng trong lòng bàn tay mà lớn lên

cũng không đủ. Rồi sau đó gặp được Hạ Húc Đông, mọi việc y đều làm vì cô, ngay cả lời nói nặng cũng luyến tiếc nói với cô một câu.

Còn người nọ, nhiều năm qua như vậy, trừ bỏ nữ nhân kia, liệu đã từng có ai quan tâm, để ý đến cậu? Khi cậu tứ cố vô thân, liệu đã từng có ai đứng ra chở che? Khi cậu rơi lệ, liệu đã từng có ai bao dung ôm cậu vào lòng?

Cho dù một lần cũng được, liệu đã từng có ai không?

Nghĩ đến đây, lần thứ hai lại nghẹn ngào ra tiếng.

Hạ Húc Đông lần nay không tiếp tục truy vấn nữa, chỉ không ngừng vỗ nhẹ lưng Từ Nhiễm, ở bên tai nhẹ giọng an ủi cô.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Ngày hôm sau, Từ Nhiễm đến vừa lúc Dịch Thiên và Mục Nhiên mới ăn xong, Dịch Thiên dùng khăn lau miệng cho Mục Nhiên, cũng không cố kị trong nhà có người khác. Dì giúp việc vừa mở cửa cho Từ Nhiễm và Hạ Húc Đông xong liền cúi đầu chuyên tâm dọn dẹp, trông mắt chưa từng hướng sang bên cạnh. Ngược lại Hạ Húc Đông đứng tít ở đằng xa trợn mắt nhìn Dịch Thiên như thể đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh nào.

Từ Nhiễm lườm Hạ Húc Đông một cái, đi qua nhìn Mục Nhiên, thấy người vẫn dại ra không có phản ứng liền nhíu mày hỏi Dịch Thiên, “Hôm nay vẫn không ăn cơm?”

Dịch Thiên không trả lời. Từ Nhiễm ở bên cạnh chăm chú nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên nhướng mày hỏi, “Hôm qua và hôm nay cậu ấy ăn như thế nào?” Nói xong quay đầu nhìn dì giúp việc đang lau dọn bàn.

Dịch Thiên cũng không kiêng kị, thoải mái thừa nhận, “Tôi uy.”

Hạ Húc Đông vừa hoàn hồn tỉnh linh lại nghe thấy một câu như vậy, suýt nữa ngã vật ra không nói nên lời.

Từ Nhiễm không quá để ý, tiếp tục hỏi, “Cậu ấy có thể phối hợp sao?”

Dịch Thiên gật gật đầu, “Chỉ cần nói những câu lệnh đơn giản một vài lần cậu ấy sẽ hiểu.”

Từ Nhiễm nghe xong, lấy một quả mâm xôi từ mâm đựng hoa quả trên bàn, nhẹ nhàng chạm vào miệng Mục Nhiên, ôn thanh nói, “Mục Nhiên, há mồm.”

Mục Nhiên không phản ứng Từ Nhiễm cũng không nổi giận, lặp lại bảy tám lần nữa, thế nhưng người vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Dịch Thiên ở bên cạnh nhíu chân mày nhìn hai người, trong lòng nghi hoặc vừa rồi ăn cơm còn tốt như vậy, chẳng lẽ bệnh lại tăng thêm?

Từ Nhiễm như có suy nghĩ gì đó, liếc nhìn Dịch Thiên một cái, đưa đĩa đồ ăn qua cho hắn, “Anh thử xem.”

Dịch Thiên tiếp nhận, động tác cùng ngữ khí giống như lúc uy Mục Nhiên ăn cơm, chỉ nói một lần “Há mồm” Mục Nhiên liền hơi hơi hé miệng, nuốt lấy quả mâm xôi.

Từ Nhiễm nặng nề hút một hơi, tức giận đến bật cười, “Thật là châm chọc mà, cậu ấy cư nhiên chỉ có phản ứng với giọng nói của anh. Đã muốn biến thành cái dạng này, mà vẫn chỉ nhớ rõ anh.”

Dịch Thiên ngây người, rũ ánh mắt xuống không nói chuyện, nhưng là nghe Từ Nhiễm sau đó thấp giọng nói, “Vậy thì tốt rồi, tôi cũng không cần phải đưa cậu ấy đi nữa” liền mãnh liệt ngẩng đầu,

híp mắt thanh âm có chút lãnh hời, “Đem cậu ấy đi? Tôi khi nào đáp ứng cô chuyện này?”

Từ Nhiễm cười lạnh một tiếng, “Anh hiện tại đương nhiên sẽ không để cậu ấy rời đi, chẳng qua là trò thương hại đồng tình chơi chưa chán mà thôi.”

Dịch Thiên nhìn về phía Hạ Húc Đông đứng đằng sau Từ Nhiễm đang cực lực bày ra vẻ mặt cầu xin “Tha cho cái miệng chó không phun được ngà voi của tôi đi.”

Từ Nhiễm nói tiếp, “Người mắc bệnh tự kỉ cần nhất là người nhà quan tâm, cậu ấy đã không có người nhà mà chỉ còn lại mình anh, nếu anh thật sự trị liệu một nửa rồi đem người ném đi thì cậu ấy thật sự cũng chỉ có chờ chết. Tôi vốn muốn đem cậu ấy ra ngoài trị liệu, tôi có vài người quen nghiên cứu làm việc trên phương diện này.” Dịch Thiên mở miệng muốn nói gì đó, Từ Nhiễm lạnh nhạt đánh gãy lời hấn, “Nhưng hiện tại dù anh đồng ý tôi cũng không có biện pháp đưa cậu ấy đi, cậu ấy không tiếp thu người khác mà chỉ phản ứng với anh. Để cậu ấy ở đây có lẽ sẽ có khả năng khôi phục nhanh hơn, nếu tôi đem người rời xa khỏi anh ngược lại sẽ gây hại đến cậu ấy.”

Kể từ khi Từ Nhiễm biết chuyện của Dịch Thiên và Mục Nhiên tới nay đã không biết bao nhiêu lần châm chọc cùng khiêu khích hấn, hấn cho tới bây giờ cũng không so đo cùng cô, thế nhưng lần này hấn không trầm mặc như cũ. Hấn nhìn Mục Nhiên, nói lại là để Từ Nhiễm nghe, “Tôi chỉ nói một lần, tôi sẽ không.”

Từ Nhiễm nhìn hấn một cái, trên mặt rõ ràng không tín nhiệm nhưng cũng không nói gì khác, mặt không đổi sắc lấy ra các loại thuốc chỉ hấn cách sử dụng và một vài việc cần chú ý.

Dịch Thiên nghiêm túc nghe, ngẫu nhiên hỏi một chút vấn đề.

Trước khi đi Từ Nhiễm nhìn đôi mắt vô thần của người thủy chung ngồi cứng ngắc trên ghế sofa, mĩa mai nói với Dịch Thiên, “Những tư liệu kia chắc hẳn anh cũng có rồi đi. Người này không bị ôi ti tiện giống như anh nghĩ, có phải thực thất vọng không?” Dịch Thiên cúi đầu nhìn các loại thuốc không trả lời, Từ Nhiễm thu hồi tươi cười, thanh âm chậm rãi lạnh xuống, “Anh coi cậu ấy như con chuột, tùy tiện một tay cũng có thể đánh nát xương cốt nó, cuối cùng còn cắt cụt đuôi để phòng nó trộm bánh bên chân mình, chơi vui lắm phải không?”

Dịch Thiên vẫn không có phản ứng gì, Hạ Húc Đông mặt biến sắc, nhanh chóng kéo Từ Nhiễm ra ngoài. Từ Nhiễm cũng không nhiều lời, mắt sắc lạnh liếc Dịch Thiên một cái, vung tay ra tự mình rời đi.

Hạ Húc Đông có chút xấu hổ đứng tại chỗ, cuối cùng thở dài, hướng Dịch Thiên có lỗi giải thích, “Em ấy hôm qua xem hết chỗ tư liệu kia liền khóc cả một buổi tối, cậu đừng so đo cùng em ấy.” Tính tình Dịch Thiên luôn không tốt, kể cả bọn họ chơi thân với nhau cũng phải để ý sắc mặt hẳn vài phần. Khoảng thời gian này Từ Nhiễm nói chuyện rất quá phận, không dưới một lần Hạ Húc Đông chuẩn bị tốt tinh thần bị Dịch Thiên trở mặt.

Dịch Thiên thực ra không hề để những lời Từ Nhiễm nói trong lòng, gật gật đầu, “Cậu trở về giúp tôi cảm ơn Từ Nhiễm. Mục Nhiên về sau còn nhờ cô ấy hỗ trợ nhiều.”

Hạ Húc Đông bắt đắc dĩ gật nhẹ khóe miệng, “Cậu yên tâm, em ấy vốn không phải người dễ bụng.” Nghĩ đến ngày hôm qua lại cười khổ một tiếng, “Tôi còn đang sợ ngày nào đó em ấy thực sự cướp

Mục Nhiên chạy mà bỏ tôi lại luôn đây...” Ngẫm lại đều cảm thấy là báo ứng mà y tự mình gây ra.

Dịch Thiên nghe bên ngoài đột nhiên có tiếng chuông, nâng cảm ý bảo, “Được rồi mau đi đi.”

Hạ Húc Đông gật đầu, trước khi đi lại do dự thoáng nhìn qua Mục Nhiên, nói với hắn, “Cậu... hảo hảo nghĩ lại.” Đợi Dịch Thiên đồng ý mới đóng cửa rời khỏi.

Buổi tối ăn cơm chiều xong, Dịch Thiên theo dặn dò của Từ Nhiễm cho Mục Nhiên uống thuốc, uống xong còn ở bên cạnh nhìn cậu một lúc lâu, xác định cậu không có bất kì phản ứng kháng thuốc nào mới an tâm.

Hắn mang Mục Nhiên lên lầu tắm rửa, gội đầu, xong xuôi đầu đầy mới dắt cậu vào phòng ngủ để cậu ngồi xuống giường. Dịch Thiên lấy máy sấy, điều chỉnh tốc độ nhỏ nhất, đứng ở bên cạnh giúp cậu sấy khô tóc.

Mục Nhiên ngờ ngác ngồi bất động, ngón tay Dịch Thiên đan qua làn tóc, nhẹ nhàng chải vuốt thành nếp. Tóc cậu tương đối mềm mại, cọ vào lòng bàn tay ngứa ngứa, hắn ngẫu nhiên cúi đầu nhìn xem cậu có thoải mái hay không.

Sấy khô tóc xong, Dịch Thiên đi cất máy sấy, vừa xoay người muốn trở về phòng đột nhiên ngậy người dừng lại.

Trong phòng ngủ chỉ mở hai ngọn đèn tường vàng ấm áp, Mục Nhiên một đầu tóc đen nhẹ nhàng khoan khoái an tĩnh ngồi trên giường, cậu mặc một kiện áo ngủ màu xám hơi rộng, cổ áo trễ xuống lộ ra xương quai xanh duyên dáng.

Không khí trong phòng dần trở nên trầm mặc khác thường. Rõ ràng vừa nãy khi tắm đã phải khắc chế chính mình, Dịch Thiên thực không rõ vì sao Mục Nhiên lại có thể dễ dàng khơi gợi dục vọng của hắn như vậy.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Dịch Thiên chậm rãi tiến về phía trước, nâng đầu cậu lên, đầu tiên là vuốt má cậu một chút, sau đó nghiêng đầu tới bên, nhẹ nhàng ngậm lấy môi Mục Nhiên.

Đèn tường bị tắt đi, người đồng thời bị đẩy ngã xuống giường.

Trên người Mục Nhiên có mùi hương thanh mát vừa tắm xong, cùng một loại mùi hương với hắn. Dịch Thiên chú ý không đề lên tay bị thương của cậu, một bên khẽ hôn một bên vươn tay cởi nút áo ngủ.

Một chiếc.

Hai chiếc...

Dịch Thiên thậm chí không còn tâm trí để ý đến nút áo, chờ tới khi tháo chiếc nút cuối cùng nụ hôn của hắn cũng đã trượt xuống xương quai xanh Mục Nhiên, biến thành từng cái khẽ cắn.

Cả người Mục Nhiên hơi co rúm lại.

Dịch Thiên dừng động tác, ngẩng đầu nhìn cậu, xác định cậu không có bất kỳ dị thường nào mới cúi đầu hôn tiểu đầu vú. Nhưng chưa được chốc lát, thân thể Mục Nhiên bắt đầu run rẩy. Dịch Thiên mới đầu còn không để ý, nhưng càng về sau tần suất run rẩy ngày càng lớn, hắn đành dùng sức thờ hỏn hỏn áp chế dục vọng của mình, nâng người mở đèn ngủ đầu giường.

Người dưới thân hai vạt áo mở rộng, trên cổ có vết răng bị gặm cắn, đầu vú còn có nước bọt bóng loáng. Ánh mắt cậu trống rỗng, tuy vẫn một bộ dáng không có cảm giác với ngoại giới nhưng thân thể lại mất tự nhiên run lên. Dịch Thiên nhăn chặt mày nhìn cậu, qua hồi lâu, mới rũ ánh mắt vươn tay cài lại từng nút áo cho Mục Nhiên.

Hạ thân vẫn như cũ đứng thẳng, trên mặt tuy không có biểu tình khó nhin gì nhưng trên trán hần mơ hồ có thể nhìn thấy từng giọt mồ hôi lớn, chứng tỏ hần đang phải cường chế cố nén dục vọng.

Dịch Thiên không đứng dậy rời đi, hần hạ người hôn lên môi Mục Nhiên, nắm lấy tay không bị thương của cậu đặt ở dục vọng của mình, chậm rãi lên xuống.

Hơn hai mươi năm trên đời này, đây là lần đầu tiên Dịch Thiên phải phát tiết dục vọng của mình như vậy. Xung quanh hần luôn là đủ loại trai gái màu sắc hình dạng, chỉ cần hần muốn, tùy thời cơ đều sẽ có người nguyện ý cởi sạch quần áo bò lên giường hần. Tựa như hiện tại, hần chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, không cần hần chờ lâu sẽ có bao nhiêu người so với Mục Nhiên còn tốt hơn đến giúp hần phát tiết.

Nhưng là hần không có, thậm chí trong đầu óc hần còn chưa từng thoáng hiện ra loại suy nghĩ này. Hần hiện tại giống như dã thú bị bản năng giao phối tra tấn lí trí, mà căn nguyên chính là khí tức trên người Mục Nhiên.

Dịch Thiên ngậm môi dưới Mục Nhiên nhẹ nhàng gặm cắn, cậu hiện tại không có ý thức, tay lại đặt trên dục vọng của hần trượt động, chỉ cần nghĩ tới hình ảnh này bụng dưới Dịch Thiên liền trướng đến phát đau.

Động tác tay ngày càng nhanh, tiếng thở dốc trong phòng cũng ngày càng gấp gáp, đến một khắc kia, Dịch Thiên nặng nề thở ra một hơi, vùi đầu vào hõm vai Mục Nhiên thở dồn dập.

Hai người bọn họ thân thể kề sát, Dịch Thiên chậm rãi hồi phục hô hấp, người vẫn còn bần thần đắm chìm trong khoái cảm cao trào. Không giống dĩ vãng phát tiết xong trong lòng càng thêm phiền toái hư không, đây là lần đầu tiên, hẳn sau khi phát tiết không muốn lập tức đứng dậy rời đi, ngược lại càng nảy sinh cơ khát thôi thúc phải chiếm lấy đối phương.

Đợi hồi lâu, Dịch Thiên từ trên người Mục Nhiên đứng lên, ôm lấy người vẫn biểu tình mờ mịt xuống giường, mang đến phòng tắm rửa tay.

Trước bồn rửa, Dịch Thiên ôm Mục Nhiên vào trong ngực, đầu hơi cúi xuống chạm má vào má cậu, từ phía sau nắm chặt tay lau đi giọt dịch. Xà phòng trắng mịn quấn quanh ngón tay bọn họ, Dịch Thiên mở lòng bàn tay, đan qua kẽ tay Mục Nhiên, nắm chặt lại, mơn ngón giao hòa.

So với hôn môi còn muốn thân mật hơn.

Dịch Thiên nghiêng đầu khẽ hôn lên mặt Mục Nhiên, một bên giúp cậu xả trôi xà phòng, một bên không chút để ý mở miệng.

“Cậu nếu muốn cùng tôi một chỗ, còn không mau nhanh khỏi bệnh?” Âm cuối đã muốn mang lên ôn nhu khó phát giác.

Không có người trả lời, hẳn cũng không để ý, lau khô tay cho Mục Nhiên xong, hôn hôn môi cậu, sau đó mới ôm người trở về giường.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Liêu Phi tới nhà Dịch Thiên lúc đó đã là giữa trưa, nhìn thấy hắn đang uy Mục Nhiên ăn cơm.

Mục Nhiên có vẻ như đã ăn no, một bộ dáng không quá nguyện ý há mồm. Dịch Thiên bưng bát canh, dùng thìa khẽ chạm vào miệng cậu, không phiền không chán mà khuyên cậu há mồm, trong thanh âm không có nửa điểm mất kiên nhẫn. Cuối cùng Mục Nhiên rốt cuộc cũng khẽ nhếch miệng đem canh uống xuống, dì giúp việc bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm cậu cũng cười thờ phào, “Hôm nay uống nhiều hơn một bát canh so với hôm qua.”

Dịch Thiên gật gật đầu, mặt mày căng thẳng khi nãy cũng trầm tĩnh lại, khóe miệng thậm chí còn mang lên ý cười nhàn nhạt. Hắn lau miệng cho Mục Nhiên, lại nghiêng người qua hôn lên môi cậu.

Dì giúp việc giống như đã quen thuộc, cười vui vẻ thu thập bát đĩa, bưng lên chút hoa quả.

Liêu Phi vẫn đứng ở phòng khách chờ, ngoài mặt gã không có phản ứng gì nhưng trong lòng đã sợ chết khiếp. Tuy trước đây đã có

dự cảm nhưng gã thực không nghĩ tới thái độ của Dịch Thiên với Mục Nhiên lại chuyển biến nhanh như vậy.

“Lại đây ngồi.” Dịch Thiên nói với gã.

Liêu Phi thu hồi kinh ngạc trong lòng, đi qua cúi người chào hỏi, “Dịch thiếu.”

Dịch Thiên gật đầu, vừa uy Mục Nhiên ăn trái cây, vừa nói, “Khoảng thời gian này các cậu đã phải vất vả nhiều.”

Liêu Phi cười cười, “Dịch thiếu khách khí.” Dừng một chút lại nói, “Bọn La Vũ tiểu Lục nhờ tôi cảm ơn phần tiền thưởng của Dịch thiếu.” Vì chuyện của Ngô gia thời gian gần đây bọn họ cũng đã tập hợp lại, có trong tay không ít thông tin quan trọng. Đương nhiên Dịch Thiên chưa bao giờ keo kiệt, tự mình thưởng cho bọn họ một khoản tiền kékéch xù. Nói là thưởng thêm nhưng tất cả đều trực tiếp gửi vào tài khoản, La Vũ khi kiểm tra thấy số tiền mình có trong ngân hàng nhiều ra tới vài cái số 0 thiếu chút nữa mừng đến phát điên.

Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên vô luận khuyên nhủ thế nào cũng không há mồm mới buông đĩa xuống, “Các cậu vừa lòng là được.”

Liêu Phi hiểu rõ Dịch Thiên đặc biệt gọi gã tới đây không phải chỉ vì chuyện này, mở miệng hỏi, “Dịch thiếu gọi tôi tới đây là...?”

Dịch Thiên lúc này mới ngẩng đầu nhìn gã, “Tôi chốc nữa phải về nhà bên kia, buổi tối cơm nước xong mới có thể về, cậu giúp tôi nhìn cậu ấy.” Mẹ Dịch Thiên hôm qua đã gọi đến đây, hỏi hán ngày nghỉ mà không thể về nhà một lần, Dịch Thiên trấn an bà nửa ngày, cuối cùng đành phải đáp ứng hôm nay về bồi bà và bà nội.

Mục Nhiên uống thuốc đều đặn vài ngày lại được người chiếu cố tốt, bệnh đã có chút tiến triển, cho dù không phải Dịch Thiên, những người khác nói vài câu lệnh đơn giản cậu cũng sẽ có phản ứng. Cho nên Dịch Thiên mới an tâm giao cậu cho Liêu Phi.

Liêu Phi yên lặng nghe, cuối cùng chỉ nói một câu, “Dịch thiếu yên tâm, tôi sẽ chú ý tới cậu ấy.”

“Buổi tối tôi sẽ về sớm, có việc gì thì gọi cho tôi.” Nói xong liền đứng dậy muốn đem Mục Nhiên lên lầu, “Tôi đưa cậu ấy đi ngủ trưa. Ba giờ cậu gọi dậy, dẫn cậu ấy ra hoa viên ngồi một chút.”

Liêu Phi đứng tại chỗ đáp ứng, nhìn Dịch Thiên cùng Mục Nhiên lên lầu xong mới xoay người ngồi xuống sofa, dì giúp việc rót cho gã một chén trà, gã cười nói cảm ơn bà.

Không qua bao lâu Dịch Thiên đã đi xuống, thay bộ quần áo thoải mái ở nhà bằng chính trang, khí thế nhất thời trở nên sắc bén.

Liêu Phi đứng lên, Dịch Thiên đi đến bên cạnh gã, nhẹ giọng phân phó, “Đang ngủ. Cậu đi lên nhìn cậu ấy.” Liêu Phi gật đầu, đang muốn đi lên trên Dịch Thiên lại giữ gã lại, ánh mắt lạnh lùng, “Không được để xảy ra chuyện gì.” Hắn vẫn luôn ít lời như thế, người dưới tay hắn đều là những người thông minh, không cần hắn phải dong dài.

Liêu Phi gật đầu, ánh mắt trầm ổn nhìn hắn, “Dịch thiếu yên tâm.” Lúc này Dịch Thiên mới thả lỏng đi ra ngoài.

Liêu Phi lên lầu, nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, tận lực không phát ra âm thanh. Gã ngồi xuống bên cửa sổ, nhìn người đang nằm ngủ

trên giường, trong lòng không khỏi cảm thán, người này, e rằng về sau bọn họ nửa điểm cũng không được lơ là.

Ba giờ chiều, Liêu Phi đúng giờ đi qua gọi người. Mục Nhiên ngủ cũng không trầm, mới kêu hai tiếng cậu đã mở mắt ngơ ngác nhìn về phía Liêu Phi, không có phản ứng gì.

Liêu Phi nâng cậu dậy, mang cậu xuống giường, lau mặt cùng tay xong mới dẫn Mục Nhiên ra hoa viên ngồi.

Hoa viên chỉ có một chiếc bàn thủy tinh tròn nhỏ, bên cạnh là ghế dài dùng để nằm nghỉ ngơi. Liêu Phi để người ngồi xuống ghế, xác định cậu không có bất luận khó chịu gì mới ngồi xuống bên cạnh cậu.

Xế chiều ánh mặt trời không quá gay gắt, còn có chút gió nhẹ thoảng qua khiến con người ta không kìm được lười biếng. Liêu Phi khó có cơ hội được hưởng thụ ánh nắng nhàn nhã như vậy, đơn giản thả trôi đầu óc, cái gì cũng không nghĩ nữa.

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi cả một buổi chiều. Đến khi mặt trời sắp xuống núi, Liêu Phi tính toán thời gian dì giúp việc đã nấu cơm xong mới đứng dậy chuẩn bị mang Mục Nhiên về phòng.

Liêu Phi vừa mới đi đến bên cạnh Mục Nhiên, đang muốn giúp người đứng dậy chợt nghe trước cửa một tiếng phanh thắng gấp, lốp xe ma sát xuống mặt đường rít lên thanh âm chói tai. Liêu Phi cảnh giác ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Hàm dùng sức đóng sầm cửa xe, đẩy bảo vệ canh gác trước hoa viên ra lập tức đi tới phía bọn họ. Gã đứng lên chắn trước mặt Mục Nhiên, hướng Lâm Hàm gật đầu chào hỏi, “Lâm thiếu.”

Lâm Hàm cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời gã mà nhìn chằm chằm Mục Nhiên, “Anh tránh ra.”

Liêu Phi nhận thấy được Lâm Hàm bất thường, căng thẳng dùng thân thể bảo hộ Mục Nhiên ra sau lưng, thanh âm cũng trầm xuống, “Lâm thiếu xin đừng làm tôi khó xử.”

Lâm Hàm hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn Liêu Phi, cười khế, ngữ khí ôn hòa nói, “Tôi lặp lại một lần nữa, tránh ra.”

Liêu Phi trầm mặc nhìn y, nửa bước cũng chưa động.

Lâm Hàm cúi đầu day day huyết thái dương, thoạt nhìn như không còn cách nào khác. Liêu Phi không dám thả lỏng, cảnh giác nhìn.

Chưa đến một cái chớp mắt, Lâm Hàm đột nhiên rút súng từ trong ngực chĩa vào người Liêu Phi, thanh âm lạnh lẽo ra lệnh, “T.r.á.n.h.r.a!!”

Đồng tử Liêu Phi co rút, gã lập tức khôi phục lãnh tĩnh, nhìn Lâm Hàm bình tĩnh nói, “Lâm thiếu, vô luận làm chuyện gì đều phải suy nghĩ rõ ràng, xem mình có thể gánh được hậu quả hay không.”

Lâm Hàm so với gã còn bình tĩnh hơn, thản nhiên nói, “Hậu quả? Hậu quả thế nào? Tôi giết chết nó, Dịch Thiên sẽ làm gì tôi? Chẳng lẽ có thể một phát bắn chết tôi sao?”

Thời gian này y không tìm được Dịch Thiên, hỏi Hạ Húc Đông người nọ cũng lấp lửng không trả lời. Y cho người đi thăm dò mới tra ra được Dịch Thiên đem Mục Nhiên về nơi này. Lâm Hàm cũng không biết nên hình dung tâm tình của y như thế nào khi nghe được tin này. Đau lòng? Bất an? Kì thật đều có một chút, nhưng tối trọng

yếu là hận. Y hận Mục Nhiên, hận đến mức muốn đem nó ngũ mã phanh thây, nghiền xương thành tro. Nếu không phải người này lại giả bộ đáng thương, Dịch Thiên làm sao có thể đem nó về nhà?

Nếu Dịch Thiên dễ mềm lòng mắc mưu như vậy, tốt lắm, cứ để y giúp hấn giải quyết.

“Dịch thiếu đã phân phó tôi ở đây. Nếu người này xảy ra chuyện gì, Lâm thiếu thử nói xem, liệu có khả năng đấy xảy ra hay không?” Liêu Phi hiện tại chỉ có thể đem Dịch Thiên ra làm bia chống đạn, hi vọng có thể khiến Lâm Hàm đang mất lí trí tỉnh táo lại, rõ như ban ngày mà cầm súng không kiêng nể gì chĩa vào người khác, thật sự là điên rồi.

Lâm Hàm không để lời của gã vào trong lòng, ngón tay đặt lên cò súng hơi co lại, “Chúng ta có thể thử xem.”

Không khí chẳng mấy chốc căng như dây đàn.

Liêu Phi thậm chí đã chuẩn bị tốt trường hợp phải để lại mạng mình ở nơi này, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng hét kinh hãi, Lâm Hàm phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn, gã bắt lấy cơ hội xông đến đá một cước muốn đoạt lấy tay súng của y. Lâm Hàm phản ứng lại tức thời, ngay lúc mũi chân Liêu Phi sắp động đến ngón tay y liền cong khuỷu tay lên, trong gang tấc né tránh một cước.

Thừa dịp Liêu Phi chưa kịp hạ chân ổn định thân hình, Lâm Hàm di chuyển tầm ngắm dờ về phía Mục Nhiên, không chút do dự cướp cò.

Cơ hồ chỉ trong một tích tắc, Liêu Phi bay người đẩy Lâm Hàm ngã xuống đất, quỹ đạo của viên đạn trệch mất vài phân, sượt qua cánh tay Mục Nhiên, găm lên bức tường phía sau.

Liêu Phi cố không quay đầu lại, lãnh liệt bỏ xuống cổ tay Lâm Hàm, đoạt lấy súng trong tay y, vặn khớp bẻ tay y ra sau đầu, dùng đầu gối ép người xuống đất, lúc này mới vội vã quay đầu nhìn thoáng qua.

Mục Nhiên không có vấn đề nghiêm trọng, chỉ là cánh tay không ngừng chảy máu. Liêu Phi không kịp nhìn rõ tình hình, hướng dì giúp việc bị dọa đứng trân trân ở cửa ra vào rống to, “Mau tới đây mang Mục tiên sinh vào.” Dì giúp việc ngơ ngác gật đầu, đồ vật vương vãi trên mặt đất cũng không kiêng kị, chạy tới nâng Mục Nhiên dậy vội vã đưa cậu về phòng.

Nhìn thấy cửa phòng đóng lại, Liêu Phi một tay chế trụ Lâm Hàm, tay kia nhặt súng cất vào ngực áo, lúc này mới đứng dậy buông y ra.

Lâm Hàm không bắn trúng Mục Nhiên, lại bị Liêu Phi áp chế nan kham như vậy trên mặt đất, tức giận đến mức mặt đỏ rần, ánh mắt nhìn gã cũng âm ngoan lạnh lẽo.

Liêu Phi không tái khách khí với y, lãnh mắt nhìn lại, thanh âm bình tĩnh nói, “Lâm thiếu tự giải quyết cho tốt.”

Lâm Hàm cười nhạo một tiếng, cũng không để lời nói của gã ở trong lòng, sắc mặt không tốt nhìn thoáng qua phòng ở, đáp lại cũng không muốn, trực tiếp xoay người rời đi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Liêu Phi vừa vào nhà, dì giúp việc đang luống cuống đứng bên cạnh Mục Nhiên thấy gã liền vội vàng vàng hỏi, “Phải làm sao bây giờ? Có nên gọi bác sĩ đến trước hay không?”

Liêu Phi đi qua nhìn kĩ tay Mục Nhiên, vết thương không quá lớn nhưng nơi đầu đạn sượt qua máu đỏ tươi phần lớn đã biến thành màu đen, huyết chảy dọc theo cánh tay cậu rơi thành từng giọt xuống nền nhà. Liêu Phi nhăn chặt mi phân phó, “Dì đi lấy nước ấm và khăn mặt sạch đến đây.”

Bà ấy vội vã đồng ý chạy đi, Liêu Phi cũng lao ra phòng khách tìm hộp thuốc. Trong hộp đủ loại thuốc gì cũng có, là Dịch Thiên lo lắng vết thương trước đây của Mục Nhiên đột phát nên sai người chuẩn bị kĩ càng.

Liêu Phi ngồi xổm trước mặt Mục Nhiên, dùng kéo từ cổ tay cắt dọc lên tay áo cậu, lấy khăn ấm lau sạch máu sau đó mới bắt đầu xử lí miệng vết thương.

Kì thật mỗi khi làm nhiệm vụ mấy người bọn gã cũng không thể tránh được thương tích, khác với La Vũ luôn tùy tiện qua loa lười xử lí, Liêu Phi lại vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Mục Nhiên thủy chung ngờ ngác ngò, trên mặt vẫn là biểu tình trống rỗng vô cảm, bị động vào vết thương mà cũng không nhăn lại, chỉ là cánh tay theo phản xạ tự nhiên khẽ run rẩy.

Xử lí tốt miệng vết thương xong, Liêu Phi căn dặn dì giúp việc vài câu để bà ấy ở lại nhìn cậu, sau đó mới đi ra ban công lấy điện thoại di động.

Dịch Thiên đang cùng cha và các chú các bác nói chuyện trong thư phòng, di động đột ngột vang lên, hắn cúi đầu nhìn qua dây số, mặt thoáng đổi sắc. Dịch Thiên liếc cha hắn một cái, nâng chung trà lên, nhắc nắp trung trắng sứ gạt phiến vụn trà, uống một ngụm nhỏ, đợi tới khi cha phát tay ý bảo hắn ra ngoài nghe điện thoại đi.

Dịch Thiên đứng dậy cúi người chào, cầm di động nhanh chóng ra khỏi phòng.

Vừa nhắc điện thoại, không đợi hắn hỏi Liêu Phi liền mở miệng trước, “Dịch thiếu, bên này xảy ra chuyện rồi.” Dịch Thiên giật tái mặt cũng không hé răng, Liêu Phi qua điện thoại đem chuyện vừa mới phát sinh kể lại cho hắn.

Dịch Thiên càng nghe sắc mặt càng khó coi, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, thanh âm giải thích bình tĩnh của Liêu Phi vẫn đều đều vang lên, Dịch Thiên cũng vô tâm cùng gã so đo loại chuyện này, lạnh nhạt phân phó, “Cậu để ý người, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Trực tiếp cúp điện thoại, Dịch Thiên phiền toái xoa bóp trán. Hắn hiện tại không thể đi được, các trưởng bối trong nhà đều đang ở

đây, hấn không thể tùy tiện tác trách bày ra một cái lí do có lệ là có thể được.

Trùng hợp lúc này mẹ Dịch Thiên mang đến ít hoa quả, thấy sắc mặt hấn âm trầm đứng trước cửa, có chút lo lắng hỏi, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Dịch Thiên thu liễm cảm xúc trong lòng, đi qua đỡ lấy mâm trái cây trong tay mẹ hấn, thả lỏng biểu tình trên mặt, “Không có việc gì.” Bà vẫn không yên lòng nhìn hấn, Dịch Thiên cũng không giải thích, cùng bà đi vào thư phòng.

Bên này Liêu Phi cúp điện thoại chuẩn bị trở lại phòng khách, di động đột nhiên lại vang lên, gã cầm lên vừa kịp thấy người gọi là La Vũ.

Điện thoại kết nối, bên kia liền truyền đến một trận gào khóc thảm thiết, Liêu Phi đưa di động ra xa, chờ người nọ kêu xong mới mặt không đổi sắc hỏi, “Con mẹ nó cậu lại phát điên cái gì?”

La Vũ giống như đang uống miếng nước, mãnh liệt ho khù khụ, khàn giọng nói, “Fuck, lão tử hôm qua vừa nghe được một tin mẹ nó kinh thiên động địa! Tỉnh rệu liền nhớ gọi ngay cho anh.”

La Vũ luôn thích nói chuyện lấp lửng, Liêu Phi cũng không để ý, một bên trở vào phòng khách một bên thuận miệng hỏi, “Cậu nghe được cái gì?”

La Vũ lại bùm bùm nói tiếp.

Ban đầu Liêu Phi còn lơ đãng đáp vài tiếng, sau đó gã đột nhiên dừng bước, cứng người tại chỗ, sắc mặt cũng thay đổi, “Cậu nói thật không, liệu có phải nhớ nhầm hay không? La Vũ con mẹ nó tôi

nói cho cậu biết, chuyện này hiện tại không thể đùa được đâu.” Cho tới bây giờ Liêu Phi cũng chưa từng nghiêm túc như vậy.

“Fuck, ai thèm nói giỡn với anh. Lúc ấy tôi còn chưa say đâu, tôi còn nhớ rất rõ!” La Vũ kéo cổ họng rống lên.

“Được rồi tôi đã biết, việc này tôi sẽ xử lí. Cậu tốt nhất thành thật ngậm chặt mồm lại cho tôi.” Liêu Phi bình tĩnh trả lời, La Vũ ở bên kia có chút thấp thỏm dạ dạ vâng vâng mới cúp điện thoại.

Liêu Phi nắm chặt di động đứng tại chỗ, mắt nhìn về phía người đang ngồi trên ghế sofa nghe di giúp việc khuyên bảo chậm rãi há mồm uống nước, ngẫm lại việc La Vũ vừa nói qua điện thoại, trong lòng cười khổ, sự tình cuối cùng tại sao lại thành thế này.

Buổi tối cơm nước xong, Dịch Thiên đứng dậy cáo biệt mọi người, mẹ hắn gọi hắn lại, “Đi về làm gì, phòng con đã sai người chuẩn bị xong rồi, hôm nay ngủ lại đây đi.”

Dịch Thiên còn chưa trả lời, bác lớn Dịch Hải Vinh liền trầm giọng cười cười, “Được rồi được rồi, thanh niên nên đi ra ngoài sinh hoạt về đêm một chút.” Người bác này của hắn tính tình ôn hòa tùy tiện, cũng bởi tính cách này trên thương trường thiếu chút sát phạt quyết đoán, cho nên mọi sự việc trong nhà mới được giao cho cha hắn, một con người lạnh lùng cứng rắn, Dịch Hải Chiêu.

Dịch Thiên liếc nhìn cha hắn một cái, ông cũng không cưỡng ép, tùy ý phát tay, “Vội thì đi đi.” Dịch Hải Chiêu đối với đứa con trai này vẫn tương đối vừa lòng, cuộc sống cá nhân của hắn ông không xen vào, chỉ cần sau khi kết hôn ổn định là được. Ai chẳng từng có một thời tuổi trẻ ngông cuồng kia chứ.

Mẹ Dịch Thiên mắt húng nói, “Con nó vài tuần mới trở về một lần, lần nào cũng chỉ một ngày. Bên ngoài sao lại lắm việc gấp gáp như vậy.” Bà xuất thân là tiểu thư khuê các, tính tình ôn nhu, được giáo dục vô cùng tốt, khi tức giận cũng không thể hiện ra ngoài, lời nói nặng cũng không nhất thiết phải nói. Cũng là do cha bao bọc người quá kĩ, cho nên dù đã hơn năm mươi, mẹ hấn vẫn còn mang theo vài phần tâm tính khờ dại.

Dịch Thiên không nhiều lời, đi qua cầm lấy tay bà, thản nhiên nói, “Con nghe Tiểu Thẩm nói mẹ muốn đi xem sườn xám? Con đã bảo Tô Văn Dương rồi, chiều mai sẽ có xe qua đây đón hai người, mẹ và Tiểu Thẩm cùng ra ngoài ngao du?” Dừng một chút lại nói, “Mấy ngày nữa con sẽ về ăn cơm cùng mẹ.”

Mẹ hấn mặt mày đều giãn ra, hài lòng cười.

Bà tuy rằng đã đến tuổi này nhưng người được chăm sóc tốt, khí chất dung mạo đều không giảm nửa phần, mơ hồ vẫn còn có thể nhìn ra năm đó khuynh nước khuynh thành. Bà đẩy đẩy Dịch Thiên, ngữ khí ra vẻ tức giận, “Đừng tưởng dụ được mẹ.” Kì thật một người làm mẹ sao có thể không cao hứng khi con trai luôn ghi tạc những quan tâm nho nhỏ này trong lòng.

Tiểu Thẩm cũng đi tới trêu ghẹo vài câu, giúp Dịch Thiên nói tốt một chút, rút cuộc mẹ hấn mới chịu thả người.

Đi ra khỏi cửa Dịch gia, nháy mắt gương mặt vừa mới còn mang theo ý cười, biểu tình lập tức âm trầm lạnh lẽo. Dịch Thiên gọi điện thoại lại cho Liêu Phi, xác định bên kia không có chuyện gì mới lên xe rời khỏi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 29

—

Chờ xe ra khỏi nhà lớn, Dịch Thiên lấy di động gọi cho Lâm Hàm, y vừa nhắc máy liền lãnh thanh hỏi, “Cậu đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia ảm ỉ nhốn nháo, có lẽ là trong quán bar linh tinh nào đó, Lâm Hàm có vẻ đã say, mồm miệng không rõ lẽ nè nói một cái tên.

Dịch Thiên cúp điện thoại, đánh tay lái sang đường trung tâm.

Đến quán bar, Dịch Thiên trực tiếp gọi quản lý tới, “Dẫn tôi tới gặp Lâm Hàm.”

Người nọ có chút ngần người nhìn Dịch Thiên, ngây ra một lúc mới kinh sợ gật đầu, một bên dẫn Dịch Thiên đến thang máy một bên cúi đầu khom lưng nói, “Dịch thiếu đến mà không nói trước một tiếng, không thể đón tiếp từ xa...”

Dịch Thiên lãnh mặt không nói lời nào, quản lý xấu hổ cười cười, trên trán phủ đầy mồ hôi lạnh.

Lâm Hàm ở phòng VIP lầu ba, hai phục vụ sinh đứng bên ngoài vừa nhìn thấy quản lý liền vội vàng cúi đầu mở cửa.

Bên trong căn phòng cực kì lớn, phía trước sofa còn có sân nhảy mini, một vài người cả trai lẫn gái đang nhảy nhót điên cuồng. Lâm Hàm ngồi trên ghế sofa uống rượu, dựa bên người là một tiểu nam sinh xinh đẹp, bàn tay suồng sã vói vào trong quần áo cậu nhóc.

Dịch Thiên bật công tắc đèn, một đám người ngừng động tác nhìn hắn. Hắn không nói đến một lời, thản nhiên đi đến bên Lâm Hàm túm lấy kẻ đã say mèm kia kéo vào nhà vệ sinh. Quản lý không dám đắc tội với hai vị đại thiếu gia, nhanh chóng giải tán mọi người trong phòng, chỉ để lại vài người ở ngoài cửa.

Dịch Thiên bước chân lớn, Lâm Hàm say rượu không theo kịp, thất tha thất thểu bị lôi đi. Dịch Thiên cũng không quản, kéo người vào nhà vệ sinh xong, mở vòi nước lớn, trực tiếp đè đầu y vào chậu rửa.

Nước xối xả đổ xuống, càng lâu càng nhiều, cuối cùng chậu rửa đầy ạng nước, chảy lênh láng cả ra ngoài.

Lâm Hàm bắt đầu thở không được, giãy giụa muốn thoát ra. Dịch Thiên mặt không đổi sắc túm cổ áo y nhấc người lên ném xuống đất.

Lâm Hàm cong thắt lưng phì phò thở từng ngụm, một lúc lâu mới chậm rãi bình phục, đưa tay quệt nước ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, ánh mắt có phần thanh minh, trên mặt mang theo chút ủy khuất.

Dịch Thiên không nói một câu nào, áo khoác đã bị hắn ném ở trên xe, cả người một thân tây trang màu đen vừa vặn, xắn tay áo ướm nhẹ lên. Lâm Hàm đứng một bên cũng không hé răng, an tĩnh nhìn động tác của hắn. Một lúc lâu sau Dịch Thiên mới ngẩng đầu nhìn y, thản nhiên nói, “Tĩnh rượu?”

Lâm Hàm không trả lời, khoe miệng Dịch Thiên nhếch lên lạnh lùng nói, “Cậu rất có năng lực phải không? Giữa thanh thiên bạch nhật dám cầm súng đến nhà tôi giết người.” Lâm Hàm vẫn im lặng, Dịch Thiên thu lại tươi cười, lập tức cả người xuất ra chút khí tức nguy hiểm, “Chuyện hôm nay tôi không so đo với cậu, có điều về sau nghiêm cấm cậu động đến Mục Nhiên một lần nữa.”

Lâm Hàm như bị những lời này tác động, y không biết Dịch Thiên sẽ có thái độ chuyển biến như vậy mà y cũng không dám nghĩ sâu, trào phúng hỏi, “Nếu như em nhất định phải động đến nó?”

“Thương thế của cậu ấy như thế nào, tôi sẽ trả lại cho cậu gấp mười.” Dịch Thiên không còn giữ khách khí, ngoan độc nói. Hắn hôm nay thật sự tức giận, nếu không phải có Liêu Phi, Mục Nhiên gặp hậu quả gì có lẽ không cần nói cũng biết. Lâm Hàm nhỏ tuổi hơn bọn hắn, bình thường Dịch Thiên đều coi y như em trai mà dung túng, kết quả lại là y dám cầm súng chạy đến nhà hắn không kiêng nể gì đã thương người.

Lâm Hàm nháy mắt mở to, vươn tay muốn chạm vào Dịch Thiên, có chút kích động nói, “Không phải... Nó đang giả bộ... Nó đang lừa anh, em không... Em chỉ là...” Càng nói càng hỗn loạn, Dịch Thiên không kiên nhẫn đánh gãy lời, “Lâm Hàm, việc của tôi từ khi nào đến phiên cậu quản?”

Sắc mặt Lâm Hàm nháy mắt trắng bệnh, không dám tin nhìn hắn. Dịch Thiên cũng không nói thêm nữa, gạt tay Lâm Hàm ra xoay người rời đi. Lâm Hàm đột nhiên bạo phát chạy lên chặn trước mặt Dịch Thiên, khoe miệng thận trọng cười, “Em không động đến cậu ta cũng không làm cậu ta bị thương, anh nói cái gì em đều nghe. Anh ở bên em được không?”

Dịch Thiên lạnh như băng liếc y một cái, đến nói cũng cảm thấy lười, lách qua muốn Lâm Hàm đi ra ngoài.

Lâm Hàm cắn răng, tiến lên một bước ngẩng đầu hôn Dịch Thiên.

Dịch Thiên không dự đoán được y sẽ làm như vậy, ngay khi Lâm Hàm cơ hồ sắp đụng đến hán mới phản ứng kịp, mãnh liệt đẩy người nọ ra, xanh mặt nói, “Con mẹ nó cậu tỉnh lại cho tôi.”

Lâm Hàm bị hán đẩy lui vài bước, ánh mắt rũ xuống nắm chặt nắm tay, “Thanh tỉnh?... Em đang rất thanh tỉnh...”

Y đã không nhịn được cũng không muốn chờ đợi nữa, kể từ khi yêu Dịch Thiên y vẫn luôn lo lắng sợ hãi, sợ hãi Dịch Thiên sẽ yêu một người khác, lo lắng Dịch Thiên sẽ không thích mình. Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Mục Nhiên y đã chán ghét người nọ, rõ ràng chỉ là một tên hèn mọn quê mùa, ngay cả xách giày cho bọn họ cũng kém xa, vậy mà vì cái gì Dịch Thiên lại kiên nhẫn cho phép người nọ đến gần gần, vì cái gì người nọ làm ra sự việc bỉ ổi như vậy hán cũng có thể dễ dàng tha thứ cho cậu ta.

Lâm Hàm hận Mục Nhiên, hận nó được Dịch Thiên nhìn bằng một ánh mắt khác, hận nó làm được chuyện chính mình không dám làm.

Dịch Thiên nhìn người trước mắt thất thần thì ào ào nói, nhú mày nhưng cũng không nói câu nào, nhấc chân rời khỏi phòng. Lâm Hàm nhìn bóng hán đi ngang qua người, ánh mắt tối xuống, khóe miệng nhếch lên tự giễu cười.

Dịch Thiên về đến nhà đã là mười giờ, Mục Nhiên uống thuốc xong cũng đã đến giờ ngủ. Hán trước tiên đi nhìn cậu, xác định

người an ổn ngủ trên giường mới khép cửa phòng, đứng bên ngoài nói chuyện với Liêu Phi, “Cậu đi an bài một chút, từ tuần sau bố trì người mỗi ngày đến đây nhìn cậu ấy.” Công ty lại bắt đầu bận rộn, hẳn cũng có việc phải giải quyết, không có nhiều thời gian rồi nữa để trông người.

Dừng một chút, Dịch Thiên lại tiếp tục nói, “Tôi cũng đã nói với vệ sĩ bên kia rồi, đến lúc đó cậu mang người qua đăng kí thân phận.” Chuyện ngày hôm nay như lời cảnh tỉnh cho Dịch Thiên biết, về sau người nào muốn đến nơi này của hắn đều phải được vệ sĩ gọi xác nhận điện thoại, đợi hắn thông qua mới được phép vào nhà.

Liêu Phi bình tĩnh đáp lại, “Ngày mai tôi sẽ lo liệu.”

Dịch Thiên gật đầu, quay người đi vào phòng ngủ, “Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Liêu Phi ở đằng sau gọi hắn lại, do dự lên tiếng, “Dịch thiếu, có chuyện này, có lẽ nên cho anh biết...”

Dịch Thiên vừa mới đụng tới cửa phòng ngủ, nghe vậy thu hồi tay, xoay đầu nhìn Liêu Phi, nhíu mày, “Chuyện gì?”

Liêu Phi nhìn biểu tình không kiên nhẫn của Dịch Thiên, từ tốn nói, “La Vũ hôm qua ở “Bóng đêm” uống rượu gặp được bọn A Sâm. A Sâm uống rượu nhiều lời vài câu, La Vũ nghe được chút việc.” A Sâm là người của Lâm Hàm, ít nhiều cũng có quen biết với bọn họ.

Dịch Thiên không nói, ý bảo gã tiếp tục.

Liêu Phi hít nhẹ một hơi, bình ổn thanh âm nói, “Lâm thiếu lần đó bắt cóc Mục tiên sinh, mới đầu là đánh người cho hết giận, sau đó

Lâm thiếu lại muốn để bọn A Sâm cưỡng gian cậu ấy... Lúc đấy cậu ấy mới lấy dao tự đâm mình.” Tiếng nói vừa dứt, mồ hôi lạnh trên trán Liêu Phi rơi xuống, gã theo bản năng căng chặt cơ bắp, thậm chí còn bất giác lui về sau một bước.

Dịch Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, biểu tình trên mặt trầm xuống, tay buông bên người nắm thành chặt thành quyền, nổi gân xanh, các đốt ngón tay rắc rắc vang lên.

“Xác nhận rồi?” Một lúc lâu mới nghe hắn lạnh lẽo hỏi.

“Tôi đã hỏi qua A Sâm, cậu ta cái gì cũng không nói.” Cái gì cũng không nói, tức là cũng không phủ nhận.

Dịch Thiên nặng nề nện vào tường một đấm, năm ngón tay nháy mắt sưng đỏ lên, có nơi còn rách da chảy máu.

Liêu Phi ngừng thở không dám lên tiếng. Dịch Thiên tính tình không tốt, nhưng đầu óc ổn trọng, gặp chuyện lớn cũng không hoang mang, gã đi theo hắn đã lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn nổi giận như vậy.

“Cậu trở về đi.” Dịch Thiên ngẩng đầu, thu liễm cảm xúc, đuôi mắt vẫn còn mang theo chút lạnh lùng. Liêu Phi nhìn bàn tay chày xước của hắn, do dự định nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói, gật đầu xoay người đi xuống lầu.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 30

—

Dịch Thiên vào phòng ngủ, đi đến bên giường yên lặng nhìn Mục Nhiên.

Trong phòng chỉ mở đèn tường, lại tận lực chỉnh mức thấp nhất, Mục Nhiên nghiêng người ngủ, nửa mặt khuất trong bóng đêm, ngũ quan có chút không chân thực.

Vì sao không giải thích?

Vì sao lại tình nguyện thừa nhận trào phúng của hắn cũng không giải thích một lời?

Nếu không phải hắn lúc ấy tỉnh rượu phát hiện có việc gì đó không đúng, đi tìm Mục Nhiên lại tra ra được Lâm Hàm cũng đang ở đấy mới chạy tới. Nếu hắn tới không kịp, sẽ xảy ra hậu quả gì?

Cậu sẽ chết trong căn nhà đã từng gây người ba năm?

Hay là sẽ khổ sở tuyệt vọng nan kham trong ngôi nhà đó?

Dịch Thiên nắm chặt nắm tay lại.

Chuyện này hắn không trách Lâm Hàm. Lâm Hàm vốn là người thủ đoạn âm độc, nhưng y là vì hắn, còn hắn mới là người cấp cho Mục Nhiên một cái tội danh. Hơn nữa trước kia nếu không phải hắn

phóng túng mặc kệ Lâm Hàm, y làm sao có gan lớn như vậy dám giữa ban ngày trói người đem đi?

Nói đến nói đi, mọi nguyên do đều là tại hắn.

Nghĩ đến dây Dịch Thiên cười nhạo một tiếng.

Giải thích ư?

May mắn Mục Nhiên đã không giải thích, nếu lúc ấy cậu thật sự nói, có lẽ hắn cũng chỉ coi cậu đang ác ý nói xấu Lâm Hàm đi, còn động thủ đánh người không biết chừng.

Dịch Thiên vươn tay, ngón tay chạm nhẹ lên khoe mắt Mục Nhiên, lướt trên khuôn mặt vì bệnh mà tái nhợt, vuốt ve cánh môi khô nứt, rốt cuộc vẫn không nhìn được, cúi người đặt lên đó một nụ hôn.

Mục Nhiên bị hắn làm tỉnh, ngờ ngác mở mắt, không nói lời nào cũng không động.

Dịch Thiên dừng lại động tác, bình ổn hô hấp rồi mới đem cậu nâng dậy. Trên người Mục Nhiên còn mặc đồ ở nhà rộng thùng thình, Liêu Phi không dám thay quần áo cho cậu mà chỉ cắt một bên tay áo để xử lý vết thương, thoát nhìn vừa đáng thương lại buồn cười.

Dịch Thiên lấy bộ đồ ngủ mới trong tủ quần áo, cởi bỏ từng nút thắt thay quần áo cho cậu. Tầm mắt thấp dần xuống, nhìn đến vết sẹo vẫn còn rõ ràng trên bụng Mục Nhiên, Dịch Thiên ngây cả người, chậm rãi vươn tay qua, sắp chạm tới vết sẹo liền dừng khựng lại, cuối cùng thu hồi tay, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Hắn cùng Mục Nhiên ở bên nhau ba năm, chưa từng có một lần đối đãi tốt với cậu. Vô luận Mục Nhiên nói gì làm gì hắn đều dùng ác ý phỏng đoán, chưa bao giờ có nửa điểm tín nhiệm.

Kì thật Dịch Thiên cũng không phải để ý ai mưu đồ tiền của hắn, nói trắng ra, trừ bỏ những người bạn theo hắn từ bé lớn lên, còn đâu những kẻ tiếp cận hắn liệu có ai không mang theo mục đích? Ai mà không từ trên người hắn đòi đồ vật nào đó? Mà bản thân hắn cũng không cảm thấy mình có mị lực lớn đến mức sẽ có người yêu hắn đến chết đi sống lại.

Nhưng Mục Nhiên lại không giống như vậy.

Cậu ngẫu nhiên xuất hiện trong đời hắn, đối với hắn cẩn thận và trân trọng, cuối cùng ngay cả hắn cũng phải dao động. Cho nên dù không kiên nhẫn, hắn cũng sẽ lãnh mặt nhấm nháp hết chút đồ ăn cậu làm, hắn cũng nguyện ý sinh bệnh không gọi đầu bếp mà uống cháo cậu nấu, thậm chí xuất ngoại còn tùy tay mang về cho cậu vài món quà nhỏ. Rõ ràng thế giới của hai người chênh lệch lớn như vậy, thế nhưng lại mạc danh kì diệu trở thành bằng hữu.

Nhưng khi Dịch Thiên cơ hồ đã chấp nhận Mục Nhiên thì cậu lại làm ra loại chuyện hoang đường như vậy. Loại cảm giác bị người mình tín nhiệm bày mưu tính kế, cả đời này Dịch Thiên đều không thể quên.

Nếu không phải vì đã có hai năm tình cảm, chính mình nhịn xuống ngoan tâm không động tay, có lẽ Mục Nhiên đã sớm không còn trên thế giới này.

Dịch Thiên nhất thời chìm trong kí ức, chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, tay Mục Nhiên đã hương tới vết máu đông trên mu bàn tay

hắn, ngón tay cử động cực kì nhẹ, như muốn chạm vào miệng vết thương.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bị bệnh, Mục Nhiên tự mình có hành động nào đó.

Dịch Thiên ngăn người nhìn ngón tay Mục Nhiên hơi rung động, một lúc lâu mới kịp hồi phục. Hắn ngẩng đầu nhìn, thanh âm mang theo run rẩy không thể tin trầm thấp gọi tên cậu.

Nhưng Mục Nhiên vẫn không có bất luận phản ứng gì, ánh mắt rũ xuống, tầm mắt dừng trên mu bàn tay Dịch Thiên. Hắn nâng cằm cậu dậy, đồng tử Mục Nhiên vẫn như cũ đại ra, bên trong cũng không có bất kì cảm xúc dao động nào.

Dịch Thiên chậm rãi buông lỏng tay.

Hắn cầm chặt tay cậu, lẳng lặng nhìn người trong lòng mình, hồi lâu sau mở miệng lại vẫn hỏi câu kia, “Cậu thích tôi vì cái gì?”

Vì cái gì, mà lại thích đến mức dù đã muốn thờ ơ với toàn bộ thế giới, nhưng tâm vẫn bị thương tích của hắn tác động?

Trước sau như một không có người trả lời.

Dịch Thiên cũng không thất vọng, hắn có rất nhiều thời gian để chờ đợi đáp án.

Tầm ba giờ sáng, điện thoại Dịch Thiên đột nhiên vang lên.

Dịch Thiên nhìn lướt qua thấy Hạ Húc Đông gọi mới tiếp điện thoại, hạ giọng hỏi, “Chuyện gì?”

“Lâm Hàm cắt cổ tay, tôi vừa mới đưa người đi bệnh viện.” Hạ Húc Đông không giống dĩ vãng cà lơ cà phất, thậm chí còn có chút nghiêm túc.

“Xảy ra chuyện gì?” Dịch Thiên nhăn chặt mày.

Hạ Húc Đông đem mọi chuyện kể lại một lần.

Dịch Thiên lắng lắng mà nghe, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chờ Hạ Húc Đông nói xong, hắn mới nhàn nhạt nói lại một câu “Tự cậu theo cậu ta nháo” liền cúp điện thoại, ngay cả câu vết thương có nghiêm trọng không cũng lười hỏi.

Hạ Húc Đông nhìn cuộc gọi bị ngắt, có phần không tin nổi Dịch Thiên sẽ phản ứng lạnh nhạt như vậy. Y phiền toái xoa bóp trán, chỉ sợ Dịch Thiên lần này là thật sự tức giận.

Y cắt di động đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Lâm Hàm mặt không đổi sắc ngồi trên giường bệnh, thấy y tiến vào cũng không để ý. Hạ Húc Đông không nhịn được tức giận, đi qua mắng, “Con mẹ nó đầu óc cậu hỏng rồi phải không? Ban ngày ban mặt dám cầm súng đi giết người? Xem phim truyền hình nhiều quá mẹ nó nhiễm rồi à?”

Lâm Hàm để yên nghe y mắng, nhắm mắt lại như không nghe thấy, Hạ Húc Đông giận đến mức quả thực muốn đánh người, “Còn học người ta cắt cổ tay, fuck, cậu nghĩ mình bao nhiêu tuổi?”

Buổi tối khi Lâm Hàm gọi điện cho y nói muốn giết chết Mục Nhiên cần y hỗ trợ, Hạ Húc Đông còn cùng cậu nói giỡn, với thái độ hiện giờ của Dịch Thiên và bà xã y, phỏng chừng bọn họ chỉ chạm vào một sợi tóc của Mục Nhiên thôi cũng bị phanh thây phanh xác.

Sau đó Lâm đại thiếu gia liền không chút để tâm nói cho y một cái tin tức còn kinh khủng hơn, nguyên lai người nọ đã thử qua, đáng tiếc không thành công. Hạ Húc Đông thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng lên, không vui đùa nổi nữa suốt đêm đi tìm người. Chờ tới khi tìm được không ngờ Lâm Hàm lại ở trong phòng cắt cổ tay, y cùng quản lý bar sợ tới mức chân mềm nhũn suýt không đứng nổi.

“Mục Nhiên có thể, vì sao tôi lại không thể? Không phải đều là giả đáng thương sao, Dịch Thiên không phải thích bộ dáng này?” Lâm Hàm đột nhiên mở mắt nhìn Hạ Húc Đông, cười nhạt nói.

Hạ Húc Đông tức lộn ruột, gằn giọng nói, “Lâm Hàm chờ chờ tôi nói cho cậu biết, Dịch Thiên sẽ không và cũng không có khả năng thích cậu. Nếu cậu muốn hủy đi tình cảm anh em nhiều năm như vậy thì cứ việc tiếp tục nháo.”

Sắc mặt Lâm Hàm trắng nhợt, biểu tình giống như đầu bị người ta hung hăng cho một gậy. Cậu ngơ ngác há miệng thờ dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói. Hạ Húc Đông nhìn cậu như vậy cũng không đành lòng nói tiếp, hạ giọng khuyên nhủ, “Về sau đừng động vào Mục Nhiên nữa. Mặc kệ Dịch Thiên đối với cậu ta như thế nào thì đây cũng là chuyện của hắn.”

Lâm Hàm quay đầu nhìn y, một lúc lâu đột nhiên lên tiếng hỏi, “Hạ Húc Đông, anh thành thật nói cho tôi biết, Dịch Thiên với Mục Nhiên hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hạ Húc Đông dờn tầm mắt, lấy một điều thuốc ngậm vào miệng, ra vẻ thoải mái nói, “Còn thế nào nữa, chính là cậu ta bệnh điên rồi nên Dịch Thiên không đành lòng muốn chữa khỏi.” Hạ Húc Đông tuy không thể xác định tâm tư Dịch Thiên, nhưng y biết thái độ của Dịch Thiên hiện tại tuyệt đối không có khả năng đơn giản như vậy. Nhưng

hắn nào dám nói sự thật cho Lâm Hàm, người này nghe xong không nổi điên mới là lạ.

Lâm Hàm như là thở ra một hơi, lẩm bẩm tự nói, “Tôi đã nói mà, Dịch Thiên làm sao có thể đối với nó... Chỉ là nhìn nó đáng thương mà thôi...”

Hạ Húc Đông nhíu mày, “Nếu không phải lúc trước cậu bắt cóc cậu ta, làm hại nữ nhân cầm kia bị đâm chết, cậu ta có thể biến thành bây giờ sao?” Đạo gần đây Hạ Húc Đông thường xuyên phải nghe Từ Nhiễm kể chuyện trước kia của Mục Nhiên, hơn nữa còn nhìn em ấy vì cậu vội vàng bên này bên nọ, trong lòng cũng không còn phản cảm như trước.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là chuyện biến của Dịch Thiên, Hạ Húc Đông hiện tại cũng ần ần nhận ra, một đám người bọn họ đều đã đánh giá quá thấp vị trí của Mục Nhiên trong lòng Dịch Thiên rồi.

Lâm Hàm cười lạnh, ánh mắt xẹt qua tia hận ý, mặt không đổi sắc phun ra một câu, “Nó đáng bị như thế.”

Hạ Húc Đông nhìn cậu như vậy, lắc đầu không muốn nhiều lời, xem như hiểu được, phần hận ý của Lâm Hàm với Mục Nhiên, chỉ sợ thánh thần cũng không xoay chuyển được.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Ngày hôm sau, Dịch Thiên gọi điện báo tình huống đêm qua cho Từ Nhiễm. Cô cũng không kinh ngạc, đã lâu như vậy mỗi ngày Mục Nhiên đều được Dịch Thiên chiếu cố bên người, bệnh tình có khởi sắc chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Ngược lại chuyện này khiến Từ Nhiễm nghĩ tới việc đi tìm dì Lý. Tuy dì Lý có ít vướng bận với Mục Nhiên nhưng nhìn thấy người quen có lẽ cũng đủ tác động đến cảm xúc của cậu, hơn nữa cô cũng có thể thông qua người nọ hỏi được rõ ràng một chút mối quan hệ giữa cậu và người mẹ câm. Dịch Thiên cũng đồng ý với ý tưởng này, phối hợp đưa địa chỉ liên lạc cho Từ Nhiễm.

Từ Nhiễm không nhờ Hạ Húc Đông, một mình cầm bằng lái xe đi ra ngoài tìm người.

Cô vận khí tốt, lúc tới khu nhà vừa vặn dì Lý trở về thu dọn đồ đạc. Chồng bà ấy thương thế đã tốt hơn nhiều, hai người thương lượng quyết định chuyển về cùng một thành phố, nữ nhân câm đã mất rồi, dì Lý đã không còn lí do nào để ở lại, lần này về để chuẩn bị rời đi.

Dì Lý nhìn thấy Từ Nhiễm đến còn có chút mờ mịt, nghe xong ý đồ của cô liền đứng ngồi không yên, vội vã hỏi, “Tiểu Mục làm sao cơ? Nó không phải xuất viện rồi sao? Đó là bệnh gì a?” Sau khi về đây dì Lý đã đến bệnh viện tìm Mục Nhiên nhưng cậu đã xuất viện, cũng chẳng lưu lại bất kì thông tin gì. Nhớ tới lời Mục Nhiên đã nói trước khi đi, bà chỉ cho rằng cậu cũng đã rời khỏi thành phố này.

Từ Nhiễm trấn an, “Dì đừng lo lắng, theo cháu đi qua nhìn cậu ấy, tình hình cụ thể thế nào cháu sẽ nói trên đường đi.”

Dì Lý liên tục gật đầu đồng ý, kéo ống tay áo xuống muốn đi cùng Từ Nhiễm, chính là đi được hai bước bà đột nhiên dừng lại, vội vàng quay vào tìm thứ gì đó trong tủ treo quần áo.

Từ Nhiễm kiên nhẫn đứng ở cửa chờ, chốc lát sau dì Lý liền đi ra, trên tay cầm một chiếc túi màu trắng đựng vài đồ vật.

Từ Nhiễm cũng không hỏi đây là cái gì, chờ dì Lý khóa kĩ cửa xong mới lái xe mang người về nhà Dịch Thiên.

Ngồi trên xe dì Lý vẫn luôn cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, túi vải màu trắng bị bà ấy gắt gao nắm chặt trong tay. Từ Nhiễm chú ý tới bất an của bà, cười cười cùng bà nói chuyện để thả lỏng tâm lý, “Dì Lý, dì cứ như vậy đi theo cháu, không sợ cháu là kẻ lừa gạt sao?”

Dì Lý quả nhiên cười một chút, “Cô xinh đẹp như vậy lại còn đi xe đàng hoàng, còn có thể gạt bà già này cái gì nữa?” Dì Lý không hiểu biết về xe cộ lắm, trong mắt bà chỉ có hai loại là xe hơi và xe máy, mà Từ Nhiễm lại ngồi xe hơi, thứ mà bà ấy có phần đấu cả đời cũng không mua nổi một chiếc lớp.

Từ Nhiễm bật cười thành tiếng, “Dì đừng nói như thế, giờ này kẻ lừa đảo thoát nhìn cũng không giống lừa đảo đâu.”

Người bên cạnh liền có chút hồ nghi nhìn sang.

Từ Nhiễm vui vẻ đến ánh mắt đều cong lên, “Cháu nói đùa thôi.”

Lúc này đối phương mới nặng nề cười thờ phào.

Từ Nhiễm thấy bà đã thả lỏng một chút mới bắt đầu nói tình huống của Mục Nhiên. Dì Lý an tĩnh ngồi, nghe được Mục Nhiên muốn tạt sát rồi hiện tại ngay cả người thân cận cũng không thể nhận thức, hốc mắt đều đỏ lên.

Cứ như vậy nói cả một đường, chờ đến khi xe tiến vào tiểu khu của Dịch Thiên, dì Lý xuyên qua cửa sổ nhìn những ngôi biệt thự tinh xảo thanh lịch bên ngoài, trong lòng càng bất an thấp thỏm.

Đến nhà Dịch Thiên, Từ Nhiễm đỗ xe xong rồi dẫn người vào nhà, dì Lý một câu cũng không nói. Những nơi xa hoa lộng lẫy như thế này đối với bà vẫn chỉ có thể thấy trên tivi, làm sao có cơ hội đặt chân tới.

Dì Lý nhìn sàn lát đá cẩm thạch bóng loáng dưới chân, không dám đi tới nữa. Từ Nhiễm đi vài bước phát hiện bên cạnh không có người, đang muốn mở miệng, dì Lý nhìn cô có chút rụt rè hỏi, “Tôi giày bẩn, liệu có phải đổi giày hay không?”

Nghe như vậy, Từ Nhiễm bước nhanh tới bên cạnh bà, cười nói, “Không cần đổi không cần đổi, mau vào đi thôi.” Dì Lý vẫn có chút do dự, Từ Nhiễm vừa an ủi vừa dẫn bà vào phòng khách.

Trong phòng khách Dịch Thiên cùng Mục Nhiên ngồi trên ghế sofa, Dịch Thiên đang uy cậu uống thuốc, nhìn thấy dì Lý cùng Từ Nhiễm bước vào, liền lễ phép đứng lên chào bà.

Dì Lý trước kia đã gặp qua Dịch Thiên, nhưng lúc ấy còn đắm chìm trong mất mát nên không quá chú ý đến hắn, chỉ nghĩ rằng hắn là bằng hữu bình thường của Mục Nhiên. Hiện tại gặp lại, không biết vì cái gì trong lòng liền có chút sợ hãi. Bà cũng không phải kẻ ngốc, có thể ở những nơi như thế này, khẳng định không phải người tầm thường.

Dì Lý có chút thấp thỏm đáp lại Dịch Thiên, lúc này mới chú ý tới người vẫn thủy chung ngồi trên ghế không có phản ứng gì, nhất thời buông xuống lo lắng, vội vàng đi qua kéo tay Mục Nhiên, gọi vài câu, “Tiểu Mục? Tiểu Mục?”

Mục Nhiên theo thanh âm nhìn về phía bà, ánh mắt vẫn như cũ đại ra.

“Dì là dì Lý đây! Cháu không nhận ra dì sao? Nói gì đó đi Tiểu Mục?” Tuy trên xe đã nghe Từ Nhiễm nói tình huống của Mục Nhiên nhưng bà cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghĩ rằng tâm tình cậu không tốt không nguyện ý cùng người khác nói chuyện, chỉ cần khuyên nhủ một chút là tốt rồi. Hiện tại tận mắt thấy Mục Nhiên bộ dáng này không khỏi luống cuống nóng nảy.

Mục Nhiên chớp chớp mắt, tầm mắt lại lần nữa nhìn về phía trước, nửa điểm phản ứng cũng không có.

“Tại sao lại như vậy a... Nó tại sao lại như vậy...” Dì Lý bất lực quay đầu nhìn Từ Nhiễm, thanh âm mang lên chút ghen ngào.

Từ Nhiễm nhìn biểu tình khổ sở của bà, nhất thời không nói nên lời.

Dì Lý vỗ nhẹ bả vai Mục Nhiên, khóc nói, “Đứa nhỏ này sao cháu suốt ngày làm chuyện điên rồ như vậy... Trước kia còn muốn bán thân...đứa nhỏ gốc gác này...”

Từ Nhiễm kinh ngạc cao giọng hỏi lại, “Bán thân? Vì sao cậu ấy lại phải đi bán thân?”

Dì Lý lau nước mắt đáp, “A Tú bị ung thư dạ dày phải làm phẫu thuật, chúng tôi không đủ tiền, Tiểu Mục gạt mọi người muốn đi bán thân. Nó đã liên hệ hết rồi, nếu không phải tôi phát hiện ngăn cản thì không chừng...”

Sắc mặt Từ Nhiễm nhất thời trở nên khó coi, cô có biết chuyện Mục Nhiên đến vay Dịch Thiên tiền, nhưng suy nghĩ từng muốn đi bán thân của cậu thì... Ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên mặt vẫn không đổi sắc, ánh mắt mang theo tia trào phúng châm chọc.

Từ Nhiễm đi qua đỡ dì Lý ngồi xuống, đưa bà ấy một chén trà, nhẹ giọng nói, “Dì, cháu muốn hỏi một chút, Mục Nhiên và mẹ cậu ấy quen biết nhau như thế nào, dì có thể kể cháu nghe được không?” Từ Nhiễm ôn hòa gợi chuyện, cô chỉ biết đại khái là nữ nhân tâm đã cứu Mục Nhiên nên cậu mới coi người nọ như mẹ mình mà hiếu kính, tình huống cụ thể thế nào lại không biết rõ ràng.

Dì Lý gật gật đầu, vươn tay lau nước mắt, chậm rãi kể sự tình cho Từ Nhiễm và Dịch Thiên nghe.

Hai người họ lắng lắng nghe bà ấy kể, ngẫu nhiên Từ Nhiễm an ủi bà vài câu, Dịch Thiên lại thủy chung không nói một lời, chỉ đôi lần

quay đầu chăm chú nhìn Mục Nhiên, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

Kể mọi chuyện xong, dì Lý đặt chiếc túi vải trắng cầm trong tay lên bàn, thở dài nói, “Thời gian trước đi vội quá, gần đây trở về thu dọn đồ đạc tôi mới nhìn thấy cái này. Đây là số tiền A Tú bán rác thải để dành, khi người còn sống luôn muốn đưa nó cho Tiểu Mục, hiện tại người đã mất... Xem như tôi giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện này đi.”

Ba người nhất thời im lặng. Một lúc lâu sau Dịch Thiên vươn tay cầm lấy bao, cởi nút thắt kéo túi xuống, lộ ra bố bao màu vàng.

Bố bao đã có chút cũ nát, sờn rách phai màu, cũng không biết là nhặt được từ nơi nào. Dịch Thiên mở ra xem, bên trong đều là những tờ tiền nhăn nhúm được trải cẩn thận, phần lớn đều là tiền lẻ, ở phía dưới cùng ngược lại có một vài tờ trăm khối.

Dì Lý chú ý tới tầm mắt của hắn, mở miệng giải thích, “Đó là tiền Tiểu Mục bỏ vào.”

Dịch Thiên nhìn chằm chằm bố bao một lúc lâu, cái gì cũng chưa nói, đơn giản đóng lại, đang muốn thả lại bao lên bàn, chợt nghe Từ Nhiễm hét lên kinh hãi, “Mục Nhiên?”

Hắn quay đầu nhìn, sửng sờ ngay người tại chỗ.

Tầm mắt Mục Nhiên dừng lại ở bố bao trong tay hắn, trên mặt không có biểu tình gì, cũng không phát ra tiếng, nhưng dường như lại giống như kinh ngạc mà rơi lệ.

Dì Lý cũng phát hiện thấy, thanh âm run rẩy gọi Mục Nhiên cậu cũng không đáp lại.

Dịch Thiên phục hồi tinh thần, đưa tay muốn lau nước mắt cho Mục Nhiên, chính là bàn tay đến giữa không trung rồi lại thu về, đưa bố bao đặt vào tay cậu.

Ngón tay Mục Nhiên giật giật, sau đó chậm rãi, chậm rãi xiết chặt. Nước từ hốc mắt cậu không ngừng rơi xuống, từng giọt lại từng giọt đọng trên bố bao, vải dệt bạc màu rất nhanh bị thấm ướt một mảnh.

Dì Lý che miệng khóc nức lên, Từ Nhiễm xoay đầu không đành lòng nhìn.

Dịch Thiên mặt không đổi sắc nhìn, chỉ có bàn tay nắm chặt thành quyền im lặng tố cáo dường như hắn đang cất lực đè nén điều gì đó.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Trước khi rời đi, dì Lý để lại số điện thoại của bà ấy cho Dịch Thiên.

“Có gì cần giúp đỡ cháu sẽ gọi cho dì.” Đổi lại là người khác, được hứa hẹn như vậy chắc chắn sẽ mừng đến phát điên.

Dì Lý lại do dự muốn nói gì đó, có chút cẩn thận lựa lời, “Phiền cháu hảo hảo chiếu cố Mục Nhiên, đứa nhỏ này... mệnh rất khổ...” Kì thật dì Lý vẫn không rõ Dịch Thiên và Mục Nhiên có quan hệ gì, không hiểu vì sao có một bằng hữu như hắn mà cậu vẫn cùng đường muốn đi bán thận, đương nhiên bà ấy cũng không biết rốt cuộc vết thương, bệnh tình của Mục Nhiên đến từ đâu. Dù vậy bà ấy không dám hỏi, bà ấy luôn có cảm giác Dịch Thiên và Từ Nhiễm đều không phải người thường, đối mặt với bọn họ đều có phần câu nệ kính sợ.

“Dì yên tâm.” Dịch Thiên gật đầu.

Từ Nhiễm muốn tự mình đưa dì Lý trở về, để bà ấy ra xe trước, chờ người đi xa mới xoay đầu nhìn Dịch Thiên, cười nhạt một tiếng,

“Mười vạn?! Mấy tiểu tình nhân lên giường với Dịch thiếu gia đây muốn có xe thể thao, quần áo, đồ hiệu, liệu có đến con số này hay không?”

Dịch Thiên không nói lời nào.

Từ Nhiễm nhắm mắt trấn tĩnh, có chút nản lòng nhìn hắn, “Hôm nay cậu ấy khóc là chuyển biến rất tốt. Bây giờ cậu ấy có thể chậm rãi có cảm giác lại với thế giới bên ngoài, có lẽ sẽ đến lúc đột nhiên tỉnh táo lại, anh tốt nhất nên chuẩn bị đi.”

Dừng một chút lại nói, “Nếu... anh vẫn muốn chơi đùa thương hại cậu ấy như trước kia... thì nói cho tôi biết, tôi sẽ đem người ra ngoài trị liệu.” Cô chỉ là người ngoài cuộc nhưng nghe nhiều như vậy, nhìn nhiều như vậy ngay cả lòng mình cũng không ngăn được ngội lạnh. Từ Nhiễm quả thực không dám nghĩ tới Mục Nhiên một mình trải qua hết thảy, trong lòng cậu là cái cảm thụ gì...

Dịch Thiên không tức giận với hồ nghi của Từ Nhiễm, hắn nhìn thẳng vào cô, chỉ nói một câu, “Cậu ấy có tình huống gì tôi sẽ gọi cho cô.”

Từ Nhiễm không trả lời, vô cảm liếc hắn một cái rồi xoay người rời đi.

Dịch Thiên trở về phòng khách, Mục Nhiên vẫn như cũ ngồi trên ghế sofa ngơ ngác nhìn bố bao trong tay, trên mặt đều là nước mắt.

Hắn đi qua muốn dắt người đứng lên, cậu lại gắt gao nắm chặt túi, làm cách nào cũng không động. Dịch Thiên ngồi xổm xuống

trước mặt cậu, nắm lấy tay, đẩy đầu cậu ngẩng lên, “Cứ để túi ở nơi này, chúng ta đi rửa mặt có được không?”

Mục Nhiên vẫn như cũ không có phản ứng. Dịch Thiên cũng không gấp, một lần lại một lần nữa kiên nhẫn khuyên nhủ. Cuối cùng rút cuộc tay Mục Nhiên cũng nới lỏng ra, Dịch Thiên lấy bao trong tay cậu đặt lên bàn, mang người đi vào phòng tắm.

Dịch Thiên dắt Mục Nhiên đến bồn rửa mặt, vò khăn mặt bằng nước ấm sau đó mới nhẹ nhàng lau mặt cho cậu. Mục Nhiên đứng yên ngoan ngoãn để hắn lau, khi khăn mặt đụng tới cậu theo bản năng nhắm mắt lại. Ở cùng nhau hai tuần bọn họ đều quen với những điều này, kể cả việc chăm sóc Mục Nhiên, Dịch Thiên ban đầu lạ lẫm giờ cũng đã biến thành thói quen.

Lau mặt xong, Dịch Thiên nghiêng người đi qua hôn lên đôi mắt có chút đỏ của cậu. Động tác thực tự nhiên, trên mặt cũng không có biểu tình gì, như thể loại thân cận này vốn là điều đương nhiên.

Buổi chiều, dì giúp việc đến nấu cơm, Dịch Thiên cũng theo bà ấy đi vào bếp. Hắn không định nấu cơm mà chỉ muốn học làm chút cháo, buổi sáng có thể tự mình nấu cho Mục Nhiên uống.

Trước đó hắn có nói qua với dì giúp việc, bà ấy đã giúp chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn. Theo chỉ dạy của bà ấy, hắn băm nhỏ thịt thật nhuyễn, rồi sau đó đến nắm hương. Dì giúp việc ở bên cạnh ngẫu nhiên nhắc nhở hắn, trong tay vẫn chuẩn bị nguyên liệu nấu cơm chiều. Đợi đến khi gạo nhừ, bật nhỏ lửa rồi thêm thịt và nắm hương, dì giúp việc đang vội hầm canh không chú ý đến, chỉ ngoài miệng dặn dò hắn nhớ nêm thêm muối.

Dịch Thiên khẽ nhíu mày, có chút không biết cái này nên “nêm” như thế nào. Hấn nhìn chiếc muỗng nhỏ trong tay, do dự một lát, múc một thìa đổ vào.

Dì giúp việc vừa đóng hồi hầm, quay đầu thấy động tác của hấn vội vàng hô lên, “Dịch tiên sinh...” nhưng là vẫn không kịp ngăn trở.

Dịch Thiên quay đầu nhìn bà ấy, bà ấy có phần xấu hổ cười cười, “Nhiều quá rồi...” Hấn nhăn nhíu mày, lấy đũa ném một chút, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

Dì giúp việc trong lòng muốn cười nhưng trên mặt nửa điểm cũng không dám biểu hiện ra. Dịch Thiên không để tâm phản ứng của bà ấy, bình tĩnh đổ nồi cháo đi, nấu lại một lần nữa. Dì giúp việc lần này không dám phân tâm, ở bên cạnh theo dõi hấn, từng bước từng bước chỉ đạo.

Dịch Thiên nghiêm túc làm theo, động tác trong tay cũng không tự giác cẩn thận hơn, dì giúp việc nhìn không được khen ngợi, “Dịch tiên sinh thật có lòng, thời đại này rất ít đàn ông nguyện ý vào bếp.”

Dịch Thiên chăm chú chỉnh lửa, nghe vậy cười cười nói, “Cậu ấy thực sự sẽ nấu.” Hấn bình thường ở nhà không thích nói chuyện, trên mặt cũng ít khi có biểu tình khiến những người mới gặp có cảm giác lo sợ. Dì giúp việc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hấn cười, cả người có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

Bà quay đầu nhìn người vẫn đang ngồi ở nhà ăn không nhúc nhích, trong lòng khẽ thở dài một cái. Chuyện của Mục Nhiên bà không lắm miệng hỏi nhiều, nhưng đã chiếu cố cậu lâu như vậy nên không khỏi có chút tình cảm, đáy lòng vẫn cảm thấy thật đáng tiếc.

Dịch Thiên nấu cháo xong, thử hương vị thấy không tồi liền múc ra một chén nhỏ. Hiện tại vẫn còn sớm, Mục Nhiên uống chút cháo cũng không ảnh hưởng đến bữa cơm chiều. Hắn nghĩ như vậy, không nhận ra tâm tình mình có chút khẩn trương.

Dịch Thiên đi đến ngồi xuống bên cạnh Mục Nhiên, bưng bát lên múc một thìa, thổi thổi, lại dùng miệng thử qua độ ấm, vừa phải mới đưa tới bên miệng cậu. Hiện tại Mục Nhiên đã rất phối hợp lúc ăn, không cần hắn khuyên nhủ cũng sẽ tự há mồm đem thức ăn ăn hết.

Nhìn Mục Nhiên nhai nhai, yết hầu giật giật nuốt cháo xuống xong, hắn mới yên tâm uy cậu một thìa nữa. Chốc nữa còn phải ăn cơm chiều, sức ăn của Mục Nhiên lại nhỏ nên hắn cũng không dám để cậu ăn nhiều, uy vài thìa liền hạ bát.

Quay đầu nhìn môi cậu dính một chút cháo, hắn không hề nghĩ ngợi hôn qua. Dĩ giúp việc từ phòng bếp bưng canh ra cho Mục Nhiên uống, vừa mới bước ra liền đỏ mặt lui trở về.

Dịch Thiên cùng Mục Nhiên hiện tại ngày càng thân mật, hắn cũng không tránh người khác nên bà ấy cũng bắt gặp một vài lần. Ban đầu còn có chút luống cuống, sau dần thành quen, chính là vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Bà là người Tô Văn Dương tìm tới, lúc trước đã cẩn thận dặn dò không nên nhìn không nên hỏi, mọi thứ đều phải giữ đúng chừng mực.

Dù vậy bà không hề cảm thấy hai người phản cảm, ngược lại còn thấy có chút cảm động với quan tâm chăm sóc của hắn dành cho người kia.

Buổi tối, thời điểm Hạ Húc Đông gọi điện tới Dịch Thiên vừa tắm cho Mục Nhiên xong, đặt cậu ở trên giường hôn sâu.

Điện thoại kiên trì vang lên hẳn cũng không quản, sau lại thật sự quá mức phiền phức, hung tợn từ trên người Mục Nhiên đứng lên nghe, vừa mở miệng ngữ khí liền như giẫm phải đũa.

Hạ Húc Đông ha ha cười, đang muốn trêu chọc hẳn làm sao hỏa khí lại lớn như vậy, đột nhiên chú ý tới Dịch Thiên khi nói chuyện vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại tiếng thở dốc. Hạ Húc Đông đối với phương diện này tương đối mẫn cảm, không kịp che miệng “Phốc” một tiếng.

Từ Nhiễm ở bên cạnh hồ nghi nhìn y, Hạ Húc Đông lập tức cười đánh trống lảng đi ra ban công. Nói giỡn, nếu cô mà biết còn không xách dao đến băm Dịch Thiên thành cám.

Đợi cho xác nhận Từ Nhiễm không nghe được mình nói gì, Hạ Húc Đông mới đề thấp thanh âm nói qua ống nghe, “Cậu ra ngoài kiếm người? Mục Nhiên đâu? Có ai trông cậu ấy không?” Gã cũng không phải quan tâm Mục Nhiên, chủ yếu là lo lắng cậu ta mà xảy ra chuyện gì bà xã mình lẽ nào lại không nổi điên?!

Dịch Thiên lãnh thanh đáp, “Tôi ở nhà.”

Hạ Húc Đông chẹp miệng, ý vị thâm trường cười cười, “Cậu còn dám đem người về nhà?” Còn không chờ Dịch Thiên trả lời, gã đột nhiên sừng sốt tròng mắt lớn, không dám tin hỏi lại, “Đệt! Cậu cùng Mục Nhiên? Cậu dám... cậu ta... không phải chứ?” Mục Nhiên hiện tại khác gì Đầu gỗ, ở trên giường khẳng định nửa điềm phản ứng cũng không có, cùng cậu ta làm còn không bằng tự mình động thủ, Dịch Thiên hẳn thiếu cái gì chứ người phát tiết dục vọng đảm bảo không tới phiên cậu ta.

“Con mẹ nó cậu có việc gì nói mau!” Dịch Thiên mặc kệ gã lái nhải, không kiên nhẫn gằn giọng.

Hạ Húc Đông khụ khụ, sờ sờ mũi, “Được rồi... Cái kia... Lâm Hàm nhờ tôi hẹn cậu ra ngoài ăn bữa cơm, cậu ấy muốn xin lỗi.” Lâm Hàm không dám gọi điện thoại Dịch Thiên, đành phải nhờ gã làm người trung gian. Hạ Húc Đông tuy hiểu được lần này Lâm Hàm thực sự quá phận, nhưng đã làm anh em nhiều năm, gã cũng không hi vọng hai người tiếp tục như vậy.

Dịch Thiên không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt, “Không đi.”

“Uy cậu còn không thèm suy nghĩ đã không đi, Lâm Hàm đã không hiểu chuyện cậu còn muốn giận lẫy với nó nữa? Dù sao cũng là...” Hạ Húc Đông bắt đầu lảm nhảm như mẹ già, Dịch Thiên không chút do dự. Cúp máy.

Hạ Húc Đông nghe tiếng “tút tut” từ đầu bên kia truyền lại, giận tím mặt ghen không nói được lời nào... Đệt mẹ nhà nó chứ... Gã mà còn xen vào chuyện hai người kia nữa... thì gã chính là con rùa vương bát đản.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Lâm Hàm đợi đã ba ngày, ba ngày này, Dịch Thiên tuyệt nhiên không hề gọi cho y một lần nào. Lâm Hàm biết Hạ Húc Đông đã kể cho Dịch Thiên việc y bị thương, nhưng y không nghĩ tới anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không nguyện ý cho mình. Ban đầu trong lòng còn tức giận, cứng rắn quyết không liên lạc với anh. Vài ngày sau quả thực có phần luống luống, rốt cuộc đành phải tìm Hạ Húc Đông tới hỗ trợ.

Chính là Lâm Hàm thực sự không ngờ, mình đã chủ động nhún nhường đến bước này, vậy mà Dịch Thiên vẫn lạnh nhạt cự tuyệt.

Lâm Hàm ghen sắp hỏng, không đợi nổi Dịch Thiên liên lạc nữa, tự mình lấy xe đi tới nhà anh. Đi tới cổng tiểu khu lại bị người cản lại, y ra vào nơi này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị chặn không cho vào, không khỏi giận tái mặt.

Bảo vệ nhìn sắc mặt y không tốt, cúi đầu giải thích, “Lâm thiếu gia xin đừng làm khó chúng tôi, đây là chỉ thị của Dịch tiên sinh. Ngài chờ một chút tôi lập tức gọi điện xin ý kiến.”

Lâm Hàm nắm chặt tay lái không nói lời nào, người nọ cười cười, nhắc điện thoại nói vài câu gì đó. Một lát sau người nọ gạt đầu mở khóa cổng điện tử, hướng Lâm Hàm cung kính nói, “Lâm thiếu đi thông thả.”

Lâm Hàm cười lạnh một tiếng, đến nhìn người nọ cũng lười, nhấn ga lái xe vào tiểu khu.

Lúc này Dịch Thiên đang tưới cây ở hoa viên, Mục Nhiên lẳng lặng ngồi trên ghế cách đó không xa. Hấn cúp điện thoại, nhìn nhìn xung quanh, trong lòng cân nhắc xem có nên kêu người rời mấy gốc cỏ thụ đến đây không, dù sao nhiều cây tán rộng không khí trong lành mới tốt cho Mục Nhiên.

Trên tay hấn vẫn cầm vòi phun nước, người lại có chút thất thần, chờ tới khi hấn cảm thấy vòi nước dường như bị thứ gì đó chặn lại mới lơ đãng dùng lực kéo một cái, phía sau có tiếng “bịch” vang lên, vừa quay đầu nhìn, quả nhiên ghế dựa bị ngã ra, Mục Nhiên cũng té trên mặt đất.

Dịch Thiên ném vòi nước đi qua nâng người dậy, cẩn thận kiểm tra, may là cậu ngã trên mặt cỏ nên người không hề hấn gì.

Dịch Thiên lau lau tay cho cậu, vừa bực mình vừa buồn cười nói, “Bị ngã mà cậu cũng không biết kêu?” Gần đây hấn mới đặt may cho cậu ít quần áo mới, hôm nay mới mặc bộ đầu tiên vậy mà đã bị lấm bẩn hề hề.

Mục Nhiên chớp chớp mắt ngờ ngác nhìn Dịch Thiên, tâm hấn thoáng mềm nhũn, cúi đầu hôn lên khóe miệng cậu.

Lâm Hàm vừa bước xuống xe chính là nhìn thấy một hình ảnh như vậy, cả người đông cứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Dịch Thiên kéo Mục Nhiên vào trong ngực, thân mật hôn lên mặt người kia, khóe miệng còn mang theo ẩn ẩn ý cười.

Lâm Hàm như một cục gỗ, không dám nhúc nhích đứng yên nơi đó, đầu óc có chút loạn nhưng vẫn cố tự an ủi có lẽ mình nhìn lầm rồi, mình chỉ đang nghĩ nhiều quá thôi.

Dịch Thiên buông Mục Nhiên ra chuẩn bị dẫn cậu đi thay quần áo, vừa quay người liền nhìn thấy Lâm Hàm lảng lảng đứng ở cửa ra vào, cả người thoát nhìn có phần ảm đạm. Dịch Thiên biết đại khái Lâm Hàm đã nhìn thấy động tác vừa rồi của hắn, tuy nhiên cũng không để ý chỉ đơn giản nói, “Vào đi.” Nói xong không đợi y trả lời đã dắt Mục Nhiên vào phòng.

Lâm Hàm nhìn tay Dịch Thiên và Mục Nhiên nắm cùng một chỗ, nhắm mắt lại, bình ổn cảm xúc xong mới theo đi vào.

“Cậu muốn uống gì tự lấy đi, tôi đưa cậu ấy lên thay quần áo.” Dịch Thiên nhìn Lâm Hàm theo vào xong, tùy ý dặn dò rồi mang Mục Nhiên lên lầu.

Lâm Hàm không hé răng, lập tức vào phòng bếp mở tủ lạnh lấy đồ uống. Nơi này y đã đến không biết bao nhiêu lần, từng nơi đều vô cùng quen thuộc, hiện tại nghĩ đến mỗi một góc ngách đều lưu lại khí tức của Mục Nhiên, quả thực hận không thể phá hủy toàn bộ ngôi nhà.

Lúc Dịch Thiên xuống lầu Lâm Hàm đang đứng trước cửa sổ ngắm người, hắn cũng không quản ý, dẫn Mục Nhiên đến ngồi xuống

ghế sofa rồi vào phòng bếp mang ra chút nước trái cây, uy cậu uống một ít, sau đó mới ngồi xuống nhìn Lâm Hàm, “Chuyện gì?”

Lâm Hàm ngây người nhìn một loạt động tác của anh, một lúc lâu sau dường như vẫn có chút không tin nổi, ánh mắt nhuốm dần thống khổ. Y cho rằng Dịch Thiên đưa Mục Nhiên về nhà chủ yếu là vì thương hại cậu ta, tùy tiện tìm người nào đó đến chăm sóc mà thôi. Thực không nghĩ tới trong nhà căn bản không có bảo mẫu nào, mọi chiểu cố cho Mục Nhiên đều là anh tự thân vận động.

Trong lòng y hốt hoảng, vừa mở miệng thanh âm không khỏi run rẩy, “Dịch Thiên, anh với cậu ta...”

Sắc mặt Dịch Thiên lạnh xuống, Lâm Hàm nhìn anh, thì thào nửa ngày rốt cuộc vẫn quyết định không hỏi nữa. Y cúi đầu, khàn khàn nói, “Ngày đó em uống rượu nên hồ đồ... Thực xin lỗi.”

Dịch Thiên không nói gì, hẩn nhìn vết sẹo trên cổ tay Lâm Hàm, một lúc lâu mới thản nhiên mở miệng, “Tình cảm của cậu tôi không tiếp nhận được. Nếu cậu nguyện ý chúng ta có thể cả đời làm anh em, nhưng nếu muốn cưỡng cầu, vậy ngay tại đây chặt đứt phần giao tình này đi.”

Lâm Hàm trừng lớn mắt, có phần không tin nổi bốn chữ “chặt đứt giao tình” này Dịch Thiên lại có thể nói ra dễ dàng như vậy. Y nháy mắt không biết làm thế nào, người cũng trở nên kích động. Lâm Hàm nhìn ánh mắt xa cách của Dịch Thiên, liều mạng lắc đầu lung tung nói, “Về sau sẽ không... Sẽ không bao giờ... nữa...”

Từ trước đến nay, chỉ cần Dịch Thiên lộ ra chút bất mãn y đã luôn liều mạng xin lỗi lấy lòng anh. Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên y phải nan kham khổ sở cầu xin anh, mà lý do là vì Mục Nhiên.

Dịch Thiên như không muốn dây dưa thêm, nhìn Lâm Hàm nhàn nhạt nói, “Được rồi, cậu về đi.”

Lâm Hàm hoảng hốt nhìn anh, Dịch Thiên điều chỉnh nét mặt, thanh âm cũng không lạnh như trước, “Mấy ngày nữa tôi sẽ liên lạc với mọi người, cùng nhau đi ăn một bữa.”

Lúc này y mới thở ra một hơi, gạt đầu xoay người rời đi.

Trước khi đi, Lâm Hàm nhìn liếc qua Mục Nhiên vẫn ngồi trên ghế sofa, ánh mắt không hề mang theo ác ý nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng đến cực điểm.

Y cứ như vậy mặt không đổi sắc đi ra cửa, điềm nhiên bước lên xe.

Thời điểm cửa xe đóng lại, rốt cuộc vẫn không nhịn được một giọt nước nơi khóe mắt.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt Dịch Thiên nhìn cậu ta, nghĩ đến ôn nhu chưa từng có của anh, một cỗ ghen tị từ đáy lòng len lõi chui ra, bao bọc lấy trái tim đã có chút không chịu nổi của y, từng chút thắt chặt lại, khiến y đau đến không thở nổi.

Lâm Hàm đờ chặt lồng ngực, cả người đều run lên, khóe miệng lại cường ép phải xuất ra một nụ cười.

Thật sự là... quá khó khăn để tiếp nhận.

Cũng không biết qua bao lâu y mới hồi phục lại bình thường, vươn tay lau nước mắt trên mặt, khôi phục vẻ mặt hờ hững, thật giống như người vừa mới khóc kia chỉ là ảo giác mà thôi.

Xe từ từ ra khỏi tiểu khu, Lâm Hàm lấy điện thoại, lãnh mặt bấm một dãy số mình đã từng không muốn nhìn thấy nhất.

“Alo?” Bên kia truyền đến một giọng nam ôn hòa.

“Tên chết tiệt nhà anh, có bản lĩnh thì vĩnh viễn ở nước ngoài đi đừng trở về nữa.” Lâm Hàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bên kia khẽ cười, thanh âm có chút bất đắc dĩ, “Lâm đại thiếu gia, tính tình của cậu sao vẫn muốn đánh như vậy?”

Lâm Hào không nói tiếp, cười nhạt một tiếng, “Anh cứ trốn chạy cả đời đi.” Dừng lại một chút lại như băng quơ mà nói, “Bất quá cũng không hề gì, hiện tại cho dù anh trở về thì cũng đã muộn rồi.”

Bên kia không nói gì nữa, Lâm Hàm cười lạnh, thoải mái cúp điện thoại.

Xe y vừa lúc ra khỏi bóng cây rậm rạp, ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu rọi lên những hình ảnh loang lổ, thoáng chốc nghĩ đến thời niên thiếu khi xưa, người kia vĩnh viễn đứng phía trước y, ai cũng không thể đoạt đi.

Lâm Hàm nhắm mắt lại, áp chế cảm xúc một lần nữa muốn trào lên.

Cứ như vậy đi.

Cứ như vậy là được.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Khi Dịch Thiên tới khách sạn đã là tám giờ, một đám người thấy hắn đến liền ồn ào đứng lên. Hạ Húc Đông cầm chén rượu từ bàn mình đi qua, “Khỏi cần dài dòng, uống rượu uống rượu!”

Dịch Thiên tự giác phối hợp tự phạt mấy chén. Hắn hôm nay vốn là muốn mời mấy bạn Hạ Húc Đông đi ăn cơm, kết quả lại bị một dự án của công ty xảy ra trục trặc mà giữ chân, phải họp gấp đến tận bây giờ.

Mấy vị đại lão gia cũng không đợi hắn, đã sớm ăn uống rượu chè no đủ, hiện tại thấy chủ tịch đến còn nháo muốn đến quán bar chiến tiếp. Dịch Thiên thấy thời gian còn sớm cũng không từ chối bọn họ, gật đầu đồng ý.

Trên đường đi hắn gọi điện thoại về nhà, nói với La Vũ tối nay mình không có khả năng về xem, nhắc hắn để ý Mục Nhiên.

Bọn họ đến quán bar, không vào phòng riêng như mọi khi mà ngồi ngay trong góc phòng ở đại sảnh. Nơi này là quản lý bar cố ý lưu lại cho bọn hắn, tương đối yên tĩnh, tầm nhìn cũng rất tốt, có thể nhìn thấy toàn bộ không gian quán.

Một đám nam nhân bề ngoài xuất chúng tập trung với nhau có vẻ phi thường chói mắt, vừa tiến vào liền rất nhanh hấp dẫn tầm mắt

của nhiều người. Hạ Húc Đông đặc ý hả hê, lắc đầu chặc chặc hai tiếng, “Xem ánh mắt si mê của mấy người nọ kia... Đáng tiếc thiếu gia đây là hoa đã có chủ há há há...”

Lục Xa một bên ngồi xuống một bên quét ánh mắt một lượt tìm người hợp khẩu vừa, nghe Hạ Húc Đông nói xong liền không nhận được thu hồi tầm mắt nguýt gã một cái, cười lạnh nói, “Tôi phát hiện cậu lên chức thê nô mà còn có vẻ tự hào ha?”

Hạ Húc Đông khinh thường nhìn người nọ, “Cậu thì biết cái gì.”

Lục Xa nhìn gã như nhìn yêu quái, “Tôi đương nhiên không biết rồi.” Nói xong ngẫm thấy mình không có cách nào giao tiếp với người này, quay đầu nói với mấy người khác, “Gần đây nghe nói có mở mấy dịch vụ điều trị mới không tòi,” dừng một chút rồi đáng khinh cười hắc hắc, “Nghe đầu còn có phục vụ đặc biệt gì mà ‘Linh tính yoga’ và ‘Chiều sâu thôi miên’, hôm nào chúng ta qua thử đi?”

Lập tức có mấy người hứng thú bưng bưng trí hỏi, Hạ Húc Đông dĩnh đạc gác một chân lên ghế sofa chửi thề một câu, “Chờ tôi đi thử xong về biến thành ‘Gãy chân yoga’ cùng ‘Tử vong thôi miên’.”

Lục Xa đá gã một cái, cười mắng, “Cút! Mẹ nó ai bảo có rử cậu?”

Ngược lại Dịch Thiên nghe thấy điều trị thì có điểm hứng thú, thân thể Mục Nhiên hiện tại không tốt, những dịch vụ này nghe cũng không tồi, liền tranh thủ hỏi Lục Xa tên cùng địa điểm của mấy nơi kia.

Lâm Hàm cả buổi thủy chung trầm mặc ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, cũng không nói gì tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Trời dần về tối muộn, người trong quán rượu bắt đầu đông dần lên.

Dịch Thiên từ chối vài lời mời rượu tới, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm liền đứng dậy chào những người khác, “Các cậu chậm rãi chơi đi, hóa đơn cứ tính cho tôi.”

Lục Xa vừa tìm tới được một nữ sinh thuận mắt rót rượu, một phen đẩy cô gái ra hú lên quái dị nói, “Còn chưa đến mười giờ con mẹ nó cậu muốn đi đâu?” Vài người bên cạnh có người bồi rượu cũng ồn ào đứng lên.

Dịch Thiên còn chưa nói, Hạ Húc Đông đã ẩn ý vớt ra một cậu, “Thả cậu ta đi thôi, đồng ý đi theo chúng ta ăn một bữa đã là cấp đủ mặt mũi cho chúng ta rồi, Dịch đại thiếu gia trong nhà còn có người chờ a...”

Những lời này vừa nói ra lập tức xung quanh như nổ tung, một đám người bát nháo tranh nhau hỏi “Ai nha ai nha”, “Tiểu tình nhân nào mê hoặc được Dịch thiếu gia đến thần hồn điên đảo”, “Thời gian này cậu bốc hơi có phải mỗi ngày đều ở nhà chơi mấy trò cấm trẻ em không...” Một đám người bát quái bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói Dịch Thiên đưa người về nhà.

Hạ Húc Đông cũng chỉ là thuận miệng nói cho vui, thực không nghĩ tới Dịch Thiên không những không phủ nhận mà còn mở miệng đáp, “Mục Nhiên.”

Một đám người lập tức an tĩnh, Lâm Hàm thoáng cứng ngắc mắt tịt nhiên.

Dịch Thiên không thèm để bộ dáng bị sét đánh của đám bạn ở trong mắt, bỏ lại một câu “Đi trước” rồi cứ thế li khai.

Lục Xa là người hồi phục tinh thần đầu tiên, nhìn bóng lưng Dịch Thiên cười khan vài tiếng, “Đệt! Không muốn nói cũng không cần phun mấy câu đùa tởm như vậy chứ!”

Những người khác cũng sôi nổi cười mắng vài câu rồi coi lời Dịch Thiên nói thành trò đùa ném ra sau đầu. Bọn họ có người nào là không biết Mục Nhiên, đương nhiên cũng chẳng có ai tin tưởng người đang chờ Dịch Thiên ở nhà kia chính là Mục Nhiên mà bọn họ biết.

Duy chỉ có hai người biết chân tướng, Hạ Húc Đông không nói lời nào, dù sao đây cũng là việc riêng của Dịch Thiên cộng thêm gần đây thái độ của hắn với Mục Nhiên mạc danh kì diệu thay đổi khiến y cũng không rõ lắm. Còn lại là Lâm Hàm căn bản từ đầu đến cuối không nói một câu nào, chỉ chăm chăm uống rượu.

Dịch Thiên về đến nhà Mục Nhiên đã đúng giờ đi ngủ, La Vũ ngồi ở một bên không dám chớp mắt chăm chăm theo dõi cậu, bộ dáng nghiêm chỉnh đến buồn cười. Cũng không thể trách, trước khi tới đây Liêu Phi đã cẩn thận dặn dò đi dặn dò lại địa vị của Mục Nhiên, có cho tiền La Vũ cũng không dám lơ là.

Dịch Thiên đi qua nhìn Mục Nhiên một chút, La Vũ tự giác báo cáo với hắn cơm tối cậu ăn gì, giờ nào thì làm gì, giờ nào thì đi ngủ. Dịch Thiên nghe xong cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới gật đầu, để La Vũ rời khỏi.

Nửa đêm, Dịch Thiên là bị đau dạ dày mà tỉnh.

Hôm nay hắn chưa ăn cơm tối lại uống rượu, khi trở về dạ dày đã có chút khó chịu. Trong khoảng thời gian này ở cùng Mục Nhiên hắn sinh hoạt rất quy luật, bệnh bao tử chưa từng tái phát cho nên hắn cũng không quá để ý, thuốc cũng lười lấy uống.

Mới đầu hắn nằm yên trên giường, tay đè nặng lên bụng kháng cự lại cơn đau, kết quả dạ dày ngày càng quặn thắt, nửa giờ trôi qua, mồ hôi lạnh ướt đầm của người.

Dịch Thiên rút tay khoát trên lưng Mục Nhiên ra, khuỷu tay chống lên giường đè dạ dày lại, tay còn lại mở đèn đầu giường muốn đi lấy thuốc, nhưng tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn hắn tưởng, cơn đau như xé rách từ bên trong khiến hắn còn không thể nâng nổi mình dậy.

Hắn đau đến môi trắng bệch, không phát hiện ra Mục Nhiên nằm bên cạnh đã sớm tỉnh, mở to mắt nhìn hắn. Tròng mắt cậu vẫn như cũ mờ mịt trống rỗng, thế nhưng lại chậm rãi lưu chuyển, mang theo tia lung lay không còn như trước.

Đúng rồi, tình cảnh này quen thuộc như vậy.

Quen thuộc đến mức tựa như máu thịt chảy trong huyết quản.

Trước kia Dịch Thiên không biết thương tiếc dạ dày của mình, bệnh tái phát liền lãnh mặt chịu đựng. Những lúc ấy Mục Nhiên đều gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, hấp tấp lấy nước ấm rồi thuốc đau dạ dày cho hắn, thậm chí còn hỏi bác sĩ cách ấn vài huyệt vị giúp giảm bớt đau đớn, lại học cách làm những món ăn tốt cho dạ dày rồi dùng trăm phương ngàn kế để dụ hắn ăn.

Cậu làm những việc đó, tất cả đều xuất phát từ thật tâm, chính là trong mắt anh, đều chỉ là làm bộ làm tịch để lấy lòng mà thôi.

Mục Nhiên nhìn Dịch Thiên, bức tường ngăn cách cậu với thế giới bên ngoài chợt xuất hiện những vết nứt lan rộng, cảm giác cùng ý thức chậm rãi thẩm thấu đi vào, biểu tình trên mặt cậu dần thay đổi, tại thời điểm Dịch Thiên không chú ý tới liền tự mình xuống giường.

Kì thật cậu vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, không nhớ tới cũng không biết mình làm gì, chỉ theo bản năng đi tới phía trước, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Dịch Thiên đau dạ dày, phải đi lấy thuốc cho anh.

Mục Nhiên cứ như vậy ngờ ngác đi đến cạnh cửa, phía sau lại truyền đến một tiếng nặng nề la lên, “Mục Nhiên!” Cả người cậu bị kiềm hãm, đông cứng nửa khắc mới xoay người, Dịch Thiên đang đứng ở bên giường, một tay chống lên tủ đầu giường, một tay ấn dạ dày, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn cậu.

Bức tường bên ngoài hoàn toàn sụp xuống, từng đoạn trí nhớ ngắt quãng một lần nữa ập vào tâm trí, tổn thương hỗn độn trong bóng đêm bị cường ngoạn lôi lên, xé rách những vết thương còn chưa kết vảy, tất cả mang ra bại lộ tất cả dưới ánh đèn.

Mục Nhiên ngẩng đầu nhìn bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng ở cái nhíu chặt mi của Dịch Thiên, trong đầu óc hỗn loạn chỉ có một ý niệm: Mình lại làm cái gì?

Dịch Thiên phát hiện thần sắc của cậu ngày càng không đúng, lo lắng cậu sẽ tự làm thương mình, chịu đựng cơn đau đi tới muốn giữ lấy cậu.

Mục Nhiên nhìn Dịch Thiên đưa tay qua, gương mặt nổi giận cùng ánh mắt chán ghét không kiên nhẫn của anh chợt hiện lên, cùng với đó là từng câu châm chọc và tức giận mắng: Cậu lại muốn làm cái gì? Cậu có mục đích gì? Cậu có phải muốn đòi tiền hay không?

Có chút kích động mà giơ tay lên ngăn trở chính mình, Mục Nhiên sợ hãi lưu về phía sau, thời gian dài cầm thanh khiến cậu cơ hồ không thể nói rõ.

“... Em không phải... Em không có...”

Tay Dịch Thiên dừng khựng lại giữa không trung, không thể tin nổi trừng lớn mắt.

Mục Nhiên thối lui đến góc tường ngồi xồm xuống, tay còn lại lung tung huơ huơ, một lần lại một lần khàn khàn nói, “Em không phải.”

Dịch Thiên cắn chặt răng, trong miệng thậm chí phảng phất nếm được mùi máu tươi. Hắn muốn chạy tới ôm cậu vào ngực, nói cho cậu biết hắn không phải muốn đánh cậu, từ nay về sau hắn sẽ không bao giờ tổn thương cậu nữa.

Nhưng chính là nhìn Mục Nhiên sợ hãi đến phát run ngồi co ro trong góc tường, một bước hắn cũng không dám đi tới.

Dịch Thiên xoay người lấy điện thoại gọi cho Từ Nhiễm, rồi từ tủ đầu giường lấy thuốc đau dạ dày nuốt vào, sau đấy hắn đứng yên ở nơi đó, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm vào Mục Nhiên.

Bọn họ cứ như vậy trong cùng một không gian trầm mặc mà giằng co, một bên hèn mọn liên tục van xin, một bên lãnh mặt cao

cao tại thượng mà nhìn xuống.

Nếu không phải người đang cao cao tại thượng kia tay nắm chặt đến chảy cả máu, cơ hồ mọi thứ đều khiến cho người ta sinh ra ảo giác, cho rằng thời gian đã quay về ba năm trước đây.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Khi Từ Nhiễm tới Mục Nhiên đã muốn bình tâm lại, chỉ là vẫn ngồi xồm ở góc tường không cử động, có chút lảng lảng nhìn sàn nhà. Tư duy của cậu đã đình trệ trong thời gian dài, hiện tại đột nhiên tỉnh lại, trí nhớ đã không còn rõ lắm những chuyện trước kia. Từ Nhiễm cũng không cố truy hỏi, cô đuổi Dịch Thiên ra khỏi phòng, một mình cùng Mục Nhiên từ từ nói lại mọi chuyện.

“Mục Nhiên?” Từ Nhiễm đi qua nhẹ nhàng hô một tiếng, cậu ngẩng đầu nhìn cô, Từ Nhiễm cười cười, “Cậu còn nhớ rõ tôi không?”

Mục Nhiên thật chậm mà gật đầu, thanh âm có chút khàn khàn, “Nhớ rõ.” Sau khi trả hết nợ tình lại trong bệnh viện người đầu tiên cậu nói chuyện cùng là Từ Nhiễm, cô thân thiện lại cực kì kiên nhẫn, là người duy nhất nguyện ý nghiêm túc nghe cậu nói chuyện, cho nên Mục Nhiên rất có ấn tượng với cô.

Từ Nhiễm đi đến bên cạnh cậu ngồi xồm xuống, không còn cẩn thận nữa mà sang sảng cười, “Chúng ta qua bên kia ngồi tâm sự được không?” Mục Nhiên bị cảm xúc của cô cuốn hút, thoáng thả

lông đôi chút, gật đầu theo Từ Nhiễm đứng dậy đi đến bên cửa sổ trong phòng ngồi.

Ngoài phòng khách Dịch Thiên ngồi trên ghế sofa, tay ấn ấn dạ dày, nhắm mắt không nói lời nào, sắc mặt lạnh đến mức có thể đông chết người. Hạ Húc Đông ngồi một bên hút thuốc nhíu mày nhìn hấn, lẽ ra Mục Nhiên tỉnh lại Dịch Thiên hấn là nên cao hứng mới đúng, như thế nào sắc mặt hấn lại khó coi như vậy? Chẳng lẽ cậu ta vừa tỉnh lại đã làm chuyện gì chọc giận hấn? Do dự một lúc lâu Hạ Húc Đông cũng không dám mở miệng hỏi.

Cứ như vậy đợi không biết bao lâu, mãi cho tới khi sắc trời dần sáng lên, Từ Nhiễm mới mở cửa đi xuống lầu. Cô một mình đi ra, Dịch Thiên nhíu mày nhìn theo, Từ Nhiễm biết hấn muốn hỏi gì, đơn giản nói, “Mục Nhiên không có việc gì.”

Dịch Thiên gật gật đầu, đứng dậy nghĩ muốn lên lầu, Từ Nhiễm vươn tay giữ hấn lại, “Tôi nghĩ cần phải thương lượng với anh chuyện này.” Dịch Thiên đứng lại nhìn cô, Từ Nhiễm nhẹ giọng thử đề nghị, “Để tôi đem cậu ấy ra ngoài trị liệu đi.”

“Không có khả năng.” Dịch Thiên không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

Từ Nhiễm nhẹ hít vào một hơi, “Cậu ấy không thích hợp ở nơi này của anh, tôi đã hỏi qua, cậu ấy cũng đã đáp ứng rồi.”

Dịch Thiên nắm chặt nắm tay không nói gì.

“Tư duy của cậu ấy còn chưa rõ ràng, trong khoảng thời gian này nhiều chuyện phát sinh chỉ có ấn tượng mơ hồ, cậu ấy không phân biệt được cái nào là thật cái nào là ảo giác.” Cô cùng Mục Nhiên nói

chuyện lâu như vậy, chính là muốn giải thích bệnh tình cho cậu hiểu, hơn nữa còn giúp sắp xếp lại những kí ức lộn xộn mà cậu nhớ được.

Mục Nhiên cũng không trốn tránh, nghiêm túc nghe cô nói, nhắc tới người mẹ câm cũng không có phản ứng kịch liệt, thoát nhìn tốt hơn rất nhiều. Chính là căn nguyên trầm cảm sao lại có thể dễ dàng khỏi như vậy được, Từ Nhiễm biết cậu chỉ đang cố gắng chống đỡ mà thôi.

Dịch Thiên gỡ tay Từ Nhiễm ra, không rên một tiếng đi lên lầu.

Từ Nhiễm nhìn bóng lưng của hắn không nói gì, Hạ Húc Đông đi qua đang muốn nói gì đó, đột nhiên cô quay đầu hỏi, “Anh ta với Mục Nhiên chấp nhất như vậy, liệu có phải là do thích hay không?”

Hạ Húc Đông cau mày do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu bình tĩnh đáp, “Anh cũng không biết.”

Từ Nhiễm bắt đắ dĩ châm chọc cười, nhìn xem, nếu hiện tại ngay cả anh em tốt nhất của Dịch Thiên cũng không khẳng định được đáp án, thì làm sao cô có thể tin tưởng yên tâm để Mục Nhiên sống ở nơi này?

Dịch Thiên đẩy cửa phòng, Mục Nhiên đang ngồi bên cửa sổ cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Cậu nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn hắn, có chút khẩn trương đứng lên nhỏ giọng gọi.

“Dịch Thiên...”

Dịch Thiên không trả lời, bình tĩnh đi vào phòng, chính là càng tới gần hắn mới phát hiện thân thể cậu đang có xu hướng run lên. Hắn

dừng lại, ánh mắt gắt gao khóa chặt Mục Nhiên, mở miệng hỏi, “Cậu phải đi?”

Mục Nhiên cố gắng cười một cái, cả người thoát nhìn có phần thấp thỏm, nói chuyện cũng thật chậm, “Chị Từ Nhiễm nói tôi hiện tại tinh thần, không tốt lắm. Chị ấy nguyện ý, giúp tôi chữa bệnh.” Phản ứng của cậu vẫn chưa được nhanh nhạy, đầu óc trì độn khó tìm được từ ngữ cũng như sắp xếp câu chữ nói ra.

Dịch Thiên không trả lời, vẫn thẳng tắp theo dõi cậu. Mục Nhiên không dám cười nữa, chần chừ nửa ngày mới từ tốn nói, “Tôi ở nơi này, đã, làm phiền anh.”

A, phiền toái.

Cậu nguyện ý đi theo một nữ nhân mới gặp không đến vài giờ, lai lịch có lẽ chưa kịp biết cũng không nguyện ý “phiền toái” hẳn.

Dịch Thiên cười lạnh một tiếng, thanh âm thê nhưng mang theo chút ngoan độc nói, “Nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện đó.”

Mục Nhiên đông cứng tại chỗ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hẳn, một lúc lâu mới ập a ập ứng giải thích, “Dịch Thiên... cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi nghe chị Từ Nhiễm nói, trong thời gian này, anh vẫn luôn chiếu cố tôi.” Nói tới đây cậu có chút gian nan nuốt nước bọt, “Tôi không phải cố ý, muốn phiền toái anh lâu như vậy... Thực xin lỗi.” Lời nói hỗn loạn có chút không rõ, đến cuối cùng, kết cục lại đổi lấy một câu “Xin lỗi” thực nhỏ.

Dịch Thiên nhìn cậu.

Một ngày trước thôi, chính mình còn uy cậu ăn cơm, tắm rửa cho cậu, ôm người vào trong ngực hôn môi, thân mật đến như vậy.

Mà hiện tại, tất cả những điều đó thế nhưng lại biến thành “Nghe nói”?

Một Mục Nhiên ngoan ngoãn để hấn dắt đi, một Mục Nhiên không để ý tới người khác chỉ phản ứng với thanh âm của hấn lúc này tựa như biến thành một người khác với bộ dáng cẩn thận dè dặt.

Hấn muốn nói cái gì đây?

Nói “Đừng sợ tôi sẽ không đánh chửi vũ nhục em nữa”? Hay nói “Đừng lo lắng tôi nguyện ý ở cùng một chỗ với em”?

Nhưng hấn là Dịch Thiên, làm sao có thể mở miệng nói những lời yếu đuối như vậy? Hấn vẫn như cũ lạnh mặt, thanh âm không mang theo bất kì khả năng thương lượng nào, “Cậu tốt nhất cứ ở yên nơi này, đừng nghĩ đến việc rời khỏi.”

Mục Nhiên ngơ ngác nhìn hấn, ánh mắt hiện lên chút ảm đạm.

Cậu lại làm sai chỗ nào?

Cậu vốn tưởng...

Từ Nhiễm nói với cậu, Dịch Thiên cứu cậu trở về, mang về nhà chiếu cố, còn tìm dì Lý đến đây. Cậu không có cảm thấy mừng thầm mà chỉ xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được. Dịch Thiên lại cứu cậu lần nữa, đây đã là lần thứ ba.

Cậu làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, vậy mà anh lại cứu cậu đến ba lần.

Từ Nhiễm nói cậu không cần kì vọng ảo tưởng, đừng một lần nữa làm ra chuyện gì sai trái, Dịch Thiên có lẽ vì trong lòng có áy

náy nên mới làm những chuyện này. Cậu gật đầu, giải thích với cô cậu đã không còn muốn dây dưa với anh nữa.

Hiện tại cậu làm sao còn dám vọng tưởng trèo cao? Chỉ là lo lắng Dịch Thiên đã sớm phiền chán mình, lại e ngại anh giữ mặt mũi không trực tiếp đề cập vấn đề đuổi người nên mới chủ động đề xuất rời đi. Dịch Thiên đã làm quá nhiều chuyện cho cậu, cậu thực không muốn gây thêm phiền toái cho anh nữa.

Chính là cậu không thể đoán được, vì cái gì anh lại không đáp ứng.

Nghĩ tới đây đột nhiên Mục Nhiên mới kịp nhớ ra Từ Nhiễm là vợ của Hạ Húc Đông, có lẽ Dịch Thiên không thích cậu đến gây phiền toái cho Hạ Húc Đông chăng?

Cũng là Từ Nhiễm quá tốt, cô ấy so với cậu lớn tuổi hơn nên cậu mới gọi cô ấy là chị, đồng thời sinh ra tâm lý ỷ lại cùng tín nhiệm cô. Mục Nhiên lắc lắc đầu, trách cứ mình tại sao lại luôn tự cho là đúng như vậy.

Nghĩ thông suốt chuyện này, cậu ngẩng đầu giải thích với Dịch Thiên, “Tôi sẽ không, đi quấy rầy chị Từ Nhiễm. Tôi ở bên ngoài, tìm chỗ ở.”

Mục Nhiên nghĩ lúc này chắc hẳn Dịch Thiên sẽ gật đầu đáp ứng, ai biết được anh càng lạnh như băng liếc cậu một cái, xoay người đi thẳng ra ngoài, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Mục Nhiên có chút ngây ngời, chân tay luống cuống đứng yên tại chỗ, không biết rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Từ Nhiễm thấy Dịch Thiên đi xuống liền định nói gì đó, có điều Hạ Húc Đông lần này không đóng vai chân chó đứng bên nữa, y thậm chí có chút cường ngạnh mà lôi cô ra ngoài. Từ Nhiễm nhìn biểu tình nghiêm túc của y, không giãy giụa mà cùng y đi ra.

Chờ ra đến ngoài cửa, Hạ Húc Đông cúi đầu giải thích, “Bà xã em nghe anh nói đã. Tuy anh không biết Dịch Thiên có thích Mục Nhiên hay không, hay tại sao lại muốn chiếu cố người nọ. Nhưng anh có thể nói cho em biết, anh quen cậu ta nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta quan tâm một người đến thế.”

Từ Nhiễm há mồm muốn nói, Hạ Húc Đông đánh gãy lời cô, “Lâm Hàm so với bọn anh ít tuổi hơn, Dịch Thiên luôn coi cậu ấy như em trai mà có phần dung túng. Nhưng lần này cậu ta thật sự nói muốn ‘Chặt đứt giao tình’ với Lâm Hàm.” Hạ Húc Đông nhăn nhó mày, “Vì Mục Nhiên mà cậu ta có thể bình thản đoạn tình với một người là huynh đệ với mình hơn hai mươi năm, em nghĩ liệu sẽ là vì lí do gì?”

Từ Nhiễm bình tĩnh không nói lời nào. Hạ Húc Đông thở dài, “Nếu thực sự có chuyện gì không ổn lúc ấy em đem Mục Nhiên đi cũng chưa muộn. Nhưng hiện tại nếu em còn tiếp tục khuyên nhủ, anh có thể cam đoan, về sau em tuyệt đối không có khả năng... gặp lại cậu ấy nữa đâu.”

Đúng vậy, bác sĩ tâm lý tâm thần học đâu phải chỉ có mình Từ Nhiễm, trên đời này còn rất nhiều người khác, tùy tiện đối một ai mà chẳng được. Dịch Thiên lúc trước tìm Từ Nhiễm vì một là tín nhiệm Hạ Húc Đông, hai là không muốn thêm nhiều phiền toái. Nếu hẳn tìm người ở bên ngoài sẽ khó đảm bảo tin tức giấu được người trong nhà. Gia tộc Dịch gia lớn như vậy, không có khả năng không có phân tranh. Nếu mọi chuyện bị lộ ra, liệu sẽ có bao nhiêu kẻ ở sau lưng chờ thời cơ muốn kéo hẳn xuống bùn.

Từ Nhiễm trầm mặc một lúc lâu, rốt cục đành gật đầu.

Hạ Húc Đông lúc này mới trầm tĩnh lại, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Hừ rõ ràng là em quan tâm thằng nhóc đó hơn anh...” Nếu không phải gã biết lòng Từ Nhiễm với Mục Nhiên một chút cũng không có ý khác, cộng thêm áy náy trước đây đã làm nhiều chuyện với cậu, thì gã mới không thèm cho bà xã thường xuyên đến đây chữa bệnh như vậy.

Từ Nhiễm vút qua một ánh mắt sắc như dao, “Tôi chính là thấy cậu ấy thuận mắt, càng nhìn càng thuận mắt, anh có ý kiến?” Hạ Húc Đông khóc không ra nước mắt ôm lấy hông bà ấy làm nũng, Từ Nhiễm một cước đá văng y, mở cửa ngòi lên xe. Hạ Húc Đông xoay người xem thường nhìn Dịch Thiên vẫn đứng trong phòng khách, sau đó cũng nhanh chóng lên xe rời đi.

Dịch Thiên đè lại dạ dày, cau mày đứng ở phòng khách. Dạ dày hắn vẫn luôn đau, uống thuốc cũng chỉ giảm bớt một ít. Lúc trước vì chuyện của Mục Nhiên nên hắn cố xem nhẹ, hiện tại yên tĩnh liền sâu sắc cảm nhận được cơn đau giằng xé.

Dịch Thiên đọi trong chốc lát, trên đầu vẫn không có động tĩnh gì khiến hắn có phần tức giận.

Chính là đột nhiên, sắc mặt hắn nháy mắt trắng nhợt, vội vã dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên lầu.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng ngủ bị Dịch Thiên đập ra, Mục Nhiên kinh hách, hoảng hốt đứng lên sợ hãi nhìn hắn.

Dịch Thiên thờ đốc, tim đập thình thịch không thể khống chế, trong một thoáng chốc đó, hắn đã tưởng cậu lại làm chuyện gì ngu xuẩn.

Dịch Thiên bước nhanh qua giữ chặt tay Mục Nhiên, kéo cậu ra ngoài. Mục Nhiên bất an tránh đi, vừa mở miệng muốn nói Dịch Thiên liền mãnh liệt quay đầu trừng mắt, “Cậu tốt nhất là câm miệng cho tôi!” Mục Nhiên im bật, không dám lộn xộn theo anh đi xuống lầu.

Dịch Thiên mang Mục Nhiên vào phòng khách, bắt cậu ngồi im không được nhúc nhích trên ghế sofa, còn mình thì đi vào phòng bếp. Hiện tại vẫn còn sớm, dì giúp việc chưa tới nên hắn nghĩ tự mình nấu món nào đó.

Mục Nhiên có chút thấp thỏm nhìn theo hướng Dịch Thiên rời đi, một lúc lâu sau cũng không nghe thấy anh lên tiếng liền đứng dậy đi tới phòng bếp. Lúc này anh đang chỉnh lửa nấu cháo, thân thể hơi

cứng lại vì tập trung, chân mày nhăn tít, một bàn tay vẫn gắt gao đè lại dạ dày.

Dịch Thiên nghe động tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy Mục Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, cắn răng lạnh lùng nói, “Ai cho cậu vào đây? Ra ngoài ngoài!”

Mục Nhiên xấu hổ đứng tại chỗ, nhẹ giọng giải thích, “Cứ để tôi làm thì hơn...”

Dịch Thiên không để ý tới cậu, lãnh liệt nói “Đi ra ngoài!” rồi quay lại tắt bếp, đang muốn đi lấy bát, đột nhiên một trận xây xẩm mặt mày, trước mắt đều biến thành màu đen. Dịch Thiên chống lên tủ bát khom lưng xuống, há miệng muốn nôn.

Hôm qua hẳn cơ bản chưa ăn gì, nhổ ra đều là rượu loãng, thế nhưng còn mang lẫn theo tia máu đỏ hồng.

Mục Nhiên cứng người nhìn anh, trong đầu chợt xuất hiện đoạn kí ức người mẹ cảm đau đến mức hộc máu lẫn xuống giường, sau đó bà ấy bị đưa vào bệnh viện, rồi sau đó nữa là tai nạn xe cộ xảy ra, cuối cùng còn lại chỉ là bia mộ đá lạnh lẽo. Cậu run rẩy lui về phía sau, quay cuồng quanh những ý nghĩ ảm đạm: Vì cái gì mình lại còn sống? Mình phải sống vì cái gì? Đã không còn ai để yêu thương...

Cảm xúc tiêu cực dần xâm chiếm mọi giác quan, tư duy trở nên hỗn loạn, nước mắt không thể khống chế lăn dài trên má.

Dịch Thiên biết dạ dày hẳn xuất huyết nhưng không vội gọi xe cứu thương. Thu gọn bộ dáng thống khổ của Mục Nhiên vào tầm mắt, hắn cắn răng chịu đựng cơn đau đi lên phía trước, vươn tay

ôm cậu vào ngực, cúi thấp đầu ghé vào tai cậu thấp giọng thì thào, “Ổn rồi, không có việc gì, không có việc gì...”

Đợi đến khi thân thể Mục Nhiên không còn run nữa, Dịch Thiên đã đau đến mất đi tri giác, sau lưng áo ướt đẫm mồ hôi.

“Dịch Thiên?” Mục Nhiên hồi phục tinh thần, đưa tay đỡ lấy Dịch Thiên đang dần gục xuống, kích động hô một tiếng.

Dịch Thiên biết cậu không sao, lúc này mới lấy di động ra gọi điện thoại.

Hôm nay là cuối tuần nên Tô Văn Dương dậy trễ hơn mọi khi. Lúc điện thoại gọi đến cậu vừa mới tập thể dục xong, còn chưa kịp tắm rửa đã vội vàng thay quần áo chạy tới bệnh viện.

Đến nơi, đẩy cửa phòng bệnh đi vào đã nhìn thấy Dịch Thiên mặt tái nhợt ngồi trên giường, cau mày nói gì đó với Mục Nhiên đứng bên cạnh, nhìn thấy y vào liền ngừng lại.

Tô Văn Dương đi qua nhìn kĩ hẳn rồi mới hỏi, “Có sao không?”

Dịch Thiên lắc đầu, “Không có việc gì, viêm dạ dày cấp tính dẫn đến chảy máu dạ dày.”

Tô Văn Dương nghe xong nhíu mày, y biết hẳn vẫn luôn có bệnh bao tử nhưng nghiêm trọng đến mức xuất huyết thì là lần đầu tiên. Dịch Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp chỉ đạo: “Cậu đưa cậu ấy về nhà tìm người tới chiếu cố, có khả năng vài ngày tới tôi sẽ phải nằm viện.”

“Tôi...” Mục Nhiên ở bên cạnh vừa định mở miệng, Dịch Thiên đã quay đầu lạnh lùng cắt lời, “Câm miệng.” Mục Nhiên ngậy cả người,

không nói nữa.

“Mẹ tôi đang trên đường tới đây. Cậu dặn dò xuống dưới cẩn thận, chuyện của Mục Nhiên một chữ cũng không được nói ra.” Lần này hán chảy máu dạ dày phải nằm viện đảm bảo tin tức không thể giấu được, mọi người trong nhà nhanh chóng đã biết. Dựa theo tính tình của mẹ hán, nhất định sẽ giữ người hỏi nguyên do cận kề đến khi vừa lòng mới thôi.

Tô Văn Dương nhìn thoáng qua Mục Nhiên, gật đầu, “Tôi đã biết.”

Mục Nhiên cũng không nói gì nữa, đứng dậy đi theo Tô Văn Dương ra khỏi bệnh viện, chờ tới khi lên xe cậu mới nói với đối phương, “Tôi vẫn còn một thứ ở trong nhà Dịch Thiên, lấy được nó xong tôi sẽ đi.” Bố bao của người mẹ cam ở nhà anh nhất định cậu phải mang đi.

Tô Văn Dương chuyên tâm lái xe, không trả lời. Mục Nhiên do dự một lúc lâu mới mở miệng nói, “Tôi có thể tự chăm sóc chính mình.” Chỉ cần nghĩ đến sắc mặt trắng bệch cùng một thân mồ hôi lạnh của Dịch Thiên buổi sáng, hơn nữa còn hình ảnh anh chịu đựng cơn đau ấn dạ dày đến an ủi mình, trái tim cậu liền căng thẳng đến phát đau. Cậu biết tinh thần mình hiện tại không tốt, những lúc cảm xúc dâng trào căn bản không thể khống chế được mình. Cậu đã hại anh một lần, tuyệt không thể hại anh lần nữa.

Tô Văn Dương nhìn thẳng phía trước, tay giữ chặt vô-lăng, mặt không đổi sắc đáp, “Mục tiên sinh đừng làm tôi khó xử.”

Mục Nhiên còn muốn nói chuyện, Tô Văn Dương đã ngắt lời, “Dịch thiếu còn đang ở trong bệnh viện, Mục tiên sinh nếu không

muốn nghĩ gây thêm phiền toái của ngài ấy thì xin đừng nói những lời như thế.”

Mục Nhiên ngậy cả người, sau đó chậm rãi cúi đầu, không nói gì nữa.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 37

—

Dịch Thiên ở trong bệnh viện ngậy người ba ngày, đến khi xuất viện lại bị mẹ hấn túm người đem về nhà.

Buổi tối ăn cơm, uống hết cả một nồi canh bổ dưỡng bà tự tay nấu. Ăn xong hấn đang chuẩn bị mở miệng cáo từ, bà đã đi trước hấn một bước, “Cấm đi đâu hết, ở đây vài ngày ngoan ngoãn nuôi cái dạ dày con cho tốt vào!”

Dịch Thiên đang muốn từ chối thì ba hấn cũng lên tiếng, “Công việc trước tiên để đấy đã, thật sự có việc gấp cũng có thể làm ở nhà.”

Đến cả ba cũng nói như vậy, hấn đương nhiên cự tuyệt không được.

Dịch Thiên có chút phiền toái ra ngoài ban công, gọi điện thoại cho Tô Văn Dương thông báo mình sẽ về chậm hơn vài ngày, sau đó lại hỏi thêm về tình huống của Mục Nhiên, Tô Văn Dương ở đầu dây bên kia đáp, “Mục tiên sinh rất tốt, mấy ngày nay Từ Nhiễm tiểu thư đều đến thăm cậu ấy, thuốc cũng uống đầy đủ.”

Dịch Thiên ứng thanh, không nói gì nữa, nhưng cũng không cúp điện thoại.

Tô Văn Dương không nghe thấy hấn nói gì, nghi hoặc hỏi lại, “Dịch thiếu?”

“Cậu ấy...” Dịch Thiên do dự một lúc lâu mở miệng, chính là còn nói chưa hết đã nhíu mày, “Cứ như vậy đi” rồi trực tiếp cúp máy.

Đã ngàn ấy ngày trôi qua, cho tới bây giờ Mục Nhiên vẫn chưa từng hỏi về hấn một câu.

Số của hấn cậu khẳng định là biết, trong nhà cũng có điện thoại, nhưng một lần cậu cũng không hề gọi qua. Ngay cả đám hồ bằng cầu hữu của hấn cũng đã gọi điện đến vui sướng khi người gặp họa, vậy mà người đã từng chỉ vì hấn bị một chút tiểu thương liền lo lắng, nay ngay cả một câu hỏi thăm khách sáo cũng không có.

Dịch Thiên ấn dãy số trong nhà, bên kia chậm chạp không có ai nhắc máy. Qua một lúc lâu, hấn dập máy, tắt nguồn.

Giữa trưa ngày hôm sau, Liêu Phi gọi điện tới, nói Từ Nhiễm muốn dẫn Mục Nhiên đi ra ngoài, hỏi hấn có đồng ý hay không, Dịch Thiên không chút do dự cự tuyệt.

Không đến mấy phút đồng hồ sau điện thoại của hấn lại vang lên, lần này là Từ Nhiễm.

Dịch Thiên ấn nút nghe, bên kia bùm bùm tức giận nói, “Anh mỗi ngày đều nhốt cậu ấy ở trong nhà là muốn làm gì? Cậu ấy là phạm nhân sao? Anh dựa vào cái gì mà khống chế tự do của cậu ấy?”

“Hiện tại tình trạng của cậu ấy không thích hợp để ra ngoài.” Dịch Thiên nhàn nhạt giải thích một câu.

“Nếu vậy thì lại càng không thích hợp để bị giam ở nhà!!!! Anh có biết để một mình cậu ấy ngốc như vậy càng dễ dàng suy nghĩ lung tung không hả? Máy người của anh ngày nào cũng như trông phạm nhân, ngay cả người cùng nói chuyện cậu ấy cũng không có!”

Dịch Thiên nhíu mày, một lúc lâu rồi cuộc mới nhượng bộ, “Thôi được rồi, nhưng phải có người đi kèm.”

Từ Nhiễm biết đây là nhún nhường lớn nhất của Dịch Thiên, cũng không tái dây dưa với hắn nữa, cúp điện thoại.

Từ Nhiễm mang theo Mục Nhiên lên xe, Liêu Phi đi theo phía sau. Từ Nhiễm nhìn kính chiếu hậu, khó chịu nói, “Thật sự là phiền chết!”

Mục Nhiên nhìn cô, có chút thấp thỏm hỏi, “Chị Từ Nhiễm, nếu phiền toái như vậy...?”

Từ Nhiễm nguýt cậu một cái, “Cậu mà còn câu nệ với tôi như vậy cẩn thận tôi giận đấy!” Dịch Thiên không ở nhà mấy ngày nay, ngày nào cô cũng đến chủ yếu là giúp Mục Nhiên ổn định cảm xúc, tránh bệnh tình cậu lặp lại. Hiện tại Mục Nhiên đã tư duy và nói chuyện rõ ràng hơn rất nhiều, chỉ có điều lại có thêm cái tật xấu với ai cũng khúm núm co lại, sợ mình gây thêm phiền toái cho người khác. Từ Nhiễm biết là do cậu quá mức tự ti nên mới hình thành phản ứng như vậy, điểm này không thể nóng vội, cần phải thay đổi từ từ.

Mục Nhiên cười cười nhìn cô không nói lời nào, Từ Nhiễm bị cậu cười mãi cũng không đành lòng tức giận nữa, trừng mắt liếc cậu một cái, rồi mới cười theo hỏi, “Giờ đi chỗ nào đây? Hay trước đi ăn món nào ngon đã nhé?”

Mục Nhiên lắc đầu, nụ cười nơi khóe miệng hơi phai nhạt, “Chị Từ Nhiễm, em muốn đến thăm mẹ...”

Từ Nhiễm sửng sốt quay đầu nhìn cậu, Mục Nhiên lại hướng cô cười rộ lên, “Chị yên tâm, em có thể không chế được mình.”

Từ Nhiễm thu hồi tầm mắt nhìn thẳng phía trước, “Theo đạo lý mà nói tôi không thể đáp ứng cậu, bệnh của cậu vẫn chưa ổn định, không thể thêm nhiều kích thích nữa.”

“Nhưng là,” Từ Nhiễm chuyển tay lái đi phía vùng ngoài thành, “Miệng vết thương luôn luôn băng có cũng không phải là tốt. Mục Nhiên, đừng làm tôi thất vọng.”

Mục Nhiên cúi đầu, chậm rãi nắm chặt nắm tay, một lúc lâu mới gật gật đầu, nhẹ giọng nói, “Vâng.”

Xe đến cổng nghĩa trang thì phải dừng lại, Từ Nhiễm cùng Mục Nhiên xuống xe, mấy người Liêu Phi thấy vậy cũng theo xuống. Từ Nhiễm để Mục Nhiên đứng chờ mình, đi lại về phía Liêu Phi, lãnh thanh nói, “Tôi cam đoan cậu ấy sẽ không có việc gì, cũng nhất định sẽ dẫn cậu ấy đi ra. Mời các người tôn trọng cậu ấy, cũng là tôn trọng tới người đã khuất.”

Liêu Phi trầm mặc, rút cục vẫn gật đầu dừng bước. Từ Nhiễm lúc này mới quay trở lại, cùng Mục Nhiên đi vào nghĩa trang.

Cách phần mộ đại khái còn mấy mét, thân thể Mục Nhiên chợt phát run nhẹ, Từ Nhiễm an ủi cậu, “Mục Nhiên, nếu ngay cả bà cũng khiến cậu tự gây vết thương để trừng phạt mình, vậy thì ân tình cùng ấm áp kia của bà đã phải uổng phí rồi.” Mục Nhiên đỏ mắt không trả lời, Từ Nhiễm vỗ vỗ vai cậu, “Đi thôi.”

Từ Nhiễm dừng cước bộ, để một mình Mục Nhiên chậm rãi đi tới.

Khu mộ vẫn như cũ thực sạch sẽ, trong thoáng chốc tưởng chừng như thời gian quay ngược lại, về thời điểm lần đầu tiên cậu đến đây, bình tĩnh ngồi ở đây suốt một buổi chiều tĩnh lặng.

Kì thật từ lúc tỉnh dậy khỏi giấc mơ tốt đẹp kia, cậu đã có ý nghĩ không muốn tiếp tục sống nữa. Không nghĩ tới việc được cứu lên, cũng không biết phải đối mặt với thế giới hiện thực này như thế nào. Cũng là từ khi đó, cậu bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Vô luận mờ mắt hay nhắm mắt, vô luận thanh tỉnh hay hồ đồ, tựa hồ luôn có vô vàn những lời chỉ trích cùng thoá mạ, những ánh mắt thống hận trách cứ dõi theo cậu. Rõ ràng trong phòng chỉ có một mình mình, thế nhưng cậu lại nghe được tiếng khóc văng vẳng bủa quanh.

Cậu biết mình có vấn đề gì đó, người mà Dịch Thiên tìm tới cũng có ánh mắt vô cùng sợ hãi khác thường.

Cậu mỗi ngày đều nhắm mắt nằm trên giường, đếm từng giây từng giây mà vẫn ngủ không yên, có đôi khi chợt hoảng hốt không biết mình còn sống hay đã chết. Cậu không biết nên cầu cứu ai, bài học nhận được tự nhỏ đến lớn đã dạy cho cậu rằng, cầu cứu chỉ có thể đổi lại lãnh đạm cùng chán ghét. Cho nên cậu mới cường ngạnh gồng mình lên chịu đựng, sau thật sự không thể nhẫn nổi nữa, mới lựa chọn tự sát.

Dịch Thiên nói cậu giả đáng thương cậu cũng không giải thích. Dù sao lời cậu nói không có người nguyện ý nghe, cũng không có ai nguyện ý tin tưởng.

“Thực xin lỗi.” Mục Nhiên lặng người nhìn vào tấm ảnh trên bia mộ, qua một lúc lâu mới mở miệng nói câu nói đầu tiên.

Đôi mắt đã muốn đỏ, cậu cười cười, không để nước mắt rơi xuống, “Nếu mẹ còn sống, nếu mẹ có thể nói chuyện, nhất định sẽ nói cho con biết ‘Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi’ đúng không...?”

“... Cho dù biết kết cục này, nếu lựa chọn lại lần nữa, chắc chắn mẹ vẫn sẽ cõng con về nhà.” Mục Nhiên cười nói, “Mặc kệ con có phải kẻ điên hay không, người khác có thích con hay không, mẹ nhất định sẽ không bỏ lại con.”

“... Là bởi vì...” Thanh âm dần nghẹn lại, “Bởi vì con vô năng, cho nên mới gây liên lụy đến mẹ.” Nếu như cậu cố gắng hơn một chút, cố gắng vượt bỏ tự ti ăn sâu bén rễ trong lòng, cố gắng công tác, cố gắng làm bạn với nhiều người hơn... Có thể tiết kiệm được một ít tiền, có thể có vài người bằng hữu thân thiết... Thì sẽ không tứ cô vô thân đến nông nỗi này!

Nếu cậu đoan chính chân tình, không thẹn với lương tâm thì mối quan hệ của cậu với Dịch Thiên sao có thể trở nên khó xử như vậy?

Mục Nhiên ngẫm lại lời Từ Nhiễm từng nói với cậu, nâng cánh tay run run che đi ánh mắt, nước mắt qua kẽ tay chảy xuống, rồi cuộc khóc nức lên, “Con sẽ cố gắng chữa khỏi bệnh, về sau sống thật tốt. Không cô phụ chính mình, cũng không cô phụ mẹ.”

Chết thực ra rất dễ dàng, đối mặt với hiện thực mới là khó khăn gian khổ.

Nhớ lại tất cả những gì mình từng muốn quên đi, nhớ lại những thứ khiến mình không thể chống đỡ. Chính là, cho dù phải chạt vật

để kéo dài sinh mệnh này, vì muốn trân trọng những gì cuối cùng mà bà đã cố chấp giữ lấy, cậu cũng muốn hảo hảo sống một lần.

Nghĩa trang an tĩnh, mỗi câu Mục Nhiên nói Từ Nhiễm đều nghe được rõ ràng. Cô nhìn người đứng trước bia mộ che mắt khóc như một đứa trẻ, hấp hấp mũi rời đi tầm mắt.

Cô sống đến từng này tuổi, biết bao nhiêu lời thề tốt đẹp chưa từng nghe qua, nhưng chỉ có duy nhất những điều Mục Nhiên vừa nói lại khiến cô cảm động muốn rơi lệ.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Dịch Thiên vẫn luôn bị ‘giam lỏng’ trong nhà cũ, mẹ hắn một ngày ba bữa sát sao theo dõi hắn ăn cơm, chỗ nào cũng không chuẩn cho hắn đi. Rót cuộc đến một buổi chiều nọ, Hạ Húc Đông không chịu nổi nữa mà gọi điện thoại tới.

“Tôi đệt chừng nào thì cậu về mà trông người của cậu đi hả? Dạ dày dù có làm bằng vàng thì cũng dưỡng đủ rồi đi?!!!”

Dịch Thiên nhướng mày, thản nhiên hỏi, “Cậu gấp cái gì?”

Hạ Húc Đông giận đến mức muốn đánh người, “Còn hỏi tôi gấp cái gì? Giờ Từ Nhiễm mỗi ngày đều đem Mục Nhiên chạy loanh quanh, có biết lão tử đã bao lâu rồi không nói chuyện tử tế được với em ấy một câu không?” Gã có công tác, Từ Nhiễm lại nhàn nhã, ngày nay mang Mục Nhiên đi leo núi ngày mai lại dẫn đi câu cá, quả thực không biết đã ném gã đến thế giới nào rồi.

“Hôm nay ăn cơm tối xong sẽ về.” Dịch Thiên thấy Hạ Húc Đông nóng nảy cũng không có ý đùa y nữa. Kì thật Từ Nhiễm muốn mang Mục Nhiên ra ngoài đều phải báo cho hắn, ban đầu hắn còn không

an tâm, sau lại nghe nói tình trạng của cậu có chuyển biến tốt lên nên cũng không ngăn Từ Nhiễm nữa.

“Dịch thiếu gia coi như tôi cầu cậu, vì hôn nhân hạnh phúc của gia đình tôi con mẹ nó đừng có mà nằm viện lần nữa.”

Nói xong “Ba” một tiếng trực tiếp cúp điện thoại.

Lần đầu tiên Hạ Húc Đông dám táo bạo dập điện thoại trước hấn như vậy, Dịch Thiên thu di động, cười cười lắc đầu. Gần đây tâm tình hấn tốt hơn nhiều, một là vì tình hình Mục Nhiên đã khá hơn, hai là mấy hôm trước Tô Văn Dương có gọi nói cho hấn biết cậu lên lút hỏi sức khỏe hấn thế nào. Dịch Thiên không nhận ra cảm xúc mình đang dần thay đổi, mà đương nhiên là với tính tình của hấn, cho dù có phát hiện ra cũng không chịu thừa nhận đi.

Còn nhân vật nữ chính bị Hạ Húc Đông oán giận – Từ Nhiễm lúc này đang vui vẻ kéo Mục Nhiên lên xe đi mua đồ. Hôm nay cô mời một vài bằng hữu cùng nhau ra ngoài chơi. Địa điểm là một nông gia thanh bình, quang cảnh đẹp không khí tốt, cũng là quê của một người trong đoàn.

Mục Nhiên muốn lấy lí do cần tìm việc làm để từ chối, Từ Nhiễm một bên ném nọ lên tay cậu, một bên nói, “Việc làm muốn tìm là có, nhưng hiện tại không cần vội, chờ cậu dưỡng ra thêm mấy cân thịt rồi lại nói.”

Mục Nhiên cất đồ đạc vào thùng xe, bắt đắ dĩ cười. Từ Nhiễm là thực tình tốt với cậu, cậu cũng nguyện ý cùng cô đi ra ngoài chơi, nhưng hiện tại cậu một phen tiền cũng không có, lại không có năng lực kinh tế, chi tiêu tất cả đều là Từ Nhiễm phụ trách, thật sự khiến cậu e ngại.

Từ Nhiễm như là nhìn thấy suy nghĩ của Mục Nhiên, khoác vai cậu nói, “Cậu tưởng là tôi cho cậu phủ tay đi sao? Nói cho cậu biết, trù nghệ của cậu tôi đã ba hoa chích chòe đến mức trứng thối cũng ngon cho đám người kia rồi, cậu không chạy được đâu!” Mấy ngày trước Từ Nhiễm tặng Mục Nhiên một chiếc đồng hồ để che đi vết sẹo trên cổ tay, cậu không có gì để bồi đáp chỉ có thể nấu cho cô ấy ba ngày cơm, Từ Nhiễm muốn ăn cái gì cậu đều làm cái đó, không biết làm thì sẽ học.

Từ Nhiễm hiện tại xem như triết để quỳ gối trước trù nghệ của cậu.

Mục Nhiên biết cô ấy đang an ủi mình, không để mình cảm thấy là gánh nặng, cảm động nhìn Từ Nhiễm nghiêm túc gật đầu đáp, “Dạ.”

Từ Nhiễm bị vẻ nghiêm túc của cậu làm cho bật cười, vỗ vỗ vai, “Tiểu Nhiên Nhiên như thế nào lại không biết đùa như vậy...”

Vành tai cậu đỏ lên, có chút co quắp nói, “Chị Từ Nhiễm, chị đừng gọi như vậy nữa...” Cô rất thích gọi cậu như vậy mặc kệ cậu sửa rất nhiều lần.

Hai người chất hết đồ lên xe xong, lúc này Từ Nhiễm mới quay đầu nhìn cậu nghiêm túc nói, “Tôi đã coi cậu như em trai mình, đương nhiên có thể gọi như vậy.”

Mục Nhiên ngây cả người, mũi cay cay.

Bọn họ xuất phát từ buổi sáng, hơn ba tiếng đi xe mới tới nơi. Cát đỏ đặc xong, cả đoàn người kéo nhau đi du ngoạn sơn thủy, gần đến lúc mặt trời lặn mới trở về nông gia.

Căn nhà tuy ở nông thôn nhưng điều kiện khá tốt, cao ba tầng, phía trước có mảnh sân nhỏ bắc giàn treo phủ kín hồ lô.

Mục Nhiên ngẩn người nhìn mọi người loáng cái thu dọn sạch mọi thứ để bày bàn mặt chược ra, còn có nữ sinh tính cách giống Từ Nhiễm hướng cậu thúc giục, “Mau tới đây mau tới đây!”

Còn chưa kịp nói gì Từ Nhiễm đã nói đỡ, “Cậu ấy không biết chơi đâu, đừng làm khó cậu ấy.” Đoạn quay đầu nói với cậu, “Phòng bếp ở đằng kia, nhanh đi làm mấy món ngon ngon cho bọn họ ăn thích chết luôn!”

Một đám người lúc này mới đột nhiên nhớ tới lúc trước Từ Nhiễm ba hoa thổi phồng trù nghệ của Mục Nhiên, lập tức trái phải ồn ào đứng lên đòi cậu đi nấu. Mục Nhiên trong tiếng reu ghẹo của mọi người đỏ mặt trốn vào phòng bếp làm đồ.

Qua một lúc lâu Mục Nhiên xắn tay áo đi ra, trên tay còn cầm một gốc cải trắng, có chút ngại ngùng nói, “Chủ nhà đã chuẩn bị một ít đặc sản, tôi cũng không biết mọi người thích ăn gì, hay là kể tên vài món đi, chỉ cần có công thức tôi đều có thể làm.”

Gần chục cái đầu đang chúi vào bàn mặt chược, chỉ có một anh chàng cao to cường tráng quay đầu rống lên, “Mãn hán toàn tịch!” (Một loại đại tiệc dành cho vua chúa, ít nhất phải có 108 món)

“Cút!!!”

“Con mẹ nó ông muốn ăn mãn hán toàn tịch?”

“Nghe như kiểu thái giám thử độc cho hoàng đế ha ha ha!!!”

Mục Nhiên nhìn bọn họ nháo thành một đoàn, không nhìn được mà theo cười rộ lên.

Cuối cùng vài người cũng thương lượng lại, sợ lãng phí đồ ăn nên đưa cho Mục Nhiên năm cái tên món ăn, đều là những món không quá khó làm, Mục Nhiên ghi nhớ hết rồi mới gặt đầu trở lại phòng bếp.

Có nhiều người nên cơm chiều phải chuẩn bị khá lâu, đợi đến khi tất cả các món được bê lên, một đám đã đói bụng đến mức kêu gào.

Mục Nhiên vẫn tất bật bê các món ra, thuận tay chỉ chỉ, “Đây là cá nấu cà.” Vừa vận bên cạnh là anh chàng muốn mãi hán toàn tịch lúc trước bị mắng cho cầu huyết lâm đầu, người nọ cầm đũa tùy ý thử một miếng, nhai được hai cái liền “Fuck” một tiếng rồi bưng cả bát cá ù té chạy ra ngoài.

Mấy nam nhân khác lặng vài giây rồi mới kịp phản ứng lại, vừa chạy đuổi theo vừa hô to “Đứng lại”. Từ Nhiễm ở bên cạnh ra vẻ đã sớm dự liệu được, mấy bạn nữ khác đầu tiên không hiểu tại sao, đến khi ném món của Mục Nhiên hai mắt liền sáng lên, “Ôi ước gì được gả cho Mục Nhiên ca ca!” Nữ sinh có thể chơi cùng Từ Nhiễm sao có thể biết đến hai chữ ‘rụt rè’, so với đàn ông có khi còn hào sảng hơn.

Mục Nhiên còn không biết trả lời như thế nào, mấy nam nhân không đòi được bát cá kia nghe các nữ sinh nói vậy cũng ào ào hòa theo, “Lấy được Mục Nhiên ca ca thì càng tốt!!!” Cậu bị bọn họ nháo đến đỏ mặt tai hồng, Từ Nhiễm đã muốn cười đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Cứ như vậy âm ỉ mà ăn cơm, sau đó ai chơi mạt chược thì chơi mạt chược, ai ra ngoài đi bộ thì ra ngoài đi bộ. Bọn họ quyết định ở lại tối nay nên không có ai có ý định đi ngủ sớm.

Từ Nhiễm vừa chơi vừa dạy Mục Nhiên chơi mạt chược, di động chọt vang lên. Cô lấy ra nhìn, là Dịch Thiên gọi tới. Từ Nhiễm tha Mục Nhiên đứng ở phía sau lên ấn vào chỗ của mình, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại, cậu thay tôi đánh!” Đoạn không chờ trả lời đã chạy ra ngoài sân.

Mục Nhiên lung túng muốn đứng lên, “Không được, không được, tôi không biết...”

Một đôi tay từ phía sau vươn ra ấn người cậu trở lại, nam nhân ngồi bên cạnh vung tay làm ra tư thế chỉ điểm giang sơn, hào hùng nói, “Không cần lo! Có ca ca giúp chú đem bọn họ lột hết chỉ còn mỗi cái quần lót!!!”

“Thao!!! Nói được không làm được chính tôi lột quần lót cậu cho cậu đội.”

“Ai nha Mục Nhiên anh cứ an tâm đánh, thua tính cho hần!”

“Có ca ca làm chỗ dựa chú sợ cái gì!”

Bọn họ đã nói đến mức này, nếu tiếp tục từ chối sẽ gây mất hứng, Mục Nhiên đành vứt bỏ lo lắng loạn thất bát tao trong lòng, ngồi xuống cùng chơi tiếp.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường VyHiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Từ Nhiễm tiếp điện thoại, Dịch Thiên ở đầu dây bên kia có vẻ mất hứng hỏi, “Mấy người vì sao còn chưa trở về?”

Từ Nhiễm chột dạ háng giọng, “Thịnh tình đồng hương không thể từ chối, tối nay chúng tôi đành phải ngủ ở lại.” Cô hôm nay cố ý nói với hắn phải chạng vạng mới có thể về, nếu không khẳng định Dịch Thiên sẽ không đáp ứng, mà cho dù đáp ứng thì vẫn phải để người đi theo.

“Từ.Nhiễm!” Dịch Thiên nghiêng răng kêu một tiếng.

“Anh không cần lo lắng, cậu ấy vẫn ổn.” Từ Nhiễm nghe ra tức giận trong thanh âm Dịch Thiên liền nhanh chóng đổi đề tài, bùm bùm đem tất cả mọi hành trình trong ngày của Mục Nhiên kể ra, còn cường điệu cậu nấu ăn ngon đến mức có bao nhiêu người đùa muốn lấy được cậu.

Dịch Thiên lẳng lẳng nghe, mày dần dần nhăn lại. Mục Nhiên trong ấn tượng của hắn vẫn luôn là một người hướng nội tự ti, rụt rè sợ hãi như cậu làm sao có thể nổi bật ở trong một đám người?

Không hiểu sao nghe thấy cậu có thể hòa hợp với những người khác, tâm tình hẳn lại không quá cao hứng.

Từ Nhiễm đang kể lể đột nhiên ai nha một tiếng, “Thiếu chút nữa quên mất, cậu ấy còn đang giúp tôi chơi mạt chược. Tóm lại sáng mai chắc chắn chúng tôi sẽ về, không nói thêm nữa, gặp lại sau.”

Dịch Thiên trừng mắt nhìn điện thoại đen ngòm, như là không tin được Từ Nhiễm cứ như vậy dám cụp máy trước hẳn.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, cuối cùng không nhịn được mà ném di động đi lên lầu.

Cởi áo khoác ném lên giường, giải khai nút áo, hẳn đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Phòng ngủ nhìn qua vô cùng sạch sẽ, tựa như một thời gian dài không có ai ở.

Dịch Thiên nhíu mày đi sang phòng ngủ nhỏ bên cạnh, đẩy cửa ra, vẫn là bộ dạng ngăn nắp không có nhân khí. Trán nổi đầy gân xanh, hẳn xuống lầu tìm khách phòng, vừa mở cửa liền nhìn thấy trên giường có một bộ chăn gối gấp chỉnh tề, mặt trên còn có bộ quần áo cũ kĩ gấp vuông vắn, vải dệt thấp kém vừa nhìn đã biết là loại áo ngủ giá rẻ tùy tiện mua ven đường. Hẳn bình tĩnh đi qua mở tủ ngăn kéo tủ đầu giường, bên trong có một bố bao màu vàng cũ nát, quả nhiên đúng như hẳn đoán, Mục Nhiên ở nơi này.

Hẳn có nên khích lệ cậu thức thời tự giác biết dọn đến nơi ngủ góc này hay không? Hoặc là nếu không phải do hẳn ngăn trở hẳn cậu đã sớm thu dọn đồ đạc chạy lấy người?

Dịch Thiên lạnh mặt, cầm bộ quần áo ngủ rẻ tiền ném thẳng vào thùng rác, rồi túm bố bao cũ lên trên lầu.

Buổi tối, Mục Nhiên bị tiếng điện thoại di động đánh thức. Di động là Tô Văn Dương đưa cho, bắt cậu nhất định phải luôn luôn cầm theo người.

Mục Nhiên mơ mơ màng màng nhắc điện thoại, vừa nghe đến thanh âm đầu bên kia liền lập tức thanh tỉnh. Một lúc lâu sau cậu cúp điện thoại, mặc quần áo cẩn thận nhẹ nhàng đi xuống lầu, đợi đến khi đi qua cửa lớn mới vội vàng bắt đầu chạy.

Chờ tới khi cậu hồng hộc chạy đến được cổng, Dịch Thiên đã dựa ở bên cạnh xe, chờ cậu tới. Mục Nhiên thả chậm cước bộ đi qua, thờ dốc nói, “Dịch Thiên, sao anh lại tới đây?”

Trời đêm ở nông thôn ngàn sao rục rỡ, chạy tới tận chân trời. Trong tâm Dịch Thiên vốn đang ghen một cỗ hỏa, nhưng là chớp mắt lúc Mục Nhiên xuất hiện kia, loại cảm xúc táo bạo này đột nhiên yên tĩnh trở lại. Không biết là bởi vì đã lâu không gặp, hoặc cũng có thể là do cảnh sắc mê hoặc, được nhìn thấy cậu, lòng hấn thê nhưng chất đầy mệnh mang.

Cảm giác này không phải ý chỉ Mục Nhiên trở nên dễ nhìn hơn, cậu vẫn là cậu, vẫn là bộ dáng bình thường không có gì thu hút. Nếu như nhất định phải dùng từ ngữ để hình dung, thì nó giống như một loại bùng nổ những áp lực bị kìm nén lâu ngày, khiến con người ta không thể khống chế được mà phải run lên, tưởng niệm cùng hiện thực chợt hiện ra trước mắt.

Chỉ vì một cái liếc mắt đó thôi, ba tiếng lái xe từ nửa đêm đến đây của hắn là đáng giá.

Dịch Thiên cứ như vậy không nói một tiếng mà gắt gao nhìn chằm chằm Mục Nhiên. Cậu có chút mất tự nhiên dừng bước, cũng

không dám lên tiếng nữa.

Trên phương diện này cậu phải nói là ngu dốt, căn bản cậu chưa bao giờ hiểu được mỗi ánh mắt của Dịch Thiên đại biểu cho cái gì.

Một lúc lâu sau, Dịch Thiên thân nhiên mở miệng, cũng không phải đáp lời Mục Nhiên mà đơn giản nói, “Đi thôi.”

Mục Nhiên không hỏi lại, gật gật đầu đưa hán đi đậu xe cẩn thận, lúc này mới vào sân.

Chủ nhà cũng đã tỉnh, đang đứng ở trong sân chờ bọn họ, Mục Nhiên có phần ngại ngùng giải thích, “Đây là bằng hữu của cháu.”

Bà ấy gật đầu, hỏi có cần thu dọn một phòng nữa hay không, cậu còn chưa kịp trả lời thì anh đã đáp, “Không cần, tôi ở cùng cậu ấy.”

Thân thể Mục Nhiên thoáng cứng đờ, còn muốn từ chối nhưng nhìn vẻ mặt anh cũng không nói ra được. Chủ nhà gật đầu tỏ vẻ đã biết, nói cho bọn họ bên trong phòng có chần mới để ở đâu, đoạn mới trở về nghỉ ngơi.

“Rửa tay chỗ nào?” Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên vẫn ngây ngốc đứng, mở miệng hỏi. Cậu luống cuống hồi phục tinh thần, dẫn anh đến vòi nước phía sau.

Dịch Thiên mở vòi hứng nước rồi hướng cậu phân phó, “Tìm khăn mặt cho tôi.” Mục Nhiên ứng thanh chạy vào phòng.

Một lúc sau cậu trở về, trên tay cầm một chiếc khăn mặt màu lam, do dự đưa qua, “Cái này là của tôi, tôi vẫn chưa...”

Bọn họ vì không muốn phiền toái chủ nhà nên mỗi người đều tử mang vật dụng cá nhân tới, một chốc cậu cũng không biết phải tìm ở nơi nào, lại không muốn đánh thức người khác.

Lời còn chưa nói xong, Dịch Thiên đã vươn tay nhận khăn, bình thần mà ung dung lau mặt. Mục Nhiên ngây người nhìn động tác của anh, xét tính tình trước kia của anh mà nói, tuyệt đối sẽ không có khả năng anh nguyện ý dùng khăn mặt của cậu.

Chờ Dịch Thiên lau mặt xong Mục Nhiên mới đem anh về phòng ngủ của mình. Giường là giường đôi, cậu mở tủ muốn lấy ra chăn mới, anh đi tới vươn tay đóng cửa tủ lại, “Một cái là được rồi.” Nói xong quay người bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị nghỉ ngơi, phải ngồi xe lâu như vậy người cũng có chút mệt mỏi.

Dịch Thiên đã vào ổ chăn Mục Nhiên vẫn còn đứng lóng ngóng ở giữa phòng, cũng không biết cậu lóng ngóng cái gì. Đợi đến khi anh lộ ra ánh mắt không kiên nhẫn, cậu mới do dự đi tới, trèo lên giường.

Cậu ôm tay cẩn thận lui tại mép giường, chặn đắp hờ bên trên, chỉ cần nghiêng người là có thể tùy thời ngã xuống.

Dịch Thiên nhìn khoảng cách xa tới mức có thể thêm được cả một người nữa giữa hai người, có phần tức giận vươn tay quàng qua thắt lưng, kéo cậu vào lòng ngực.

Thân thể Mục Nhiên nháy mắt cứng đờ, cậu tận lực thẳng lưng, không để mình đè lên người anh, chậm chậm nhích người ra, ý muốn cách xa anh một chút.

Dịch Thiên cảm nhận được động tác của cậu, ngẩng đầu cắn lên phần cổ lộ ra, “Cậu cử động nữa tôi sẽ thưởng cậu ngay tại đây.” Thanh âm so với bình thường càng trầm hơn, mang theo cảnh cáo nồng đậm.

Sắc mặt Mục Nhiên trắng nhợt. Cậu không biết anh nói như thế là có dụng ý gì, ngấm lại trước đây mỗi khi anh làm với cậu gần như đều là trừng phạt phát tiết cùng vũ nhục liền sợ hãi không dám nhúc nhích nữa.

Dịch Thiên thấy cậu an phận cũng không nói chuyện, một lần nữa kéo cậu vào trong ngực, ngửi thấy khí tức sạch sẽ ấm áp trên người cậu không bao lâu liền ngủ.

Ngày hôm sau, Từ Nhiễm nhìn thấy Dịch Thiên từ phòng của Mục Nhiên đi ra, thiếu chút nữa trừng rưng cả mắt. Mục Nhiên đi qua giải thích với cô, Từ Nhiễm gật đầu không nói gì nữa, chính là chờ tới khi cậu đi xa cô ấy mới đi tới bên cạnh Dịch Thiên, “Tôi nói anh tuổi không còn nhỏ, như thế nào còn dễ bị xúc động như thiếu niên mới lớn vậy?”

Dịch Thiên còn muốn nói gì đó Từ Nhiễm đã lắc tay, “Rồi rồi rồi, để tôi xem tình huống hiện tại có thể nói là ‘Sơn vô lăng, thiên địa hợp, mới dám cùng quân tuyệt*’ hay chưa?”

Dịch Thiên trầm mặt, Từ Nhiễm cũng không trêu hấn nữa, chuyển chủ đề, “Ngày mai tôi phải ra nước ngoài khoảng bốn, năm ngày, anh nhớ chiếu cố cậu ấy.” Nghĩ nghĩ lại dặn dò, “Lượng thuốc có thể giảm bớt nhưng không thể dừng.”

Dịch Thiên đồng ý gật đầu.

Từ Nhiễm thu hồi ý cười trên mặt, “Tôi chỉ tin tưởng anh một lần mà thôi.” Hành động lần này của Dịch Thiên, nếu còn nói hấn không có tình cảm với Mục Nhiên là không có khả năng. Hấn suốt đêm lái xe tới đây, cô ít nhiều cũng bị lay động.

Ngẫm lại biểu hiện của Dịch Thiên kể từ khi Mục Nhiên sinh bệnh tới nay, cho dù là cô cũng không nhìn ra được sai sót nào. Chính là tương lai không thể lường trước này, cô tuyệt cũng sẽ không tùy tiện đi khuyên nhủ Mục Nhiên.

Mục Nhiên vốn tưởng sẽ ngồi cùng xe với Từ Nhiễm nhưng Dịch Thiên đến nói chuyện cũng lười, trực tiếp cầm tay ném cậu vào trong xe mình. Cậu muốn mở cửa xuống xe, anh đã nhấc chân chặn ở cửa xuống, “Cậu thử bước xuống xem?”

Cậu liếc anh một cái, rút tay trở về, không dám cử động nữa. Dịch Thiên lúc này mới vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Mục Nhiên vốn định nói chuyện để mình chuyển đi ở trên xe, nhưng nghĩ tới phải lái xe đường dài, anh tối qua lại phải lái suốt đêm mới tới được nên không dám quấy rầy anh nữa. Từ đêm qua cậu luôn ở trong trạng thái khẩn trương cùng bất an cực độ như vậy, căn bản không hề nghỉ ngơi tốt. Xe mới đi trong chốc lát, cả người đã mơ màng buồn ngủ.

Dịch Thiên ngừng xe, lấy một chiếc chặn mông ở đằng sau đắp cho cậu, lại nghiêng người qua hôn hôn, lúc này mới một lần nữa khởi động xe, lên đường.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mục Nhiên (Hạ)

Biên tập: Hắc Tường Vy

Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Mục Nhiên là ở trong ngực Dịch Thiên tỉnh lại.

Đã thật lâu cậu chưa được ngủ ngon đến vậy, những cơn ác mộng hằng ngày không đến, mà kể cả về đến nhà anh lúc nào cậu cũng không hề hay biết.

Tay anh vòng qua thắt lưng cậu, mặt cậu còn chôn nơi hõm vai anh, đợi đến khi nhận thức được điều đó thân thể cậu liền cứng đờ lại, người có chút mờ mịt không tỉnh táo. Cậu và anh chưa từng có hành vi quá thân mật như vậy, tối hôm qua tốt xấu gì vẫn là đưa lưng về phía anh. Hiện tại loại tình huống này... thật sự khiến cậu không khỏi luống cuống.

Kì thật đại khái cậu cũng phần nào đoán ra được suy nghĩ của anh, Từ Nhiễm đã nói anh giúp cô điều tra tất cả về quá khứ của cậu.

Cậu biết, là anh đang thương hại cậu.

Những gì cậu đã từng trải qua, ai biết được mà chẳng ném lại một ánh mắt cảm thán đáng thương? Hơn nữa mẹ cậu là do Lâm Hàm gián tiếp làm hại, cộng thêm cậu tự ép mình đến phát điên nên anh mới càng thêm áy náy. Trước kia ngay cả liếc cậu một cái thôi anh cũng cảm thấy vô cùng chán ghét, hiện tại thế nhưng lại có thể thân mật như vậy...

Cậu biết, là anh đang bồi thương cho cậu mà thôi.

Bản thân trước kia không từ thủ đoạn mà si tâm vọng tưởng, chiếm lấy được chỉ là anh thờ ơ. Lúc này đây đầu óc không thanh tỉnh, thân thể cũng không tốt, vậy mà anh lại nguyên ý ban cho cậu một chút lòng tốt đồng tình.

Mục Nhiên ngẩng đầu nhìn ngũ quan anh tuấn của người nọ, bắt đắ dĩ nghĩ, luôn mắng cậu giả bộ đáng thương, chờ đến khi thật sự đáng thương lại không có biện pháp bỏ mặc. Mục Nhiên lắc đầu cười cười, người này a, nếu thật cậu có tâm cơ lợi dụng phải chẳng anh cũng thật sự bị lừa.

Khẽ thở dài, thôi không nghĩ miên man nữa, đem tay Dịch Thiên nhẹ nhàng kéo ra, đứng dậy xuống giường, vừa mới đi dép lê chợt nghe tiếng xột xoạt ở sau lưng. Quay đầu nhìn, Dịch Thiên đã muốn tỉnh, ngồi ở trên giường nhúu mày xoa huyết thái dương. Mục Nhiên ái ngại vội nói, “Thực xin lỗi đã đánh thức anh...”

Dịch Thiên mở di động nhìn, mới ba giờ chiều, ngắng đầu nhìn Mục Nhiên, thanh âm mang theo chút khàn khàn vừa tỉnh ngủ, “Sao không ngủ thêm một lúc nữa?” Mục Nhiên nhất thời không biết trả lời như thế nào, do dự một lúc lâu mới nói, “Ngủ không được...” Dịch Thiên cũng không nói chuyện, nằm trở lại giường, nhìn như có vẻ muốn ngủ tiếp.

Mục Nhiên cũng không dám lên tiếng nữa, nhón nhẹ bước chân đi ra ngoài. Chính là cậu mới đi tới cánh cửa, Dịch Thiên đột nhiên kêu một tiếng, “Mục Nhiên...”

“Làm sao vậy?” Mục Nhiên dừng bước xoay người nhìn.

“... Tôi đói bụng.”

“A, để tôi đi nấu cơm.” Nói xong có chút nôn nóng mở cửa phòng muốn đi.

“Không được, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn.”

Mục Nhiên sửng sốt, tối nay cậu muốn chuẩn bị để rời đi, đang định cự tuyệt thì Dịch Thiên lại cắt ngang, “Cậu nấu cho tôi một bát cháo đi.”

Mục Nhiên do dự nghĩ một chút, việc rời đi không gấp, có thể nói sau cũng được vậy, liền gật đầu, “Vậy anh ngủ tiếp một lát, nấu xong tôi sẽ gọi.”

Dịch Thiên nhắm mắt, thẳng đến khi cửa bị nhẹ nhàng đóng lại mới một lần nữa mở mắt ra.

Hắn nhớ tới phản ứng lúc nãy của cậu, có chút mất hứng nhíu mày. Khi cậu không có ý thức, hắn ôm vào trong ngực, cậu thờ ơ. Giờ đã có ý thức, từ trong lòng hắn tỉnh lại, vẫn là thờ ơ như cũ.

Không giống, rốt cuộc vẫn không giống...

Buổi tối Mục Nhiên cuối cùng không đi được. Mỗi lần muốn nói cở họng cậu đều nghẹn lại, Dịch Thiên cũng không để ý mà cứ rần rần bắt cậu thay quần áo, dẫn người đi. Trên đường tuy cậu có cố gắng

vài lần nhưng anh vẫn xem cậu như không khí. Nói đến chính mình cũng mệt, đơn giản đành ngậm miệng không hé răng nửa lời.

Đợi đến khách sạn Mục Nhiên mới phát hiện không chỉ có hai người mà toàn bộ bạn bè bằng hữu của Dịch Thiên cũng đang ở đó.

Cậu không đoán được dụng ý của anh là gì, đi không được ở cũng không xong, đang lúc loay hoay do dự liền bị anh cường ngạnh dắt đến bên bàn ăn, ngồi xuống.

Thấy vậy những người khác cũng không nói gì. Hạ Húc Đông đã sớm dự liệu Dịch Thiên sẽ đem Mục Nhiên đến, Lâm Hàm thì ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn sang hai người, những kẻ khác thì đều cho rằng Dịch Thiên mang Mục Nhiên đến để làm trò cười nên căn bản cũng không nề hà gì, dù sao bọn họ cũng thích xem trò vui. Ngược lại Lục Xa đi đến bên người Dịch Thiên khụ khụ cười, nháy mắt ẩn ý nói, “Chốc nữa sẽ có bất ngờ lớn cho cậu, chuẩn bị sẵn tinh thần đi a~”

Dịch Thiên không biết Lục Xa lại bày ra trò gì, cảnh cáo liếc gã một cái, “Đừng gây chuyện.”

Lục Xa giơ tay lên cười nói, “Không phải tôi, tôi chỉ sợ lát nữa cậu bị dọa đến chết ngất luôn ý chứ.” Vừa nói vừa lo lắng liếc sang Mục Nhiên, ánh mắt chán ghét xen lẫn xem thường.

Mục Nhiên cảm nhận được tầm mắt của người nọ nhưng không lên tiếng. Cậu biết nơi này không có ai vui lòng khi nhìn thấy cậu, nhưng là cậu không tránh đi được, tay bị anh nắm chặt, cậu âm thầm né nửa ngày cũng không xong, lại không dám có phản ứng quá lớn, càng lúng túng lại càng khó coi.

Hai người cuối cùng đã đến, theo lý mà nói đồ ăn nên được mang lên, nhưng Lục Xa ra dấu không cần, ánh mắt sâu xa nhưng đang đợi một cuộc vui nào đó.

Hơn mười phút đồng hồ sau, từ bên ngoài phòng truyền đến một thanh âm ôn hòa dễ nghe, "Cám ơn", sau đó có người đẩy cửa đi vào.

Người này thoạt nhìn vẫn còn trẻ, mới chỉ khoảng hai bốn, hai lăm. Tóc cắt ngắn sạch sẽ, tay áo sơ mi xắn lên khuỷu tay, lộ ra làn da trắng nõn. Người nọ ngũ quan tuấn tú đoan chính, con người sâu thẳm, khóe miệng mang theo nét cười tự nhiên, toát lên một vẻ thanh nhã phong độ của người tri thức.

Mục Nhiên nhất thời có chút ngây người, cho tới bây giờ cậu chưa từng gặp một nam nhân nào như vậy, chỉ cần người nọ xuất hiện, mọi thứ xung quanh dường như đều bị lu mờ, nhòa đi.

Bỗng phát hiện lực đạo nơi tay mình lỏng dần, Dịch Thiên đang buông tay cậu ra. Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy anh nắm chặt nắm tay, mặt không đổi sắc mà gắt gao nhìn chăm chăm vào người mới tới, trong ánh mắt lộ ra cả lãnh ý lạnh lẽo.

Lâm Hàm cũng nhìn chăm chăm vào Dịch Thiên, chờ đợi phản ứng của anh, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra biểu tình kì quặc, thoạt nhìn giống khóc nhưng lại giống đang cười.

Trong phòng nháy mắt im bật, sau đó đột nhiên nổ tung òa lên, Hạ Húc Đông đứng dậy đấm một đấm vào vai người nọ.

"Giản Ninh con mẹ nó cậu còn dám về! Nhiều năm như vậy không phải nhất quyết không chịu tụ họp với chúng tôi một lần

sao?!” Mọi người trong phòng cũng sôi nổi ồn ào muốn y uống rượu bồi tội.

Giản Ninh hòa theo bọn họ, khóe miệng vẫn luôn giữ vẻ tươi cười, dù nói chuyện với những người khác những tầm mắt chỉ duy nhất đặt trên người Dịch Thiên, nhận lại là ánh mắt lạnh lùng đông cứng của anh cũng không để ý tới, chỉ đơn giản lẳng lặng nhìn, chan đầy ôn nhu.

Mục Nhiên nhìn hai người đối diện với nhau, mơ hồ hiểu được mọi chuyện. Cậu cảm thấy bản thân mình đêm nay chỉ như nhân vật phụ trong một vở hài kịch nhưng lại không thể không xấu hổ ngồi xuống. Nếu hiện tại cậu đứng dậy rời đi, không phải là cố ý bày ra bộ dạng khó coi nhất trước mặt Giản Ninh hay sao.

Giản Ninh xin lỗi mọi người xong, tự nhiên đi đến cạnh Dịch Thiên ngồi xuống. Cả người anh cứng đờ, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên rần rật nhưng cũng không nói gì.

Hạ Húc Đông nhìn ba người họ ngồi một chỗ, lúc này mới kịp hiểu rõ tình hình, trong lòng không khỏi rên rỉ xong rồi xong rồi, cầu mong Mục Nhiên không lên cơn nói năng làm loạn cái gì. Hiện tại vị trí của cậu trong lòng Dịch Thiên tuy không giống như ngày trước, nhưng cũng không phải có thể đánh đồng với Giản Ninh được.

Lâm Hàm thu hồi cảm xúc trong lòng, nhếch miệng cười lạnh, ánh mắt tràn ra ác ý nhìn chằm chằm Mục Nhiên, chờ tới khi cậu bị chê cười.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 41

—

Bàn đồ ăn đầy đủ rượu thịt, một đám người đương nhiên không đơn giản buông tha cho Giản Ninh, nháo muốn y mời rượu bồi tội. Giản Ninh cũng không giận chỉ thoải mái cười cười, cầm chum rượu đi qua kính từng người một.

Mục Nhiên hai tay quy củ đặt trên đầu gối, nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng nhìn bọn họ, tận lực không để ai chú ý đến mình. Đợi tới lượt nơi này, vốn cho rằng Giản Ninh sẽ đi qua luôn, ai biết được y lại rút một chén đưa cho cậu, cười nói, “Không ngại cùng tôi uống một chén chứ?” Bộ dạng y thực xuất chúng, cười rộ lên nhìn càng thêm đẹp.

Mục Nhiên có chút sững sờ nhìn nụ cười của người nọ, mãi sau mới vội vàng phản ứng đứng dậy, hai tay lúng túng nhận lấy chén, tai đều đỏ cả lên, sợ hãi lắp bắp, “Không ngại không ngại...” Giản Ninh cũng không để ý bộ dáng quẫn bách của Mục Nhiên, cười cười nâng chén uống cạn. Mục Nhiên cũng nhanh chóng làm theo y một hơi sạch rượu.

Trên bàn vừa vặn có người ăn cá, người này lấy đũa trạc trạc mắt con cá, thản nhiên nói, “Tôi nói a, mắt cá chính là mắt cá, thế nào lại muốn đi làm minh châu, còn không phải kiếm chỗ chết sao?”

Lúc này chỉ có Giản Ninh và Mục Nhiên đứng mặt đối mặt, một bên dung mạo khí chất mọi thứ đều hơn người, phải nói là đi ngàn dặm cũng không tìm được ai tương tự. Bên còn lại bộ dáng tầm thường còn sợ hãi rụt rè, nửa điểm khí chất cũng không có, ném trong đám người dùng kính lúp cũng không tìm thấy. Ai là “mắt cá” ai là “minh châu” không phải chỉ cần nhìn là hiểu ngay...

Có mấy người “Phốc” cười thành tiếng.

Mục Nhiên bị mọi người châm chọc đến nước này cũng không tỏ vẻ gì, khóe miệng thậm chí còn bắt đầu dĩ ha ha cười khở. Kì thật, cậu cảm thấy điều này cũng chẳng sai. Ngược lại Giản Ninh nhẹ giọng nói với người kia, “Làm gì mà nói nhiều như vậy, ăn cơm cũng không chặn được miệng cậu à?”

Người nọ nhấc tay, liên thanh nói, “Giản công tử tiểu nhân sai rồi... Xin đừng giận tiểu nhân...” Giản Ninh lắc đầu cười, cũng không tiếp lời mà buông chén rượu xuống.

Hiện tại toàn bàn cũng chỉ còn mình Dịch Thiên, tất cả mọi người im lặng không nói, chờ động tác tiếp theo của Giản Ninh.

Giản Ninh tự rót rượu cho mình, lại đưa cho Dịch Thiên một chén trà, nhìn hắn ôn thanh nói, “Cậu mới xuất viện hôm nay không nên uống rượu...” Nửa câu cũng không đề cập đến vì sao mình lại biết hắn nằm viện, chỉ có vẻ mặt cùng động tác để lộ ra sẵn sóc quan tâm.

Dịch Thiên liếc y một cái, đứng lên cầm chén trà đổ đi, rót lại một chén rượu, giơ tay một hơi uống cạn.

Mục Nhiên ở bên cạnh phản xạ có điều kiện muốn ngăn anh lại, nhưng tay mới hơi cử động đã bị cậu ép chặt đặt ở dưới thân. Ngược lại Giản Ninh vươn tay cản Dịch Thiên, ngữ khí cũng có chút nóng nảy, “Cậu thực sự không cần dạ dày của mình luôn?”

Dịch Thiên đẩy tay y ra, ngửa đầu uống rượu, khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, lạnh như băng nói, “Anh tính làm cái gì? Không tới phiên anh quản tôi.”

Sắc mặt Giản Ninh nháy mắt trắng nhợt, há miệng thở dốc muốn nói gì đó, Lục Xa nhìn thấy không khí không tốt, nhanh tiến lên giảng hòa, “Được rồi được rồi không nói nữa. Ăn cơm ăn cơm!” Những người khác cũng tìm đề tài thú vị khởi động lại không khí.

Lúc ăn, Giản Ninh vừa thoải mái cùng mọi người nói chuyện phiếm, vừa một bên tự nhiên gấp đồ ăn cho Dịch Thiên. Một khối thịt bò mềm, lại dùng đũa rút hết xương cá xong mới gấp sang bát hấn.

Dịch Thiên bình thường rất kén ăn, hơn nữa lại lười phiên toái nên ghét nhất phải ăn cá tôm này nọ. Trước kia Mục Nhiên luôn là người chiếu cố hấn, khi ăn đều gấp cho hấn đầy cả bát. Nhưng lần này cậu thủy chung ngồi yên một bên, an an tĩnh tĩnh cúi đầu an tâm, một chút động tác dư thừa cũng không có.

Dịch Thiên nhìn theo cậu, mắt hứng nhú mày. Cậu sinh bệnh hấn coi cậu như tổ tông mà chăm sóc, hiện tại cậu khỏi bệnh, ngược lại lại khiến hấn ần ần tức giận.

Giản Ninh thấy Dịch Thiên bắt động đũa, thừa lúc những người khác đang bàn chuyện, cúi đầu nhẹ giọng nói với hấn, “Đừng đổi tôi nữa, ăn thêm một chút đi.”

Trên bàn cơm tương đối ồn ào, thanh âm của y lại đê thấp nên không bị ai chú ý. Nhưng là Mục Nhiên vẫn luôn ngồi cạnh Dịch Thiên nên cậu có thể rành mạch nghe rõ những lời thân mật của Giản Ninh. Động tác của Mục Nhiên chậm dần lại, sau đó cậu nháy mắt mấy cái, cố gắng không để lộ ra biểu tình khác thường, giơ tay lên một lần nữa và thức ăn vào miệng.

Dịch Thiên không nói gì liếc mắt nhìn Giản Ninh một cái, lúc lâu sau rốt cuộc vẫn là cầm lấy đĩa gấp khối thịt bò y gấp cho hắn. Coi như là mở đầu hòa hoãn giữa hai bọn họ, Giản Ninh bận tâm gấp đồ ăn cho Dịch Thiên, thấy hắn muốn ăn cái gì nhiều mỡ hay cay đều duỗi đĩa ngăn không cho hắn ăn.

Dịch Thiên cũng không giận, tùy theo ý y.

Lục Xa ngồi phía đối diện chặc chặc hai tiếng, “Đây là cố ý muốn kích thích chúng ta a, đã nói là cậu trở về Dịch thiếu gia không nở tỏ vẻ nữa đâu?” Trừ bỏ Lâm Hàm và Hạ Húc Đông, tất cả mọi người bắt đầu ồn ào theo.

Giản Ninh không lên tiếng, chỉ là khước miệng thần niên cười nghe theo bọn họ. Dịch Thiên đảo mắt nhìn qua Mục Nhiên, thấy cậu vẫn là bộ dáng cắm cúi vào bát cơm như là vài năm chưa được ăn qua, lại nghĩ đến từ khi tỉnh lại cậu vẫn luôn muốn rời đi, trong lòng không hiểu sao cảm thấy buồn bực.

Hắn bỏ đôi đũa trong tay, xoay người nắm cầm Giản Ninh, cúi đầu hung hăng hôn xuống.

Nháy mắt bàn cơm im phăng phắc, mọi người trừng lớn mắt lặng một giây, sau đó liền chụp bàn nhào nhào đứng dậy. Chỉ có Lâm

Hàm nắm chặt nắm tay, răng nghiến chặt đến xuất huyết, sắc mặt cũng khó xem dọa người.

Mục Nhiên đang toàn tâm toàn ý cúi đầu ăn cơm, không biết vì sao bên tai đột nhiên lại lớn tiếng đến vậy. Cậu theo tầm mắt mọi người quay đầu, đập vào mắt là cảnh tượng Dịch Thiên cùng Giản Ninh hôn môi.

Cậu ngây người ra một lúc, sau đó nhanh chóng quay đầu lại. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh và người khác hôn môi, không biết sao nhưng có chút bối rối khẩn trương cùng xấu hổ, trong đầu cũng lộn xộn thành một đoàn, chỉ biết máy móc gấp đồ ăn nhét vào miệng mình.

Mặt khác bên cạnh Dịch Thiên buông Giản Ninh ra, lãnh thanh nói với mọi người, “Nhìn được rồi? Vừa lòng?...”

Lục Xa sờ mũi khụ khụ nói, “Kì thật... Chúng tôi cũng không ngại... Các cậu đến cái đoạn... kia... ờm...”

Giản Ninh vẫn còn thờ đốc, ánh mắt không loạn mà vẫn như cũ lộ ra an tĩnh ôn nhuận. Ý liếc mắt nhìn về mặt lạnh lùng của Dịch Thiên, trong lòng cũng không để ý. Cách xa nhiều năm như vậy, y phát hiện mình vẫn giữ thói quen cũ dung túng Dịch Thiên. Giản Ninh đơn giản hít một hơi, ngẩng đầu nhìn đám người vẫn còn muốn xem chuyện vui, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Được rồi, ăn cơm đi.”

Lục Xa cũng tự biết không thể nháo quá mức, trêu ghẹo vài câu liền chuyển đề tài.

Hạ Húc Đông nhìn mà nhìn Dịch Thiên, gã không biết Dịch Thiên đang muốn làm gì. Sau khi Mục Nhiên sinh bệnh, từ những chiếu cố của hắn cũng có thể nhìn ra hắn đối với cậu có tình cảm, cho dù hiện tại Giản Ninh trở lại thì phần tình cảm này hắn cũng đã từ bỏ, nhưng cũng không tất yếu phải làm như vậy trước mặt cậu chứ.

Rất đả thương người, cũng dồn người ta vào thế khó xử.

Hạ Húc Đông đột nhiên có phần hoài nghi, chẳng lẽ nào Từ Nhiễm nói đúng? Dịch Thiên kì thật chỉ là tâm huyết dâng trào muốn vui đùa du hí? Hắn căn bản không hề thích Mục Nhiên?

Nhìn người ngồi bên cạnh Dịch Thiên cúi đầu liếc mọng ăn cơm không nói lời nào, nhất thời không biết vì sao gã lại cảm thấy khó chịu.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Mục Nhiên ăn đến khi bụng có chút trướng mới buông đũa, những người khác đều còn hưng trí bừng bừng tán chuyện, cậu đang nghĩ phải làm thế nào để mở miệng cáo từ, chợt nghe thanh âm không kiên nhẫn của Dịch Thiên vang lên bên cạnh, “No rồi?”

Mục Nhiên không nghĩ tới Dịch Thiên vẫn nhớ tới mình, thình lình bị hỏi sợ tới mức run lên, cốc trà nóng trong tay sánh ra ngoài đổ hết lên quần cậu. Mục Nhiên bị nóng giã lên, Dịch Thiên nhanh chóng lấy khăn tay thấm đi nước trên người cậu, nóng nảy rống to, “Con mẹ nó cậu làm gì vậy?”

Mục Nhiên bối rối đỡ lấy khăn trong tay Dịch Thiên tự mình lau, xấu hổ ấp úng, “Xin lỗi, xin lỗi, nhất thời không để ý...”

“Có sao không? Có bị bỏng chỗ nào không?” Giản Ninh đứng lên đi đến bên cạnh quan tâm hỏi, Mục Nhiên quẫn bách xua tay, “Không có việc gì, không có việc gì...” Lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều dừng lại, chán ghét nhìn về phía cậu, Mục Nhiên dừng một chút, hạ mình khẽ nói, “Tôi đi toilet chút.” Nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc đẩy cửa nghe được có người nói vài câu khó nghe, Mục Nhiên hơi dừng lại, đoạn không nói gì cứ vậy đi ra ngoài.

Cậu hỏi nhân viên đứng cạnh cửa, theo chỉ dẫn tìm đến nhà vệ sinh.

May sao nước trà không phải quá nóng nên không bị bỏng, hiện tại cũng chỉ có chút cảm giác nóng rát. Mục Nhiên cố lờ cơn đau, cong thắt lưng lấy khăn tay lau vết nước, tận lực thấm khô. Cậu luôn cúi thấp đầu, không chú ý ở đằng sau có người đi vào. Nghe được trên đầu “Chặc chặc” hai tiếng, Mục Nhiên giật mình ngẩng lên, lúc này mới nhìn thấy người dựa ở cửa mặt không đổi sắc không phải ai khác mà chính là Lâm Hàm.

Mục Nhiên không nói gì, khăn cầm trong tay vô thức bị nắm chặt lại.

Vừa nhìn thấy Lâm Hàm, những kí ức không tốt trong quá khứ dần tái hiện, Mục Nhiên thở mạnh bình ổn hô hấp, khống chế tâm tình mình. Nếu ngay cả Lâm Hàm cậu cũng không dám đối mặt, nếu chỉ một tình huống tùy tiện như lúc này đây cũng khiến cậu gục ngã, thì khoảng thời gian dài kiên trì vừa qua, rồi cả tâm tư và quan tâm của Từ Nhiễm tiêu phí trên người cậu, tất cả đều uổng phí.

Lâm Hàm nhìn Mục Nhiên trầm mặc không nói lời nào, cười nhạt một tiếng, “Như thế nào, Dịch Thiên bắt quá mới chỉ tâm huyết dâng trào dẫn về chiếu cố vài ngày, mà liền tự coi mình là thiên nga rồi?”

Mục Nhiên nhìn ra Lâm Hàm cố ý đến châm chọc mình, cũng không tiếp lời, vứt khăn tay đi xoay người rửa tay, mặc người nọ tự biên tự diễn.

Lâm Hàm thấy Mục Nhiên thờ ơ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Dịch Thiên ôm cậu vào ngực thân mật hôn, nháy mắt trầm mặt

xuống, lãnh thanh nói, “Mày trong lòng Dịch Thiên, ngay cả so với một sợi tóc của Giản Ninh sợ cũng không bằng đi.”

Động tác của Mục Nhiên dừng một chút, nhưng vẫn không nói gì.

Lâm Hàm bị bộ dáng mắt đieếc tai ngơ của Mục Nhiên làm nổi giận, vốn từ khi Giản Ninh xuất hiện trong lòng gã đã ghen một cổ hỏa, hiện tại ngay cả loại như Mục Nhiên cũng coi gã như rác rưởi không thèm ngó ngang tới. Lâm Hàm tức đến nắm chặt nắm tay, đang muốn đi qua đánh người, phía sau đột nhiên lại có người đẩy cửa, quay đầu nhìn, không ngờ người tới lại là Giản Ninh.

Giản Ninh trông thần tình tức giận của Lâm Hàm, khóe miệng lộ ra tươi cười, “Lâm đại thiếu gia, không biết ai chọc giận ngài vậy?” Giản Ninh không phải Mục Nhiên, tuy y tính tình ôn hòa nhưng là người rất có chủ kiến, nếu thật sự muốn gây chuyện sẽ không có ai dám động đến y. Giản Ninh không thích tính cách ỷ thế hiếp người của Lâm Hàm, trước kia đã từng nói qua với đối phương, khi đó Lâm Hàm một câu cũng không dám cãi lại. Lâm Hàm tuy rằng ghen tị với Giản Ninh, nhưng khi đối mặt với người nọ, bản thân cũng tự biết xấu hổ mà rút lui.

Lâm Hàm không trả lời, sầm mặt quay đầu lại liếc Mục Nhiên một cái, hừ lạnh, đẩy Giản Ninh sang đi ra ngoài.

Giản Ninh lắc đầu, miệng nhắc một câu, “Nhiều năm như vậy như thế nào mà tính tình một chút cũng không thay đổi.”

Sau đó đi đến trước mặt Mục Nhiên đưa cho cậu tuýp thuốc mỡ, ôn thanh nói, “Tôi vừa mới lấy ở chỗ khách sạn, mau bôi vào đi.”

Từ lúc Giản Ninh xuất hiện Mục Nhiên liền có chút luống cuống, lúc này mặt lại càng đỏ bối rối xua tay, “Không cần không cần, không có việc gì, cảm ơn... cảm ơn...”

Giản Ninh thấy cậu khẩn trương thậm chí đến mức hồ ngôn loạn ngữ, khẽ bật cười, đem tuýp thuốc mỡ dúi vào tay cậu, “Nước trà kia vẫn rất nóng, về nhà nhớ bôi thuốc.”

Mục Nhiên ngẩn người nhìn khóe miệng Giản Ninh cười nhàn nhạt, vô thức gạt đầu nắm chặt tuýp thuốc, miệng lí nhí vài tiếng cảm ơn. Cậu không chịu được nhất việc người khác đối tốt với mình, cho dù chỉ là một việc nho nhỏ cậu đều sống chết ghi tạc trong lòng, hận không thể cả đời trả lại cho người ta. Tuy không biết Giản Ninh là ai, nhưng sự tình ngày hôm nay cậu cũng lờ mờ đoán được người nọ có lẽ là người yêu của Dịch Thiên. Ngẫm lại chuyện bỉ ổi cậu đã làm với anh, giờ đây đứng trước mặt Giản Ninh chợt cảm thấy mặt mặt không nhấc đầu lên nổi. Hướng chi Giản Ninh không giống những bằng hữu khác của anh luôn vũ nhục đùa cợt cậu, người nọ còn lưu tâm tìm đưa cho cậu thuốc trị thương, Mục Nhiên bây giờ thật sự xấu hổ vô cùng.

Giản Ninh thoáng trông Mục Nhiên khẩn trương đến mức sắp bóp méo cả tuýp thuốc trong tay, không tái làm khó cậu nữa, nhẹ giọng nói, “Quay lại thôi, bọn họ đang tính nên đi chỗ nào nữa.” Kì thật Giản Ninh luôn biết Mục Nhiên, chỉ là hôm nay mới gặp tận mắt. Y thế nhưng phát hiện cậu so với trong tưởng tượng của mình hoàn toàn khác biệt. Vốn tưởng rằng người có thể làm ra loại chuyện bỉ ổi như vậy với Dịch Thiên hẳn phải là người nhiều toan tính, hiểm độc, nhưng Mục Nhiên đứng trước mặt y lại một bộ dáng tự ti, ngốc ngốc. Thậm chí Giản Ninh còn không dám tin cậu lại là người có thể làm ra loại chuyện này.

Mục Nhiên theo y đi ra ngoài, chờ tới khi ra khỏi toilet mới dừng cước bộ, thấp thỏm nói với Giản Ninh, “Tôi không đi đâu, anh mau trở về cùng bọn họ đi chơi đi.” Dừng một chút lại nói, “Cảm ơn thuốc của anh.”

Giản Ninh ngẫm lại tính tình của đám người Lục Xa, không miễn cưỡng cậu, có chút quan tâm hỏi, “Cậu tự về nhà có được không? Nếu không để tôi đưa cậu về?”

Mục Nhiên nhanh chóng lắc đầu, “Tôi tự đi được, không cần phiền toái anh.”

Giản Ninh không biết vì cái gì Mục Nhiên khi nói chuyện với y đều luôn khẩn trương, hướng cậu cười cười, “Vậy thì nhớ cẩn thận, tôi sẽ nói giúp với Dịch Thiên cho.”

Mục Nhiên ứng thanh, lại cúi đầu nói cảm tạ lần nữa, Giản Ninh bất đắc dĩ cười, lúc này mới xoay người rời đi.

Khi y trở về phòng, một đám người vẫn còn đang nháo nhào uống rượu. Thấy y trở về một mình, Dịch Thiên nhíu mày hỏi, “Cậu ấy đâu?”

Giản Ninh không nghĩ tới Dịch Thiên sẽ vội vã hỏi như vậy, hạ thanh nói, “Cậu ấy về trước rồi.”

“Ai như thế nào lại về rồi, lão tử còn chưa chơi đủ đâu...”

“Có Giản công tử của chúng ta ở đây nó lại còn không nhanh chóng lui sao, chẳng lẽ muốn tìm đường chết...”

“Tụi bây nói xem thằng ngốc kia nghĩ cái gì mà giờ vẫn còn liều chết quán lấy Dịch Thiên như vậy...”

“Được rồi được rồi, nói ít vài câu đi.” Hạ Húc Đông càng nghe càng khó chịu, nhanh chóng đánh gãy lời bọn họ. Những người này không biết sự thật đằng sau việc Dịch Thiên mang cậu về nhà chiếu cố, cũng không biết Dịch Thiên hiện tại “quan tâm” tới cậu như thế nào. Hạ Húc Đông thở dài, ngay cả gã hiểu rõ nội tình cũng không hiểu nổi giữa hai người họ là xảy ra chuyện gì.

Dịch Thiên nghe thấy Mục Nhiên đi rồi, sắc mặt liền khó coi hơn.

Hắn hôm nay mang Mục Nhiên đến đây, kì thật là muốn trước mặt nhiều người như vậy xác nhận mối quan hệ của hai người, cũng làm cho đám bằng hữu của hắn sau này cảm miệng ít nói linh tinh. Nhưng chính là hắn không hề nghĩ tới Giản Ninh cư nhiên lại trở về. Nhiều năm như vậy qua đi, muốn nói còn tình yêu hay rung động quả thật là chê cười, trước kia khi rời đi Giản Ninh đã quyết tuyệt chia tay, bản thân hắn cũng là người cường chấp cực đoan, cổ hỏa này luôn ghen không phóng ra được.

Khi hôn Giản Ninh, bản thân hắn cũng không biết có bao nhiêu ý tứ là muốn chọc giận Mục Nhiên.

Hắn từ trước tới nay chưa từng để ý một người đến thế, đem về nhà chiếu cố, mọi sinh hoạt cá nhân đều tự thân vận động, thậm chí còn vì người nọ mà sẵn sàng chặt đứt giao tình với huynh đệ hơn hai mươi năm, cho dù đối với Giản Ninh trước kia hắn cũng chưa từng kiên nhẫn như vậy.

Dịch Thiên tự nhận mình đã thể hiện ra đủ rõ rồi, thật không nghĩ tới sau khi khỏi bệnh Mục Nhiên tận lực cùng hắn khách sáo giữ khoảng cách, một bộ dáng hận không thể lập tức rời đi.

Mục Nhiên lúc trước sống chết yêu cầu hẳn yêu cậu, hiện tại hẳn nguyện ý yêu, cậu ngược lại muốn chạy đi. Dịch Thiên càng nghĩ càng giận, nhin nửa ngày vẫn là nhin không được, tức tối đứng lên đá cái bàn, không nói không rằng bỏ đi ra ngoài.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hạ Húc Đông nhìn bộ dáng nổi giận của Dịch Thiên, thảm than không tốt, gã lo lắng hẳn xúc động quá mức mà muốn đuổi theo đánh người, vội vội vàng vàng đi qua giữ người lại, “Cậu bình tĩnh đi.”

“Cút ngay.” Chút ngẫn nại còn sót lại của Dịch Thiên bay mất, vung tay đẩy người nọ ra.

Những người khác vẫn chưa hiểu rõ tình hình, không biết tại sao đột nhiên Dịch Thiên lại trở nên như vậy, rõ ràng một giây trước vẫn còn bình thường.

“Cậu muốn cậu ấy lại tái phát bệnh nữa phải không?” Hạ Húc Đông thấy Giản Ninh đang đi tới, đè thấp âm thanh ở bên tai Dịch Thiên cả giận nói.

Dịch Thiên nghe vậy dừng lại cước bộ.

Hạ Húc Đông buông hẳn ra, cau mày nói, “Tôi sẽ đưa cậu ấy về, cậu tự mình nghĩ lại đi.” Nói xong liền chào người khác một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, nhìn đến ánh mắt nghi vấn của Giản Ninh cũng cười cười không nhiều lời, “Cậu ta không có việc gì, mọi người cứ chơi tiếp đi.”

Những người khác nhìn sắc mặt Dịch Thiên khó coi như vậy đương nhiên biết không có khả năng là không-có-việc-gì, chỉ là không ai dám hỏi nhiều, lại nhao nhao nói cười thay đổi đề tài, duy có Lâm Hàm vẫn cau mày gắt gao nhìn chăm chăm Dịch Thiên.

Đi ra khỏi cửa khách sạn Mục Nhiên mới kịp nghĩ tới mình hình như không mang theo tiền. Cậu bị Dịch Thiên mạnh mẽ lôi đến đây, ngay cả thời gian lên phòng lấy tiền trong bố bao cũng không có. Nơi này cách nhà anh rất xa, đi đường cũng không biết phải đi mất bao lâu, mà căn bản cậu cũng không có khả năng trở lại đây. Cậu không muốn anh hiểu lầm mình, hơn nữa Giản Ninh đã trở về, cậu cũng không nguyện ý muốn quấy rầy bọn họ.

Mục Nhiên đứng tại chỗ lục lọi túi quần túi áo trên người một lần nữa, cầu mong có thể tìm ra chút tiền lẻ. Cuối cùng sờ thấy một tờ giấy nhỏ dưới đáy túi quần, bên trong có mấy đồng tiền xu rơi ra, cậu đuổi theo không kịp, trơ mắt nhìn nó nảy trên đường, lăn vào gậm tử giữa hai cửa hàng.

Đó là tiền xu hôm qua sau khi đi siêu thị Từ Nhiễm thuận tay nhét vào người cậu, cô rất ghét phải cầm tiền xu dễ rơi. Hiện tại cậu cũng chỉ có mấy đồng lẻ kia, tốt xấu gì vẫn có thể đủ để bắt xe bus trở về, Mục Nhiên không cố tìm những thứ khác nữa, ngồi xổm xuống nhặt tiền.

Lúc Hạ Húc Đông đi ra chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Cách đó không xa Mục Nhiên lúi húi ngồi xổm trên mặt đất, tay vói vào trong gầm tử dùng sức sờ soạng tìm gì đó. Gã ngây ra một lúc, sau đó mới định thần bước nhanh qua kéo Mục Nhiên đứng lên, nhíu mày hỏi, “Cậu đang làm gì đó?”

Mục Nhiên thình lình bị người khác kéo lên còn có chút không vững, vừa quay đầu nhìn thấy Hạ Húc Đông mới hồi phục lại, lí nhí đáp, “Tiền rơi vào trong đó.”

“Tiền gì cơ?” Hạ Húc Đông buông tay cậu ra, khó hiểu tiền như thế nào mà có thể rơi vào nơi đấy được.

Mục Nhiên thoáng ngượng ngùng, do dự một lúc mới trả lời, “Không có gì, chỉ là chút tiền xu lẻ thôi...”

Hạ Húc Đông trong lòng thở dài, cũng không tiếp tục hỏi nữa mà lên tiếng nhắc nhở, “Quần áo bẩn rồi kìa.” Mục Nhiên nghe lời cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện tay áo mình dính không ít bụi, cậu vội vàng cười cười dùng tay lau đi.

Hạ Húc Đông nhìn bộ dáng cậu cẩn thận cúi đầu phủi quần áo, không biết làm sao trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, chờ cậu xong xuôi mới mở miệng một lần nữa, “Đi thôi, đưa lái xe đưa cậu về.”

Mục Nhiên liền lắc đầu từ chối, “Không cần không cần, tự tôi... về là được, không cần phải phiền anh.”

Hạ Húc Đông bắt đắc dĩ, đành phải đem Từ Nhiễm ra làm lá chắn, “Đi thôi, dù sao tôi cũng phải về sớm, chị Từ Nhiễm của cậu mà biết tôi để cậu một mình ở đây nhất định sẽ bắt tôi quỳ mà dọn toilet.”

Mục Nhiên nghĩ đến Từ Nhiễm cũng không đành từ chối ý tốt của Hạ Húc Đông nữa, cười cảm ơn rồi đi theo gã đến bãi đỗ xe.

Chờ đi được một đoạn, Hạ Húc Đông khẽ liếc sang Mục Nhiên vẫn đoan đoan chính chính ngồi không hé miệng một câu, khụ khụ

hai tiếng rồi không được tự nhiên nói, “Cái kia... trước đây không tìm được cơ hội...”

Mục Nhiên quay đầu nhìn gã.

Hạ Húc Đông hai mắt vẫn nhìn thẳng, đưa tay sờ sờ mũi, “Mục Nhiên, trước kia tôi đối với cậu... thực sự quá phận, hôm nay tôi muốn xin lỗi, mong cậu sẽ không để trong lòng.” Trước kia gã không có trói buộc, thích làm gì thì làm, cảm thấy đương nhiên mọi người luôn phải vây quanh mình, từ khi gặp Từ Nhiễm gã mới biết được cái gì là trách nhiệm, biết được nhân quả báo ứng là như thế nào.

Mặc kệ sau này Dịch Thiên và Mục Nhiên sẽ như thế nào, lời xin lỗi này là gã thiếu Mục Nhiên.

Mất vài giây Mục Nhiên mới phản ứng được Hạ Húc Đông muốn nói cái gì, bất an trả lời, “Không có không có, anh đừng nói như vậy, là do tôi đối với Dịch Thiên làm ra loại chuyện...” Nói đến đây thanh âm cậu dần ngập ngừng, nhỏ xuống. Tuy rằng cậu rất thoải mái với Từ Nhiễm nhưng đối với Hạ Húc Đông vẫn luôn lễ phép hạ mình như vậy, cũng không dám nghĩ vì Từ Nhiễm tốt với cậu mà gã cũng sẽ phải tốt. Hạ Húc Đông trước kia vô cùng chán ghét cậu, thực không nghĩ tới gã thế nhưng lại nói lời xin lỗi.

“Ôi chao tại sao tôi lại không sớm phát hiện ra cậu là người như vậy chứ...” Hạ Húc Đông bất đắc dĩ lắc đầu cười, ngày trước gã cảm thấy cậu bỉ ổi vô liêm sỉ, hiện tại hiểu biết một chút mới biết người này căn bản nửa điểm tâm nhãn cũng không có, thậm chí còn phải dùng từ “ngốc” để hình dung.

Mục Nhiên cũng không biết nói gì, lúng túng ha ha cười.

Hạ Húc Đông lại liếc cậu một cái, khóe miệng cười hạ dần xuống, có phần do dự tiếp lời, “Giản Ninh...” Dừng một chút, “Trước kia là người yêu của Dịch Thiên, bọn họ từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau. Cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lí.”

“Tôi không...” Mục Nhiên há mồm muốn nói, Hạ Húc Đông đánh gãy lời cậu, đem chuyện của Dịch Thiên và Giản Ninh kể sơ qua.

Giản Ninh là con chị hai Giản gia, khi bé lớn lên ở bên ngoài, sáu tuổi mới trở về nhà lớn. Từ nhỏ y đã được theo học vẽ tranh, tính tình lại luôn trầm ổn, an tĩnh. Mẹ Dịch Thiên ngẫu nhiên gặp y đã vô cùng yêu thích, lập tức để Giản Ninh đi theo bà ấy học. Mẹ Dịch Thiên là tiểu thư nhà gia thế lớn, từ bé được chú trọng bồi dưỡng, biết bao nhiêu người cầu đều không được cơ hội này nên Giản gia đương nhiên một trăm phần trăm đồng ý.

Về sau Giản Ninh liền thường xuyên xuất nhập Dịch gia, bởi vậy mà quen biết Dịch Thiên. Y ôn hòa không kiêu không nóng, dung mạo lại cực kì xuất sắc, người thích y không ít, nhưng cố tình trái tim lại đặt ở trên người Dịch Thiên. Không biết từ bao giờ Dịch Thiên cũng vô thanh vô thức động tâm, chờ đến khi Hạ Húc Đông biết được hai người họ đã ở cùng nhau một thời gian rồi.

Nói tới đây gã cũng không khỏi cảm thán, hai người kia trừ bỏ đều là nam, dung mạo gia thế đều không có gì thiếu sót, làm cho bọn họ muốn phản đối cũng không biết nói thế nào.

Có điều thời gian càng dài, Giản Ninh càng nảy sinh áy náy với mẹ Dịch Thiên, đối với Dịch Thiên cũng đều là y nhân nhượng bao dung, bọn họ một chút lòng tin vào tương lai cũng không có. Vừa vặn lúc đó Giản gia xảy ra biến cố, Giản Ninh không có bất luận dấu hiệu gì liền theo người nhà sang nước ngoài, chỉ để lại cho Dịch

Thiên một bức thư ngắn, nói muốn cùng hấn chia tay, mong hai người không cần liên lạc nữa.

Dịch Thiên lúc ấy bị trúng một vố đau, nhưng hấn vốn tự trọng rất cao, có chết cũng quyết không đi tìm Giản Ninh. Giản Ninh vốn đang do dự luyến tiếc, thấy Dịch Thiên nửa điểm phản ứng cũng không có liền thật sự tâm nguội ý lạnh.

Hai người cứ như vậy hoàn toàn chặt đứt liên hệ.

Hạ Húc Đông thở dài, bắt đắc dĩ cười, “Giản Ninh vốn cũng hi vọng Dịch Thiên có thể đuổi theo y một lần, ai mà biết được tên kia mắt mọc trên đầu nhất quyết không chịu cúi, tôi đều xem như phục cậu ta...”

Mục Nhiên còn đắm chìm trong câu chuyện của hai người nọ, nghe đến đó mới hồi phục lại tinh thần. Cậu nhớ đến phản ứng khi anh gặp lại người kia, nghĩ lại cách ánh mắt bọn họ đối diện với nhau, rũ mắt chậm rãi mỉm cười, “Hôm nay lúc ăn cơm có thể nhìn ra, Dịch Thiên vẫn còn thích Giản tiên sinh.”

Hạ Húc Đông không trực tiếp trả lời, chỉ cười theo, “Hai người họ... nếu lúc trước đồng ý đều thối lui một bước, không biết chừng hiện tại cả mọi người trong nhà cũng biết rồi đi.” Nói xong gã mới đột nhiên kịp nhận ra, có chút xấu hổ nói, “Tôi nói với cậu chuyện này, chỉ là hi vọng cậu hiểu được, Giản Ninh cùng những người khác không giống... Cậu đừng nghĩ nhiều.”

Mục Nhiên nhìn biểu tình khó xử của Hạ Húc Đông, thu hồi tươi cười nghiêm túc nói, “Tôi không nghĩ nhiều, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết. Anh... Mọi người hãy tin tưởng tôi một lần, tôi sẽ không quán Dịch Thiên nữa.” Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao

còn có thể mù quáng si tâm vọng tưởng đây? Đừng nói Dịch Thiên có người yêu, cho dù không có, cậu cũng không muốn làm phiền anh nữa.

Hạ Húc Đông nhìn về mặt kiên định của Mục Nhiên, hơi nhíu mày. Theo lí mà nói đối với gã, gã hẳn là nên cảm thấy may mắn vì rốt cục Mục Nhiên đã có thể nghĩ thông suốt mới đúng, dù sao đây vẫn là cách tốt nhất cho ba người bọn họ.

Nhưng không biết vì cái gì gã lại cảm thấy ần ần khó chịu, chỉ cần nghĩ tới khi Mục Nhiên sinh bệnh thái độ của Dịch Thiên đối với cậu như bảo bối kia, gã liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 44

—

Về đến nhà Dịch Thiên, Mục Nhiên cúi đầu chào Hạ Húc Đông, chờ người xe đi khuất mới lấy chìa khóa mà Tô Văn Dương đưa cho mở cửa vào.

Hôm nay Dịch Thiên dẫn cậu ra ngoài ăn nên dì giúp việc và Liêu Phi đều không tới, trong nhà chỉ có một mình cậu.

Mục Nhiên cũng không có thời gian miên man suy nghĩ, cất kỹ chìa khóa xong liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc. Kì thật cậu muốn đi luôn nhưng người canh gác ở cửa lớn nếu không có sự đồng ý của Dịch Thiên chắc chắn sẽ không cho cậu đi qua, trước vì chuyện này mà Từ Nhiễm còn cãi nhau với anh, kết quả vẫn không suy chuyển được gì. Còn nữa cậu vẫn còn cầm chìa khóa Tô Văn Dương đưa cho, có lẽ nên đem mọi vật trả lại đàng hoàng rồi mới rời đi được.

Thùng rác buổi sáng mới được dì giúp việc đổi nên vẫn còn sạch sẽ, bên trong chỉ có chiếc áo ngủ giá rẻ của cậu. Mục Nhiên khom lưng nhặt áo lên, tìm túi cất đi cẩn thận cùng với những món đồ Từ Nhiễm mua. Tuy rằng dì giúp việc nói nơi này có rất nhiều quần áo mới Dịch Thiên mua cho cậu nhưng có chết cậu cũng không dám mặc, mang chúng theo lại càng không thể.

Thu thập tất cả mọi thứ xong xuôi, lúc này cậu mới phát hiện bố bao sòn cũ của mẹ không có ở trong phòng.

Đi đi lại lại lật tung cả căn phòng nửa buổi vẫn không thấy, Mục Nhiên nóng nảy trực tiếp chạy tới tìm trong phòng ngủ Dịch Thiên, rốt cuộc thấy nó nằm trong ngăn kéo tủ đầu giường.

Hai tay gắt gao nắm chặt bao, thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nếu không tìm được cái bao này, cậu cảm thấy mình sắp muốn phát điên rồi. Vài trăm khối tiền cậu bỏ vào không quan trọng, những thứ đó về sau đều có thể kiếm ra, chỉ có đây là vật duy nhất mẹ lưu lại cho cậu, so với số mệnh cậu còn trọng yếu hơn.

Mục Nhiên cầm bao đi xuống phòng của mình, vừa mới cất kỹ chợt nghe tiếng cửa lớn vang lên. Cậu có chút ngây người, theo lý mà nói Dịch Thiên hôm nay sẽ không trở về mới đúng.

Chạy ra ngoài phòng khách, nhìn thấy ở huyền quan Giản Ninh đang chật vật vác Dịch Thiên đã say mèm, cách xa như vậy mà cậu vẫn có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc từ người anh.

Giản Ninh có phần bất ngờ khi nhìn thấy Mục Nhiên, y quả thực không biết cậu ở nơi này. Mục Nhiên thấy vẻ mặt của y vội vàng giải thích, “Giản tiên sinh đừng hiểu lầm, đoạn thời gian trước tinh thần của tôi không tốt, Dịch Thiên thương hại nên mới để tôi ở đây chữa bệnh.”

Giản Ninh không tiếp lời, chỉ thản nhiên cười nói, “Cậu ấy uống say quá rồi, đến giúp tôi dìu cậu ấy lên.” Sau khi ăn xong bọn họ vốn định đến quán bar, Dịch Thiên không thể uống rượu nhưng bất luận ai cũng không khuyên nổi hắn, kết quả uống thành như vậy nhưng nhất quyết không chịu ngủ ở bên ngoài, bằng mọi giá đòi phải về nhà. Giản Ninh nào dám để hắn tự đi xe, chỉ có thể lái xe đưa người về.

Mục Nhiên nghe Giản Ninh nói vậy liền luống cuống đi qua giúp, hai người cố sức mới có thể dìu Dịch Thiên vào phòng ngủ trên lầu.

Chờ Dịch Thiên nằm ngã xuống giường, Giản Ninh lúc này mới mở miệng, “Cậu có thể giúp tôi lấy cốc nước ấm được không?” Mục Nhiên vội vã gật đầu rồi chạy xuống bếp.

Giản Ninh nhìn Mục Nhiên đi khuất, lúc này mới quay người cởi giày cho Dịch Thiên, lại đi vào phòng tắm lấy khăn lau mặt và tay cho hắn, sau đó ngồi bên cạnh cởi nút áo cổ để hắn thoải mái một chút.

Dịch Thiên đã say đến không rõ ý thức, mơ mơ màng màng nhận ra có người đang cởi y phục của mình.

Trừ lúc phải nhập viện, cơ hồ mỗi ngày hắn đều ở cùng Mục Nhiên, theo bản năng nghĩ đó hắn là cậu, liền vươn tay ôm lấy xoay người đặt xuống giường, cúi đầu hôn lên.

Mục Nhiên bưng nước đến cửa, vừa ngẩng đầu muốn nói chuyện liền bắt gặp một cảnh như vậy. Cậu ngây ngốc đứng nhìn, hai má lập tức đỏ lựng bước lùi ra ngoài, trước khi đi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mục Nhiên mờ mịt cầm cốc nước đứng bên ngoài, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, nhón chân nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Trong phòng, tay Giản Ninh bị người bên trên giữ ở đỉnh đầu, quần áo cũng kéo xộc xệch, Dịch Thiên chôn ở cổ y gần như hung ác mà liếm hôn. Giản Ninh cũng không giãy giụa, mặc hắn vuốt ve hôn môi mình, trong lòng không khỏi chờ đợi. Có điều động tác của

Dịch Thiên dần chậm lại, cuối cùng hắn làm bầm một câu gì đó, rồi vui đầu vào cổ y im thin thít ngủ.

Giản Ninh nhìn người ỉu xiu nằm trên người mình, khóe miệng lộ ra cười bất đắc dĩ. Chỉ cần hơi giật giật muốn đứng dậy Dịch Thiên đã vòng tay ôm chặt thắt lưng y, Giản Ninh đành phải vươn tay chậm rãi nghiêng người để Dịch Thiên nằm xuống giường, hai người mặt đối mặt ôm nhau ngủ. Dịch Thiên như bị điều gì đó làm phiền, mắt húng nhú mày một cái.

Giản Ninh tựa vào trong ngực hắn, ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn người nọ.

Phải làm thế nào được, ai bảo y vẫn luyện tiếu người này, trốn tránh nhiều năm như vậy, vẫn là bị một cuộc điện thoại của Lâm Hàm làm cho hoang mang rối loạn mà vội vã về nước. Y sợ chậm một chút nữa, người này thật sự không còn là Dịch Thiên thuộc về y nữa.

Giản Ninh giơ tay lên, ngón tay thon dài vuốt qua mi tâm, sau đó là đôi mắt, sống mũi cao thẳng... Nghĩ đến nhiều năm như vậy ngay cả một cuộc điện thoại Dịch Thiên cũng không gọi cho y, liền có chút hờn giận nhéo má hắn.

Khuôn mặt cũng coi như được mà sao tính tình lại xấu đến vậy, vừa không kiên nhẫn vừa kiêu ngạo, ai sẽ đi thích được cơ chứ. Càng nghĩ càng không cam lòng, y xích lại gần cắn môi Dịch Thiên để trừng phạt.

Không khí giữa hai người tràn ngập mùi rượu, Giản Ninh cũng không để ý vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng luồn vào, ôn nhu lại cẩn thận

mà hôn hấn. Đợi đến khi Dịch Thiên nhú mày khó chịu mới chịu dừng lại, rúc vào lồng ngực hấn ngủ.

Mục Nhiên thu dọn này nọ, lại chỉnh lý căn phòng một hồi, sau đó mới xách đồ đạc ra ngoài phòng khách. Cậu không biết khi nào anh và Giản Ninh sẽ tỉnh nên tối nay không tính ngủ trong phòng, nếu mai bọn họ rời giường mà mình vẫn còn ngủ thì không hay cho lắm.

Mục Nhiên ngồi trên sofa phòng khách, đem điện thoại và chìa khóa nhà để ngay ngắn trên mặt bàn, lấy một kiện áo khoác trong túi để đắp, tìm một vị trí thoải mái ngả lưng.

Phòng khách rất lớn, cũng thực an tĩnh, ngọn đèn ngoài sân xuyên qua ô cửa sổ sát đất, đổ bóng lên sàn nhà. Mục Nhiên nằm ngửa nhìn trần nhà, không chớp mắt mông lung hướng về chùm đèn pha lê điểm lệ trên đỉnh đầu.

Tích tắc. Tích tắc. Tích tắc.

Thời gian dần trôi qua nhưng cậu vẫn không cảm thấy buồn ngủ, trong đầu bắt đầu hiện lên vô số hình ảnh loang loáng hư vô, cuối cùng dừng ở khuôn mặt của Dịch Thiên ngồi xổm trước mắt cậu, ánh mắt ôn nhu, chậm rãi hỏi, “Vì sao cậu lại thích tôi?”

Mục Nhiên sửng sốt tỉnh lại, thân thể không tự giác co rúm. Cậu không biết tại sao đột nhiên lại nghĩ tới vọng tưởng này, thậm chí còn chân thực đến mức như vừa phát sinh ngày hôm qua. Cậu xoay nghiêng cong người lại, tay vỗ nhẹ lên lồng ngực râm ran nhức nhối, thanh âm chỉ mình cậu có thể nghe thấy, “Không quan hệ... Không quan hệ... Không nghĩ, không nghĩ nữa...”

Cậu cường bách ép mình tỉnh táo trở lại, một lần lại một lần ôn lại kế hoạch tương lai mà mình đã vạch ra. Trước tiên cậu sẽ phải tìm một công việc tạm thời, làm nhân viên bốc vác tại siêu thị cũng không phải ý tồi; tóm lại muốn sống được thì phải có thu nhập, chờ mọi thứ ổn định Dịch Thiên và Lâm Hàm khi đó có khi cũng đã quên cậu, cậu có thể đến một vài công ty nhỏ thử xin việc... Sau đó cố gắng hòa đồng với đồng nghiệp, không như trước kia luôn trốn tránh tụ họp nữa; như vậy có thể sẽ có bằng hữu tin cậy hay không... Còn phải mua thật nhiều quà cho chị Từ Nhiễm nữa.

Sau đó... Sau đó thì...

Mục Nhiên mơ màng lên kế hoạch cho bản thân mình, cuối cùng ngủ thiếp đi, khóe miệng vẫn lưu lại chút vụng về hạnh phúc.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 45

—

Khi Dịch Thiên tỉnh lại sắc trời chỉ vừa mới rạng, ngày hôm qua hẳn uống hơi nhiều, hiện tại đầu vẫn còn đau, quay mòng mòng không nghĩ được gì. Trong lòng hình như đang ôm ai đó, vốn tưởng là Mục Nhiên, đến khi cúi đầu mới phát hiện ra là Giản Ninh.

Dịch Thiên giật mình rút tay lại, dùng sức day huyết thái dương, gân xanh trên trán đều nhảy dựng lên. Giản Ninh bị động tác của hắn làm tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở mắt, đến khi tầm nhìn thấy rõ đối phương thì khẽ ngậy người, có điều rất nhanh thân nhiên cười cười ngồi dậy, nhẹ giọng hỏi, “Cậu tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào không?”

Dịch Thiên không trả lời, cố gắng nhớ lại mọi chuyện tối ngày hôm qua. Hắn nhớ rõ bọn họ tới bar uống rượu, sau đó thì mình say bí tỉ, trong đầu đều là mấy hình ảnh mơ hồ lướt qua, cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hắn mang máng nhớ được khi trở về có nhìn thấy Mục Nhiên, nhưng tại sao hiện tại Giản Ninh lại ở trên giường hắn?

Dịch Thiên ngẩng đầu nhìn Giản Ninh, nghiêng răng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Ninh trông hắn tức giận liền cố ý muốn đùa giỡn, kéo áo xuống để lộ ra dấu hôn trên xương quai xanh, nháy mắt vô tội nói,

“Cậu thử nói xem đã xảy chuyện gì?”

Dịch Thiên trằm mặt không hỏi lại, mạnh mẽ xốc chần xuống giường. Vì ngồi dậy quá nhanh mà trước mắt đột nhiên tối sầm một chút, hấn cũng không quản mà vội vã chạy ra khỏi cửa. Hấn thật sự bị kích động, thậm chí còn không đủ tỉnh táo để nhận ra quần áo hai người vẫn còn mặc ở trên người, có chỗ nào giống như mới phát sinh quan hệ.

Mục Nhiên ngủ không sâu, nghe được tiếng mở cửa liền tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã thấy Dịch Thiên lao ra từ phòng ngủ, cậu vội vàng đứng lên, thu gọn cẩn thận áo khoác vào túi, lúc này mới chỉnh tề đứng nhìn anh.

Dịch Thiên thấy cậu cước bộ giảm dần, cuối cùng chậm rãi đi bộ xuống lầu.

Hấn không biết Mục Nhiên có biết chuyện tối qua hay không, nhưng hấn căn bản không muốn phát sinh nhiều rắc rối với Giản Ninh. Trong đầu hấn nghĩ đến muôn vàn câu trả lời nếu Mục Nhiên chất vấn, còn có phải xử lí chuyện này như thế nào... Hấn có chút khẩn trương, nhịp thở cũng rối loạn, chính là trên mặt một chút biểu tình cũng không đoán ra.

Chờ hấn đi xuống lầu xong, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy túi to bên chân Mục Nhiên, mơ hồ thấy được bên trong là một ít quần áo. Nháy mắt gương mặt hấn đanh lại, lãnh thanh hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

Mục Nhiên chú ý tới ánh mắt Dịch Thiên, nhanh chóng cầm túi đi tới trước mặt anh, sợ anh nghĩ cậu trộm đồ vật trong nhà nên cậu lấy hết mọi thứ trong túi ra để anh nhìn rõ, bối rối giải thích, “Tôi

không lấy đồ nào cả.” Đoạn xoay người chỉ lên bàn, “Chìa khóa và điện thoại Tô tiên sinh đưa tôi đều để ở đó...”

Dịch Thiên nhìn bộ dáng cẩn trọng sợ hãi của cậu, trái tim mãnh liệt nảy lên, đồng tử co rút, hô hấp khó khăn. Hắn dùng lực hất túi quần áo của Mục Nhiên ở trước mặt, khó thờ rống lớn, “Con mẹ nó ai hỏi cậu cái này?”

Mục Nhiên không hề dự liệu Dịch Thiên lại phản ứng lớn như vậy, nhẹ buông tay để túi rơi trên mặt đất. Cậu khom lưng nhặt thuốc từ bên trong rơi vãi ra, đứng dậy quần bách nói, “Dịch Thiên, anh có thể nói với những người bên ngoài một tiếng không? Bọn họ nói nếu anh không đồng ý tôi không thể ra ngoài.” Mục Nhiên cho rằng Dịch Thiên sinh khí vì cậu vì sao vẫn còn ở đây không chịu đi, nhanh chóng giải thích một chút.

Dịch Thiên nghe cậu nói vậy càng thêm tức giận, vươn tay giữ lấy gói thuốc, “Ai nói sẽ cho cậu rời đi?” Vừa vặn lúc này Giản Ninh đi ra, đứng ở trên lầu nhíu mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mục Nhiên nhìn thấy Giản Ninh, có chút gấp gáp nắm chặt gói thuốc trong tay, hạ giọng cầu xin, “Dịch Thiên, phiền anh nói với bọn họ một tiếng đi.”

Tâm can Dịch Thiên gấp đến bốc hỏa, nhưng hắn lại không biết nên nói gì. Nghĩ tới chuyện tối qua, nhưng lời muốn nói đều bị chặn ở yết hầu.

Lúc này Giản Ninh xuống tới nơi, giúp giữ Dịch Thiên lại, “Cậu bình tĩnh một chút.” Y đã nghe Lục Xa nói qua Dịch Thiên thường xuyên đối xử thế nào với Mục Nhiên, liền cho rằng hắn đang cố ý gây phiền toái cho cậu.

Đến lúc này Mục Nhiên nửa khắc cũng không ngốc nổi nữa, cậu nguyên tưởng chỉ cần chờ Dịch Thiên tỉnh lại, đem đồ vật trả lại tất cả, cảm ơn anh sau đó có thể thanh thân mà rời đi, hoàn toàn không ngờ tới anh lại có phản ứng mãnh liệt đến thế.

Mục Nhiên không biết mình lại làm sai cái gì, từ khi tỉnh táo trở lại cậu vẫn luôn như vậy. Đã tận lực cẩn thận để không gây phiền toái nào thêm cho Dịch Thiên, nói chuyện trước sau e dè chừng mực, chỉ sợ không cẩn thận khiến anh sinh khí. Nhưng chính là vô luận cậu làm gì, đều như cũ khiến anh khó chịu.

Mục Nhiên không còn dám ở lại lâu, cậu không hi vọng Giản Ninh nghĩ mình còn muốn dây dưa với Dịch Thiên liền nhanh chóng nói tạm biệt, sau đó xoay người như chạy đi.

Dịch Thiên giằng tay Giản Ninh ra, vài bước đã đuổi kịp Mục Nhiên, hắn không nói gì chỉ tóm lấy cậu kéo đi ra ngoài. Mục Nhiên bị tha lôi không đứng vững, chỉ có thể cố sức theo kịp anh. Cậu tránh né muốn giật tay ra, Dịch Thiên lôi cậu đến huyền quan lấy chìa khóa xe, không quay đầu lạnh tanh nói, “Cậu không phải còn muốn chạy hay sao? Đi, tôi con mẹ nó thành toàn cho cậu.”

Giản Ninh vốn muốn đuổi theo, nghe lời nói ấy thì dừng cước bộ. Trực giác nói cho y biết Dịch Thiên sẽ không làm hại Mục Nhiên, chính là biểu hiện của hắn hết sức kì quái. Giản Ninh ngấm lại phản ứng sau khi tỉnh dậy của Dịch Thiên, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ bất an.

Mục Nhiên bị Dịch Thiên cường ngạnh kéo vào gara, ném vào ghế phụ cạnh tay lái. Dù cậu có nói gì anh cũng không để ý tới, càng giãy dụa càng bị ghìm chặt lại.

Mục Nhiên mặt đỏ rần vì tức giận, mở miệng thanh âm đều có chút run rẩy, “Anh... Anh muốn làm cái gì?”

Anh lạnh lùng liếc cậu một cái, “Cậu không phải muốn đi sao?”

Mục Nhiên sửng sốt, xoay người kéo cửa xe, cúi thấp đầu nói, “Tự tôi sẽ đi.”

Dịch Thiên không cản cậu, dùng khóa tự động khóa cửa xe lại, mặt không đổi sắc khởi động xe.

Mục Nhiên không mở cửa được, có chút quẫn bách quay đầu nhìn anh, gằn giọng nói, “Tự tôi sẽ đi”

Dịch Thiên không để ý tới, đánh tay lái lái xe ra khỏi gara. Mục Nhiên dần cảm thấy khó thở, cơ hồ muốn vươn tay ngăn lại, nhưng bị biểu tình lạnh lẽo của anh làm nản lòng thu tay về. Cậu không biết anh muốn đưa cậu đi đâu, cũng không có cách nào biết anh đang nghĩ cái gì. Nhưng biết làm sao được, dù sao thì từ trước tới nay anh đối với cậu, hô đi là phải đi, bảo làm cái gì thì phải làm cái đấy, chưa bao giờ đối đãi với cậu như “con người”. Dù cậu có nguyện ý hay không, có chấp nhận hay không, Dịch Thiên chưa từng để ý tới.

Dịch Thiên biết Mục Nhiên hạ quyết tâm muốn ra đi, nếu cường ép giữ cậu trong nhà sẽ càng khiến tình huống của bọn họ không cứu vãn nổi, cho nên hẳn muốn mang cậu ra ngoài, cố tình muốn ở trên đường hảo hảo cùng cậu nói chuyện.

Hắn hiện tại đã thanh tỉnh không ít, bắt đầu linh mẫn suy xét mọi việc. Đêm qua dù đã say mèm nhưng đối với loại việc đó không hề có ấn tượng, hướng chi thân thể là minh chứng tốt nhất, có phát tiết

hay không nhất định phải có cảm giác. Dịch Thiên hoài nghi hẳn căn bản không hề phát sinh quan hệ với Giản Ninh.

Quay đầu nhìn Mục Nhiên im lìm không nói một tiếng nào, hẳn háng giọng, mở miệng hỏi, “Đêm qua đã xảy chuyện gì?”

Mục Nhiên sửng sốt một chút, sau đó trả lời, “Anh uống say, Giản tiên sinh giúp đưa anh về.”

Dịch Thiên nhíu mày, “Sau đó?”

Mục Nhiên cười khở, anh là ngại cậu không đủ chặt vật còn muốn nhục nhã cậu sao? Mục Nhiên nhắm mắt, chậm rãi nói, “Chúng tôi đưa anh về phòng ngủ, sau đó... anh cùng Giản tiên sinh...” Cậu dừng một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh Dịch Thiên ở trên người Giản Ninh hôn môi, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Dịch Thiên ban đầu thấy bộ dáng không quan tâm của Mục Nhiên thì tưởng cậu không biết, không nghĩ rằng cậu đã nhìn thấy mọi chuyện, hẳn trào phúng cười, giúp cậu hoàn thành câu nói, “Sau đó tôi cùng y ở trên giường, cậu liền li khai đúng không?”

Sắc mặt Mục Nhiên tái nhợt, tay nắm chặt lại, không nói một câu nào.

Dịch Thiên thấy cậu như vậy biết mình đoán không sai, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo, “Cậu không phải thích tôi sao? Thích đến mức không tiếc kê đơn chụp ảnh, sống chết uy hiếp tôi ở cùng một chỗ. Hay là phải nói, kì thật cậu thích nhìn tôi với người khác ở trên giường hơn?”

Mục Nhiên trừng lớn mắt quay đầu nhìn Dịch Thiên, đôi môi trắng bệch run nhè nhẹ, không thốt nổi một tiếng.

Dịch Thiên lại không chú ý tới phản ứng của cậu, cười lạnh như tự nói với mình, “Sau đó sáng hôm sau liền bày trò muốn đi, giống như ngày trước trả ảnh chụp cho tôi, không lâu lại như khát cái mà bò đến...” Trong lòng hấn lẫn lộn vừa buồn lại vừa đau, cả người không còn lí trí, từng câu từng câu đả thương người khác.

Mục Nhiên xoay đầu nhìn phía trước, yên lặng nghe những lời anh nói. Trên mặt cậu không có biểu tình gì, sắc mặt lại trắng đến dọa người, ánh mắt cũng một mảnh tro tàn không tia sáng.

Cậu chậm rãi mở miệng, thanh âm nhẹ bằng, “Dịch Thiên, tôi biết anh không tin tôi. Nhưng tôi xin thề...” Nhịn xuống nghẹn ngào trực trào ở lồng ngực, gằn rõ từng âm thanh run rẩy, “Nếu tôi còn quán lấy anh, tôi chết không được tử tế.”

Dịch Thiên ngay lúc nói xong đã hối hận, hiện tại nghe thấy Mục Nhiên nói thế, vừa hoảng lại vừa giận, trên trán nổi gân xanh dữ tợn nói, “Con mẹ nó cậu câm miệng lại cho tôi!”

Đúng lúc này xe bọn họ băng qua ngã tư, phía trước đột nhiên có một chiếc xe lao tới. Đường này vốn là đường một chiều, Dịch Thiên căn bản không hề nghĩ tới sẽ có xe ở hướng đối diện.

Hấn thậm chí không có thời gian để lo lắng, cơ hồ theo bản năng bẻ quặt tay lái về phía bên phải, để phần bên người lái trượt ra đường trước.

Thế nhưng vẫn không đủ nhanh so với Mục Nhiên.

Thời khắc hai chiếc xe đâm vào nhau, trong nháy mắt, cậu lao người qua ôm lấy anh.

Dùng thân mình hứng trọn lấy tất cả.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 46

—

Chuẩn bị bước chân ra khỏi nhà thì Tô Văn Dương nhận được điện thoại của Liêu Phi, ngắn gọn thông báo Dịch Thiên và Mục Nhiên bị tai nạn, hiện tại đều đã được chuyển đến bệnh viện, mà quan trọng hơn là cha Dịch Thiên cũng đang trên đường tới đó.

Tô Văn Dương giật mình, xem chút nữa rơi điện thoại.

Liêu Phi còn phải mang người đi xử lý hiện trường, không tiện nói mọi chuyện kĩ càng. Tô Văn Dương cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cầm chìa khóa nhảy vào xe, gọi vài ba cuộc điện thoại phân phó một chút, sau đấy dùng tốc độ nhanh nhất mà phi xe trên đường.

Lúc tới bệnh viện Dịch Hải Chiêu đã tới từ trước, ông bình tĩnh không nói lời nào đứng trước cửa phòng giải phẫu, rất nhiều người và bác sĩ đứng xung quanh, thư kí Giang theo ông vài chục năm đang cau mày gọi điện thoại gần cửa sổ.

Tô Văn Dương không dám quấy rầy, cúi đầu đứng một bên nghe bác sĩ báo cáo tình huống cho Dịch Hải Chiêu.

Dịch Thiên không bị nguy hiểm tới tính mạng, chấn thương nghiêm trọng nhất là vết rách lớn bên chân trái, vì mất máu quá nhiều nên mới ngất đi. Tình huống của Mục Nhiên thì nguy hiểm hơn, vỡ gan, thận bầm tím, phổi xuất huyết, khi được đưa tới hô hấp

đã suy kiệt. Nếu không phải may mắn có túi khí an toàn cản lại một chút chỉ sợ đã sớm tử vong.

“Dựa theo quan sát từ hiện trường, vị tiên sinh này ngồi ở ghế phụ, khi hai xe chạm vào nhau đã nghiêng người bảo vệ Dịch thiếu gia, thế nên vùng bụng và thắt lưng mới có thể bị nghiêm trọng như vậy.” Bác sĩ nói xong, một người đứng bên Dịch Hải Chiêu giải thích, dừng một chút lại tiếp tục nói, “Tai nạn xảy ra trực diện, nếu không phải nhờ có vị tiên sinh này... e rằng thiếu gia...” Đoạn lén nhìn sắc mặt Dịch Hải Chiêu, không dám nói hết lời.

“Không cần biết các người dùng phương pháp gì, bằng mọi cách cứu sống người này cho ta.” Dịch Hải Chiêu cuối cùng mới mở miệng nói.

“Viện trưởng đã tới để xem xét tình hình.” Một bác sĩ khác tiếp lời nhưng cũng không dám cam đoan điều gì.

Lúc này thư kí Giang nghe xong điện thoại đi tới, nghiêm túc thuật lại, “Phía bên kia đã có kết luận là do cố tình gây ra tai nạn. Đối tượng cũng đã tử vong ngay lập tức, trên xe không tìm được giấy tờ tùy thân nào, hiện tại đang tiến hành xác định danh tính.”

Sắc mặt Dịch Hải Chiêu âm trầm đến dọa người, lạnh lẽo ra lệnh, “Tiếp tục điều tra!”

Thư kí Giang gật đầu, do dự một chút nói, “Cậu ba Ngô gia gần đây hình như không có động tĩnh gì.”

Dịch Hải Chiêu cười lạnh, “Đến nước này còn vọng tưởng muốn xoay người. Nếu việc này là do hấn lẫm, ta thề Ngô gia chết không có chỗ chôn!”

Trong nháy mắt tất cả mọi người im lặng không dám hé răng.

Tô Văn Dương nhìn gương mặt có đến bảy tám phần giống với Dịch Thiên kia, nhẹ nhẹ thở ra. Gừng càng già càng cay, Dịch Thiên tuy âm hiểm khó lường nhưng vì còn trẻ nên khí thế và quyết đoán chỉ bằng một nửa cha hắn.

Chờ Dịch Thiên phẫu thuật xong, tình huống ổn định một lúc, Tô Văn Dương mới đi qua cung kính gọi Dịch Hải Chiêu một tiếng, “Chú Dịch.”

Dịch Hải Chiêu gật đầu, câu đầu tiên dĩ nhiên là hỏi câu chuyện của Mục Nhiên.

Tô Văn Dương không dám giấu, đương nhiên cũng không dám nói toàn bộ, kể qua loa bảy tám phần, việc Mục Nhiên kê đơn Dịch Thiên tuyệt nhiên một chữ cũng không đề cập tới.

Dịch Hải Chiêu nghe xong không nói gì, đơn giản phân phó, “Cậu ở đây, khi nào Dịch Thiên tỉnh lại thì gọi điện cho ta. Chuyện công ty bác cả sẽ xử lí, cậu cũng không cần lo lắng.” Dừng một chút lại nói tiếp, “Mẹ Dịch Thiên còn chưa biết chuyện, cũng không cần nói cho bà ấy vội. Đợi tình trạng nó tốt hơn tự ta sẽ nói chuyện với bà ấy.”

Tô Văn Dương gật đầu, “Cháu đã biết.”

Dịch Hải Chiêu không nói thêm gì nữa, cùng thư kí Giang li khai bệnh viện.

Lại đợi vài giờ nữa Dịch Thiên vẫn không tỉnh, Mục Nhiên vẫn còn trong phòng giải phẫu, cũng đã hai lần lâm vào nguy kịch. Đúng lúc này Hạ Húc Đông nghe được tin tức vội vã chạy tới, vừa thấy Tô Văn Dương liền túm lấy hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Văn Dương kể lại mọi chuyện cho gã.

Hạ Húc Đông biết tin Dịch Thiên không có sự gì, tâm thoảng dịu xuống một chút lại nghe được Mục Nhiên vẫn chưa được đưa ra, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, khó coi cười hỏi, “Hắn là có thể cứu được đúng không?”

Tô Văn Dương mặt không đổi sắc nhìn gã, trả lời, “Trước khi ngài tới đã có hai lần nguy kịch.”

Hạ Húc Đông sửng sốt không nói nổi lời nào.

Giống như là ước gì được nấy, vừa vặn lúc này Từ Nhiễm gọi điện tới, vừa nhắc máy cô đã trực tiếp hỏi, “Tại sao em không gọi được cho Mục Nhiên? Cả điện thoại của Dịch Thiên cũng không liên lạc được?” Từ Nhiễm đã quy ước từ trước sáng và tối cậu đều phải gọi cho cô. Hôm nay không biết vì sao từ sáng tới giờ cô luôn cảm thấy bất an nên gọi trước, thế nhưng Mục Nhiên không nhắc máy, còn Dịch Thiên thì không liên lạc được.

Hạ Húc Đông không dám lừa Từ Nhiễm, nếu Mục Nhiên thực sự không cứu được mà đến lúc ấy cô mới được biết, khẳng định sẽ hận chết gã.

“Em nghe anh nói, trước tiên đừng hoảng hốt...” Hít vào một hơi rồi nói nhanh, “Dịch Thiên và Mục Nhiên bị xảy ra tai nạn hiện tại Mục Nhiên đang trong phòng cấp cứu tình trạng thực sự có vẻ không ổn lắm...”

Không có âm thanh nào trả lời.

Mãi tới khi Hạ Húc Đông có chút luống cuống, Từ Nhiễm mới nói, “Em lập tức trở về.” Tuy rằng đã tận lực khống chế nhưng gã vẫn

nghe ra kích động trong thanh âm của cô. Gã cố gắng bình tĩnh an ủi vài câu, Từ Nhiệm cố ý không nghe, vội vàng cúp điện thoại.

Chập tối, Dịch Thiên tỉnh lại trước tiên, Mục Nhiên cũng vừa được chuyển từ phòng giải phẫu vào phòng cách li. Mặc dù cứu được người về nhưng bác sĩ đã nói không nên quá lạc quan, tùy thời sẽ bởi đủ loại biến chứng mà lâm vào nguy hiểm.

Dịch Thiên ngồi trên giường bệnh, Tô Văn Dương một câu cũng không dám giấu, kể lại tỉ mỉ mọi bệnh trạng của Mục Nhiên, kể cả chuyện cậu hai lần nguy kịch.

Dịch Thiên yên lặng nghe, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, cái gì cũng đều không có.

Hắn lấy điện thoại, gọi cho Dịch Hải Chiêu một cuộc, sau đó mới nói với Tô Văn Dương, “Đưa tôi đi nhìn Mục Nhiên.” Hắn thoạt nhìn thực bình tĩnh, thanh âm cũng ổn định, nhưng phản ứng như vậy không hiểu sao ngược lại càng khiến Hạ Húc Đông không an tâm.

Tô Văn Dương do dự, “Vết khâu của ngài...”

Dịch Thiên không nói gì, tự mình chống lên tủ đầu giường muốn đi xuống. Tô Văn Dương và Hạ Húc Đông bị dọa sợ, nhanh chóng chạy tới ngăn cản, Dịch Thiên đẩy tay bọn họ ra, bình tĩnh ra lệnh một lần nữa, “Đưa tôi đi nhìn Mục Nhiên.”

Tô Văn Dương không dám khuyên nữa, đi tìm xe lăn đỡ Dịch Thiên lên, đẩy hắn tới trước phòng bệnh của Mục Nhiên.

Mục Nhiên nằm trên giường, an tĩnh giống như đang ngủ say. Phổi cậu bị tổn thương nặng nhất, toàn bộ hô hấp phải duy trì bằng máy móc.

Xuyên qua cửa sổ bằng kính, Dịch Thiên yên lặng nhìn ngực Mục Nhiên phập phồng theo từng nhịp, giống như muốn dùng ánh mắt đem Mục Nhiên khắc vào trong lòng.

Một lúc lâu sau, hắn vươn tay đặt nhẹ lên cửa kích, ngón cái khẽ nhúc nhích, như có như không khẽ khàng vượt gương mặt cậu.

Tô Văn Dương cùng Hạ Húc Đông nín thở nhìn hắn, không ai dám gây ra tiếng động.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay tại lúc Tô Văn Dương nhin không được muốn khuyên nủ Dịch Thiên trở về, hộ sĩ bên trong phòng bệnh đột nhiên chạy vọt tới trước giường Mục Nhiên. Bà ấy đưa lưng về phía ngoài cửa, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không quá vài giây sau, từ phía hành lang bên kia có thể nghe thấy tiếng những bước chân vội vã, mơ hồ có tiếng người nói, “Bệnh nhân đã ngừng hô hấp,” sau đó một đám người dùng tốc độ nhanh nhất khử trùng rồi chuẩn bị vào phòng bệnh.

Dịch Thiên có chút mộng mị nhìn Mục Nhiên bị mọi người vây quanh, rồi đột nhiên giống như điên rồi dùng sức đẩy mạnh lên cửa kính, run rẩy gọi to, “Mục Nhiên!”

Hắn liều mạng dùng hết khí lực để đứng lên rồi lập tức ngã xuống, Hạ Húc Đông và Tô Văn Dương vội vàng vươn tay muốn giúp hắn đứng lên hắn lại càng giãy dụa, thanh âm đã xen lẫn tiếng khóc nức nở, một lần lại một lần gọi tên Mục Nhiên.

Vết khâu trên đùi lại toác ra, máu nhiễm đỏ cả sàn nhà trắng toát.

Động tĩnh quá lớn thu hút các bác sĩ y tá khác chạy tới. Dịch Thiên hoàn toàn không phối hợp, vết thương rách lớn còn muốn bò về phía trước. Hạ Húc Đông và Tô Văn Dương không có biện pháp nào khác, chỉ có thể ghì chặt hấn lại, đợi bác sĩ tới đây cho hấn thuốc an thần.

Dịch Thiên bị áp chế trên mặt đất, mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào người bên trong lớp cửa kính, nước mắt trào rơi, liên tiếp một tiếng lại một tiếng gọi tên người đó, bị thương mà tuyệt vọng, cơ hồ khiến người ta không đành lòng.

Chờ tới khi hấn hoàn toàn yên tĩnh trở lại, bác sĩ mới đưa hấn về một lần nữa khâu lại vết thương.

Lưng áo Hạ Húc Đông đã muốn ướt đẫm, nặng nề thở ra một hơi. Mẹ nó, từ bé đến lớn, bản thân gã cũng không thể biết được đã bao nhiêu năm, rốt cuộc hấn mới gặp Dịch Thiên khóc qua.

Ngẫm lại bộ dáng ngày hôm nay của Dịch Thiên, không hiểu vì sao gã lại thấy sợ hãi.

Nếu Mục Nhiên không sống nổi, quả thực gã không dám tưởng tượng Dịch Thiên sẽ như thế nào...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 47

—
Dịch Thiên tỉnh lại, canh giữ bên người hắn là Tô Văn Dương.

Tô Văn Dương chưa kịp nói gì đã bị hắn túm lấy, bởi vì dùng sức quá mức mà ngón tay trắng bệch, còn mang theo run rẩy rất nhẹ.

Tô Văn Dương biết hắn muốn hỏi cái gì, vội vàng chặn nói, “Không có việc gì, cậu ấy không có việc gì, đã cứu được về rồi...”

Trong nháy mắt tay liền buông lỏng ra.

Dịch Thiên như là không còn khí lực ngã xuống giường, lẳng lẳng nhìn lên trần nhà, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Tô Văn Dương theo hắn nhiều năm như vậy chưa từng thấy hắn lộ ra vẻ mặt này, cậu cũng không dám lên tiếng quấy rầy, đứng một bên yên lặng chờ.

Một lúc lâu sau Dịch Thiên mới mở miệng nói, “Lấy điện thoại cho tôi.” Thanh âm có chút khàn khàn nhưng vẻ mặt đã gần như trở lại bình thường, con người cũng kiên định, vững vàng hơn.

Tô Văn Dương đưa điện thoại qua, Dịch Thiên gọi đi vài cuộc, sau đó mới phân phó, “Cậu liên hệ với thư kí Giang, lấy máy bay đi

đón một vài bác sĩ tới đây, còn có thuốc được chuyển về từ nước ngoài, cho người đi lấy.”

Tô Văn Dương gật đầu ứng thanh.

“Liêu Phi bên kia tra được gì chưa?”

“Chuyện này chú Dịch đã tự mình xử lí, thư kí Giang cũng đã gọi lại xác định là người của Ngô gia. Liêu Phi cũng có tiến triển, nội thám ở trong đám bảo vệ, vụ tai nạn cũng đã bùng bít bên truyền thông rồi.”

Ánh mắt Dịch Thiên nháy mắt lạnh băng, trầm giọng nói, “Ngô gia tự chặt đường lui thì không trách được chúng ta.” Hắn mất máu quá nhiều, gương mặt tái nhợt, tinh thần cũng không quá tốt. Thế nhưng hắn không nghĩ ngợi, cũng không đòi đi gặp Mục Nhiên mà ngược lại bắt đầu xử lí đầu vào đáy sự vụ. Như thể chế độ lãnh khốc vừa được bật lên vậy, cơ hồ khiến Tô Văn Dương cũng phải hoài nghi cái người vừa gào khóc suy kiệt kia liệu có phải do ảo giác của chính mình hay không.

Dịch Thiên luôn ở trong phòng bệnh làm việc, Mục Nhiên phải đi phẫu thuật lần thứ hai hắn cũng không tới xem.

Hắn luôn luôn kiêu ngạo, cho là mình không gì không làm được. Nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy Mục Nhiên ngừng hô hấp bị mọi người vây quanh hắn mới biết được, thì ra hắn cũng chỉ là một người phàm vô năng. Chỉ cần nhớ lại hình ảnh đó, hắn đều sợ đến cả người phát run.

Hắn không thể lại một lần nữa nhìn Mục Nhiên đối mặt với sinh tử, hắn sợ chính cảm giác mình không thể khống chế được tâm tình.

Mục Nhiên còn chưa rõ sống chết, còn có rất nhiều chuyện hấn muốn tự mình giải quyết, hấn không thể ngã gục lúc này.

Tô Văn Dương được phân phó đi theo dõi, Dịch Thiên nhắm mắt ngồi ở trên giường. Phòng bệnh an tĩnh đến mức một chút tiếng động đều không có, hấn phát hiện mình cơ hồ đã đánh mất hết mọi giác quan thông thường.

Từng phút từng giây trôi qua, trên trán mồ hôi chảy ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt một mảnh tro tàn, đáy lòng càng ngày càng thấy lạnh.

Lâu đến mức chính hấn cũng không biết là bao lâu, Tô Văn Dương lúc này mới đẩy cửa bước vào.

Dịch Thiên lập tức mở lớn mắt, thanh âm của hấn thực ổn định, chỉ có năm tay hơi run rẩy giấu bên người lật tẩy dường như hấn đang nỗ lực duy trì cái gì đó.

“Thế nào?”

“Không có việc gì, phẫu thuật thành công...” Tô Văn Dương còn chưa nói hết lời, trước mắt Dịch Thiên chợt tối đen, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống giường. Từ sau khi tỉnh lại hấn không ăn bất luận cái gì, trước khi Mục Nhiên vào phòng phẫu thuật cơ hồ cứ mười phút hấn lại hỏi người khác một lần, tinh thần luôn khẩn trương cao độ, chống đỡ được đến bây giờ đã là cực hạn.

Tô Văn Dương tiến lên đỡ lấy hấn, “Dịch thiếu!”

Dịch Thiên lắc đầu, chờ đến khi có thể thấy rõ mọi thứ mới đẩy tay cậu ra, khàn khàn nói, “Tôi không sao, cậu đi lấy chút đồ ăn tới đây.”

Tô Văn Dương gật đầu, vốn định khuyên hẳn nên nghỉ ngơi trước, nhưng lời nói đến bên miệng chung quy vẫn không thể nói ra.

Chiều tối muộn, Hạ Húc Đông đưa Từ Nhiễm tới bệnh viện. Từ Nhiễm đứng trước phòng bệnh, qua tấm kính nhìn Mục Nhiên ở bên trong trắng đến không có huyết sắc, cơ hồ lộ rõ cả xương.

Cô cứ như vậy bất động đứng nhìn, nghẹn ngào kinh ngạc nói, “Cậu ấy mới chỉ phát thệ trước mộ mẹ, rằng cậu ấy sẽ sống tốt...”

Hạ Húc Đông đau lòng ôm lấy cô, nhẹ giọng an ủi, “Không sao đâu, cậu ấy sẽ không có việc gì...”

Từ Nhiễm không có phản ứng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Mục Nhiên, một lúc lâu sau mới nói, “Em muốn gặp Dịch Thiên.”

Hạ Húc Đông ngẩng đầu nhìn Tô Văn Dương vẫn theo bọn họ, Tô Văn Dương gật đầu, “Dịch thiếu nói, nếu Từ Nhiễm tiểu thư muốn gặp thì đưa cô ấy tới.”

Từ Nhiễm tránh khỏi vòng tay Hạ Húc Đông, đi theo Tô Văn Dương vào phòng Dịch Thiên.

Dịch Thiên vừa ăn xong được một ít, nhắm mắt dựa vào giường nghỉ ngơi, sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm.

Từ Nhiễm ngồi trước giường, lạnh nhạt lên tiếng, “Tại sao đột nhiên cậu ấy phải rời đi? Anh đồng ý cho cậu ấy đi?” Cô nghe Hạ Húc Đông nói Dịch Thiên lái xe đưa Mục Nhiên đi, trên đường xảy ra tai nạn, Mục Nhiên vì cứu Dịch Thiên nên mới bị nghiêm trọng như vậy.

Hồ hấp Dịch Thiên bị kiềm hãm, hai mắt vẫn nhắm chặt, chậm rãi kể lại chuyện với Giản Ninh.

Từ Nhiễm lắng lắng nghe, không có nổi trợn lồi đình, cũng không có chửi ầm lên, chỉ lặng im mà nghe. Nửa ngày sau, cô đột nhiên cười khẩy, “Xung quanh anh toàn những kẻ ngu ngốc.”

Dịch Thiên cứng người nhưng cũng không phản bác.

Từ Nhiễm quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhỏ giọng như tự nói với mình, “Tại sao tôi lại có thể... tin tưởng anh sẽ đối tốt với cậu ấy chứ...”

Việc hiểu lầm đêm đó Dịch Thiên cũng không giải thích, chỉ khàn khàn nói với Từ Nhiễm ba từ, “Thật xin lỗi.”

Từ Nhiễm đứng lên, trong mắt một mảnh lạnh băng, “Xin lỗi chẳng giải quyết được vấn đề gì hết. Anh không sai, chỉ là anh không yêu cậu ấy mà thôi.” Tình yêu đơn phương không được đáp lại nhất định sẽ có cùng một kết quả, trước kia cô châm chọc khiêu khích Dịch Thiên vì muốn bênh vực Mục Nhiên, là cô đã không nhìn ra được trước điều này.

“Về sau bên cạnh anh có lẽ sẽ có vô số Giản Ninh khác, nhưng việc này hoàn toàn không có quan hệ gì với Mục Nhiên. Cậu ấy luôn áy náy vì đã không phải với anh, cũng cảm kích anh nhiều lần cứu cậu ấy. Lần này cậu ấy dùng mệnh mình để cứu anh, hiện giờ vẫn không rõ sống chết thế nào.” Từ Nhiễm xoay người rời đi, để lại câu nói sau cùng, “Nợ cậu ấy thiếu anh, coi như trả hết.”

Dịch Thiên nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói, “Có trả hết hay không, không phải cô nói là được.”

Từ Nhiễm không đáp lời đi thẳng ra ngoài. Hạ Húc Đông lo lắng chạy theo.

Phòng bệnh lại trở về yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, Dịch Thiên đột nhiên thầm thì, “Tôi không có...” Không có gì, hấn cũng không nói rõ ràng, thoát nhìn giống như mặc danh kì diệu tự nói với chính mình.

Nhưng là Tô Văn Dương lại cảm thấy như mình nghe hiểu, hấn là đang trả lời cho câu nói kia của Từ Nhiễm.

Cô đã nói, “Anh chỉ là không yêu cậu ấy mà thôi...”

Bởi Dịch Thiên tận lực bưng bít nên đến khi Lâm Hàm và Giản Ninh biết hấn gặp tai nạn cũng đã là chuyện của vài ngày sau đó. Lâm Hàm không được cho vào gặp Dịch Thiên, chỉ khi Giản Ninh tới mới không bị người ngăn đón.

Giản Ninh nhìn vết thương cùng sắc mặt tái nhợt của Dịch Thiên, người cũng cười không nổi, “Vì cái gì lại không nói cho tôi biết?”

Dịch Thiên nhìn y, bình tĩnh hỏi lại, “Tại sao phải nói cho anh biết?”

Giản Ninh miễn cưỡng cười một cái, “Cậu đừng giận đối với tôi nữa.”

Dịch Thiên không đáp lời, lạnh băng hỏi lại, “Đêm hôm đó, chúng ta có phát sinh quan hệ không?”

Hô hấp Giản Ninh bị kìm hãm, nhẹ giọng trả lời, “Không có.” Dừng một chút lại tiếp tục nói, “Là do tôi, tôi không nghĩ đến Mục

Nhiên còn ở trong nhà mà ngủ lại trong phòng cậu.”

Trước đây khi y và Dịch Thiên cùng một chỗ cũng có nhiều người khác giống như Mục Nhiên, nhưng Dịch Thiên chưa từng bị dao động, tầm mắt hần vĩnh viễn chỉ đặt trên người y. Cho nên y chính là theo thói quen, thói quen nghĩ rằng Dịch Thiên là của mình, liền cứ như vậy cho là đúng.

Dịch Thiên thu hồi tầm mắt, “Anh có thể đi rồi.”

Giản Ninh quỳnh lên, vươn tay muốn chạm vào hần, Dịch Thiên ngẩng đầu, thong thả mà trầm thấp nói, “Cần tôi lặp lại một lần nữa?”

Giản Ninh tái nhợt, giống như đâm bị thương vội thu hồi tay. Cho tới bây giờ y chưa từng thấy Dịch Thiên như thế, trước kia hần có tức giận cũng không có biểu tình xa cách lạnh lùng như vậy với y.

Giản Ninh do dự, cửa lại đột ngột bị đẩy ra, Tô Văn Dương cũng không cố kỵ sự có mặt của y, nói nhỏ với Dịch Thiên, “Mục tiên sinh đã tỉnh rồi.” Dịch Thiên chớp mắt rung lên, cuống cuống muốn lao xuống giường.

Tô Văn Dương vội vã đè hần lại, “Ngài đừng hoảng, đừng hoảng hốt, bác sĩ đang kiểm tra.” Dịch Thiên bắt chặt lấy tay cậu, cả người đều run rẩy.

Giản Ninh nhìn bộ dáng không thể khống chế được của Dịch Thiên, trái tim thất nghẹn lại.

Hôm nay y mới biết được, hóa ra cũng sẽ có một người có thể khiến Dịch Thiên kích động đến như thế.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 48

—

Thời điểm Mục Nhiên tỉnh lại, người cậu vẫn còn mọng mị, đầu óc cũng không quá thanh tỉnh, khó có thể nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Cậu đeo máy trợ hô hấp, hơi thở mỏng manh, muốn cử động một chút cũng không thể.

Dịch Thiên đứng ở trước giường nhìn cậu, có lẽ lâu ngày không được nghỉ ngơi nên quầng thâm dưới mắt anh xanh thẫm, sắc mặt so với cậu chắc còn khó coi hơn, chẳng còn tí nào khí thế bức người như trước kia nữa.

Mục Nhiên bắt gặp tầm mắt Dịch Thiên, mở miệng muốn nói chuyện, há miệng thở dốc lại phát hiện mình không thể phát ra thanh âm nào, cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, ánh mắt dần trở nên mờ mịt cùng bất lực.

Dịch Thiên đứng yên tại chỗ, tay nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, cứ như vậy giằng co một hồi, cuối cùng mới chậm chậm khom lưng xuống gần sát mặt Mục Nhiên, khàn khàn nói, “Ai cho cậu cứu tôi? Ai cho phép cậu che cho tôi?” Chỉ cần nghĩ đến khoảnh khắc hai xe đâm vào nhau, Mục Nhiên không màng sống chết nhào sang ôm lấy hán lòng hán liền thất lại, vừa vội vừa đau, vừa hận không thể hung hăng đánh cho cậu dừng lại.

Mục Nhiên khẽ chớp mắt, ngờ ngác nhìn anh.

“Cậu cho là... Cậu đừng tưởng rằng...” Hấn vốn muốn nói đừng tưởng rằng hấn sẽ cảm kích cậu, thế nhưng thanh âm lại cứ rung lên nghèn nghẹn nơi cổ họng, một câu đứt quãng nửa ngày cũng không thể nói xong.

Nước mắt từ hốc mắt trào ra, rơi xuống gương mặt người nằm trên giường, ai đó vẫn như cũ gắt gao mím chặt môi, chớp mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm đối phương, như thể người đang khóc kia không phải là mình.

Mục Nhiên mở to mắt kinh hoàng nhìn anh, cậu giật giật tay, dùng toàn bộ khí lực nắm lấy góc áo Dịch Thiên nhưng cũng chỉ duy trì được một giây, ngón tay lại vô lực mà buông xuống.

Dịch Thiên thấy thế, vội vàng nắm ngược trở lại tay cậu.

Mục Nhiên nhẹ nhàng thở dốc, mi mắt cũng mệt mỏi nhắm lại, ngón tay hơi cử động, cào cào vào lòng bàn tay Dịch Thiên.

Dịch Thiên lập tức hiểu ý, mở lòng bàn tay mình ra hướng lên trên.

Mục Nhiên dùng ngón tay mình chạm nhẹ vào tay anh, cậu thật sự không còn khí sức nào, đôi khi phải dừng lại rất lâu rồi mới có thể tiếp tục viết. Thời gian từng chút một qua đi, rốt cuộc cậu chỉ có thể viết được một chữ “Anh”.

Chữ thứ hai còn chưa viết đến nét thứ ba, Dịch Thiên đã nắm chặt tay cậu lại, cúi đầu ghé sát tai cậu nghẹn ngào thì thầm, “Tôi không sao, tôi không sao...”

Mục Nhiên nghe được câu trả lời của anh, mi mắt lại chớp chớp, lộ ra vài phần an tâm.

Cậu vừa mới tỉnh lại, thân thể thật sự rất đau, đầu óc cũng mơ mơ màng màng. Lời nói của Dịch Thiên cậu nghe vào tựa như rơi xuống mảnh hồ không đáy, cái gì cũng không phản ứng được, cũng không nghe hiểu là ý gì.

Cậu không biết vì sao Dịch Thiên lại rơi lệ, nhưng chỉ cần anh không có việc gì, thì cậu đã có thể an tâm rồi.

Tinh thần không tốt cộng thêm gồng mình gắng sức khiến Mục Nhiên mệt đến mức cả hô hấp cũng thấy mệt, hiện tại đã yên lòng, cậu dần không chống thêm được nữa, nhắm mắt lại đã ngủ.

Dịch Thiên ngẩng đầu thấy hai mắt cậu nhắm nghiền, hoảng hốt muốn vươn tay ôm lấy Mục Nhiên. Tô Văn Dương vẫn đứng yên bên cạnh này giờ lúc này mới đi tới ngăn hấn lại, nhỏ giọng nói, “Cậu ấy không có việc gì, chỉ là đang ngủ thôi.”

Dịch Thiên giật mình sửng sốt một chút, quay đầu nhìn màn hình hiển thị điện tâm đồ ở bên cạnh, chờ tới khi hấn xác định được các thông số của cậu vẫn bình thường, lúc này mới thu tay về. Nháy mắt khí chất bao quanh người hấn như bị hư thoát, thanh âm khàn khàn nhuốm mệt mỗi nòng đậm, “Cậu đi ra ngoài, để tôi ở cùng cậu ấy một lát. Không được để người khác vào.”

Tô Văn Dương ứng thanh, đang muốn đi ra cửa Dịch Thiên lại đột nhiên gọi lại, “Gọi điện qua cho Từ Nhiễm, nhắc cô ấy một lúc nữa tới đây.”

Tô Văn Dương gật đầu, xác định Dịch Thiên không còn chuyện khác muốn phân phó nữa mới cúi người đi ra ngoài.

Cậu vừa mới đóng cửa lại, phía sau cánh cửa là Giản Ninh không biết từ lúc nào đứng dựa vào tường.

Giản Ninh thấy cậu đi ra, lễ phép cười một cái coi như chào hỏi, chính là nụ cười kia thoát nhìn vô cùng miễn cưỡng, “Trợ lí Tô, Dịch Thiên...” Y do dự một chút, sau đó mới lựa lời hỏi, “... vẫn luôn quan tâm tới Mục Nhiên như vậy sao?”

Tô Văn Dương lẳng lặng chờ y nói xong, mặt không đổi sắc đáp, “Thật xin lỗi, đây là việc riêng của Dịch thiếu.” Nói xong cũng không ở lại lâu, khẽ gạt đầu rồi xoay người rời đi, chuẩn bị gọi điện thoại cho Từ Nhiễm.

Giản Ninh nghe câu trả lời như vậy cũng không sinh khí.

Y đứng yên tại chỗ, thất thần nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh, cũng không biết trong lòng y suy nghĩ cái gì, phải một lúc lâu sau y mới thu hồi ánh mắt, li khai bệnh viện.

Buổi tối khi Từ Nhiễm tới, Mục Nhiên vừa mới được bác sĩ kiểm tra. Cậu đã có thể thở bình thường nhưng còn chưa đủ ổn định, cho nên vẫn chưa thể tháo máy trợ thở.

Cậu năm lần bảy lượt bị thương sinh bệnh, thân thể bị tổn hại nghiêm trọng. Dù sau đó có thời gian cùng Từ Nhiễm ra ngoài rèn luyện, thật vất vả mới hồi lại được chút thần khí thì lại bị lần trọng thương này làm cho gãy một vòng, chút thịt dư thừa trên người cũng mất trắng.

Từ Nhiễm nhìn cậu như thế, đau lòng không nói nên lời, lại nghe Tô Văn Dương kể lại tình huống lúc trưa Mục Nhiên tỉnh lại, tức giận

quả thực muốn đánh người, “Cậu nói cậu... Cậu nói... Cậu rớt cuộc là cái đồ... Cậu là cái đồ gì vậy?”

Người ta mang theo tình nhân cũ về nhà trước mặt mình mây mây mưa mưa, cậu còn có thể vì hấn cả mệnh mình cũng không cần, sau khi hôn mê tỉnh lại điều đầu tiên lại là lo lắng người ta có sao hay không? Rớt cuộc cậu là người kiểu gì?

Mục Nhiên nhìn bộ dáng nhăn nhó của Từ Nhiễm cũng không sợ, tròn mắt nhìn cô, khoe miệng hơi lộ ra ý cười lấy lòng.

Từ Nhiễm nhìn cậu đã đến mức này vẫn vô tâm vô phé quan tâm, tức muốn mắng chửi thêm nữa nhưng một chữ cũng không nói nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng cậu.

Hạ Húc Đông có chút bất đắc dĩ tới giữ lấy vợ mình, dở khóc dở cười nói, “Được rồi được rồi, đừng trừng thêm nữa, xem có phải là cái giường sắp bị em trừng cho thủng hai lỗ luôn rồi không...”

Từ Nhiễm liếc xéo gã, “Mắc mớ gì tới anh?”

Hạ Húc Đông sờ sờ mũi, “Vợ à, ở trước mặt Mục Nhiên em có thể ra dáng chị hai hơn một tí được không...”

Từ Nhiễm cười lạnh một tiếng, nắm cằm y nghiến răng nghiến lợi hỏi, “Vậy anh nói cho em biết bộ-dáng-chị-hai nên là cái dạng gì?!”

Hai người cãi qua cãi lại, Mục Nhiên nhìn bọn họ, trong mắt đều là ý cười.

Đúng lúc này Dịch Thiên cũng đi tới, sắc mặt nhìn không được tốt lắm.

Từ Nhiễm thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng hụt một cái. Ở trước mặt Mục Nhiên cũng không tiện hỏi, cô nỗ lực cười nói với cậu một lát, rồi cùng Hạ Húc Đông nói lời tạm biệt ra về.

Tô Văn Dương đưa hai người ra ngoài, cửa phòng vừa đóng biểu tình trên mặt Từ Nhiễm liền lạnh xuống, “Nói đi, mọi chuyện thế nào?” Dịch Thiên vừa mới ra ngoài để nghe bác sĩ nói về tình hình của Mục Nhiên, Tô Văn Dương đi cùng hắn nên chắc chắn cũng biết.

Dịch Thiên biết Từ Nhiễm nhất định sẽ hỏi nên đã phân phó với cậu trước. Tô Văn Dương nhìn Từ Nhiễm nói, “Bác sĩ nói tình lại tức là đã qua cơn nguy kịch, sau này chỉ cần tĩnh dưỡng và trị liệu cẩn thận là ổn. Có điều...” Tô Văn Dương trầm ngâm một chút, “... Chính là cậu ấy liên tiếp bị thương như vậy, thân thể đã tới cực hạn. Nếu sau này không điều trị tốt, không chắc là có thể sống đến bao...”

Lời còn chưa nói xong, nhưng nhìn sắc mặt Từ Nhiễm Tô Văn Dương biết cậu không cần hoàn thành câu nói nữa.

Trầm mặc hồi lâu.

Từ Nhiễm đột nhiên nặng nề hút một hơi, một câu cũng không nói, xoay người rời đi.

Hạ Húc Đông vội vàng tạm biệt Tô Văn Dương, đuổi theo giữ lấy bà ấy, lo lắng hỏi, “Vợ à, không có việc gì đi?”

Từ Nhiễm vừa đi, một bên vừa vươn tay lau nước mắt không ngừng rơi xuống, cười lạnh nói, “Không có việc gì, em thì có thể có việc gì? Em lại không...” Cô muốn nói mình cũng không phải là đứa

nhóc Mục Nhiên ngu ngốc kia, nhưng chung quy đều ghen ở cổ họng, không nói tiếp được.

Tô Văn Dương nhìn hai người rời đi, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Câu cuối cùng mà bác sĩ nói là,

Cho dù có điều trị tốt đi chăng nữa nhưng cũng hoàn toàn không thể cam đoan, sau này Mục Nhiên có thể sống lâu như những người bình thường...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 49

—

Từ sau khi Mục Nhiên tỉnh lại, mỗi ngày thời gian cần tới máy trợ thở có thể từ từ giảm dần, đến một hôm bác sĩ xác định các chỉ tiêu của cậu hoàn toàn ổn định, cơ quan hô hấp khôi phục hoàn toàn mới chính thức chuyển cậu từ phòng ICU sang phòng bệnh thường.

Vết khâu trên đùi Dịch Thiên đã cắt chỉ, miệng vết thương vẫn đang trong thời kì phục hồi, không thể vận động mạnh. Trừ khi bắt buộc phải ra ngoài xử lí việc riêng, còn lại cả ngày hằn cơ hồ “bén rề” trong phòng bệnh của Mục Nhiên, quả thực muốn đem phòng cậu thành phòng làm việc.

Mục Nhiên tuy rằng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất nhưng để thân thể khỏe mạnh cần bồi dưỡng một thời gian dài nữa. Tinh thần cậu cũng không quá tốt, đa số thời gian trong ngày đều ngủ say. Đối với việc Dịch Thiên sống chết làm việc ở trong phòng mình cũng không có cách nào khuyên nhủ được.

Tầm giữa trưa, dì giúp việc mang cháo hoa và canh cá tới. Mục Nhiên vừa phẫu thuật chỉ được ăn một chút thức ăn lỏng.

Dịch Thiên buông giấy tờ trong tay, đi qua giúp nâng cậu ngồi dậy, xoay người nói với bà: “Đưa bát cho tôi.”

Dì giúp việc ửng thanh, đổ cháo hoa trong bình giữ nhiệt ra đĩa cho hẳn.

Mục Nhiên ngồi thẳng người dậy, nâng tay phải lên nói, “Tôi tự ăn, là được rồi.” Cậu chỉ chăm chăm nhìn bát cháo, nhất thời quên mất tay phải của mình còn đang cầm truyền dịch. May mắn Dịch Thiên lúc nào cũng để ý tới động tác của cậu, ngay lúc cậu vừa hơi giơ tay lên đã vươn người nắm lấy tay chậm rãi thả xuống, cau mày nói, “Không được lộn xộn.”

Mục Nhiên lúc này mới kịp nhận ra, ái ngại cười trừ.

Dịch Thiên nhận lấy bát cháo, lấy thìa đảo nhẹ cho nguội bớt, múc một thìa, nhấp môi thử thử độ ấm, lúc này mới đưa thìa đến bên miệng Mục Nhiên.

Mục Nhiên nhìn một loạt động tác của anh, trái tim ê ẩm có chút khó chịu. Cậu không há mồm, ngược lại còn hơi quay mặt đi, nhẹ giọng nói, “Tự tôi ăn là được, tôi có thể dùng tay trái...”

Dịch Thiên không đáp lời, cũng không nói gì khác, chỉ giữ nguyên tay ở vị trí cũ, cố chấp nhìn cậu.

Mục Nhiên xấu hổ nói, “Để cái bát lên bàn là được rồi, tự tôi... tự tôi có thể...” Thanh âm ngày càng nhỏ như muỗi kêu, hết thấy đều không tác động được tới anh, Mục Nhiên khẽ thở dài một cái, đành chịu há mồm nuốt lấy thìa cháo.

Dịch Thiên cũng không lộ ra biểu tình cao hứng hay gì đó, chờ tới khi cậu nuốt xong mới thu hồi tay, rũ ánh mắt múc thêm một thìa cháo, thử độ ấm, rồi lại tiếp tục đưa qua.

Mục Nhiên cũng không dám nhiều lời nữa, cất kĩ tâm tình ăn từng thìa một.

Lại ăn vài thìa nữa, Dịch Thiên đột nhiên mở miệng nói, “Không nên ăn quá no, đợi chốc nữa rồi uống một bát canh cá.”

Mục Nhiên đang cần mẫn nuốt cháo, nghe lời anh nói thuận theo gật gật đầu, nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng.

Dịch Thiên nhìn bộ dáng cậu ngoan ngoãn nhu thuận, trong lòng hơi giật giật, nghiêng người khẽ hôn lên mặt cậu. Trước kia khi Mục Nhiên bị bệnh, hẳn mỗi ngày đều tự mình chiếu cố cậu, hai người từng thân mật tới cực hạn, hẳn căn bản là thói quen nên cũng không cảm thấy gì cả.

Chỉ có Mục Nhiên là không như vậy. Cậu mở lớn mắt nhìn anh, thân thể cứng ngắc, cháo trong miệng cũng quên nuốt xuống. Cậu muốn nói điều gì đó, nhưng chính là anh vẫn thản nhiên lạnh lùng như cũ, giống như căn bản không để hành động vừa rồi ở trong lòng.

Một lúc lâu sau, Mục Nhiên mới nỗ lực méo mó cười, “Dịch Thiên... anh đừng như vậy!”

Dịch Thiên quan tâm bệnh tình, giúp cậu chữa bệnh cậu đều hiểu được. Dù sao cậu cũng coi như là có công cứu mạng anh, anh làm những việc này cũng để an lòng mà thôi. Nếu cậu từ chối có vẻ sẽ cự tuyệt lòng tốt của anh. Thế nhưng... cậu tuyệt không muốn anh dùng phương thức này để “báo ân” cậu.

Dịch Thiên nhìn biểu tình gượng gạo của Mục Nhiên, không cần hỏi cũng biết cậu đang nghĩ linh tinh cái gì trong đầu.

Thân thể cậu không tốt, không thể tiếp nhận cảm xúc quá lớn nên hẳn chưa muốn nói rõ với cậu. Cho nên hẳn lựa chọn im lặng, mặc không lên tiếng mà tiếp tục uy cháo.

Mục Nhiên nuốt thêm một ngụm, nhìn anh không phản ứng gì liền khẩn trương nắm chặt nắm tay. Nghĩ lại thì, câu nói vừa rồi, giống như có chút tự cho mình là đúng.

Ăn trưa xong, túi dịch cũng truyền hết, Mục Nhiên được rút kim tiêm ra nghỉ ngơi trong chốc lát, Dịch Thiên bắt đầu xoa bóp cánh tay cho cậu.

Số lượng dịch phải truyền khá nhiều, trên hai cánh tay cậu đều là lỗ kim, xung quanh còn bị máu ứ đọng xanh tím một mảng. Dịch Thiên hỏi bác sĩ cách chữa trị, sau đó mỗi ngày đều dùng khăn mặt nóng giúp cậu xoa bóp.

Hộ lí mang tới sáu khối khăn mặt sạch sẽ, Dịch Thiên ngâm khăn vào nước thuốc nóng, đợi một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Mục Nhiên, cứ năm phút lại đổi khăn mặt mới. Kì thật đây là việc khá đơn giản, tùy tiện tìm hộ lí nào cũng có thể làm được, nhưng Dịch Thiên cố tình muốn tự mình làm. Giữa những lúc phải đổi khăn, hẳn đều giúp cậu mát xa ngón tay, bàn tay để máu tuần hoàn dễ hơn.

Mục Nhiên vừa ăn xong, trên tay có khối khăn ấm dễ chịu, hơn nữa còn do tác dụng của thuốc nên cả người nhanh chóng mệt rũ rời. Cậu cưỡng chế trợn tròn mắt, chốc lát mí mắt chậm rãi nhắm, lại mở ra, con ngươi lộ ra vẻ mờ mịt, không được qua vài giây, lại từ từ rũ xuống. Như vậy tới lui vài lần, rốt cục gục đầu ngủ.

Dịch Thiên chăm chú canh đỏi khăn mặt và mát xa cho cậu, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn thấy cậu bộ dáng ngốc hồ hồ, cuối cùng không chịu nổi nữa mới đành thiu thiu ngủ, trong mắt đều lộ ra ý cười ôn nhu.

Chờ chườm nóng được ba mươi phút, Dịch Thiên ném khối khăn cuối vào chậu thuốc.

Mục Nhiên lúc này ngồi dựa vào giường ngủ gà ngủ gật, Dịch Thiên đứng lên ôm lấy cậu, trải gối cẩn thận sau đấy mới nhẹ nhàng đặt người nằm xuống, để cậu hảo hảo ngủ một giấc.

Làm xong này đó hẳn cũng không rời đi, từ ngăn kéo lấy ra cái cắt móng tay, từ tốn chỉnh sửa móng tay cho cậu. Tay Mục Nhiên gầy đến đáng sợ, từ bàn tay tới ngón tay đều tái nhợt tới mức tựa hồ nhìn thấy cả mạch máu màu xanh nhạt. Dịch Thiên cẩn thận bấm từng chút một, thẳng đến khi mười đầu móng tay cậu đều mượt mà trơn nhẵn mới cúi đầu hôn nhẹ xuống, đặt tay cậu lại vào trong chăn.

Tô Văn Dương đã tới từ lâu, đứng ở cửa không dám quấy rầy. Chờ tới khi Dịch Thiên xong xuôi mới đi qua ở bên tai hắn thấp giọng nói mấy cậu.

Dịch Thiên nhíu mày gật đầu, sau đó cùng Tô Văn Dương rời phòng bệnh.

Buổi tới Từ Nhiễm tới thăm Mục Nhiên, không ngờ Dịch Thiên cư nhiên lại không ở đó, từ lúc Mục Nhiên tỉnh lại việc này cơ hồ chưa từng xảy ra. Từ Nhiễm trong lòng cười lạnh, nhất thời không nhịn được lạnh mồm lạnh miệng nói, “Có người xem ra đã tỉnh ngộ khỏi vở kịch nam chính đau khổ, chịu không nổi nữa rồi.

Mục Nhiên nhìn cô ấy bất đắc dĩ cười cười, “Chị Từ Nhiễm, chị đừng nói như vậy.”

Từ Nhiễm nhìn cậu một cái, bĩu môi không nói nữa, lấy một quả táo trên bàn bắt đầu gọt vỏ. Được một lúc lâu, cô đột nhiên hạ giọng nói, “Mục Nhiên, đừng lại làm chuyện điên rồ.”

Mục Nhiên sửng sốt, lặng im trong chốc lát, nhẹ nhàng gạt đầu nói, “Vâng.”

Từ Nhiễm không ngừng đầu, “Hắn đối với cậu tốt, cũng chỉ là áy náy trong lòng mà thôi, cậu đừng rơi xuống đó một lần nữa. Cho dù hắn thích cậu thật thì chênh lệch giữa hai người cũng quá lớn, luôn luôn có vấn đề sẽ xảy ra... Huống chi...”

Huống chi hẳn ta còn không thích cậu.

Từ Nhiễm không nói nốt câu, nhưng cô biết Mục Nhiên có thể hiểu ý của cô.

“Chị Từ Nhiễm, em cứu Dịch Thiên không phải vì muốn anh ấy cảm kích mà báo đáp em gì gì đó, lúc ấy...” Mục Nhiên khẽ cười, “Lúc ấy chính em cũng không kịp suy nghĩ để phản ứng với điều gì, chỉ biết là mình phải che cho anh ấy.”

Động tác trên tay Từ Nhiễm dừng lại, ngừng đầu nhìn cậu, ánh mắt lộ ra thần sắc đau lòng.

“Hiện tại em còn nào dám vọng tưởng gì chứ, người mà Dịch Thiên yêu là Giản Ninh, cái này em đã biết.” Nếu thời điểm này, đã biết rõ ràng người Dịch Thiên yêu là ai mà còn kì vọng anh thích mình, cái này không phải theo đuổi tình yêu, mà là bỉ ổi. Vả lại cho dù không xuất hiện Giản Ninh, cậu đã sớm có ba năm để chứng

minh cho điều đó rồi, chứng minh Dịch Thiên hoàn toàn không có khả năng yêu cậu.

Từ Nhiễm đưa quả táo sang cho cậu, hung hăng trừng mắt một cái, “Tôi thấy cậu đúng là ngu ngốc nhất trên đời.”

Mục Nhiên cầm quả táo cắn một ngụm, cũng không để ý lời Từ Nhiễm nói, hướng cô lộ ra nụ cười có chút trẻ con, lấy lòng.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 50

—

Xế chiều Dịch Thiên trở về nhà một chuyến để thương lượng chuyện của Ngô gia.

Người Ngô gia phần lớn đã chuyển sang nước ngoài, chỉ còn vài trường bồi vẫn nuôi chí hi vọng, không dám bỏ hết của cải cả đời vất vả kiếm được, đủ mối quan hệ từ tổ tông tới nhân tình thân thích đều đem ra trưng dụng, nhìn là biết có ý định muốn ngóc đầu trở lại.

Tai nạn của Dịch Thiên bọn họ cũng đẩy người ra chết thay, phải tay sạch sẽ, nửa điểm dấu vết cũng không lưu lại.

Dịch gia cũng không vội động thủ.

Bọn họ muốn lật trắng thay đen thì cứ việc, chờ tới khi mọi thứ dần khởi sắc, chỉ kém một bước nữa tới thành công mà đâm một nhát vào hi vọng le lói đó, lúc ấy không phải càng có-y-tứ hơn sao?

Cả buổi chiều bàn bạc nói chuyện, sự tình đều được an bài thỏa đáng thì đột nhiên cha Dịch Thiên ả ý nói, “Chuyện của con tự mình phải biết đúng mực.” Dịch Thiên lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng để ông phải thất vọng, đối với đứa con trai này vẫn là hết mực tín nhiệm, cũng không nhúng tay vào quản lí việc riêng của con trai. Có điều lần này MụcNhiên là trường hợp đặc biệt, ông không khó tránh khỏi ngoài miệng muốn nhắc nhở một câu.

Dịch Thiên dừng một chút, gạt đầu vâng một tiếng. Trong lòng hẳn sớm đã có tính toán, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc ngả bài.

Dịch Hải Chiêu biết hẳn nghe hiểu cũng không nói thêm nữa, quay đầu ôn hòa cùng bác lớn của hẳn nói chuyện.

Dịch Thiên thu thập văn kiện rời khỏi thư phòng, vừa mới đi xuống lầu liền thấy Giản Ninh với mẹ hẳn đang ngồi cười nói, trên bàn là cả một viên kim cương trong suốt sáng loáng, liếc qua liền biết giá trị phi thường lớn.

Dịch Thiên nhú mày, trầm giọng nói, “Anh tới làm gì?”

Giản Ninh còn chưa trả lời, mẹ Dịch Thiên đã trừng mắt lườm hẳn một cái, “Ninh Ninh mang quà đến tặng mẹ, con còn nói với người ta như vậy?”

Dịch Thiên biết mẹ hẳn thích Giản Ninh, không muốn làm bà ấy mất hứng nên quay lại đi lên lầu, trở về phòng mình.

Mẹ Dịch Thiên giận lấy, oán thán với Giản Ninh, “Thật sự là càng lớn càng không hiểu chuyện, nói năng không biết chừng mực.” Không biết nghĩ đến cái gì, đỏ mắt nói, “Nó gặp chuyện không may như vậy mà mấy ngày trước bác mới biết, cả nó và cha nó đều giấu bác...”

Giản Ninh an ủi cười, “Lão sư* đừng nóng giận, Dịch thúc với Thiên cũng là sợ bác lo lắng thôi.”

Mẹ Dịch Thiên thở dài gạt đầu, rồi có phần tò mò hỏi Giản Ninh, “Cái người cứu nó kia...” Bà ấy nghĩ nghĩ một chút, không nhớ tên, đành tạm bỏ qua, “Vì sao trước kia bác không biết bên cạnh nó có một người như vậy nhỉ?”

Giản Ninh thoáng trầm ngâm, nói, “Lão sư cũng biết con luôn ở nước ngoài nên chuyện của Dịch Thiên cũng không rõ lắm. Chính là nghe mấy người Hạ Húc Đông nói...” Rũ mắt xuống, lộ ra thần sắc khó xử.

Mẹ Dịch Thiên sốt ruột hỏi y, “Nói cái gì?”

“Nghe nói người này có vẻ lòng dạ bất chính.” Y nói.

Mẹ Dịch Thiên nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Vốn là bà ấy vô cùng cảm động khi nghe nói người này vì cứu Dịch Thiên cả mạng mình cũng không cần, nếu không phải Dịch Thiên ngăn cản bà ấy đã sớm đến bệnh viện thăm người nọ.

Có điều hiện giờ Giản Ninh nói như vậy, liền có phần hoài nghi bất an.

Giản Ninh nhìn thần sắc nghiêm trọng của bà, cười trấn an, “Lão sư đừng lo lắng, đại khái chỉ là lời đồn đại thôi, mấy người Hạ Húc Đông miệng lưỡi cũng không phải lúc nào cũng tin được bác biết mà.”

Mẹ Dịch Thiên gật đầu miễn cưỡng cười cười. Chuyện của Dịch Thiên bà sẽ không tùy tiện can thiệp vào, chính là trong lòng như nuốt phải ruồi bọ, dù thế nào vẫn cảm thấy không thoải mái.

Giản Ninh chuyển đề tài, cùng bà một lần nữa tán gẫu thơ ca.

Trong mắt y tươi cười ôn nhuận hiền lành, đáy lòng lại một mảnh lạnh như băng. Không ai chú ý tới tay y dưới bàn nắm chặt thành quyền, cơ hồ muốn đem lòng bàn tay mình cào đến chảy máu. Chỉ cần y ở trong lòng mẹ Dịch Thiên thả một hòn sỏi, Mục Nhiên sau này vĩnh viễn đừng hòng có cơ hội. Kì thật y cũng không tin nổi

chính mình sẽ làm loại sự tình này, nhưng y không thể không chế bản thân mình nữa. Y cũng chỉ là con người, đã là con người thì không tránh được tham lam, ích kỉ.

Buổi tối Dịch Thiên phải ở lại ăn tối, hấn trở về phòng gọi điện cho Tô Văn Dương, vốn là muốn nói chuyện với Mục Nhiên một lát, nghe được Tô Văn Dương nói cậu còn đang ngủ nên lại thôi.

Đang lúc phân phó công việc cho Tô Văn Dương, chợt Giản Ninh đẩy cửa phòng hấn ra đi vào. Hấn không ngừng lại, đứng bên cửa sổ lạnh lẽo nhìn y.

Giản Ninh đóng cửa lại, đi đến phía đối diện, vươn tay ôm lấy hấn, chôn mặt nơi hõm cổ hít hà khí tức quen thuộc. Y so với Dịch Thiên thấp hơn một chút, trước kia khi ở cùng một chỗ y cũng thường ôm hấn như vậy, ngẫu nhiên ngẩng đầu cắn cắn cằm hấn, thẳng đến khi Dịch Thiên hô hấp không xong, cúi đầu hôn y đến khi không thở nổi mới thôi.

Y không tin Dịch Thiên không yêu y, càng không tin Dịch Thiên yêu Mục Nhiên.

Nếu Dịch Thiên yêu Mục Nhiên, hai người bọn họ tại sao lại dây dưa tới bây giờ vẫn chưa có kết quả. Dịch Thiên đối tốt với Mục Nhiên vì bởi vì hấn cảm kích cậu mà thôi.

Dịch Thiên thu điện thoại, tránh khỏi tay Giản Ninh, đậy mắt không có nửa điểm hoài niệm, lãnh thanh nói, “Chúng ta đã kết thúc rồi, đừng làm mấy chuyện ghê tởm như thế.”

Giản Ninh tựa vào bên cửa sổ nhìn hấn, trên mặt lộ ra thần sắc phiền muộn, nhẹ giọng nói, “Tôi không buông tay.”

Dịch Thiên nhìn y một lúc lâu, đột nhiên cười nhạt nói, “Tôi trước kia rất cuốc đã nghĩ cái quái gì mới có thể coi trọng một người như anh nhỉ?” Lúc trước chính Giản Ninh là người muốn đoạn tuyệt, nhiều năm như vậy chưa từng quay đầu lại, Dịch Thiên tuy tức giận nhưng cũng phải bội phục y có thể quyết tuyệt nhiều lâu như vậy.

Hiện tại y đột nhiên trở về, lại bày ra tư thái có chết cũng không buông tay, giống như đang tự cười vào mặt mình. Luận về điểm này, y một phen cũng không bằng Mục Nhiên.

Dịch Thiên không nhìn sắc mặt y nháy mắt tái nhợt, xoay người ra khỏi phòng, đi xuống lầu tìm đầu bếp nhờ nấu một vài món bổ cho Mục Nhiên.

Ăn cơm tối xong Dịch Thiên liền tới bệnh viện, vừa mới đến cửa phòng bệnh đã thấy Tô Văn Dương đứng bên ngoài thông báo, “Từ Nhiễm tiểu thư đã tới.”

Dịch Thiên gật đầu tỏ vẻ đã biết, Tô Văn Dương lại đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói mấy câu.

Sắc mặt Dịch Thiên lập tức trở nên khó coi, hắn nhìn Tô Văn Dương, trầm giọng hỏi, “Cậu nói với cậu ấy về Giản Ninh.”

Tô Văn Dương lắc đầu, “Mục tiên sinh chưa từng hỏi tôi.”

Dịch Thiên đứng tại chỗ trầm ngâm một lúc, mặt không đổi sắc phân phó, “Về sau Từ Nhiễm đến thì không để cô ta vào.”

Từ Nhiễm đã nhiều lần nhúng tay vào việc của hắn với Mục Nhiên như vậy, hắn cũng chỉ nhún nhường được tới mức đó thôi.

Tô Văn Dương gật đầu.

Dịch Thiên không hề nhiều lời, đẩy cửa đi vào.

Mục Nhiên đang ngồi tựa lưng trên giường, cúi đầu nhìn cây sáo bằng trúc nhỏ trong lòng bàn tay, trên mặt tủ cạnh giường còn có nhiều món đồ vật tinh xảo y hệt, bàn nhỏ, ấm trà, chén trà.

Đây là Từ Nhiễm cố ý làm cho cậu, kèm theo một quyển sách học. Cậu nằm trên giường cả ngày, có thể lấy ra giết thời gian, cũng xem như rèn luyện đại não một chút.

Cậu vừa nhìn thấy Dịch Thiên, vội vàng đặt cây sáo nhỏ lên bàn, thấp thỏm nói nhỏ, “Đây là của chị Từ Nhiễm đưa tôi.”

Dịch Thiên đi qua ngồi xuống giường, vươn tay xắn ống quần cậu lên, một bên nhẹ nhàng mát xa bắp chân, một bên không chút để ý nói, “Nếu thích tôi sẽ cho người làm một vài cái khác mang tới.”

Mục Nhiên giật giật chân muốn thu lại, xấu hổ nói, “Không cần, không cần...” Cũng không biết là không cần làm hay không cần mát xa.

Dịch Thiên hơi dùng lực để cậu không thu chân lại được, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, đột nhiên trầm giọng hỏi, “Làm sao cậu biết chuyện của tôi và Giản Ninh, là ai cho cậu biết?”

Mục Nhiên ngẩn người, cho rằng Dịch Thiên đang muốn vấn tội, không dám nói ra Hạ Húc Đông mà chỉ tự mình xin lỗi, “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý tọc mạch...” Nói xong càng dùng sức muốn rút chân lại, Dịch Thiên sợ cậu tự làm mình bị thương, không dám giữ chân cậu.

Mục Nhiên ngồi thẳng dậy vươn tay thả ống quần xuống, mở miệng nói, “Dịch Thiên, anh đừng làm những việc này nữa.” Sắc mặt

chợt trở nên nghiêm túc, “Cứu anh hoàn toàn là tôi tự nguyện, tôi cũng không có ý đồ gì. Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không lấy lí do này mà uy hiếp anh phải cùng tôi một chỗ...”

Sắc mặt Dịch Thiên bỗng dưng đông cứng lại, Mục Nhiên không nhìn thấy, còn cố gắng tự mình cười một chút, “Anh đã tìm nhiều bác sĩ để cứu tôi, còn thu xếp phòng bệnh tốt như thế này, anh không cần phải áy náy nữa.” Xong rồi còn cảm giác vẫn chưa đủ, lại nói tiếp, “Trước kia anh đã cứu tôi nhiều lần như vậy, tôi mới chỉ cứu anh một lần, là tôi vẫn thiếu nợ anh.”

Dịch Thiên nhìn khóe miệng cậu ngốc ngốc cười, cảm thấy tâm can mình tất thấy đều bị đâm đến xuất huyết. Hấn cơ hồ phải dùng hết khí lực toàn thân mới nhịn xuống không vươn tay bóp chết người trước mặt.

“Tôi với Giản Ninh đã sớm chặt đứt, y cũng không phải người yêu của tôi. Đêm hôm đó tuy rằng tôi uống rượu nhưng chúng tôi cái gì cũng chưa phát sinh. Em tin cũng được không tin cũng được, tôi chỉ nói một lần này thôi.”

Mục Nhiên lẳng lẳng tại chỗ, như là có chút phản ứng không kịp với câu nói dài như vậy.

Dịch Thiên không nhịn nữa, nghiêng người qua hôn cậu.

Mục Nhiên theo bản năng quay đầu tránh đi, Dịch Thiên vươn tay nhẹ nhàng nắm cầm cậu quay trở lại, ở trên môi cậu thì thầm, “Từ nay về sau muốn cùng tôi cả một đời thì đừng trốn nữa, được không?”

Thanh âm lẫn giữa hai làn môi nóng, Dịch Thiên cũng không chờ Mục Nhiên trả lời, nhẹ nhàng hôn lên.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 51

—

Môi hai người chạm nhau, trong chớp mắt Mục Nhiên đã vội vươn tay đẩy Dịch Thiên ra, rút đầu về phía sau tạo khoảng cách.

Dịch Thiên dừng động tác lại, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Biểu tình trên mặt Mục Nhiên không phải kiểu vui sướng thẹn thùng, cậu há hốc miệng sửng sốt, sau đó mới nỗ lực cười gượng nói, “Dịch Thiên, tôi không hiểu ý anh nói là gì.” Cùng Dịch Thiên sống cả đời? Lời như thế thật sự quá nực cười.

Một ngày trước khi xảy ra tai nạn cậu còn tận mắt chứng kiến Dịch Thiên hôn Giản Ninh, tận mắt nhìn thấy bọn họ quay lại với nhau. Lúc này mới không qua bao lâu, vì nguyên cớ gì thái độ của Dịch Thiên lại đột nhiên thay đổi như vậy?

Dịch Thiên nắm chặt bàn tay Mục Nhiên đang run bần bật, rồi nhẹ nhàng đặt trở lại. Sau đấy hắn đứng thẳng dậy, một lần nữa trở lại ngồi bên giường, nhìn Mục Nhiên nói, “Mục Nhiên, tôi không bức em. Nhưng em không có khả năng trốn tránh cả đời.” Nếu nói trước kia là chút ám chỉ không rõ ràng thì hiện tại đã nói thẳng như vậy, còn muốn bảo không hiểu chính là đang tận lực lảng tránh. Dịch Thiên cũng biết Mục Nhiên không tin chính mình, quá khứ của ba năm trước là khúc mắc lớn nhất trong lòng cậu, không phải nhất thời có thể cởi bỏ.

Hắn không ép cậu, cũng không trông mong cậu có thể ngay lập tức khôi phục lại thái độ của ngày xưa. Chỉ có điều cậu không thể tiếp tục lùi bước, không thể luôn dùng danh nghĩa áy náy cùng cảm kích để đuổi hắn đi.

Mục Nhiên nhìn biểu tình trên mặt Dịch Thiên, miệng hơi hé ra nhưng rốt cục vẫn không biết nói cái gì. Nếu nhận định anh đang muốn bồi thường tình cảm cho cậu cũng chính là nhận định cậu đang trốn tránh. Càng giải thích lại càng không đi tới đâu cả.

Thở dài trong lòng, cậu không muốn tranh luận nữa, chỉ xoay người nằm xuống nhắm mắt lại. Dù sao thì chờ thân thể này tốt hơn, không còn vẻ bệnh hoạn nằm ở đây nữa có lẽ thái độ muốn “hiến thân” này của anh cũng sẽ tự nhiên mất đi.

Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên nhắm mắt không muốn cùng hắn nhiều lời cũng không sinh khí. Hắn không vội vã rời đi mà ngồi ở một bên chuyên chú nhìn cậu, trong lòng chưa bao giờ có bình tĩnh, an nhiên.

Đoạn thời gian Mục Nhiên hôn mê kia, không có đến một ngày hắn ngủ được an ổn. Hắn sợ trong khi hắn ngủ, biết đâu khi tỉnh lại hắn sẽ mãi mãi không được nhìn thấy cậu nữa. Loại cảm giác mỗi khắc đều sợ hãi lo lắng đó, hắn cũng không biết mình làm cách nào mà mình chóng đỡ qua được.

Cho đến hiện tại, cho dù là Mục Nhiên không cần hắn, hắn cũng không có khả năng buông tay.

Ngày hôm sau khi Từ Nhiễm tới tìm Mục Nhiên liền bị Tô Văn Dương chặn ở ngoài cửa. Tô Văn Dương cũng không quản Từ

Nhiễm là thân phận gì, bị cô ức giận đến giậm chân máng chửi vẫn lạnh mặt lặp lại, “Từ Nhiễm tiểu thư xin đừng làm tôi khó xử.”

Từ Nhiễm biết Tô Văn Dương chỉ nhận lệnh nên không nháo với cậu nữa. Cô trực tiếp gọi cho Dịch Thiên, điện thoại vừa kết nói liền hỏi, “Anh có ý định gì?”

Dịch Thiên đang ở trong phòng bệnh cùng Mục Nhiên ăn cơm, hán một bên duỗi đũa lọc hết thịt bò câu trong bát gấp cho Mục Nhiên, một bên nhàn nhạt trả lời, “Không có ý gì cả.”

Mục Nhiên đang cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, nghe anh nói vậy không khỏi có chút kì quái, ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Dịch Thiên cũng không ngại, vẫn như cũ ngồi bên giường cậu nghe điện thoại. Mục Nhiên mơ hồ nghe thấy tiếng Từ Nhiễm, nhẹ giọng hỏi, “Là chị Từ Nhiễm sao?” Cậu không có di động, Từ Nhiễm muốn tìm cậu đều phải gọi cho Dịch Thiên hoặc Tô Văn Dương.

Dịch thiên gạt đầu, đưa điện thoại cho Mục Nhiên, “Chị Từ Nhiễm, có chuyện gì vậy?”

Từ Nhiễm đang máng chửi Dịch Thiên đến cầu huyết lâm đầu, thình lình nghe thấy giọng Mục Nhiên, tức giận cắn răng nói, “Mục Nhiên, tên hỗn đản Dịch Thiên kia không cho tôi vào thăm cậu.”

Mục Nhiên ngậy ra một lúc, nhìn người bên cạnh chăm chú gỡ cá một bộ dạng không liên quan đến mình liền có chút nóng nảy, “Anh tại sao... tại sao lại không cho chị Từ Nhiễm vào?”

Dịch Thiên không trả lời, gấp một miếng thịt bò mềm đưa tới bên miệng cậu, mở miệng nói, “Há mồm.”

Mục Nhiên nghiêng mặt tránh đi, thở phì phì nói lớn, “Dịch Thiên!”

Dịch Thiên nhìn cậu, bắt đắc dĩ thu hồi đũa, muốn nói gì đó chợt nghe “Đông” một tiếng, cửa bị ai đó nặng nề đá văng ra, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào nhốn nháo.

Lâm Hàm đứng ở trước cửa, đằng sau Tô Văn Dương cố giữ y lại. Lâm Hàm đang muốn mở miệng mắng chửi người thì nhìn bất ngờ thấy Dịch Thiên, lời nói ác độc hết thảy đều nghẹn ở yết hầu.

Tô Văn Dương một tay đè ngực vội chạy theo sau, cúi đầu nói, “Dịch thiếu, thực xin lỗi, tôi không ngăn được y.” Thanh âm lẫn tiếng thở dốc hỗn hển, phía sau Từ Nhiễm cũng nhân cơ hội theo vào.

Từ Nhiễm đỡ lấy Tô Văn Dương, đứng ở cửa phòng bệnh mà nhìn Lâm Hàm. Người này thật sự điên rồi, Tô Văn Dương y cũng dám đánh, đây chẳng phải ở trước mặt mọi người mà cho Dịch Thiên một cái bạt tai sao.

Sắc mặt Dịch Thiên khó coi đến dọa người, hắ lạnh lẽo nhìn Lâm Hàm, ẩn ẩn tức giận thấp giọng ra lệnh, “Đi ra ngoài.”

Lâm Hàm mặt trắng nhợt, lắ bắ tự nói, “Dịch Thiên... Anh thật quá đắng...” Cho dù không phải cái gì tình yêu, nhưng ít nhất y và Dịch Thiên vẫn là anh em nhiều năm, Dịch Thiên gặp chuyện lớn như vậy thế nhưng không nói cho y biết, cho tới hôm nay cũng không muốn gặp y. Từ lần trước y làm Mục Nhiên bị thương, y đã sớm phát hiện ra giữa mình và Dịch Thiên có gì đó ngăn cách, hắ không còn tín nhiệm y như trước kia nữa.

Lâm Hàm nghĩ đến đây, sắc mặt trở nên âm ngoan. Y quay đầu nhìn thẳng vào Mục Nhiên, cười lạnh nói,

“Cho dù nó không còn sống được lâu nữa, anh cũng không...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Dịch Thiên một cước đá bay vào góc tường. Tất cả mọi người không ai kịp phản ứng, chỉ thấy Dịch Thiên bước đi qua nắm cổ áo Lâm Hàm nhấc y lên, nắm tay hung hăng nện xuống, nháy mắt, khoe miệng Lâm Hàm chỉ thấy máu.

Mục Nhiên cùng Từ Nhiễm đều bị khí thế bạo ngược lạnh lẽo trên người Dịch Thiên dọa sợ, chỉ có Tô Văn Dương lấy lại tinh thần, bước nhanh tới ngăn hấn lại, “Dịch thiếu, được rồi.” Miệng mũi Lâm Hàm đều tứa máu, nếu đánh tiếp ắt sẽ xảy ra chuyện.

Dịch Thiên dừng một chút, sau đó buông tay ra, mặt không đổi sắc nhìn Lâm Hàm, “Mau rút ra ngoài.”

Lâm Hàm chống tay muốn đứng lên, vài lần đều trượt ngã dúi xuống. Tô Văn Dương đành đi qua nâng y dậy, dìu y ra khỏi phòng.

Dịch Thiên như không có việc gì ngồi xuống lại bên người Mục Nhiên, nhét đũa vào trong tay cậu, thản nhiên nói, “Ăn cơm.” Nói xong bản thân hấn cũng cầm đũa muốn gắp đồ ăn vào bát cậu, có điều tay hấn run rẩy đến lợi hại, đồ ăn cứ liên tục rơi giữa đường.

Hấn kì thật không giống như bề ngoài, hấn không trấn tĩnh lạnh lùng được như vậy. Tuổi thọ của Mục Nhiên sau này chính là vết thương lớn nhất trong lòng hấn. Đến chính hấn cũng không dám nói, dám đụng đến vết thương này, Lâm Hàm lại càng muốn lấy dao khoét sâu vào bên trong.

Mục Nhiên cái gì cũng chưa hỏi, thực ra cũng không cần phải hỏi nữa. Nhìn phản ứng của Dịch Thiên, cậu biết những lời của Lâm Hàm là sự thật. Mục Nhiên trong lòng bất đắc dĩ, chuyện trọng yếu

như vậy, rõ ràng cậu mới là người nên biết nhất, vì cái gì lại không nói cho cậu ngay từ đầu? Bất quá cuối cùng cậu cũng hiểu được, nguyên nhân vì sao hiện tại anh lại đối tốt với cậu như vậy.

Mục Nhiên đưa tay nắm chặt bàn tay Dịch Thiên vẫn không ngừng run rẩy, lấy khăn tay lau vết máu dính trên mu bàn tay anh, nhẹ giọng nói, “Tự tôi ăn được rồi, anh đừng lo cho tôi.” Đoạn quay đầu nhìn Từ Nhiễm đứng bên cạnh sắc mặt cũng không được tốt lắm, “Chị đã ăn gì chưa?”

Từ Nhiễm giật giật khóe miệng, miễn cưỡng cười một cái, “Đã ăn rồi, không cần quan tâm đến tôi.”

Mục Nhiên ửng thanh, lúc này mới chuyên tâm ăn đồ của mình.

Qua một lúc lâu, đột nhiên Dịch Thiên mở miệng nói, “Về sau chậm rãi điều trị, sẽ không ảnh hưởng đến tuổi thọ sau này.”

Mục Nhiên ngây cả người, gật gật đầu ừ một tiếng.

Kì thật anh cũng không cần phải nói những lời này để an ủi cậu.

Con người sợ tử vong, đơn giản là vì sợ không bỏ được bần tâm. Có người mà mình luyến tiếc, thời thời khắc khắc sẽ lo lắng nếu như mình mất, người kia rồi sẽ như thế nào.

Nhưng là cậu không có.

Từ Nhiễm có người nhà và Hạ Húc Đông chiếu cố, cô sẽ sống rất tốt. Dịch Thiên lại càng không cần cậu phải lo, anh rất cường đại, quả thực không gì là không làm được, thế giới này có gì có thể quật ngã được anh? Có gì có thể khiến anh sợ hãi cơ chứ?

Cậu không biết mình có thể sống được bao lâu, nhưng tóm lại sẽ không lập tức chết ngay. Cho dù đến khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi thì cũng đủ rồi.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Từ lần trước sau khi nghe Giản Ninh nói, mẹ Dịch Thiên vẫn cảm thấy không yên lòng, sau cùng nhịn không được tìm người hỏi rõ ngọn ngành. Nghe được Dịch Thiên hiện tại mỗi ngày đều ở bệnh viện, trong lòng lại càng bất an.

Bà đi tìm Dịch Hải Chiêu nói chuyện, Dịch Hải Chiêu ban đầu cũng không để trong lòng, dù sao Mục Nhiên vì Dịch Thiên mà bị thương nặng như vậy, hấn chiếu cố cậu cũng là việc hoàn toàn hợp tình hợp lí. Nhưng càng về sau, trong nhà vài lần sắp xếp để Dịch Thiên đi gặp mặt tiểu thư của một vài thương gia hấn đều lấy lí do các loại để từ chối, lúc này Dịch Hải Chiêu mới để ý mọi chuyện.

Buổi tối ông gọi Dịch Thiên về ăn cơm, cũng không hỏi hấn có lịch trình gì khác không, trực tiếp mở miệng nói, “Ngày mai Cao lão gia tử dẫn cháu gái đến nhà chơi, con nhớ về sớm.”

Động tác gấp đồ ăn của Dịch Thiên dừng một chút, “Ngày mai công ty có việc, khả năng lớn con không về được.”

Dịch Hải Chiêu trầm xuống, Dịch Thiên bây giờ ngay cả ngoài mặt có lệ cũng không nguyện ý làm. Ông không tỏ ra tức giận, bắt động thanh sắc liếc Dịch Thiên một cái.

Dịch Thiên vốn tưởng rằng sẽ bị ông mắng mỏ, thậm chí còn chuẩn bị tốt tinh thần tối nay sẽ ngã bài, nào ngờ Dịch Hải Chiêu cứ như vậy dừng lại, nửa điểm ý tứ muốn truy vấn cũng không có.

Dịch Thiên nhú nhú mày, trong lòng thoáng có chút không yên.

Cơm nước xong, Dịch Thiên lấy canh gà hầm từ nhà bếp, tạm biệt cha mẹ nói mình đến bệnh viện.

Mẹ Dịch Thiên nhìn theo bóng lưng con trai, ngẫm lại khi về nhà việc đầu tiên hắn làm là dọn nhà bếp hầm canh, chính mình cũng không yên tâm mà đi nhìn vài lần. Bà càng lúc càng nghi ngờ, Dịch Thiên lớn như vậy nhưng bà chưa hề thấy hắn để ý một người đến thế.

Bà ấy quay đầu nhìn Dịch Hải Chiêu, cau mày mắt hứng nói, “Ông còn muốn mặc kệ?”

Dịch Hải Chiêu buông bát, dùng khăn mặt xoa xoa tay, lúc này mới lấy di động gọi cho thư kí Giang.

Thời điểm Dịch Thiên tới nơi, Mục Nhiên đang đi tản bộ vòng quanh hoa viên nhỏ của bệnh viện.

Lúc trước cậu chỉ được đi lại nhẹ nhàng trong phòng, cùng lắm là đi ngoài hành lang dài dằng dặc của bệnh viện. Hai tháng nay thân thể đã tốt hơn phân nửa, bác sĩ cũng đề nghị để cậu ra ngoài nhiều hơn, hoạt động chân tay hít thở không khí mới mẻ, có thể thì cơ thể mới mau chóng bình phục.

Trên người Mục Nhiên tuy có khoác áo khoác nhưng hiện giờ trời đã tối sầm, gió đêm cũng lạnh hơn ban ngày, Dịch Thiên cau mày

cầm tay cậu xoa xoa thử độ ấm, mắt hửng nói, “Sao muộn thế này vẫn ở bên ngoài.”

Mục Nhiên cười cười xin lỗi, “Lúc tối ăn hơi no, đi một chút coi như tiêu cơm.” Kì thật là nằm lâu khó chịu, thật vất vả mới được đi ra ngoài cho nên cậu kiên quyết không tái chôn chân trong phòng bệnh.

Dịch Thiên nhíu mày, dắt cậu ngồi xuống ghé đá cạnh hoa viên, “Ăn xong lập tức đi bộ luôn?”

Mục Nhiên nhẹ giọng giải thích, “Ngồi nửa giờ rồi mới ra đây.”

Dịch Thiên gật gật đầu, kéo áo khoác lên bọc kín cậu lại, “Tôi mang theo canh hầm từ nhà tới, chốc nữa uống nửa bát.”

Canh gà hầm dương quy thực địa bạch thược, Mục Nhiên hiện giờ thiếu máu thể chất kém, uống canh có thể bồi bổ khí huyết.

Mục Nhiên trong lòng không khỏi rầu rĩ, từ khi sinh bệnh tới nay không biết cậu đã uống qua bao nhiêu loại canh. Cậu hoài nghi không biết có phải tất cả loại canh trên đời này cậu đã uống hết rồi. Nhưng Mục Nhiên biết Dịch Thiên là vì cậu, cho nên đành gật đầu đáp ứng.

Sau đó hai người cái gì cũng không nói, cứ như vậy trầm mặc ngồi cạnh nhau.

Dĩ vãng cho dù trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ những mỗi người đều có việc riêng để làm. Dịch Thiên chuyên tâm làm việc, còn cậu thì đọc sách hoặc nghiên cứu một chút những thứ Từ Nhiễm đem tới.

Giống như hôm nay, thân mật như vậy mà ngồi cùng nhau một chỗ, hình như vẫn là lần đầu tiên.

Không hiểu sao Mục Nhiên chợt cảm thấy khẩn trương, xấu hổ ngồi yên trong chốc lát, cuối cùng vẫn là mở miệng lí nhí nói, “Dịch Thiên, anh có việc thì đi trước đi.” Nói xong cảm thấy những lời này có ý đuổi người hơi rõ ràng, lại lấp bắp bổ sung, “Ý tôi không phải vậy, ý là tôi ở đây không có việc gì...” Càng nói hình như lại càng thêm kì quái, cậu còn muốn giải thích, Dịch Thiên đã cắt lời, “Tôi không có việc gì.”

Lời chưa nói ra bị ngăn ở yết hầu, nghĩ nghĩ không biết nói gì nữa, lại không nguyện ý ngồi yên như vậy, Mục Nhiên đành quẩn bách nói, “Vậy về phòng đi.” rồi vội vã đứng dậy.

Dịch Thiên đồng ý, cũng theo cậu đứng lên, nắm lấy tay cậu, dắt cậu đi về phía trước.

Mới đi hai bước, Mục Nhiên không được tự nhiên muốn rút tay về, “Tự tôi đi được.”

Dịch Thiên quay đầu nhìn cậu, thản nhiên nói, “Một là tôi dắt, hai là tôi bế em lên, em chọn một cái đi!”

Mục Nhiên nhìn vẻ mặt anh biết anh không nói đùa, cùng với những việc trước kia đã trải qua, cậu cũng không dám hoài nghi việc anh nói được là làm được, vì vậy cũng không dám rút tay ra nữa.

Ra khỏi hoa viên, trước cửa bệnh viện phải lên mấy bậc thang, Dịch Thiên mỗi bước đều cúi đầu nhìn Mục Nhiên, mày hơi nhíu lại, ngoài miệng không ngừng dặn cậu đi chậm lại.

Từ góc độ của Mục Nhiên có thể nhìn thấy hình dáng anh tuấn của Dịch Thiên, rèm mi buông xuống ánh mắt chuyên chú, đột nhiên cậu có chút hoảng hốt, không cẩn thận bước hụt một bước, cả người cứ vậy ngã sấp về phía trước.

May mà đúng lúc đó Dịch Thiên kịp thời vươn tay ôm lấy cậu, cậu mới không té lăn trên mặt đất.

Mục Nhiên còn chưa kịp nói chuyện đã bị Dịch Thiên bế ngang lấy, cậu xấu hổ ngẩng đầu, vừa mới hô hai chữ “Dịch Thiên” liền bế chặt miệng không lên tiếng.

Sắc mặt anh quá sức đáng sợ, so với ngày đó cùng Lâm Hàm động thủ không kém hơn phân nào. Cũng là từ lần đó cậu mới phát hiện, Dịch Thiên nổi giận mắng người ngược lại không là gì, thời điểm anh chân chính nổi giận một câu cũng không nói, trên mặt cũng không có biểu tình, khiến người đối diện ngay cả nửa điểm âm thanh cũng không dám phát ra.

Dịch Thiên cúi đầu nhìn Mục Nhiên, vốn định mở miệng mắng, thấy cậu lộ vẻ sợ hãi đành nhin lại, cắn răng bực dọc nói, “Đến cả đường cũng không biết đi.”

Mục Nhiên có chút bất đắc dĩ, không rõ vì có gì Dịch Thiên lại tức giận như vậy. Chỗ này nếu có ngã cũng không đến mức chết người a... Đương nhiên cậu cũng chỉ dám nói thầm trong lòng.

Dịch Thiên ôm Mục Nhiên trở về phòng, thả cậu lên giường, bản thân cũng không rời đi mà trèo lên cùng. Hắn nghiêng người kéo Mục Nhiên vào trong ngực, để hai thân thể dính sát vào nhau, sau đó hai mắt nhắm lại không nói chuyện.

Mục Nhiên trợn tròn mắt nhìn anh, có phần không quen lui về phía sau.

Đây cũng không phải lần đầu tiên, từ khi cậu có thể đi ra ngoài, Dịch Thiên chỉ cần không có việc gì buổi tối đều sẽ ngủ ở nơi này. Lúc mới đầu cậu còn thương lượng với anh, hoặc cùng anh nghiêm túc nói chuyện vài lần, chứng minh cậu không cần anh cũng làm được một số việc. Kết quả Dịch Thiên hoàn toàn không để tâm, mặc cậu tự nói tự nghe, ôm chầm hôn môi để chặn lời cũng không ít.

Cậu căng thẳng giữ khoảng cách mà ngủ thiếp đi, không phát hiện từ sáng sớm Dịch Thiên đã tỉnh lại, mở mắt mặc không lên tiếng mà nhìn cậu.

Mục Nhiên bắt gặp tầm mắt của anh, xấu hổ cười trừ một cái.

Còn chưa kịp nói gì, Dịch Thiên nghiêng người qua hôn lên trán cậu, sau đó dọc theo sống mũi chậm rãi trượt xuống, hôn lên khóe miệng. Đều là nụ hôn ôn nhu không chứa dục vọng, mang theo quý trọng cùng hương vị cẩn thận, nâng niu.

Khóe miệng cười Mục Nhiên chậm rãi biến mất, cậu thở nhẹ ra, không biết tiếp theo phải làm gì.

Dịch Thiên dừng động tác nhìn người trong lòng, vươn tay vuốt khóe mắt của cậu, khẽ gọi một tiếng tên cậu.

“Mục Nhiên...”

Cậu khẩn trương ứng thanh.

Dịch Thiên nhẩn thần không lay động nhìn cậu, thanh âm trầm thấp thong thả, “Trước kia là tôi không phải, từ nay về sau sẽ đối tốt

với em.”

Tâm Mục Nhiên giống như bị ai nhéo một cái, mũi đau xót, trước mắt nhòe đi không thấy rõ.

Dịch Thiên ôm cậu vào ngực, chậm rãi lặp lại một lần nữa, “Từ nay về sau sẽ đối tốt với em.”

Thân thể Mục Nhiên run lên, cậu cắn chặt răng, cố gắng áp chế nước mắt. Cũng không biết qua bao lâu mới “Ừ” một tiếng, thanh âm cơ hồ nhẹ tới mức nghe không được.

Cậu không muốn tham lam, nhưng chỉ một giây này thôi.

Một giây này để cậu lừa gạt chính mình.

Lừa gạt mình một lần nguyện tin tưởng vào lời anh nói.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 53

—

Gần đây công ty của Dịch Thiên vô cùng bận rộn, ngay cả Tô Văn Dương cũng vội đến không thấy bóng. Hắn nghe lời Từ Nhiễm, không để bọn Liêu Phi La Vũ đến bệnh viện nhìn Mục Nhiên nữa mà thuê hộ công, coi như cho cậu tự do nhiều nhất có thể.

Mục Nhiên cũng không đi đâu lung tung, thành thành thật thật quanh quẩn trong bệnh viện tĩnh dưỡng, không gây thêm phiền toái cho anh.

Buổi sáng cậu mới ăn xong, chuẩn bị ra ngoài phơi nắng thì Giản Ninh mang theo chút hoa quả và thuốc bổ tới thăm. Mục Nhiên không nghĩ Giản Ninh sẽ tới, nhất thời không kịp phản ứng, ngây ra một lúc mới nhớ mời y ngồi. Trong phòng bệnh không có trà, cậu xấu hổ đưa cốc nước ấm qua cho y.

Giản Ninh nhận cốc cười, chờ hộ công ra khỏi phòng mới nhìn Mục Nhiên ôn thanh nói, “Tôi tới hơi sớm, không biết có làm phiền cậu không?”

Mục Nhiên vội vàng xoa xoa tay, “Không có không có, cảm ơn anh tới thăm tôi.”

Giản Ninh buông cốc nước, khóe miệng cười phai nhạt, trên mặt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, “Kì thật trước đây tôi đã từng đến, nhưng

bị Tô Văn Dương chặn ở ngoài.”

Mục Nhiên càng thêm xấu hổ, không biết phải nói tiếp thế nào. Từ khi cậu nằm viện tới nay mọi việc lớn nhỏ đều do Dịch Thiên an bài, không chỉ mình Giản Ninh mà ngay cả Từ Nhiễm cũng đều từng bị ngăn ngoài cửa.

Hai người đồng thời lâm vào trầm mặc.

Qua một lúc lâu, Giản Ninh mới một lần nữa mở miệng, “Nói như thế này tôi biết là rất ích kỉ... nhưng Mục Nhiên, cậu...”

Y dừng một chút, miệng không cười nữa, cơ hồ là trịnh trọng nói, “Cảm ơn cậu đã cứu Dịch Thiên.”

Mục Nhiên há miệng thở dốc muốn nói, Giản Ninh lại ngắt lời, “Nếu Dịch Thiên có chuyện gì tôi thật sự không biết mình sẽ như thế nào...” Nói xong y lắc lắc đầu, trong nháy mắt biểu tình trên mặt trở nên gượng gạo chua xót, sau đấy nhanh chóng một lần nữa treo lên ý cười ôn hòa, nhẹ giọng nói, “Tôi chưa từng thấy cậu ấy đối tốt với ai như vậy. Hai người về sau, hảo hảo ở cùng một chỗ đi.”

Mục Nhiên không biết Giản Ninh lấy tâm tình gì mà nói với cậu những lời này. Y rõ ràng thích Dịch Thiên, vậy mà trên mặt không hề oán thán, trong ánh mắt cũng đều là ôn hòa thiện ý.

Mục Nhiên cảm thấy yết hầu khô khốc, cậu nuốt một ngụm nước bọt, vừa mở miệng thanh âm nghèn nghẹn, “Giản tiên sinh không biết, tôi vì trọng thương này, mà sẽ không sống được lâu sao?”

Giản Ninh sửng sò tại chỗ, kinh ngạc nhìn cậu.

Mục Nhiên nhìn y tiếp tục nói, “Hiện giờ Dịch Thiên đối tốt với tôi, có lẽ cũng là vì vậy, chúng tôi không có khả năng cùng nhau một chỗ.” Nếu cậu lại để mình rơi vào vòng tay ấy, chờ đến khi thân thể này tốt lắm, chút ấy náy cùng tâm tình cảm kích của Dịch Thiên cũng phai nhạt, đến lúc ấy anh lại chán ghét cậu như lúc ban đầu, đến lúc ấy cậu nên làm cái gì bây giờ? Lại đánh cược thêm vài cái ba năm sao?

Nhưng chính là cuộc đời cậu liệu còn được bao nhiêu cái ba năm nữa?...

Giản Ninh nhíu mày, thấp giọng nói, “Cậu đừng nghĩ như vậy...”

Mục Nhiên lắc đầu ngắt lời, “Giản tiên sinh anh yên tâm đi, chờ khi ra viện tôi sẽ rời đi, nhất định sẽ không quán Dịch Thiên nữa.”

Giản Ninh nhìn Mục Nhiên, nhất thời không biết nên nói cái gì. Phản ứng của Mục Nhiên hoàn toàn không giống so với tưởng tượng của y, những lời nói y đã chuẩn bị một câu đều không nói ra được.

Mục Nhiên thấy Giản Ninh lặng người, cho rằng y lo lắng cho mình liền cười cười an ủi, “Không sao đâu, tuy bác sĩ nói như vậy nhưng cũng đã hứa căn bản cũng không ảnh hưởng nhiều, về sau tôi chú ý nhiều hơn một chút là được.”

Giản Ninh rút cuộc không ở lại được lâu nữa, chỉ miễn cưỡng gật đầu cười cười rồi vội vàng đứng dậy cáo từ rời đi.

Chờ y về rồi hộ công mới vào phòng, thu thập đồ mà Giản Ninh mang tới.

Mục Nhiên nhìn hô công bận bịu, do dự nói, “Vừa mới có người đến thăm tôi, phiền anh đừng nói cho Dịch Thiên sinh.”

Dịch Thiên trước kia để Tô Văn Dương chặn Giải Ninh khẳng định anh không muốn cậu gặp y. Tuy không biết nguyên nhân nhưng cậu không muốn gây thêm phiền toái, vẫn là không để anh biết thì tốt hơn.

Hô công ngậy ra một lúc, gật gật đầu. Dịch Thiên đã dặn mọi việc đều nghe Mục Nhiên, vừa rồi người nọ đến cũng không xảy ra chuyện gì nên cứ như lời cậu mà làm là được.

Giữa trưa Mục Nhiên ăn cơm xong, hộ công dọn đồ mang ra ngoài.

Bệnh viện người đến người đi, ai cũng không chú ý tới thư kí Giang vào phòng Mục Nhiên. Bất quả chỉ mười mấy phút đồng hồ sau, ông đóng cửa lại rời đi.

Thư kí Giang vừa mới ra khỏi bệnh viện liền lấy di động gọi cho Dịch Hải Chiêu, “Đã xử lý tốt.”

Dịch Hải Chiêu ở bên kia ừ một tiếng, trầm giọng hỏi, “Điều kiện của cậu ta là gì?”

Thư kí Giang dừng một chút mới đáp, “Cái gì cũng chưa nói.”

Bên kia im lặng, qua một lúc mới nói, “Cứ như vậy đi, anh tự an bài nốt mọi việc.”

Thư kí Giang ứng thanh, sau đó cúp điện thoại.

Đã hai ngày Dịch Thiên không tới bệnh viện. Buổi chiều sau khi hoàn thành toàn bộ công việc hắn không hề nghỉ ngơi mà lái xe đến thẳng bệnh viện, cùng Mục Nhiên ăn cơm chiều.

Lúc ăn cơm Mục Nhiên có vẻ thất thần, Dịch Thiên chú ý tới, để đũa xuống đưa tay sờ trán cậu, cau mày hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Mục Nhiên lúc này mới hồi phục tinh thần, bắt tay anh cười trả lời, “Không có.”

Dịch Thiên lại nhìn cậu một lúc lâu, sau đó mới gật đầu thu hồi ánh mắt.

Lại một lát sau, Mục Nhiên mới nhìn Dịch Thiên có chút do dự hỏi, “Dịch Thiên, hành lý của tôi... Chính là cái bố bao kia, có thể mang tới cho tôi không?” Đồ đạc của cậu đều được Dịch Thiên chuẩn bị, cậu cũng luôn ở bệnh viện nên không về nhà lấy được.

Dịch Thiên ngẩng đầu, cảnh giác hỏi, “Em muốn lấy nó làm gì?”

Mục Nhiên căng thẳng trong lòng, trên mặt lại cố gắng không biểu lộ ra, “Gần đây tôi luôn mơ thấy mẹ nên tôi nghĩ...” Cậu rất ít khi nói dối nên không dám nhìn vào mắt anh, cúi đầu rũ mắt giải thích.

Dịch Thiên không muốn cậu nhớ lại những kí ức đau xót trước kia, xen lời, “Lát nữa tôi sẽ cho người mang tới đây.”

Mục Nhiên dừng một chút, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, “Cảm ơn anh.” Phải lừa anh, kì thật trong lòng vô cùng áy náy bất an, nhưng đó là đồ vật duy nhất mà mẹ để lại, cậu muốn mang nó theo cùng.

Dịch Thiên không nói gì, động tác gắp thức ăn cho cậu cũng không dừng lại.

Mục Nhiên nhớ tới Tô Văn Dương nói với cậu Dịch Thiên bận công vụ ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, có chút đau lòng gấp cho anh một đĩa, khẩn trương nói, “Dạ dày anh không tốt, về sau vẫn nên chú ý nhiều một chút.” Trước kia nếu cậu làm như vậy đổi lại luôn là ánh mắt chán ghét của anh. Nhưng chỉ cần nghĩ tới đây là lần cuối cùng gặp nhau, cậu nhin không được muốn cãi nhai.

Dịch Thiên nhìn đồ ăn trong bát, tay khẽ run lên.

Một lúc lâu sau hấn cũng không nói gì, đến tận khi Mục Nhiên đã muốn bắt đầu thắp thỏm hấn mới chậm rãi ăn đồ ăn, chậm rãi gạt đầu trình trọng lên tiếng, “Được.”

Ngoài mặt hấn vẫn không có biểu tình gì, chính là không ai biết trong lòng hấn có bao nhiêu khó chịu. Khoảng cách từ lần cuối cùng Mục Nhiên quan tâm hấn như thế, rốt cuộc đã trải qua bao lâu... Trong thời gian đó, nhiều chuyện xảy ra đến nỗi hấn thiếu chút nữa vĩnh viễn mất đi cậu, một câu nói kia rốt cuộc có bao nhiêu trân quý, chỉ mình bản thân hấn biết.

Ăn cơm xong, Dịch Thiên dắt Mục Nhiên ra ngoài đi dạo một lát, sau khi trở về mới nói với cậu, “Ngày mai tôi phải xuất ngoại, ngày kia buổi tối sẽ về ăn cơm với em.”

Mục Nhiên gạt đầu ậm ừ.

Dịch Thiên đợi một lát, nhìn Mục Nhiên không có ý định nói gì nữa, đành tự mình nói tiếp, “Ngày kia là sinh nhật tôi.”

Mục Nhiên ngây người, xấu hổ luống cuống chân tay, cậu thật sự không nhớ sinh nhật Dịch Thiên vào ngày mốt.

Dịch Thiên cũng không để cậu khó xử, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Tôi muốn có quà.”

Mục Nhiên nhìn biểu tình chăm chú trên mặt anh, có phần không quá tin tưởng vào những gì mình nghe được. Trước kia sinh nhật của Dịch Thiên, cậu chuẩn bị một bàn thức ăn thật ngon, chờ cả buổi tối đều không thấy anh trở về, quà được chuẩn bị cũng bị coi như rác rưởi mà ném hồng. Hiện tại Dịch Thiên thế nhưng muốn quà của cậu?

Mục Nhiên chờ thấy không phải Dịch Thiên có ý nói giỡn, quẫn bách trả lời, “Trên người tôi không có tiền... cũng không thể ra ngoài...”

Dịch Thiên lắc đầu, “Không quan trọng. Chỉ cần là quà của em, cái gì tôi cũng thích.”

Mục Nhiên ngây ra nửa ngày mới gật đầu, khàn khàn nói, “Được.”

Mặt mày vẫn luôn căng thẳng của Dịch Thiên trầm tĩnh lại, khóe miệng ngẫu nhiên dẫn chút ý cười. Hắn đi đến ôm lấy cậu, môi hôn môi, trán chạm trán cười nhẹ nói, “Chờ tôi trở lại.”

Anh vốn là người cực kì anh tuấn, vẻ ngoài bình tĩnh luôn khiến người khác nhút nhát không dám lại gần. Vậy mà khi cười lộ lên, khí thế sắc bén trên người nhu hòa đi rất nhiều, thậm chí còn mang theo ý tứ dễ thân cận.

Hai tay buông xuôi bên người hết nắm lại buông, rớt cuộc cũng quyết định giờ lên, nhẹ nhàng ôm lấy sau lưng anh.

Thật muốn dặn dò anh nhiều lắm, dặn anh uống ít rượu đi, nhớ ăn cơm đúng bữa, hi vọng anh tự chăm sóc chính mình.

Chính là, một lời, một chữ cũng không thể nói ra.

Thẳng đến cuối cùng khi Dịch Thiên rời đi,

trong căn phòng không bóng người tịch mịch, màn đêm lặng im đen thẫm thẫm cậu mới dám nhắm mắt lại,

đối diện với hư không,

nhẹ thanh nói hai từ,

“Tạm biệt.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 54

—

Chuyến đi công tác lần này là một thành phố nơi có ngôi chùa nổi tiếng đã ngàn năm lịch sử.

Tòa tháp cổ kính tọa lạc giữa thâm sơn, không rộng lớn tráng lệ, không rực rỡ nguy nga mà toát lên vẻ đẹp trầm lắng thanh tịnh, yên tĩnh mà huyền bí.

Dịch Thiên đặc biệt rút ngắn thời gian, tự mình cầu trụ trì đại sư một chuỗi bồ đề tràng hạt, giải hóa đau buồn mang đến bình an, gặp dữ hóa lành, khỏe mạnh trường thọ.

Trước kia hắn chưa bao giờ tin những thứ này, nhưng hiện tại quả thực có vài phần sợ hãi.

Vì Dịch Thiên muốn tới chùa nên để Tô Văn Dương về trước, cũng thuận tiện đem về cho Mục Nhiên vài thứ hắn mua.

Trên đường hắn trở về, buổi tối ngày hôm đó, Tô Văn Dương đột nhiên gọi cho hắn.

Dịch Thiên tiếp điện thoại còn chưa mở lời, Tô Văn Dương ở đầu dây bên kia đã thờ hỏn hển nói, “Không thấy Mục tiên sinh.”

Dịch Thiên nắm chặt di động, nhíu mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi vừa tới bệnh viện, trong phòng bên không có ai, hộ công cũng không có. Hỏi bác sĩ y tá...” Tô Văn Dương dừng một chút, “Tất cả đều ngậm chặt miệng không nói gì.”

Dựa vào một mình Mục Nhiên hoàn toàn không có khả năng rời đi. Chưa nói đến điều kiện thân thể cậu không cho phép, hấn cũng đã sớm căn dặn bác sĩ để ý đến cậu. Hiện tại nếu như đến bước này, chỉ có thể là chính bọn họ cũng ngầm đồng ý để Mục Nhiên rời đi.

Người có thể bắt Mục Nhiên phải ra đi, cũng khiến mọi bác sĩ y tá không dám ngăn trở còn có thể là ai?

Dịch Thiên vẻ mặt lạnh lẽo, môi mỏng mím chặt lại, nhìn ra không hấn đang nghĩ cái gì.

“Cậu tiếp tục điều tra, có tin tức gì gọi lại cho tôi.”

Tô Văn Dương ứng thanh, Dịch Thiên cúp điện thoại.

Hấn luôn nghĩ rằng cha sẽ chờ hấn chính thức ngã bài mới ra tay, còn cho rằng ông không biết gì cả. Xem ra là hấn quá lơ là, cũng quá xem thường cha hấn rồi.

Hôm nay là sinh nhật Dịch Thiên, khi về nhà mẹ hấn đang chỉ đạo đầu bếp nấu nướng, vừa nhìn thấy hấn bà liền cười vui vẻ nói, “Vừa lúc đang định gọi con về ăn cơm.”

Dịch Thiên đè xuống vôi vàng trong lòng, miễn cưỡng cùng bà nói vài câu, sau đó mới đến thư phòng tìm cha.

Dịch Hải Chiêu đứng ở bên cạnh bàn, phía trên trải cuộn giấy Tuyên Thành sáu thước lớn, cúi đầu luyện tự, nghe thấy tiếng vang

cũng không ngẩng đầu lên.

Dịch Thiên đọi trong chốc lát, một lúc lâu mới trầm giọng hỏi, “Cha, Mục Nhiên ở đâu?”

Dịch Hải Chiêu không nói lời nào, ngòi bút như nước chảy mây trôi, mạnh mẽ hữu lực.

Dịch Thiên hít sâu một hơi, mở miệng thanh âm không còn nhẫn nại, “Mục Nhiên ở đâu?”

Động tác trên tay Dịch Hải Chiêu dừng lại, ông đặt bút lông gác lên nghiên mực, mở ngăn kéo lấy ra một túi giấy vứt tới chân Dịch Thiên, ánh mắt xẹt qua một tia uy nghiêm, thản nhiên nói, “Con cho rằng ta sẽ để một người như vậy ở lại bên cạnh con?”

Miệng túi bị mở ra, cùng với đó là những tấm ảnh bất kham trong quá khứ.

Sắc mặt Dịch Thiên trắng nhợt, cắn chặt khớp hàm một câu cũng không nói nên lời. Vậy là cha hắn đã điều tra Mục Nhiên, khẳng định cũng đã biết chuyện trước kia giữa bọn họ. Tâm Dịch Thiên nhộn nhạo, thấp giọng nói, “Cậu ấy đã cứu con.”

Ý là chuyện Mục Nhiên cứu hắn có thể bỏ qua cho sai lầm kia, không ngờ Dịch Hải Chiêu lại hiểu nhầm, nhấn chặt mày cả giận nói, “Đây là hai chuyện khác nhau, cũng không cần con phải lấy thân mình ra báo ân!”

Dịch Thiên nhìn thẳng vào mắt ông, “Con không phải đang báo ân!” Dừng một chút, sau đó không chút do dự bình thản nói, “Con thương cậu ấy.”

Dịch Hải Chiêu cười lạnh, trào phúng hỏi lại, “Thương nó? Chờ tới khi con lập gia đình...”

“Con sẽ không.” Dịch Thiên lãnh tĩnh ngắt lời.

Dịch Hải Chiêu sững sốt, sắc mặt trở nên đáng sợ, “Mày nói lại một lần nữa xem...”

“Con sẽ không lập gia đình.” Dịch Thiên không chớp mắt, thanh âm so với vừa rồi còn kiên định hơn.

Dịch Hải Chiêu cầm chén trà trên bàn ném về phía hắn, tức giận rống lên, “Cút ra ngoài!” Mới đầu ông còn tưởng hắn hồ đồ, nhưng ánh mắt của hắn nói rõ cho ông biết đây không phải là nhất thời xúc động. Chả trách trước kia an bài thân cận hắn ngay cả mặt mũi cũng không thấy, hóa ra đã có tính toán từ sớm.

Dịch Thiên đứng tại chỗ không né tránh, chén trà đập vào trán hắn rơi xuống đất vỡ tan. Máu nóng chảy dọc theo thái dương, biểu tình trên mặt hắn vẫn như cũ không thay đổi, thẳng tắp nhìn Dịch Hải Chiêu hỏi, “Mục Nhiên ở đâu?”

Dịch Hải Chiêu tức giận run người, nghiên bút trên bàn bị ông lật đổ, bút lông lạch cạch rơi xuống đất, giấy Tuyên Thành dần loang lổ mực đen, chữ vừa mới viết liền coi như uổng phí.

Dịch Hải Chiêu dờn tầm mắt không hề nói với hắn, gọi quản gia tiến vào, lạnh lùng hạ lệnh, “Mang gậy đến đây.”

Quản gia nhìn Dịch Thiên đứng một bên trán chảy đầy máu cũng không rên một tiếng, chớp mắt do dự, sau đó gật đầu nghe lệnh lui ra ngoài.

Quản gia vừa mới đem gậy tới, mẹ Dịch Thiên biết chuyện vội vã chạy lên lầu, bà muốn vào phòng thì bị người ngăn bên ngoài. Vừa vội vừa tức nhưng bà biết Dịch Hải Chiêu cũng là vì Dịch Thiên, nên tạm thời nhịn xuống.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng không có tiếng động gì, Dịch Thiên cũng không đi ra ngoài.

Mẹ Dịch Thiên rốt cục cũng không an tâm, cứng rắn đòi đi vào. Quản gia sợ làm bà ấy bị thương nào dám ngăn đón, liền mở cửa để người đi vào.

Bà vừa vào liền thấy Dịch Thiên quỳ trên mặt đất, mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, miệng gắt gao mím chặt, khoe miệng đầy máu, quần áo loang lổ từng vệt máu lớn nhỏ.

Bà hoảng sợ chạy đến bên cạnh hắn, muốn nhìn xem vết thương trên người lại sợ làm hắn đau, nước mắt nháy mắt chảy xuống.

Dịch Hải Chiêu bất vi sở động, vẫn như cũ mặt lạnh nhìn Dịch Thiên.

Dịch Thiên không muốn bà dính máu trên người hắn, giơ tay ngăn bà lại. Nuốt xuống một ngụm tanh ngọt nơi cổ họng, lưng quỳ thẳng tắp, nhìn Dịch Hải Chiêu bình tĩnh hỏi, “Mục Nhiên ở đâu?”

Dịch Hải Chiêu tức giận còn muốn đánh, mẹ hắn đứng dậy ngăn cản, nghẹn ngào khóc, “Ông muốn đánh nó chết phải không?” Đoạn quay lại nói với quản gia, “Mau đưa nó đi bệnh viện.”

Quản gia nhìn Dịch Hải Chiêu không hé răng, xem ra cũng là ngầm đồng ý, lúc này mới bước nhanh tới đỡ Dịch Thiên đứng dậy.

Dịch Thiên biết hấn đã tới cực hạn, không cố gắng chống đỡ nữa. Vết thương tai nạn ở chân của hấn ần ần đau, cho dù có người nâng cũng không tự đứng dậy nổi. Mẹ hấn đau con nhanh chóng đi qua hỗ trợ.

Dịch Hải Chiêu mặt trầm như nước, một câu cũng chưa nói.

Chuyện Dịch Thiên bị cha hấn đánh tới mức phải vào viện, ngày hôm sau Giản Ninh mới được biết. Mẹ hấn gọi điện thoại cho y khóc nức nở muốn y khuyên nhủ Dịch Thiên, Giản Ninh cười khổ, nếu bà ấy biết y và Dịch Thiên từng xảy ra chuyện gì liệu còn có thể tin tưởng y như vậy không? Giản Ninh cái gì cũng không nói thêm, ôn nhu an ủi bà vài câu, đồng ý sẽ đến bệnh viện xem Dịch Thiên.

Thời điểm y đến Dịch Thiên còn đang nói chuyện với Tô Văn Dương, sắc mặt hấn không được tốt, từ xa cũng có thể ngửi được vị thuốc đông y trên người.

Tô Văn Dương thấy Giản Ninh đi vào liền im bật, gật đầu xem như chào y.

Giản Ninh đến bên giường Dịch Thiên ngồi xuống, nhìn băng gạc quanh đầu hấn, trong cổ áo còn mơ hồ thấy rất nhiều băng vải, một lúc lâu mới mở miệng như thì thào, “Đáng giá sao?”

Biểu tình trên mặt y cực kì bình tĩnh, thanh âm nhẹ bẫng, nhưng cẩn thận nghe lại có thể nhận ra run rẩy.

Dịch Thiên liếc y một cái, lạnh lẽo cùng thản nhiên trả lời, “Không liên quan đến anh.”

Giản Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười chua xót, y rất muốn hỏi Dịch Thiên nếu lúc trước bọn họ không tách ra, liệu hấn có nguyện ý vì y

mà thẳng thắn với người nhà hay không?

Nhưng lời nói đến bên miệng, chung quy lại không dám mở lời.

Tươi cười nơi khóe miệng phai nhạt, “Ngày đó tôi đã tới đây gặp Mục Nhiên.”

Sắc mặt Dịch Thiên trầm xuống, “Anh đã nói với cậu ấy cái gì?”

Giản Ninh khẽ lắc đầu, “Tôi không hề nói gì cả, chỉ là muốn khuyên cậu ấy với cậu hảo hảo ở cùng nhau một chỗ. Thế nhưng cậu ấy lại nói với tôi...” Giản Ninh dừng một chút, “Nói cậu đối tốt với cậu ấy chỉ là vì báo ân, hai người sẽ không bao giờ cùng một chỗ.”

Dịch Thiên liếc mắt nhìn Giản Ninh một cái, cười lạnh không đáp lại. Hắn mới không tin lời y, cảm kích rồi áy náy hay đồng tình, mọi người ai cũng định nghĩa tình cảm của hắn cho Mục Nhiên là như vậy. Bọn họ nghĩ như thế nào hắn không quan tâm, lại càng không phí thời gian đi giải thích.

Chỉ cần Mục Nhiên tin hắn.

Cậu gấp cho hắn đồ ăn, dặn hắn chú ý thân thể chính mình, còn đáp ứng chờ hắn về để đưa quà sinh nhật; thậm chí thời điểm hắn ôm cậu kia, cậu còn giơ tay lên nhẹ nhàng ôm đáp trả.

Mục Nhiên sẽ không không tin tưởng hắn.

Giản Ninh nhìn biểu tình Dịch Thiên, biết hắn không tin lời mình. Y nhớ tới những lời ngày đó của Mục Nhiên, do dự một chút mới nói, “Cậu cũng đừng lo lắng, có lẽ là cậu ấy tự nguyện rời đi...”

“Nếu như không có chuyện khác thì anh có thể đi được rồi.” Dịch Thiên nhắm mắt không hề nhìn Giản Ninh, ngay cả nói cũng lười.

Mục Nhiên sao có thể tự nguyện rời đi, cậu nhất định là bị cha uy hiếp. Với tính cách của cậu mà gặp người như thư kí Giang khăng định một câu tranh luận cũng không dám nói. Dịch Thiên càng nghĩ càng bồn chồn, càng tự tránh mình không thể bảo vệ tốt cho cậu.

Giản Ninh nhìn thần sắc xa cách của Dịch Thiên, trong nhát mắt có chút mờ mịt.

Vì cái gì năm đó y rời đi, Dịch Thiên ngay cả một cuộc điện thoại để chất vấn cũng không nguyện ý gọi?

Mà hiện tại đổi thành không thấy Mục Nhiên, hấn thậm chí không tiếc phản kháng cùng gia đình? Cho dù bị đánh đến rụng nửa cái mạng cũng không hề có ý lùi một bước?

Y so với Mục Nhiên, rốt cuộc là ai đáng giá?

Ai không?

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 55

—

Cho dù Dịch Thiên có vận dụng đủ mối quan hệ của hắn như thế nào, tin tức về Mục Nhiên vẫn là con số không tròn trĩnh. Dịch Hải Chiêu dù sao cũng là người đứng đầu Dịch gia, nếu ông đã chủ đích muốn giấu một người thì kể cả Dịch Thiên căn bản cũng không có biện pháp tìm được.

Hắn lo lắng cho thân thể Mục Nhiên thức trắng cả ngày lẫn đêm, cũng không chăm sóc tốt vết thương, toàn thân cao thấp không có chỗ nào tốt lên được. Nhiều lần miệng vết thương nhiễm trùng sốt cao, cả ngòì cũng không vững nhưng hắn vẫn chống đỡ chờ tin tức từ Tô Văn Dương.

Cứ như vậy qua vài ngày, Từ Nhiễm thật sự không nhìn được nữa, rốt cuộc đến bệnh viện tìm Dịch Thiên.

Những lời Dịch Thiên đã từng hứa trước đây với Từ Nhiễm, chưa có một lời nào hắn thực hiện được. Không dưới một lần hắn tái để Mục Nhiên gặp chuyện không may, kì thật chính hắn cũng không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

Dịch Thiên để Tô Văn Dương ra ngoài, chỉ để mình và Từ Nhiễm trong phòng bệnh. Hắn đã chuẩn bị kĩ tinh thần nghe Từ Nhiễm mắng chửi, nào ngờ câu đầu tiên cô ấy mở miệng đã khiến hắn mất đi bình tĩnh, “Đừng tìm nữa, là Mục Nhiên tự nguyện rời đi.”

“Cô có ý gì?” Dịch Thiên cau mày trầm giọng hỏi. Mục Nhiên không thấy, so với hẳn Từ Nhiễm phải càng là người sốt ruột hơn mới đúng, có điều thái độ hiện tại của cô thật sự ngoài tầm dự đoán của hẳn.

Từ Nhiễm không đáp lời, lấy từ túi ra một phong thư.

Dịch Thiên nhìn cô một cái, nhận lấy thư xé mở. Vừa nhìn hẳn nhận ra ngay bút tích của Mục Nhiên, tay không tự giác run lên một cái.

Thư cũng không dài, bên trong là lời Mục Nhiên cảm ơn Từ Nhiễm đã chiếu cố và quan tâm cậu, sau đó đơn giản nói cậu đã đồng ý đề nghị của cha Dịch Thiên, rời khỏi nơi này đến địa phương khác dưỡng bệnh, không quấy rầy cuộc sống của Dịch Thiên, cũng hi vọng cô không cần phải lo lắng. Cuối thư cậu kính nhờ Từ Nhiễm tạm thời giúp cậu chăm lo cho mộ phần của người mẹ câm, về sau có cơ hội chắc chắn sẽ quay trở lại gặp bà ấy.

Những thứ khác về Dịch Thiên, một chữ cũng không hề có.

“Bức thư này là thư kí của cha anh giao lại cho tôi...” Mới đầu biết tin Từ Nhiễm vừa tức vừa vội, sau nhận được thư này, lại nghe thư kí Giang nói một ít tình huống của Mục Nhiên mới thoáng yên tâm.

Lựa chọn của Mục Nhiên, kì thật cô có thể hiểu được.

Cậu yêu một người, yêu đến mệt mỏi, thậm chí bởi vì quá yêu, ngược lại càng không dám yêu. Cái chết của người mẹ câm là tử huyệt của cả đời Mục Nhiên, cậu thật sự sợ, không dám dây dưa nữa mà một mực muốn rời đi.

Từ Nhiễm đau lòng cậu, cười lạnh nhìn Dịch Thiên sốt ruột, cho nên không vội cho hắn biết về bức thư. Hiện tại thấy hắn thành cái dạng này, cô cũng không ngại thêm chút tác động. Nếu cần chấm dứt thì nên chấm dứt đi, tốt nhất là sớm một chút.

Dịch Thiên xem thư xong, một câu cũng chưa nói. Một lúc lâu sau hắn đưa thư trả lại cho Từ Nhiễm, nắm chặt nắm tay hết sức bình tĩnh nói, “Có thể là cậu ấy...”

Từ Nhiễm biết hắn muốn nói cái gì, không kiên nhẫn đánh gãy lời, “Cậu ấy đã nói anh đưa cậu ấy bao bố đúng không?”

Dịch Thiên nhất thời lặng người.

Từ Nhiễm biết mình đoán không sai, khóe miệng lộ ra cười khổ, “Anh thật sự đến bây giờ vẫn không hiểu Mục Nhiên. Chiếc bao đó là sinh mệnh của cậu ấy, nếu rời khỏi, nhất định cậu ấy phải mang theo cùng.”

Đúng rồi, nào có thể trùng hợp như thế.

Một ngày trước cậu nói muốn lấy chiếc bao, một ngày sau liền biến mất không thấy tăm tích.

Ngày hôm đấy rõ ràng hắn ở bên cậu, nhưng cậu nửa lời cũng không lộ ra. Cậu nói chuyện với hắn, ăn cơm cùng hắn, cười đáp ứng sẽ chờ hắn trở lại.

Nguyên lai từ giây phút đó, cậu cũng đã chuẩn bị kĩ càng để rời đi.

Từ lồng ngực truyền đến cảm giác đau đến lợi hại, cảm tưởng như trái tim nơi ngực trái bị ai đó dùng dao khoét ra, chỉ hít thở

không thôi cũng đau nhức mơ hồ, đau đến mức hấn không thể nói lên lời phản bác.

Dịch Thiên nhắm mắt lại, một lúc lâu mới khàn khàn khẽ nói, “Cậu ấy không tin tôi thương cậu ấy.”

Từ Nhiễm đứng dậy, trước khi đi còn giống như hấn chưa đủ đau, lãnh thanh nói, “Cậu ấy chưa bao giờ tin.”

Dịch Thiên không nói lời nào, sắc mặt nháy mắt run rẩy tái nhợt.

Hấn không mỗi ngày nhỏ nhẹ ôn nhu bên tai cậu mà nói “Anh yêu em.”

Lời này nói có ích gì? Nói ra có thể khiến thời gian quay lại trước khi Mục Nhiên bị thương, để hết thủy bắt đầu một lần nữa? Phản bội, hứa hẹn, toàn bộ đều chỉ là một giấc mộng.

Hấn ích kỉ bá đạo tính tình thối nát, nhưng hấn nguyện ý sửa. Hấn không biết yêu một người phải làm như thế nào, còn hấn, dù có bận rộn đến đâu hấn vẫn luôn dành thời gian ở cùng cậu, đặt cậu ở trong lòng, thật tâm đối tốt với cậu. Thời điểm Mục Nhiên mới tỉnh lại, mọi việc từ ăn cơm tắm rửa thay thuốc đều là hấn tự thân vận động, thậm chí còn chuyển luôn phòng bệnh, ban đêm mỗi khi cậu hơi xoay người hay ho khan hấn đều sẽ tỉnh lại, sợ cậu có nửa điểm khó chịu.

Nhưng tất cả những điều đó đều không thể khiến Mục Nhiên tin tưởng hấn.

Cậu có thể dạy hấn, hấn sẽ chậm rãi học, hấn sẽ không bao giờ để cậu phải chịu thêm một thương tổn nào nữa...

Nhưng chính là... Mục Nhiên lại không muốn hẳn.

Cậu rời đi, không cần biết cuộc sống sau này hẳn có trở thành gã điên hay không...

Là cậu không cần hẳn...

Dịch Thiên ở viện nhưng vẫn công tác như cũ, cũng chưa từng dừng tìm kiếm Mục Nhiên. Hẳn sẽ nghe bác sĩ uống thuốc, nhưng không hề ăn cơm, cơ hồ cũng chưa bao giờ nghỉ ngơi dưỡng sức. Mẹ Dịch Thiên gấp đến độ mỗi ngày đều đến bệnh viện trông hẳn, đám bằng hữu cũng mỗi người thay nhau khuyên.

Bản thân Dịch Thiên cũng không biết bọn họ sốt ruột cái gì.

Hẳn không có ý định thương tổn mình, chỉ là hẳn không có khẩu vị, cũng không cảm thấy mệt nên không muốn ngủ, không hơn.

Hẳn tìm đến thư kí Giang.

Hẳn biết y không nói cho hẳn biết Mục Nhiên đang ở đâu, mà hẳn cũng không tính toán hỏi câu này. Hẳn chỉ muốn biết liệu... Mục Nhiên có để lại cái gì cho... hẳn hay không? Sau khi nghe thư kí Giang nói không có, hẳn tuy rằng trong lòng thất vọng nhưng cũng không nói gì thêm.

Miệng vết thương của Dịch Thiên một thời gian dài vẫn chưa khá lên, mẹ hẳn lo lắng vài ngày cũng chưa ngủ, Dịch Hải Chiêu rất cục tự mình đến bệnh viện.

Dịch Hải Chiêu tới, lúc ấy Dịch Thiên đang cường ép mình uống một bát cháo.

Có điều vừa uống xong, không lâu sâu hấn nôn ra toàn bộ. Mọi người chung quanh thay đổi sắc mặt, Dịch Thiên lại bình tĩnh thờ ơ gọi người vào dọn dẹp.

Dịch Thiên thấy Dịch Hải Chiêu, thân nhiên gọi một tiếng “Cha”, một câu dư thừa cũng không nói.

Dịch Hải Chiêu phát tay, những người khác lui ra ngoài, “Con muốn hành hạ mình ta không ngăn cản. Dịch gia có con không thừa một người, mà bớt người lại càng không thiếu một người.”

Câu này nói ra cơ hồ chính là lời từ huyết thống, Dịch Hải Chiêu nếu thật sự không muốn đưa con trai này, chỉ cần theo hấn là được.

Dịch Hải Chiêu thấy Dịch Thiên không phản ứng cũng không tức giận. Ông trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt nói, “Có điều cái cậu Mục Nhiên kia còn có thể sống sót hay không, ta không dám cam đoan...”

Áp suất nháy mắt tăng lên, gân xanh trên trán Dịch Thiên hần đậm, hấn đỡ thành giường ngồi thẳng dậy, cắn răng nói, “Cha muốn làm gì?”

Dịch Hải Chiêu cũng không vội trả lời, nhìn con trai một giây trước còn thờ ơ hiện tại kích động đến mất lí trí, trong lòng tính toán kế hoạch. Mắt thấy Dịch Thiên ngày càng khó nhẫn nại, rốt cuộc mới nói, “Ta cho con một cơ hội cuối cùng.”

“Một năm sau, nếu con vẫn kiên trì với lựa chọn ngày hôm nay, khi đó ta sẽ cho con biết cậu ta ở đâu.” Con trai xúc động như vậy là vì thứ nhất Mục Nhiên đã cứu hấn, thứ hai tình cảm của hấn với Mục Nhiên đang bị vây đặc không lối thoát ra.

Hiện tại ông cường ngạnh sẽ chỉ ngược lại làm hấn cứng đầu hơn, cho nên biện pháp tốt nhất là kéo dài thời gian.

Dịch Hải Chiêu hiểu đũa con trai này, hấn không phải là kẻ chung tình, một năm nữa, mặc kệ là tình cảm gì khẳng định sẽ không còn nhớ tới. Hoặ thậm chí không cần chờ tới một năm, chỉ cần đợi đến khi cảm giác này của hấn với Mục Nhiên lắng xuống rồi đưa vài người khác tới bên cạnh, thời gian trôi đi, sao phải sợ hấn không gặp được người mình thích hơn?

Dịch Thiên như thế nào lại không hiểu cha mình đang nghĩ gì. Có điều uy hiếp lần này hấn thực không dám lấy Mục Nhiên ra đánh cuộc. Hấn biết hấn không có lựa chọn, nhưng vẫn lắc đầu trầm giọng nói, “Một năm quá dài.”

“Ta không phải đang ra điều kiện với con.” Dịch Hải Chiêu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống đánh giá hấn, thân nhiên nói, “Chỉ cần con toàn tâm toàn ý sống tốt, việc gì mình nên làm thì làm, Mục Nhiên tự nhiên cũng sẽ hảo. Còn nếu con cứng rắn muốn nháo với ta...” Không cần nói hết nhưng Dịch Hải Chiêu thừa biết Dịch Thiên hiểu ý ông.

Dịch Thiên nhắm mắt lại.

Đợi đến khi mở ra, biểu tình trên mặt lạnh tới cực điểm, trong ánh mắt một tia cảm xúc cũng đều không có.

“Được.”

“Vậy thì một năm.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Cắm Khê là một khu dân cư nhỏ phía nam tỉnh G, nguyên bản dựa vào trợ cấp của tỉnh ủy nên cuộc sống vô cùng lạc hậu. Đến vài năm gần đây, tỉnh quy hoạch xây thêm một trường học, phổ cập kiến thức tới địa phương này, khi ấy Cắm Khê mới bắt đầu phát triển lên.

Trường mới nằm ở bên bờ sông Cắm Khê, trong sân trường xanh um tươi tốt cây, điều kiện vật chất tốt, thổi một luồng không khí thanh tân, mới mẻ. Phía sau trường học là một con đường lâu đời, quán ăn vặt bày bán hai bên đường, bánh phở cơm cái gì cũng có. Vừa tan học, học sinh như ong vỡ tổ ào đến đây, náo nhiệt vô cùng. Con phố này đối diện khu dân cư, vài người nhìn thấy mấy quán ăn vặt làm ăn phát đạt nên cũng ngứa ngáy, cho tu sửa lại mặt tiền nhà mình, cải tạo thành nhà hàng nhỏ sạch sẽ ấm áp.

Giữa trưa tan học, một vài nữ sinh cười đùa rủ nhau cùng tới “Nhà hàng gia đình”. Nhà hàng này tuy mới mở cách đây không lâu nhưng giá tiền vừa phải, đồ ăn lại cực kì ngon nên rất nổi tiếng với lũ học sinh. Lúc lũ nhóc đến quán đã đông, phòng ăn chật cứng người, chủ quán Vương Cầm vừa mới đặt đồ ăn xuống, thờ cũng chưa kịp thờ, đã vội vàng dẫn người vào bàn bên trong nhà.

Wương Cầm lấy thực đơn và tờ giấy cho nhóm nữ sinh ghi đồ, đang muốn đi vào phòng bếp, một bàn đầy nữ sinh khác đã gọi,

“Chủ quán, lòng heo của chúng cháu có thể đổi thành thịt xiên nướng không?” Vương Cầm lật lật tờ giấy, thấy đồ ăn vẫn còn mới ứng thanh chạy vào bếp, nói lớn với người đang quay lưng về phía bà ấy, “Bày lòng heo đổi thành thịt xiên nướng.”

Mục Nhiên đang bày đồ ăn, nghe tiếng cũng không quay đầu lại, chỉ gật đầu đáp, “Đã biết!”

Vương Cầm thấy bên ngoài lại có người tới, nhanh chóng bưng đồ ăn Mục Nhiên vừa làm tốt vội vã đi ra ngoài. Mục Nhiên dùng tay lau mồ hôi ở thái dương, nhìn liếc qua đơn đặt hàng kẹp ở tủ bát, mở lửa chuẩn bị nấu bàn tiếp theo.

Sau mười hai giờ người dần vắng bớt, đợi đến khi chân chính rảnh rỗi cũng đã là một giờ. Vốn trong nhà hàng có ba người, nhưng hôm nay con gái Vương Cầm không ở đây, chỉ còn Mục Nhiên và Vương Cầm hai người quay cuồng qua lại, thật sự mệt đến lác lác.

Vương Cầm đặt đĩa bát bẩn vào bồn rửa, khước mắt liếc Mục Nhiên một cái, khụ khụ nói, “Tôi hôm nay không có khẩu vị, không muốn ăn trưa nữa.”

Mục Nhiên đang cúi đầu rửa xoong nồi, nghe vậy ngẩn người, đang muốn nói chuyện Vương Cầm lại giành miệng nói trước, “Cậu cũng không nhất thiết phải nấu nữa, ra ngoài tùy tiện ăn chút gì đấy đi.” Động tác rửa bát của cô rất nhanh nhẹn, biểu tình trên mặt cũng rất tự nhiên, như một một chút cũng không cảm thấy lời mình có gì không ổn.

Khước miệng Mục Nhiên hơi câu lên bất đắc dĩ cười, nhưng cũng không nói thêm gì, gật đầu đồng ý rời đi.

Kì thật ban đầu làm việc có trợ cấp ăn cơm, gọi vậy thôi thật ra cũng chỉ là hai mẹ con Vương Cầm lúc ăn cơm thì nhiều thêm một cái bát của cậu. Cơm trắng tùy tiện, nhưng thức ăn chỉ có một hai món, phân lượng lại ít, cậu là nam nhân trưởng thành, da mặt lại mỏng, nào dám tranh cùng hai nữ nhân, một bữa cơm gấp năm, sáu gấp đã coi như nhiều. Sau này Vương Cầm thấy Mục Nhiên là một đứa nhỏ dễ khi dễ nên cơm cũng không trợ cấp nữa, nhiều lúc sẽ bảo cậu đem tiền ra ngoài tự ăn.

Cuộc sống bây giờ của Mục Nhiên thật vất vả mới ổn định lại được, cậu cũng không có ý định so đo tiểu tâm tư này với Vương Cầm. Trước kia còn khó khăn nào chưa trải qua, như bây giờ thực không đáng kể chút nào.

Mục Nhiên giúp Vương Cầm rửa chén bát thu thập xong, quét dọn phòng bếp một lượt, đổ rác buổi sáng, lúc này mới rửa tay đi mua bánh rán trái cây về ăn.

Hiện tại đã là cuối thu, phía nam lại rất lạnh, gió thổi qua, hơi lạnh từ cổ tay áo thấm thẳng vào trong lòng. Mục Nhiên kéo cao cổ áo khoác, tiếp nhận bánh rán, trả tiền, sau đó mới vội vã trở về.

Cậu vừa mới đi tới cửa chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng Vương Cầm chửi ầm lên, Mục Nhiên khẽ nhíu mày, theo thanh âm đi vào phòng bếp, lúc này mới nhìn thấy Vương Cầm đang mắng nhiếc một đứa nhỏ.

Đứa bé kia thoát nhìn mới chỉ ba, bốn tuổi, tóc thật dài lộn xộn, buộc bằng sợi thun dãn ở sau đầu, một ít tóc rối lòa xòa xuống mặt, không thể nhìn ra nhóc trông như thế nào. Trên người đứa bé chỉ mặc một chiếc áo khoác màu đen, bản hề hề, vấy mỡ. Một đôi giày

cái bản lộ ra khỏi vạt áo, cả người nhóc bọc trong chiếc vỏ chăn dơ bản bốc mùi.

“Chị Vương, có chuyện gì vậy?” Mục Nhiên kinh ngạc hỏi.

Vương Cầm nắm chặt tay bé gái, cũng không quay đầu the thé nói, “Hóa ra tên trộm mấy ngày nay là tiểu tạp chủng này.”

Vương Cầm ở lâu một, nằm sau phòng bếp, đối diện với cửa sổ, bình thường để tiện ra vào đã mở một cái cửa nữa ở phòng bếp, nối thẳng với gian ngoài cùng. Mấy ngày nay đồ ăn trong bếp hay bị mất cắp, Vương Cầm thừa dịp giữa trưa không có ai cố ý mở cửa ra, trốn ở tủ bát rình xem cuối cùng cũng bắt được người.

Miệng bà ấy luôn “Tiểu tạp chủng” “Tiểu khát cái” mà mắng, khí lực trên tay càng lúc càng lớn, đứa nhỏ bị nắm đau càng giãy giụa lợi hại. Vương Cầm bốc hỏa, kéo tay đứa nhỏ đang cầm cà chua lấy trộm, hung hăng dí dí đầu nhóc vài cái.

Mục Nhiên vốn là đang định khuyên nhủ người, vừa thấy cô động tay động chân như vậy lập tức bước qua giữ tay Vương Cầm lại, cau mày nói, “Đứa bé còn nhỏ, đừng động thủ.”

Mục Nhiên trong suy nghĩ của Vương Cầm luôn là kẻ hiền lành, bị khi dễ bắt nạt cũng không dám cãi lại. Nay đột nhiên bị Mục Nhiên cường thế như vậy làm cho giật mình buông lỏng tay, đứa nhóc được thả ra như sóc nhỏ chạy biến ra ngoài.

Vương Cầm hồi phục tinh thần, cơ hồ lập tức chửi ầm lên, nếu không phải lo trong quán không có ai mà mình cũng không tin Mục Nhiên, cô thế nào cũng đuổi theo bắt bằng được tên ăn trộm kia giao nộp cho cảnh sát.

Mục Nhiên mặc kệ ô ngôn ướ ngữ phía sau, vội vã đuổi theo đứa trẻ. Nhóc con chỉ biết cắm mặt chạy về phía trước, đến tận rìa ngõ nhỏ của khu chung cư cũ cậu mới đuổi kịp theo, thở hồng hộc giữ chặt tay bé.

Nhóc con hoảng hốt giấỵ giụa, thấy tránh không đượ thì xoay người hét cắn tay lại đá Mục Nhiên. Mục Nhiên ngòi xỏm xuống, khế vuốt tóc bé thờ gấp nói, “Đừng sợ, đừng sợ.” Cậu hiện tại thân thể không đượ như trước kia, mới chạy đượ một lát tim đã đập như muốn vắng khỏi lồng ngực, chân cũng nhuyển không đứng vững.

Đứa bé kia nào quắn Mục Nhiên ôn thanh an ủi, miệng càng ra sức cắn, Mục Nhiên đau đến run lên nhưng cũng không mắng bé, dùng tay còn lại đứa bánh rán ra, dổ dành, “Có phải cháu đói hay không?” Bánh rán đã có chút nguội, nhưng khoảng cách gần như vậy vẫn có thể ngửi đượ mùi thơm thản nhiên ấm áp.

Đứa bé vẫn như cũ ôm tay Mục Nhiên cắn nhưng sức răng đã giảm đi nhiều, thậm chí còn có nước miếng theo khóe miệng chảy xuống. Mục Nhiên nhin không đượ cười rộ lên, cậu nhẹ nhàng rút tay, lấy bánh rán ra khỏi túi nilon đứa đến bên miệng bé, nhẹ nhàng nói, “Ăn đi.”

Lần này nhóc con không hề do dự, cầm lấy bánh rán ăn như lang thôn hổ yết. Nhóc hiển nhiên là đói muốn chết, ăn vừa vội vừa mau, tóc trên mặt cũng bị cắn theo vào. Mục Nhiên vươn tay vuốt lại tóc cho bé, đang muốn nhắc người nọ ăn từ từ, đã có tiếng ho sặc khù khụ vang lên.

Tiếng đứa bé ho vừa thanh lại vừa giòn, giống như kim châm nhỏ từng chút đâm vào lòng Mục Nhiên, khiến cậu không khỏi khó chịu. Mục Nhiên vổ nhẹ lưng, hơi nghiêng đầu nhìn bé dặn dặ, “Đừng

nóng vội, từ từ ăn thôi.” Nhưng đứa bé kia hoàn toàn không nghe, ho một lúc xong còn cắn miếng lớn hơn, tựa như chậm một giây miếng bánh cũng sẽ không còn nữa.

Mục Nhiên nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến ra đầu ngõ rẽ phải sẽ có một cửa hàng bán quà vặt. Cậu lo lắng cho nhóc con, muốn dắt bé đi mua nước nào ngờ nhóc nhất quyết không chịu động, thậm chí bắt đầu có hơi hướng phản đối. Mục Nhiên không có biện pháp, đành phải lần thứ hai ngồi xổm xuống, nhìn thẳng mắt bé nhỏ giọng cẩn thận dặn dò không được đi lung tung, cậu sẽ lập tức trở lại.

Đứa bé kia bần hê hê vươn tay lau khóe mắt vừa ho khan đến khóc, sau đó cúi đầu vùi mặt nhai bánh trong miệng. Mục Nhiên ở bên cạnh kiên nhẫn nói hồi lâu, rốt cục bé mới gật đầu cực nhỏ.

Mục Nhiên đứng lên hướng ra đầu ngõ, đi hai bước lại có chút do dự mà quay đầu lại, thấy bé vẫn ở đó, lúc này mới nhanh chân chạy ra ngoài.

Trước sau không đến hai phút đồng hồ, chờ tới khi cậu quay trở lại, nơi ấy ngay cả một bóng người cũng không có.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 57

—

Mục Nhiên xới bát cơm, lại chan thêm chút nước dùng, gấp ít cái bẹ mình mang đi từ nhà sau đó mới ngồi ở cửa phòng bếp cà lăm ăn cơm trưa.

Từ phòng ở phía sau truyền đến tiếng Vương Cẩm quở trách Lý Bình, ngẫu nhiên còn có tiếng Lý Bình nức nở phản bác, đều bị Vương Cẩm lớn tiếng át đi.

Đây không phải lần đầu tiên mẹ con hai người cãi nhau. Lý Bình thi trượt đại học, không có ý định ôn lại mà muốn đi học makeup. Vương Cẩm mở nhà hàng, cảm thấy Lý Bình không đọc sách cũng được, có thể phụ giúp cửa hàng, về phần đi học cái gì makeup một phen cũng đừng mơ tưởng tới.

Hai mẹ con cứ như vậy ba ngày cãi nhau hai bữa. Ban đầu Mục Nhiên còn khuyên phủ, sau lại bị một câu “Cậu là cái gì mà xen vào chuyện nhà của chúng tôi” của Vương Cẩm trả về, từ đó về sau mỗi khi hai người cãi nhau đều tự giác chạy ra xa, không hé răng hỏi đến một câu.

Giữa những tiếng chửi mắng the thé của Vương Cẩm, bên ngoài đột nhiên có tiếng túi nilon sột soạt một trận, Mục Nhiên lẳng lẳng nghe, sau đó lập tức đứng lên chạy ra ngoài.

Sát chân tường chất đầy túi rác, một con mèo hoang chui nửa mình vào túi nilon tìm thức ăn, nghe tiếng chân người cảnh giác vươn đầu ra, dỏng tai nghe ngóng.

Mục Nhiên vừa mới chạy tới cửa, chỉ thấy mèo hoang nhún một cái, nhảy vọt lên tường, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Chung quanh không có ai, trên mặt đất chỉ toàn rác rưởi, Mục Nhiên trong lòng thất vọng. Nhiều ngày như vậy cậu vẫn chưa nhìn thấy đứa bé khát cái kia, giờ nghỉ trưa quán vắng cũng đi loanh quanh tìm nhưng vẫn không thấy bóng người. Có đôi khi cậu lại đoán có phải đứa bé đó đã được người nhà tìm thấy rồi hay không, hoặc là đã có một nơi để ở. Chính là càng tự an ủi như thế lòng cậu lại càng thêm bất an.

Có lẽ là bởi thân thể của mình mà cậu vô pháp thờ ơ với đứa nhỏ, mỗi lần nhớ tới tâm can lại như bị thứ gì đó đâm vào.

Hơn nữa bé còn quá nhỏ, nếu vẫn như cũ lưu lạc ngoài đường, hoặc bị kẻ xấu dẫn đi... Mục Nhiên quả thực không dám nghĩ tiếp.

“Mục Nhiên? Đi đâu rồi?” Trong phòng truyền đến tiếng Vương Cầm mát hửng, Mục Nhiên lấy cát chổi trong tay, đáp lời cô chạy vào phòng.

Buổi tối nhà hàng bận bịu đến tận tám giờ.

Hôm nay Vương Cầm và con gái cãi nhau, suốt buổi chiều Lý Bình dỗi không phụ giúp, đến giờ cũng chưa về. Vương Cầm tâm tình không tốt, đương nhiên cũng không thêm cấp cho Mục Nhiên sắc mặt tốt. Mục Nhiên không để trong lòng, dọn dẹp mọi thứ cẩn thận xong mới ly khai nhà hàng.

Hiện tại bên ngoài là thời điểm náo nhiệt nhất, học sinh tụ ba tụ bốn thành từng chỗ, nói cười vui vẻ. Mục Nhiên đi ngang qua đám đông ồn ào, bị đám học sinh nhón nháo đụng vào, nghe đối phương vội vã xin lỗi cũng cười cười nói không vấn đề.

Ở cái lứa tuổi đó, thời gian đó cậu cũng đã từng trải qua, nhưng lại không thể giống bọn họ thoải mái cười đùa như vậy. Trước kia cậu luôn luôn vội vã, lo kiếm học phí, rồi trang trải cuộc sống. Một ngày bị xẻ năm xẻ bảy, nơi này một lúc nơi kia một lúc, cố gắng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Cho đến một ngày, cậu gặp được người kia...

Nghĩ đến đây Mục Nhiên không nhịn được bật cười.

Luôn là như vậy, đương những lúc lơ đãng, những lúc cậu không đoán trước được, người đó sẽ lại xuất hiện trong tâm trí, dù có bị cất giấu xuống tận nơi sâu nhất, cuối cùng vẫn bằng cách nào đấy lại được mang lên.

Kì thật nửa năm trước khi cậu rời trại an dưỡng, lúc ấy thư kí Giang đã nói vô luận cậu muốn đi chỗ nào, muốn bao nhiêu tiền, hoặc là có điều kiện gì khác tất cả đều có thể đồng ý.

Nhưng là cậu cái gì cũng chưa muốn. Cậu ở trại an dưỡng hai tháng, bác sĩ, y tá, hồ công, mọi thứ đều là tốt nhất, Dịch gia cũng không nợ cậu cái gì.

Thư kí Giang ngược lại cũng không miễn cưỡng, để lại số điện thoại liên hệ, sau đó theo ý nguyện của cậu mà an bài cậu đến phía nam này. Nhiều lần thay đổi, cuối cùng cậu cũng lưu lại Cẩm Khê, tìm một công việc ở bên cạnh trường học.

Nơi này tuy kinh tế không phát đạt, ít câu thông với bên ngoài, cũng luôn bần cùng lạc nhau. Nhưng nơi này thanh sơn lục thủy, cuộc sống cứ bình đạm chậm rãi, Mục Nhiên cảm thấy, nơi này là thích hợp nhất để cậu sống nốt quãng đời còn lại.

Miên man suy nghĩ không biết khi nào đã về đến nhà, cậu tìm chìa khóa mở cửa, bật đèn, vào phòng.

Căn phòng cũ kĩ không quá lớn, chia một gian để ngủ, ban công xây kín lại thành phòng bếp, bên cạnh là nhà vệ sinh nhỏ hẹp đơn sơ. Nơi này người ta thường dùng bếp lò, bên trên là ống khói dẫn ra ngoài phòng, mỗi khi đun nấu hơi bốc lên sẽ hun ẩm cả nhà mà không lưu lại quá nặng mùi.

Mục Nhiên cởi áo khoác, gấp than đặt lên bếp rồi ra ngoài tìm ít than đá. Nhưng vừa mới đến cửa nhà củi, nường theo ánh đèn từ trong hắt ra, cậu liền nhìn thấy bên cạnh là chiếc túi bện rách nát. Túi rất to giống như va li học sinh dùng để sách vở. Mục Nhiên buông cặp gấp than, tò mò vươn tay nhặt túi lên, nào ngờ vừa mở ra chỉ thấy một đứa bé chui rúc ở bên trong.

Đèn mập mờ sáng, không thấy rõ mặt đứa nhỏ nhưng Mục Nhiên nhận ra chiếc áo khoác đen rách nát kia. Cậu vội vàng mở túi, thử vươn tay ôm đứa bé, nó cũng không phản kháng, thậm chí nửa điểm phản ứng cũng không có. Cậu kinh hãi sờ mặt đứa nhỏ, làn da nó nóng hầm hập.

Mục Nhiên nhanh chóng ôm người vào phòng, lúc này mới thấy mặt bé đỏ ửng, miệng khô khốc, cả người nóng bừng bừng. Cậu lập tức cởi chiếc áo khoác ướt nhẹp của bé ra, lấy áo mình bao đứa bé lại, cầm ví và chìa khóa ôm nó chạy ra ngoài.

Bệnh viện cách đây quá xa, Mục Nhiên tìm đến phòng khám trên đường. Thời tiết này rất dễ bị cảm mạo, trong phòng khám cũng không ít người đến truyền nước. Bác sĩ Lưu đang cầm kim tiêm nghe thấy tiếng động lớn ở phía sau, nhìn thấy Mục Nhiên đầu đầy mồ hôi học tốc chạy vào, quay đầu tiếp tục động tác trên tay, ngoài miệng liên tục trấn an, “Đừng hoảng hốt, tôi sẽ tới ngay.”

Mục Nhiên thở dốc không nói lên lời, chỉ biết ôm đứa nhỏ đứng tại chỗ gật đầu.

Bác sĩ Lưu treo ống thuốc của người bệnh lên xong lúc này mới đi tới bên cạnh Mục Nhiên, một bên cởi bỏ áo khoác bao quanh đứa trẻ, một bên hỏi Mục Nhiên tình huống cụ thể. Chờ khi nghe đến đứa nhỏ là khát cái Mục Nhiên nhặt được, hơi kinh ngạc ngẩng đầu liếc cậu một cái.

Đứa nhỏ sốt tới 39 độ, người mê man không tỉnh, bác sĩ không dám chậm trễ trực tiếp truyền nước. Phòng bệnh nhỏ chỉ có hai giường đã bị người nằm hết, Mục Nhiên chỉ có thể ngồi ở ghế chờ ôm bé. Đứa nhỏ trên người có mùi, nữ nhân ngồi cạnh Mục Nhiên mắt húng nhìn cậu, dịch dịch cách xa ra một chút. Mục Nhiên ôm chặt đứa nhỏ, chính mình cũng dịch sang một bên.

Thời gian từng chút qua đi, người đến khám ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn hai người bọn họ. Mục Nhiên nhìn bác sĩ có phần mệt mỏi, liên thanh nói lời xin lỗi.

Bác sĩ Lưu cũng không ngại, đi tới kiểm tra nhiệt độ đứa nhỏ, thấy tình huống tốt hơn liền an ủi Mục Nhiên vài câu, thậm chí còn cười cùng cậu hàn huyên tâm sự.

Con bà ấy so với đứa nhỏ Mục Nhiên đang ôm cũng không lớn hơn bao nhiêu, nghe chuyện cậu nhặt được nó đáy lòng có chút rung động, “Như vậy đi, nếu cậu muốn yên tâm, chờ lát nữa truyền nước xong tôi sẽ đưa bé đi tắm qua, thuận tiện kiểm tra toàn diện.” Dừng lại một chút, “Những đứa trẻ lưu lạc hoặc ít hoặc nhiều sẽ gặp khó khăn, cũng không biết đứa nhỏ này trên người còn có vết thương nào khác hay không.”

Mục Nhiên lẳng lẳng nghe bà ấy nói xong, sau đó cơ hồ lập tức hạnh phúc cảm ơn rồi rít, đứng lên ảnh hưởng đến đứa bé trong ngực, lại vội vàng cẩn thận ngồi xuống, đỏ mặt không ngừng nói lời cảm tạ.

Bác sĩ nhìn bộ dáng cậu kích động nói năng lộn xộn không khỏi bật cười, trong lòng còn cảm thán, không ngờ mình lại có cơ hội gặp người tốt chỉ xuất hiện trong mấy tin tức trên tivi...

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vốn là muốn viết hoàn nhanh không nhiều lời, nhưng thật sự là... Cái kia... Ta viết Mục Nhiên và đứa nhỏ không phải muốn thể hiện cậu có bao nhiêu thánh mẫu hay thánh phụ, ta chính là muốn cậu nhóc có được thứ mà cậu cả đời mong muốn mà thôi, không để cậu nhóc phải thương tâm nữa. Tái sử dụng tình tiết Kẻ thứ hai càng không có ý nghĩa. Tình yêu của cậu vĩnh viễn không viên mãn, thụ thương quá nhiều nhưng chí ít vẫn còn ấm áp và chờ mong. Cho

nên liền cho cậu đi. Trước kia cũng đã bao nhiêu cầu huyết rồi...
Tạm thời nghỉ ngơi một lát đi.

Mở màn là mấy câu đối thoại kinh điển “Theo anh trở về” “Tôi không quay về” nhằm chán lại càng không có ý nghĩa. Cho nên chuyện về Dịch Thiên khóc ra mấy dòng sông hãy cứ đẩy về sau. Thật sự nếu không phải quá thích thằng nhóc Mục Nhiên kiên cường như vậy thì đã cho truyện end lâu rồi. Đảm bảo HE, yên tâm ha~

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 58

—

Truyền đến bình nước thứ ba đưa bé mới tỉnh lại. Nhóc nhận thức hỗn loạn, không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ theo bản năng cựa quậy muốn thoát ra khỏi ngực Mục Nhiên.

Mục Nhiên thấy cô nhóc đã tỉnh, nắm tay nó thật chặt, nhẹ nhàng đe lại sợ nó làm gãy kim tiêm, cúi đầu tận lực nhẹ giọng ôn hòa nói, “Đừng sợ, một lúc nữa là xong rồi.”

Bé con nghe tiếng cậu, từ trong ngực len lén ngẩng đầu nhìn lên.

Mục Nhiên vuốt lại tóc mái lộn xộn cho bé, lờ đi ánh nhìn thẳng thốt nghi hoặc kia, cười cười vỗ nhẹ trán, “Ngoan, đừng sợ.”

Bé con vẫn như cũ tròn mắt nhìn cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn bần hê hê biểu tình gì cũng không có. Qua vài giây, nhúc nhích người dịch tránh ra, lại qua vài giây, hơi hơi ngả dựa vào lồng ngực người nọ, tay không cầm kim tiêm nắm chắc cổ tay áo Mục Nhiên.

Mục Nhiên thấy đứa nhỏ bình tĩnh trở lại, trong lòng không khỏi thả lỏng, nhưng giây lát sau, lại có chút lo lắng cúi đầu hỏi, “Có đói bụng không?” Đứa nhỏ không nói lời nào, Mục Nhiên kiên nhẫn hỏi đến mấy lần bé mới như có như không gật đầu một cái.

Cách phòng khám không xa có bãi chợ đêm, Mục Nhiên thương lượng với đứa nhỏ, “Ở chỗ này đợi chú, chú ra ngoài mua đồ ăn ngon cho con có được không?” Tiếng vừa dứt, đứa nhỏ liền quay đầu rúc vào ngực Mục Nhiên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo cậu, giống như sợ giãy tiếp theo cậu sẽ chạy mất.

Mục Nhiên dở khóc dở cười, lúc này bác sĩ Lưu ở trên lầu đi xuống, nhìn thấy cảnh này kì quái hỏi, “Làm sao vậy?” Mục Nhiên kể lại tình hình một chút, bác sĩ nghĩ nghĩ nói, “Nếu không vấn đề gì thì để tôi nấu cho bé bát mì đi.”

Mục Nhiên vội vàng lắc đầu, “Không cần không cần, phiền toái bác sĩ...”

Bác sĩ Lưu cười cười, “Có cái gì mà phiền, nhà tôi ngay ở lầu trên, để đứa nhỏ ăn một chút cũng tốt.” Phòng khám này là phòng khám gia đình, phía sau có cầu thang lên tầng cũng chính là nhà của bác sĩ Lưu, thực tiện lợi.

Mục Nhiên còn hơi do dự, bác sĩ nhìn đứa nhỏ chôn đầu trong ngực cậu, trêu cậu, “Đứa nhỏ này thông minh, cũng biết ai đối tốt với mình.” Đoạn liền lên lầu.

Chưa đến mười phút sau bác sĩ Lưu bưng một bát mì sợi đi xuống, Mục Nhiên luống cuống xin lỗi rồi cảm ơn bà ấy, hống đứa nhỏ ngồi xuống ghế xong ngồi xổm trước mặt, từng thìa dĩa cô nhóc ăn. Trong toàn bộ quá trình, cô bé vẫn một mực nắm gấu áo cậu, khuyên như thế nào cũng không buông ra.

Việc này việc nọ xong xuôi cũng đã đến mười một giờ, Mục Nhiên lưu lại giúp bác sĩ Lưu đóng cửa phòng khám, sau đó thương lượng với bà ấy cho mình ở ngoài cửa chờ đứa nhỏ. Chồng bác sĩ

Lưu đi công tác không ở nhà, con gái đi học ở nhờ nhà bà ngoại, ngày thường cũng không trở về. Cậu dù sao cũng là nam nhân trưởng thành, hiện tại đã trẻ thế này tuyệt không nên ở trong nhà bác sĩ.

Bác sĩ Lưu đối với loại “Tự giác” này của Mục Nhiên bất đắc dĩ cười, ngược lại cũng không khuyên cậu mà tiếp nhận đứa nhỏ dẫn bé đi tắm rửa. Nào biết đứa nhỏ gắt gao ôm chặt cổ Mục Nhiên, bất kể nói thế nào cũng không buông tay. Mục Nhiên ôm bé dỗ nửa ngày, không ngại bé có nghe hiểu hay không mà không ngừng giải thích bác sĩ đem bé đi tắm rửa và kiểm tra thân thể, là vì sức khỏe của bé, để không sinh bệnh nữa. Hồi lâu rốt cục đứa nhỏ cũng buông lỏng tay, bác sĩ Lưu nhân cơ hội ôm bé về phía mình, dặn Mục Nhiên chờ rồi đem bé lên lầu.

Bên ngoài trời rất lạnh, gió ban đêm như lưỡi dao cứa vào người, Mục Nhiên có chút không chịu nổi chà xát hai tay, lui vào tận cùng bên trong hiên nhà tránh gió. Cũng không biết qua bao lâu, Mục Nhiên nghe thấy trên lầu có tiếng lạch cạch mở khóa, cậu ngẩng đầu, mơ thấy thấy một thân ảnh nhanh như sóc lao xuống, nháy mắt bổ nhào vào ôm chặt chân cậu.

Mục Nhiên ngẩn người, sau đó cười xoay cúi xuống ôm đứa nhỏ bế lên.

Bác sĩ Lưu đi theo sau nói với Mục Nhiên, “Không có vết thương nào khác, nhưng...” Thanh âm trở nên trầm trọng, “Trên người bé có rất nhiều vết sẹo, trước kia có lẽ đã bị ngược đãi.”

Nụ cười ngừng trệ trên mặt Mục Nhiên, nhất thời cậu không biết phải nói gì. Bác sĩ Lưu thở dài, lập tức đổi đề tài, “Tôi tìm thấy vài bộ

quần áo trẻ con cũ, bé mặc sẽ hơi rộng nhưng cậu cứ lấy đi. Mai lại mang bé đến để theo dõi thêm, trẻ em phát sốt thường dễ bị trở lại.”

Mục Nhiên gật đầu đã biết, sau đó ôm đứa nhỏ cúi mình chào, trịnh trọng nói, “Bác sĩ Lưu, thật sự cảm ơn bác sĩ.”

Bà khoát tay, “Được rồi được rồi, mau về sớm một chút còn nghỉ ngơi.”

Mục Nhiên gật gật đầu, cảm ơn bà một lần nữa rồi mới ôm đứa nhỏ trở về.

Trên đường đứa nhỏ bị gió thổi lạnh run, Mục Nhiên cởi áo khoác cuốn bé vào bên trong, cúi thấp đầu nhẹ giọng hỏi, “Có lạnh hay không?” Thấy đứa nhỏ lắc đầu mới thoáng yên tâm, bước nhanh về phía trước. Ngày mai cậu sẽ bớt chút thời gian đi mua vài bộ quần áo cho bé, còn phải mang bé đến đồn công an hỏi đăng kí, cũng không biết là đứa nhỏ lạc đường hay bị bọn buôn người bắt cóc... Cậu tập trung cân nhắc suy nghĩ, không phát hiện đứa nhỏ ngả đầu tựa vào vai mình, đôi con ngươi đen láy lấp lánh luân chuyển.

Ngày hôm sau Mục Nhiên mang đứa nhỏ đến nhà hàng, cậu lo lắng bé ở nhà một mình không ổn, nhà hàng không xin phép nghỉ được nên đành phải mang bé theo người, giải thích qua với Vương Cẩm đây là đứa nhỏ thân thích cậu tạm thời chiếu cố. Một lần nữa cam đoan với Vương Cẩm bé sẽ không gây phiền toái, Vương Cẩm có phần mất hứng nhưng cũng không nói gì.

Buổi trưa bận rộn, Vương Cẩm ngại đứa nhỏ làm chật chỗ nên không cho bé đứng trong phòng khách. Mục Nhiên tìm một chiếc ghế nhỏ để bé ngồi ở cạnh tủ bát chờ cậu. Đứa nhỏ không khóc

cũng không nháo, Mục Nhiên nói gì nghe đó, ngoan ngoãn ngồi ở cạnh tủ bát chờ.

Qua giờ giữa trưa trong quán không còn người, Mục Nhiên xin phép Vương Cầm ra ngoài. Vương Cầm còn đang lo lắng Mục Nhiên và đứa nhỏ sẽ ăn cơm ở đây, nghe Mục Nhiên muốn dẫn nó ra ngoài ăn nên đương nhiên vội vã đồng ý.

Mục Nhiên đến bên cạnh đứa nhỏ ngồi xổm xuống, sờ sờ cái trán nhỏ, có chút áy náy hỏi, “Có đói bụng không?”

Đứa nhỏ vẫn như cũ không nói lời nào, lắc lắc đầu, hai mắt mở to nhìn Mục Nhiên.

Mặt bé không còn lấm bần như trước, có thể thấy rõ cái mũi xinh xinh cùng đôi môi mỏng mím chặt, lớn lên chắc chắn sẽ là một cô nương xinh đẹp. Nhưng có lẽ vẫn đang ốm nên sắc mặt hơi tái, khí sắc và tinh thần thoát nhìn có vẻ mệt mỏi.

Mục Nhiên trong lòng càng thêm áy náy, cũng không hỏi lại, vươn tay ôm bé đi ra ngoài.

Cậu mang bé đi ăn chút cháo, sau đó tìm cửa hàng đồ trẻ em mua một ít quần áo, cuối cùng mới mang bé đến đồn công an.

Một cô bé xinh xắn sạch sẽ, mấy vị cảnh sát thoát nhìn không tin đây là đứa trẻ lưu lạc, sau đó lại nghe Mục Nhiên tìm được cô nhóc như thế nào, có người vỗ gáy đồng sự bên cạnh nói, “Ôi chao ôi chao cái gì, mấy hôm trước không phải vừa bắt một kẻ lợi dụng trẻ em để ăn xin sao! Nếu không tin thì hỏi?” Mặt khác vài người kịp phản ứng, liên thanh nói chủ ý này không tồi, lúc này mới mang Mục Nhiên và đứa nhỏ đi vào trong.

Hai người bị mang tới nhận diện một tên nam nhân xấu xí, đứa nhỏ vẫn luôn cầm tay Mục Nhiên vừa nhìn thấy người nọ liền trốn ra sau lưng. Mục Nhiên vội vàng ôm bé lên, vỗ lưng bé nhẹ thanh đừng sợ. Cảnh sát thấy phản ứng của đứa nhỏ trong lòng liền đoán ra được, khẩu khí hung ác hỏi người nọ lai lịch đứa nhỏ.

Nam nhân kia chưa nhìn rõ mặt đứa nhỏ, Mục Nhiên hống bé quay đầu lại, nam nhân chỉ nhìn thoáng qua liền khai quả thật có nhận thức nó.

Đứa nhỏ là người cùng thôn với bọn hắn, cha hút thuốc phiện say rượu đánh bạc, sau bị người đánh chết ở ven đường, mẹ đã sớm bỏ đi vài năm trước, chỉ còn lại một người chú ruột không có liên hệ. Chú thì vô tâm, mợ lại càng không thích nó, khi nào tâm tình tốt mới cho ăn, không tốt thì đuổi nó ra khỏi cửa, đánh chửi là chuyện như cơm bữa. Có người thấy đứa nhỏ không có người quản liền cho mợ nó một ít tiền nói muốn dẫn đứa nhỏ đi, mợ nó đương nhiên đồng ý, cứ như vậy đem bán đứa nhỏ.

Người nọ cũng không phải người tốt gì, cùng với nam nhân chuyên đi tìm những đứa trẻ lưu lạc, tổ chức thành một nhóm ăn xin trên đường lừa tiền. Để khiến cho người qua đường thương tình, bọn họ thậm chí còn cố ý để đứa trẻ bần thủi thương tật một tí, nếu không phải đứa nào quá nhỏ bọn họ sợ không cẩn thận sẽ hại chết. Về sau những đứa trẻ lớn hơn một chút, cô nhóc này thông minh nhân cơ hội chạy trốn tránh ở xung quanh trường học, bọn chúng tìm mãi không ra.

Giải quyết mọi việc xong, hỏi được địa chỉ liên lạc của chú cô nhóc, lúc này cảnh sát mới áp giải người kia về buồng giam. Mục Nhiên ôm đứa nhỏ luống cuống đứng không yên, có vị cảnh sát thờ dài nói, “Tình huống này của cô nhóc cho dù đưa trả về chỉ sợ cuộc

sống sau này cũng không tốt đẹp gì.” Mục Nhiên lo lắng cũng chính là điều này, để đưa nhỏ về một lần nữa cũng không biết sẽ bị ngược đãi như thế nào.

Cảnh sát kia ngẩng đầu liếc Mục Nhiên một cái, nghĩ nghĩ nói, “Nếu không thì như vậy đi, tôi sẽ đưa cậu số điện thoại, cậu đưa cô nhóc đến trung tâm thu lưu trẻ lang thang của thành phố, được không?”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Mục Nhiên không biết nên làm gì với đứa nhỏ nên đành phải gật đầu, phiền đồng chí cảnh sát gọi điện hỏi một chút.

Chưa được bao lâu, viên cảnh sát cúp điện thoại nói cậu có thể đưa đứa nhỏ qua, bên họ sẽ tạm thời trông nom. Mục Nhiên nghĩ đến giờ đông khách buổi chiều sắp tới, sợ rằng Vương Cẩm nhất định sẽ không cho cậu nghỉ phép.

Viên cảnh sát thấy Mục Nhiên khó xử liền bảo, “Như vậy đi, cậu để đứa nhỏ ở đây, lát nữa chúng tôi sẽ cử người dẫn bé qua bên kia.” Người bình thường nếu dẫn trẻ đi lạc đến đồn công an xong sẽ không quản nữa, đều là trung tâm liên hệ với Tổ chức cứu trợ hoặc Viện phúc lợi. Đây là lần đầu tiên viên cảnh sát này gặp được người có trách nhiệm như Mục Nhiên.

Mục Nhiên do dự hỏi, “Vậy đứa nhỏ sau này sẽ thế nào, sẽ được giữ lại sao?”

Viên cảnh sát cười cười, “Cái này không thuộc về quyền hạn của chúng tôi, đứa nhỏ có được giữ lại hay không là tùy trung tâm an bài.”

Mục Nhiên nhú mày, nghĩ một lúc rồi nói, “Đồng chí cảnh sát, có thể thư thả một ngày hay không, tôi cam đoan ngày mai sẽ tự mình

dẫn đứa nhỏ đến đó.”

Lời vừa dứt, vài người đứng xung quanh đều không nhin được bật cười, có người lắc đầu nói, “Cái gì mà thư thả với không thư thả a, cậu làm việc tốt như vậy sao nghe qua lại giống như phần tử tội phạm thế. Cậu cứ để lại cách thức liên lạc, tôi sẽ đưa cho trung tâm để họ biết trước.”

Mục Nhiên bị cười đến đỏ mặt, đi qua ghi lại số điện thoại và địa chỉ nhà, lại nói vài tiếng cảm ơn, lúc này mới dẫn đứa nhỏ li khai đồn công an. Đứa nhỏ thủy chung gắt gao đi theo cậu, không nói lời nào cũng không khóc nháo, không biết nhóc có nghe hiểu những lời họ vừa bàn hay không.

Buổi tối vẫn giống như buổi trưa, đứa nhỏ im lặng đứng ở cạnh tủ bát chờ cậu.

Mục Nhiên lo nó đói, mua trước cháo ở bên ngoài đặt ở trên băng ghế nhỏ nơi vắng vẻ trong bếp, lấy một cái bát rồi xoa đầu dặn nó ngoan ngoãn ăn, sau đó mới xoa người vội vàng chuẩn bị đơn đặt.

Đứa nhỏ thực nghe lời, ngồi sát cạnh tủ bát, trên ghế nhỏ tự mình ăn, không chạy loạn, căn bản chỉ chiếm một không gian cực kì nhỏ trong bếp. Vậy mà vẫn khiến Vương Cầm mát hứng, hàm hàm ra ra vào vào. Khách cần lấy thêm bát, cô mở tủ cũng không nói bé tránh ra, trực tiếp xách áo kéo đi, cau mày ác thanh nói, “Vương tay vương chân.”

Tay cô lực lớn, đứa nhỏ bị kéo lão đảo không vững, theo bản năng vươn tay bắt cái gì đó để giữ cân bằng, rốt cục lại làm toàn bộ cháo và bánh quẩy rơi xuống đất.

“Xoảng” một cái, Mục Nhiên vội quay đầu lại liền nhìn thấy đứa nhỏ đứng nép vào tường, bát vỡ tan, còn có bảy tám cái bánh quẩy cùng cháo rơi vãi. Cậu nhanh chóng tắt lửa đi đến ngồi xổm xuống, liên thanh hỏi nhóc có bị thương chỗ nào không.

Đứa nhỏ không đáp lời, cúi thấp đầu nhìn bánh quẩy, nước mắt không ngừng trào ra, tích tích đọng thành vũng trên nền đất.

Đó là lần đầu tiên Mục Nhiên nhìn thấy nhóc khóc.

Lúc bị Vương Cầm đánh nó không hề khóc, sinh bệnh phải tiêm thuốc cũng không khóc, nhìn thấy người đã từng mua, ngược đãi mình cũng không hề khóc. Mục Nhiên có chút hoảng, lúng túng muốn an ủi đồ ăn có thể mua lại được thì nhóc liền ngồi xổm xuống nhặt bánh quẩy lên, đưa đến trước mặt cậu, đè nặng cổ họng nức nở vừa khóc vừa nói, “Phần cho... ăn...”

Đứt quãng lộn xộn lặp lại đến mấy lần, Mục Nhiên nghe mãi mới hiểu đứa nhỏ đang nói: Phần cho cậu ăn, đây là đồ nhóc để dành cho cậu.

Vương Cầm ở bên không được tự nhiên khụ khụ nói, “Ai nha~ Đứa nhỏ này sao lại không cẩn thận như vậy...”

Mục Nhiên cũng không nói chuyện, rũ mắt ôm cô nhóc vào lòng, xoay người nói với Vương Cầm, “Chị Vương, hôm nay cũng hết việc rồi tôi xin về trước.” Không đợi Vương Cầm trả lời lại nói thêm, “Còn có mai tôi có chút việc, muốn xin nghỉ một ngày.” Cậu đã chuẩn bị tốt tư tưởng nếu Vương Cầm không đồng ý hoặc nói lời khó nghe sẽ thôi làm luôn. Nhưng nhịn luôn có một giới hạn của nó, cậu ngày thường đều tận tâm làm việc, mấy tiểu tâm tư của cô cậu không

muốn so đo, chính là nếu nhún nhường mà không có thành quả thì không nên phí phạm nữa làm gì.

Mục Nhiên nói chuyện trên mặt không hề còn biểu tình ôn hòa như mọi ngày, nhìn nhìn đứa nhỏ đang khóc nép vào ngực cậu, không biết vì lí do gì Vương Cầm hơi chột dạ, lấp liếm cười một cái, gật đầu liên thanh nói, “Không thành vấn đề, cậu cứ nghỉ một ngày cũng được.”

Mục Nhiên cảm ơn, cúi người thu dọn sạch sẽ rồi mới mang đứa nhỏ rời đi.

Đứa nhỏ đã ngừng khóc nhưng vết nước dài vẫn đọng trên má, Mục Nhiên vươn tay lau khước mắt ướt nước, ôn nhu hỏi, “Có đói bụng không?”

Đứa nhỏ lắc đầu, ngoan ngoãn đáp, “Không đói bụng.” Thanh âm giòn giòn, nho nhỏ.

Mới ăn hai, ba cái bánh quẩy, làm sao có thể không đói bụng được. Mục Nhiên không nói gì thêm, đơn giản dẫn người vào một cửa hàng lẩu, uy nhóc ăn chút canh cá, thịt bò.

Cậu vốn cho rằng đứa nhỏ nói chuyện có vấn đề, còn muốn ngày mai đem bé đến bệnh viện thành phố kiểm tra, hiện giờ biết bé có thể nói chuyện bình thường cũng an tâm nhiều hơn, ăn cơm tận lực cùng bé cười đùa. Vì không muốn gợi lại kí ức không tốt nên cậu không hề hỏi những chuyện trước kia, ngay cả tên cũng không hỏi.

Cơm nước xong xuôi, trên đường về nhà bọn họ ghé vào phòng khám của bác sĩ Lưu, đứa nhỏ hôm nay tinh thần tốt hơn nhiều, cũng không phát sốt nên không cần truyền nước, uống chút thuốc

đề phòng là được. Nghe Mục Nhiên nói ngày mai sẽ đem bé đến trung tâm giữ trẻ, bác sĩ Lưu cảm khái nói, “Hy vọng sau này cô nhóc sẽ gặp được người tốt giống cậu.”

Mục Nhiên nghĩ tới những gì trước kia đứa nhỏ phải trải qua, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Sáng sớm hôm sau Mục Nhiên xuất phát từ sớm, chuyển vài lần giao thông công cộng mới đến được trung tâm, đi mất tầm hai giờ đồng hồ. Nơi này cũng không lớn, bên ngoài treo biển “Trung tâm bảo hộ cứu trợ trẻ vị thành niên”.

Tiếp đãi bọn họ là một người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi, bà ấy hôm qua đã nghe cảnh sát nói qua tình hình nên không hỏi gì nhiều, đơn giản nói Mục Nhiên có thể để đứa nhỏ lại.

Mục Nhiên cúi đầu liếc mắt nhìn bé con vẫn gắt gao nắm chặt góc áo mình, có chút lo lắng hỏi, “Nó sẽ sống ở nơi này sao? Hay là chuyển đi nơi khác?”

Người nọ thở dài, “Với tình huống của bé, trước tiên chúng tôi sẽ phải liên hệ với chú bé trước, xác minh địa chỉ sau đó sẽ đem bé trả về.”

Mục Nhiên sửng sốt, lắp bắp vội nói, “Nhưng nếu để bé về đấy chắc chắn sẽ tiếp tục bị ngược đãi...”

Người nọ ngắt lời Mục Nhiên, bắt đắ dĩ giải thích, “Cái này chúng tôi muốn nhúng tay cũng không được, đây là quy định của trung tâm, nhiều nhất cũng chỉ có thể lưu bé mười ngày.” Dừng một chút lại nói, “Chúng tôi cũng không có cách nào khác, một ngày có

thể có tới mười mấy bé được đưa tới đây, nếu không gửi trả về địa phương nhỏ như này sao có thể duy trì được.”

Mục Nhiên không nói nữa, cậu nuốt nước bọt làm nhuận cổ họng khô khốc, một lúc lâu mới hỏi, “Vậy xin hỏi, tôi có thể thu dưỡng bé không?”

Người nọ kinh ngạc liếc nhìn Mục Nhiên một cái, sau khi hỏi rõ hoàn cảnh của cậu thì lắc đầu, “Không được rồi, nam nhân độc thân nếu muốn thu dưỡng bé gái phải hơn 31 tuổi, hơn nữa muốn sống cùng thì đứa nhỏ phải ít hơn 41 tuổi.”

Mục Nhiên có chút thất vọng, nhưng vẫn hỏi tiếp, “Quy định không thể nói lỏng được sao?”

“Ai cái này cũng không có cách nào được, cậu xem xã hội hiện tại rối ren như vậy, loại biến thái gì mà chẳng có, vạn nhất đứa nhỏ bị làm sao...” Nói tới đây người nọ sừng sốt, xấu hổ nhìn Mục Nhiên, “Cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý tứ gì khác.”

Mục Nhiên gật đầu, nhẹ giọng nói, “Tôi hiểu được.”

Người nọ ngại ngùng cười cười, đứng lên nói, “Nếu không còn việc gì nữa thì để tôi dẫn bé vào trong.”

Mục Nhiên do dự, nhưng để chậm trễ thời gian người khác cũng không phải là tốt. Cậu ngồi xổm xuống nhìn đứa nhỏ, nhẹ giọng nói, “Cháu ở lại chỗ này phải ngoan ngoãn nghe lời, biết chưa?”

Đứa nhỏ vươn tay bắt lấy quần áo cậu, dùng sức lắc đầu.

Mục Nhiên xoa đầu nó, yếu ớt nói, “Thật xin lỗi, chú không thể mang cháu trở về.”

Đứa nhỏ không nói lời nào, bàn tay nhỏ nhắn siết đến trắng bệch, đôi mắt mở to nhìn cậu.

Người phụ nữ bên cạnh nhìn không được, đi tới đánh rớt tay đứa nhỏ ôm bé vào lòng, đoạn nói với Mục Nhiên, “Cậu đi nhanh đi, không có việc gì.” Đứa nhỏ trong lòng người nọ dùng sức giãy giụa, cả người vươn ra muốn bám lấy Mục Nhiên, không khóc không nháo mà chỉ há miệng lặp đi lặp lại, “Đừng đi, đừng đi.”

Mục Nhiên đứng dậy, bước chân nặng trĩu. Người nọ lại thúc giục vài lần, thanh âm có chút không kiên nhẫn. Rốt cuộc cậu đành xoay người rời đi.

Sau lưng truyền đến âm thanh non nớt “Đừng đi” không ngọt, dần dần nhuộm tiếng nước nỡ. Mục Nhiên dừng bước nhưng không dám quay đầu, một lúc sau nắm chặt tay vội vã bỏ chạy.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, đây là điều đúng đắn, cậu an ủi mình.

Nhưng là đúng đắn ở điểm nào cơ chứ?

Đứa nhỏ về sau sẽ như thế nào? Có phải hay không sẽ giống cậu lúc bé, đói bụng cũng không thể khóc; có phải hay không sẽ giống cậu lúc bé, bị đánh cũng không thể khóc; có phải hay không sẽ giống cậu lúc bé, khiếp đảm hèn mọn mà sống, cái gì cũng không thể muốn, cái gì cũng đều không thể có.

Rõ ràng là đứa nhỏ mà cậu nhặt về, không có ai nguyện ý muốn nuôi nhóc, không có ai thích nhóc, vì cái gì cậu lại không thể nuôi nấng nó?

Mỗi người đều vì kì vọng, vì tín nhiệm, vì ỷ lại, vì trả giá tình cảm cho một ai khác mà cố gắng sống tốt, sống để hồi đáp người kia.

Chính là vì cái gì, vì cái gì mà cả người mẹ câm, cả đứa nhỏ, rồi cả người cậu thích, người tín nhiệm cậu, tất thấy không một ai cậu có thể giữ ở bên mình?

Mục Nhiên không cam lòng thả chậm cước bộ, thậm chí sinh ra thôi thúc quay lại mang bé trở về.

Sau lưng đột nhiên có tiếng kinh hô.

Mục Nhiên quay đầu liền nhìn thấy người phụ nữ của trung tâm đuổi theo, đứa nhỏ thì ngã nhào trên mặt đất. Mục Nhiên trợn to mắt, còn không kịp chạy về đứa nhỏ đã tự đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất bổ nhào ôm chặt lấy cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lớn tiếng hét, “Đừng đi!!!!”

Mục Nhiên cứng ngắc đỡ lấy bé, sau cùng ngòai xồm xuống, ôm chặt nhóc vào trong ngực.

“Được.” Nói ra mới phát hiện thanh âm mình run rẩy kì lạ, cậu cắn chặt răng, tiếp đó kiên định dị thường lặp lại, “Không đi.”

Người nọ đã đuổi kịp theo, nhất thời dờ khóc dờ cười, như thế nào lại giống như bà ấy là kẻ ác chia rẽ một đôi bố con vậy.

Mục Nhiên ngẩng đầu nói với bà ấy, “Thật xin lỗi, có thể để tôi gọi điện một cuộc trước không?” Thấy bà ấy gật đầu cậu mới buông đứa nhỏ ra, lấy điện thoại trong túi quần, lật lật danh bạ, nhấn xuống một con số không tên.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 60

—
Lúc thư kí Giang nhận được điện thoại của Mục Nhiên, trong lòng cũng không quá ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Y sống nhiều năm như vậy kiểu người gì mà chưa từng gặp qua, còn nói thật một chút thì quả là người hoàn toàn không vì bản thân mà mưu đồ người khác là thực sự chưa từng gặp. Trước kia khi Mục Nhiên còn ở trại an dưỡng, y đã tiếp xúc với cậu tương đối nhiều. An tĩnh lễ phép của cậu khi đó ít nhiều để lại ấn tượng tốt với y, cho nên khi thấy cậu gọi đến y không khỏi có phần thất vọng.

Mục Nhiên đầu tiên xin lỗi vài tiếng, lấp bắp do dự vào vấn đề, thư kí Giang kiên nhẫn chờ. Chính là chờ tới khi cậu áp úng giải thích sự tình, thấp thanh thỉnh cầu y có thể giúp cậu nuôi dưỡng đứa nhỏ hợp pháp không, thư kí Giang nhất thời sợ run lên, thậm chí còn kì quái liếc di động một cái, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Mục Nhiên vất vả thu hết dũng khí nói ra thỉnh cầu, đợi một lúc, điện thoại bên kia không có tiếng đáp lại. Cậu khẩn trương nắm chặt di động, yết hầu bật ra không chủ đích, “Nếu phiền ngài quá thì...”

“Cậu trước tiên đợi một lát, chốc nữa tôi sẽ liên lạc lại.” Thư kí Giang ngắt lời, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Mục Nhiên cất kĩ di động, cùng đại diện của trung tâm giải thích qua loa, chờ bà ấy đồng ý mới mang đứa nhỏ vào trung tâm cứu trợ chờ. Đứa nhỏ không biết có phải vừa bị dọa sợ không, gắt gao nắm chặt tay cậu không buông. Mục Nhiên ngồi xuống ghế, ôm đứa nhỏ ngồi trên chân mình, cúi đầu nhẹ nhàng dỗ dành nhóc đừng sợ.

Bọn họ đợi không bao lâu thư kí Giang đã gọi điện thoại, nói cậu có thể trực tiếp mang đứa nhỏ đi, thủ tục thu dưỡng sẽ có người liên hệ với cậu để giải quyết.

Mục Nhiên nghe xong lộn xộn rồi rít cảm ơn, thư kí Giang đánh gãy lời cậu, hỏi, “Còn có việc gì khác không?” Mục Nhiên phải nuôi đứa nhỏ, tự nhiên vấn đề tài chính sẽ gặp khó khăn, y hỏi như vậy cũng là nghĩ cậu cần một khoản tiền trợ giúp.

“Không có không có, không cần phiền toái ngài nữa, thật sự cảm ơn ngài!” Mục Nhiên đứng lên, nói chuyện có chút kính sợ.

Thư kí Giang dừng một lúc, cũng không nói gì thêm nữa, cúp điện thoại.

Mục Nhiên cầm di động đã tắt, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, xấu hổ cùng bất an trong lòng dâng lên, rõ ràng đã nói sẽ không gây phiền toái người khác nữa, lần này lại nợ Dịch gia một cái ân tình.

Cậu lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều nữa, khom lưng ôm đứa nhỏ đi ra ngoài. Vừa mới ra cửa liền gặp người phụ nữ vừa tiếp đãi họ, Mục Nhiên không khỏi khấn trương. Tuy nhiên người nọ không nói gì, chỉ dặn cậu chiếu cố tốt đứa nhỏ, sau đó dẫn bọn họ ra cổng.

Trên đường về nhà đứa nhỏ ngoan ngoãn ôm chặt cổ Mục Nhiên, có đôi khi ôm mệt, Mục Nhiên thả nhóc xuống dắt đi nhóc cũng không nháo, đôi chân nho nhỏ lũn cũn bước theo, cậu đi cũng đi, cậu dừng cũng dừng. Mục Nhiên đau lòng nhìn nhóc nhắm mắt theo đuôi, ngổ xồm xuống ôm lấy nhẹ giọng hỏi, “Về sau chú làm ba ba của cháu, được không?”

Đứa nhỏ nhìn Mục Nhiên, ánh nước luân chuyển trong mắt, “Ba ba chết.”

Mục Nhiên sửng sốt, hốc mũi có chút cay, cậu sờ đầu đứa nhỏ, cười nói, “Về sau chú chính là ba, chúng ta sống cùng nhau có được không?”

Đứa nhỏ vươn tay lau nước mắt, nhìn người đang cười trước mắt, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu, cực nghiêm túc đáp, “Được.”

Khóe miệng Mục Nhiên cười tươi, ôm đứa nhỏ lên, vui sướng thì thào, “Phải nghĩ một cái tên mới được nha” “Tên là gì mới được nha”, nhắc tới nửa ngày, nghĩ ra vài cái tên, phủ định rồi phủ định, cuối cùng quyết tâm về nhà phải tìm từ điển tra một cái tên thật hay mới được.

Thư kí Giang ở trong thư phòng Dịch Hải Chiêu báo cáo chuyện của Mục Nhiên, nghe được cậu thu dưỡng một đứa nhỏ lưu lạc, hơn nữa không muốn đòi tiền vật gì, Dịch Hải Chiêu cau mày trầm mặc.

Thư kí Giang nhìn vẻ mặt ông, nói tiếp, “Lúc ấy trong điện thoại cậu ấy chỉ hỏi tôi chuyện này, về Dịch Thiên một chữ cũng không nhắc tới.” Này kì thật cũng là điều mà y kinh ngạc, y vốn tưởng rằng

Mục Nhiên gọi mình để hỏi về Dịch Thiên, ai ngờ dường như cậu đã hoàn toàn quên mất hẳn.

Dịch Hải Chiêu vẫn không nói lời nào, ngằm ngằm hồi lâu mới phân phó, “Được rồi, tạm thời cứ như vậy đi. Chỉ cần cậu ta có thể an phận ở yên nơi đó, nếu cậu ta có yêu cầu gì khác thì cứ theo ý mà làm.”

Thư kí Giang gạt đầu, thấy không có việc gì khác lúc này mới ly khai Dịch gia. Không bao lâu sau, Dịch Hải Chiêu nghĩ nghĩ, vẫn là lấy điện thoại gọi Dịch Thiên buổi tối về nhà ăn cơm.

Từ sau khi Mục Nhiên rời đi, Dịch Thiên rất ít khi trở lại nơi này.

Nhưng hẳn cũng không ở bên ngoài lêu lổng, ngược lại so với trước kia càng chuyên tâm nghiêm túc hơn, thậm chí còn có thể nói là vùi đầu vào công việc, hoàn toàn không có động tĩnh nào khác.

Bản thân công ty Dịch gia giữ vững không cần phải nói, những lĩnh vực khác cạnh đó cũng được củng cố phát triển, Dịch Thiên xuất sắc đến mức hẳn đem sản nghiệp Dịch gia khai thác ở mọi lĩnh vực mới, trong một thời gian có thể mang lại hiệu quả và lợi ích vượt bậc, thậm chí còn áp đảo những cây cao khác trong ngành này.

Công ty dưới tay hẳn càng ngày càng tốt, hẳn cũng ngày càng bộc lộ tài năng, toàn bộ Dịch gia, không ai là không công nhận hẳn.

Chính bởi vì vậy mà Dịch Hải Chiêu phát hiện lời nói của mình cũng không còn tác động được tới Dịch Thiên. Đứa con trai này làm được quá tốt, những điều ông nói ra hay không nói ra, thậm chí là những điều ông kì vọng hẳn đều làm được. Có đứa con như thế nào ông còn muốn như thế nào nữa?

Dịch Thiên trở về có hơi muộn, vài trường bối trong nhà vẫn chờ hấn ăn cơm, hấn xin lỗi mọi người, giải thích công ty có việc đột xuất nên mới về muộn như vậy.

Bác cả Dịch Thiên lắc lắc đầu, “Cố gắng là tốt, nhưng cũng không nên liều mạng, sức khỏe mới là quan trọng nhất.”

Mẹ Dịch Thiên cau mày nhìn hấn, lo lắng nói, “Sao hình như lại gầy thêm rồi, con rốt cuộc có ăn uống đầy đủ hay không?”

Dịch Thiên gật đầu, trấn an mẹ hấn vài câu rồi xoay người tán gẫu việc công ty với các trường bối.

Mẹ Dịch Thiên mày nhăn sau, con của mình bà sao lại không nhìn ra, khí sắc hấn so với trước kia kém nhiều lắm. Bà hơi há miệng thở dốc nhưng cũng không nói gì. Chờ cơm nước xong xuôi bà về phòng ngủ gọi cho Tô Văn Dương, “Văn Dương, Dịch Thiên gần đây bận những việc gì, sao nhìn người mệt mỏi như vậy?”

Tô Văn Dương lập tức báo cáo Dịch Thiên gần đây có dự án đặc biệt nên bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi. Cậu rõ ràng rành mạch trả lời, nửa điểm do dự cũng không, sợ mẹ Dịch Thiên hoài nghi.

Mẹ Dịch Thiên nghe xong thoáng an tâm, dặn dò Tô Văn Dương khuyên Dịch Thiên nghỉ ngơi nhiều hơn rồi cúp máy.

Tô Văn Dương cầm điện thoại trên mặt có chút bất đắc dĩ, cậu nào dám cho bà ấy biết Dịch Thiên hiện tại mỗi ngày đều nhai thuốc dạ dày thay cơm, buổi tối phải uống thuốc ngủ mới có thể ru mình được.

Cơm nước xong đã là tám giờ, Dịch Thiên ngồi lại một lát, gần chín giờ đứng dậy xin phép ra về. Mẹ hắn muốn lưu hắn lại, Dịch Thiên chỉ nói sáng mai phải đến công ty, nhà cũ bên này cách khá xa nên không tiện, sau đó không nhiều lời bước đi.

Mẹ Dịch Thiên nhìn bóng lưng hắn, chờ đến khi cửa đóng lại bà ấy mới quay người nhìn Dịch Hải Chiêu, thanh âm run rẩy trách cứ, “Con trai biến thành như vậy ông đã vừa lòng hay chưa?” Nói xong bỏ lên lầu.

Trong phòng khách không khí nhất thời xấu hổ, bác cả cười cười, mắt tự nhiên nói, “... Đây là làm sao vậy?”

Dịch Hải Chiêu ngồi trên ghế sofa, mày nhăn chặt chẽ, một câu cũng chưa nói.

Dịch Thiên vừa mới rời nhà liền nhận được điện thoại của Lục Xa. Hắn hiện tại ngẫu nhiên cũng cùng bọn Hạ Húc Đông Lục Xa ăn cơm, nhưng không cùng bọn họ ra ngoài chơi đùa, Lục Xa đã lâu không gặp hắn, qua điện thoại nháo nhào muốn gặp.

Dịch Thiên nhăn mi, đang muốn cự tuyệt Lục Xa ở bên kia nói, “Cậu nhanh chóng lại đây! Cho cậu biết, lại đây có kinh hỉ, tuyệt đối kinh hỉ!”

Dịch Thiên lắc đầu, đang muốn hỏi y lại bày ra trò gì Lục Xa liền cúp điện thoại, phút cuối còn rống lớn, “Không đến thì chuẩn bị hối hận cả đời đi!!!!”

Dịch Thiên bật cười, nghĩ nghĩ thấy đúng là lâu rồi không tụ họp cùng mọi người, đành phải quay đầu xe đi đến đó.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình

Truyện cũng đã lâu rồi nên để các cô nương nhớ nhân vật một chút, mà không nói chắc ai cũng biết rồi~

Dịch Hải Chiêu: Cha Dịch Thiên

Thư kí giang: Người theo Dịch Hải Chiêu đã vài chục năm

Hạ Húc Đông: Anh em Dịch Thiên

Lâm Hàm: Pháo hôi :v

Giản Ninh: Pháo hôi ngày trước

Từ Nhiễm: Người Mục Nhiên coi như người thân, vợ Hạ Húc Đông

Tô Văn Dương: Trợ lí Dịch Thiên, nói khôi hài một chút thì là tâm phúc trợ thủ

Kì thật Mục Nhiên (Hạ) là một câu truyện đơn giản nhằm chán, khái quát ngắn gọn là: một Bạch liên hoa nam nhân cùng Hoa hồng đỏ giáp công rồi dứt khoát ngoặt về chân trời cải trắng...

Các người tốt cuộc làm sao mà chịu đựng được ta đến hiện tại
nha (__ __)

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 61

—

Hôm nay Lâm Hàm không tới, gia đình Giản Ninh có việc nên gần đây cũng không ở trong nước, Lục Xa và Hạ Húc Đông hai đại nam nhân không có việc gì làm, kéo nhau đến quán bar uống rượu nói chuyện phiếm. Chờ Lục Xa gọi điện xong, Hạ Húc Đông ở bên cạnh lắc đầu cười hỏi, “Cậu chuẩn bị kinh hỉ gì đấy? Thành thành bí bí thế...”

Lục Xa hắc hắc cười, ghé vào tai Hạ Húc Đông nói thầm.

Hạ Húc Đông nghe xong, nhắc một chén rượu trên bàn, cau mày nói, “Được rồi, cậu cũng đừng gây thêm phiền phức nữa.”

“Ôi chao ôi chao ôi chao, sao lại thêm phiền được a, tôi đây lại không phải vì cậu ta!” Lục Xa bất mãn đề cao âm lượng.

Hạ Húc Đông bắt đắc dĩ cười, Lục Xa là không thấy tận mắt Dịch Thiên vì Mục Nhiên mà điên thành dạng gì, cho nên mới có thể nghĩ ra trò này. Những thứ khác không nói, chỉ cần nhìn thời gian trôi qua lâu như vậy Dịch Thiên vẫn không hề chạm vào người khác, đã đủ để biết hẳn đối với cậu có thái độ gì. Có điều Lục Xa nếu tiểu tử nhà người đủ đức hạnh thì lần này hãy cầu Dịch Thiên sẽ không tới, nếu tới thì không đếm nổi phiền toái sẽ như thế nào đâu! Hạ Húc Đông không khuyên nữa, ngược lại đổi chủ đề hàn huyên những vấn đề khác.

Có tiếng cửa mở ra, Hạ Húc Đông quay đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Dịch Thiên, sửng sốt không biết nên nói gì.

Hắn so với trước kia gầy đi rất nhiều, ngũ quan càng thêm lạnh lùng, thậm chí còn mang theo hương vị khắc nghiệt, cả người không còn toát lên vẻ táo bạo không kiên nhẫn mà trở nên trầm ổn. Dịch Thiên hiện tại rất ít khi tụ tập với bọn họ, ngay cả Hạ Húc Đông cũng thật lâu chưa nhìn thấy hắn, không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy có chút kinh hãi.

Lục Xa cũng nhìn ra Dịch Thiên không giống như xưa, nhưng y không suy nghĩ nhiều, ồn ào mắng nhiếc hắn suốt ngày làm việc bạt mạng.

Dịch Thiên cười cười không giải thích nhiều, ngồi xuống tự phạt một chén rượu.

Hạ Húc Đông biết Dịch Thiên có bệnh dạ dày, lần trước nghe Tô Văn Dương nói qua hình như ngày càng nghiêm trọng hơn, nhíu mày nhìn hắn, “Được rồi cậu không cần uống, hôm nay không phải gọi cậu đến để uống rượu, ngồi tâm sự là được.”

Lục Xa bên cạnh tiếp lời, “Phải không người anh em, tôi nói cậu đấy, sao lại gầy thành cái dạng này, Dịch gia sắp suy thoái rồi huh?” Lục Xa là người theo trường phái hưởng lạc, tuyệt không lí giải được Dịch Thiên bỏ nhào vào công tác điên cuồng là xảy ra chuyện gì.

Dịch Thiên cũng không đáp lại lời Lục Xa, quay đầu nhìn y một cái, bình tĩnh hỏi, “Anh trai cậu gần đây không tìm cậu hả?”

Lục Xa mặc dù là cái bao cở nhị thiếu gia, nhưng đến hiện tại vẫn chưa gây chuyện lớn gì cho Lục gia là phải kể đến công lao của ông anh trai toàn năng trên đầu, quản y so với cha còn nghiêm hơn. Lục Xa không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mỗi anh trai, giống như chuột sợ mèo, chỉ cần nghe thấy hai chữ “Anh trai” cả người đã run lên.

“Còn nói nữa tôi mặc kệ cậu, có chuyện cũng đừng nhờ đến tôi.” Lục Xa đầu đầu đốp chát, sau đó không đợi Dịch Thiên trả lời đã gọi nhân viên ở ngoài cửa, “Đem thêm rượu đến đây.”

Người nọ lên tiếng đáp ứng rời đi, ba người bọn họ câu được câu không trò chuyện.

Có người bưng khay rượu tiến vào, Dịch Thiên vốn đang định hỏi Hạ Húc Đông tình hình của Từ Nhiễm thế nào, khóe mắt vô thức quét qua người nọ một cái, chấn động mãnh liệt đứng lên túm lấy tay người nọ. Người nọ bị dọa sợ buông tay, chai rượu xa xỉ cứ như vậy rơi trên mặt đất, “Xoảng” một tiếng vỡ vụn.

Người nọ sửng sốt, sau đó vội vàng cúi đầu xin lỗi, thanh âm hoảng sợ phát run.

Dịch Thiên kéo người nọ lên, miệng hơi giật giật, hai chữ Mục Nhiên chực chờ ở cổ họng. Người nọ ngẩng đầu lên nhìn Dịch Thiên, luống cuống nói, “Xin lỗi, xin lỗi ngài...”

Lục Xa hưng phấn xoay người nhìn Hạ Húc Đông, vỹ vai đắc ý hỏi, “Giống không giống không?! Tôi đã nói là giống mà!”

Hạ Húc Đông nhú chặt mi. Nếu thật không cẩn thận nhìn thì ngay cả y cũng suýt nhận nhầm. Người này không chỉ có vẻ ngoài

và khí chất giống Mục Nhiên đến năm, sáu phần, mà ngay cả điệu bộ luống cuống quần bách kia cơ hồ giống như đúc.

Không thấy ai phản ứng Lục Xa cũng không quan tâm, tự biên tự diễn nói, “Ôi chao mấy người có biết hôm tôi nhìn thấy cậu ta ở quán bar cũng ngạc nhiên không kém không...” Lục Xa tuy biết chuyện Dịch Thiên vì Mục Nhiên mà đối kháng với người nhà, nhưng dù thế nào, nếu muốn nói Dịch Thiên yêu Mục Nhiên Lục Xa căn bản không hề tin, trong lòng y cũng không có khái niệm này.

Y cảm thấy Dịch Thiên làm như vậy thứ nhất là vì vụ tai nạn kia Mục Nhiên đã đánh cược mệnh để cứu hắn, đích thật là khiến người ta cảm động nha. Thứ hai, việc này cũng giống như ăn cơm, một người mỗi ngày đều ăn thịt cá đương nhiên cũng có khi muốn đổi khẩu vị sang cải trắng thanh đạm. Lục Xa cảm thấy Mục Nhiên trong lòng Dịch Thiên chính là “củ cải” kia, hiện tại Mục Nhiên không còn, lại tìm cho hắn “củ cải” khác là được rồi.

Ngẫm đi ngẫm lại, Lục Xa thấy mình quả là thông minh đến mức người khác phải ghen tị, đương nhiên cũng là nhờ thêm vận khí tốt, tình cờ tìm được người như vậy ở nơi này.

Kể từ khi người nọ ngẩng đầu lên Dịch Thiên cũng đã buông tay.

Không phải Mục Nhiên, cậu ta không phải Mục Nhiên.

Có điều tuy trong lòng biết rõ điều đó, hắn vẫn vô pháp bắt mình rời đi tầm mắt, không tự chủ được là tham lam nhìn người nọ nhiều hơn.

Người nọ bị Dịch Thiên nhìn đến mắt tự nhiên, đang muốn nói chuyện đã bị Lục Xa kéo ngồi xuống, “Không có việc gì không có

việc gì, việc này không trách cậu. Đến đến đến! Ngồi xuống uống một chén!”

Người nọ nắm chặt tay, mặt đỏ lên lấp bắp nói, “Không không... Tôi chỉ là người tiếp thị... không phải bồi rượu...”

Lục Xa vất chéo chân cười rộ lên, cảm thấy người này tuy giống Mục Nhiên nhưng thú vị hơn nhiều, “Chúng tôi không làm gì, uống hai chén là được...”

Hạ Húc Đông liếc Lục Xa một cái, an ủi người nọ, “Không có việc gì, cậu ra ngoài đi...” Còn chưa nói xong, Dịch Thiên đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy người nọ, sau đó không nói với Lục Xa và Hạ Húc Đông câu nào mà trực tiếp dẫn người ra ngoài.

Lục Xa nhìn bóng dáng hai người khuất sau cánh cửa, quay sang cột nhà với Hạ Húc Đông, “Xem đi tôi đã bảo rồi, cậu ta là không gặp được người phù hợp, giờ gặp rồi nhìn xem cấp bách thế nào...” Nói xong tự tưởng tượng ra vài hình ảnh bất lương, miệng chặc chặc hai tiếng.

Hạ Húc Đông nhăn mày, y không tin Dịch Thiên sẽ thực sự đem người kia đi làm mấy chuyện đó, cậu ta không phải Mục Nhiên, Dịch Thiên phải là người biết rõ nhất.

Y lo lắng chính là tình trạng của Dịch Thiên, Hạ Húc Đông cảm thấy dường như hán đã gần tới cực hạn rồi.

Người nọ bị Dịch Thiên kéo lôi ra khỏi quán bar, trên đường cầu cứu cũng không ai để ý tới, mãi cho đến khi bị ném vào xe cậu đã sợ đến trắng bệch. Cậu đã từng gặp qua khách nhân động tay động chân với nhân viên nhưng hầu hết đều là mấy lão già trung niên

đáng khinh, diện mạo xuất chúng như Dịch Thiên dù thích nam nhân cũng sẽ tự mang người đến hoặc là hai bên tình nguyện, sẽ không làm mấy thủ đoạn hạ lưu này. Huống hồ đơn thuần nhìn cách ăn mặc của Dịch Thiên cậu cũng biết hẳn không phải người thường.

Cậu dùng sức dán vào cửa xe, trắng mặt hỏi, “Anh muốn làm gì...”

Dịch Thiên không đáp lời, khởi động xe, trên mặt cũng không rõ biểu tình. Trên đường gặp đèn đỏ dừng lại, Dịch Thiên đột nhiên quay đầu hỏi, “Cậu biết nấu cơm không?”

Người nọ đang lên kế hoạch nếu thật sự bị đùa giỡn thì phải phản kháng thế nào, não xẹt qua vài câu “Sống không bằng chết” “Đồng quy vu tận” tính toán đầy oán hận, tình linh bị Dịch Thiên hỏi như vậy, ngây người chớp mắt, a một tiếng, sau đó mờ mịt gật đầu.

Dịch Thiên không đem người đến biệt thự hẳn ở cùng Mục Nhiên mà đi tới nhà trọ gần công ty. Phòng ở tầng cao nhất, tầm nhìn và trang hoàng vô cùng đẹp, có điều lại quá mức sạch sẽ chỉnh tề, thoạt nhìn không có nhân khí.

Người nọ vào cửa, vẫn không biết đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì thì Dịch Thiên chỉ thị vào bếp. Trong tủ lạnh ngược lại nguyên liệu nấu ăn nào cũng có, cậu do dự quay đầu nhìn Dịch Thiên, “Phải làm những món gì?”

Dịch Thiên đứng ở cửa phòng bếp mặt mỉm cười, “Tùy cậu.”

Người nọ a một tiếng, lấy vài quả trứng gà, lại chọn một chút rau dưa thịt, bắt đầu cắt thái nấu cơm. Vóc dáng cậu với Mục Nhiên không sai biệt lắm, nhìn từ phía sau lưng cơ hồ có thể tự lừa dối

mình. Dịch Thiên tựa vào cửa nhìn bóng lưng người nọ, mặt vô biểu tình, chỉ có ánh mắt chuyên chú nhìn theo từng động tác của cậu.

Trong thoáng chốc thời gian như quay ngược lại, khi đó Mục Nhiên còn ở bên cạnh hắn, toàn tâm toàn ý mà thích hắn, còn có vô điều kiện bao dung hắn, thậm chí vì nhường nhịn hắn mà tự thương tổn chính mình.

Nhưng dường như cậu không biết nên ở chung với hắn như thế nào, mỗi lần chỉ biết hỏi đi hỏi lại “Anh có đói bụng không?” “Dạ dày anh đau nhiều không?” “Anh có uống thuốc đúng giờ không?” Dịch Thiên nghĩ tới những khí đó cậu đều khẩn trương thấp thỏm, có khi còn cà lăm nói lắp, khóe miệng bất giác câu lên một nụ cười.

“Cậu có biết Mục Nhiên không?” Dịch Thiên đột nhiên hỏi, đại khái là vẫn còn chìm trong kí ức, thanh âm của hắn nhẹ bẫng, phi thường ôn nhu.

Người nọ đang xào rau dừng lại, liếc nhìn hắn một cái, có chút quẫn bách nói, “Không... Không biết...”

Dịch Thiên giống như không để ý, cũng không giải thích nhiều, chỉ chậm rãi thu hồi khóe miệng ý cười, khàn khàn nói,

“Tôi rất nhớ cậu ấy.”

Rõ ràng cái gì cũng không biết, cũng không phải lời nói phiến tình tê tâm phế liệt, người nói ra câu đó lại càng phi thường bình tĩnh... Nhưng không biết vì cái gì cậu lại cảm thấy,

Người trước mắt,

Giống như đã thống khổ đến mức không chống đỡ nổi nữa rồi...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 62

—

Nấu nướng xong xuôi, cậu thanh niên thấp thỏm đứng ngò, không biết đồ mình làm có hợp khẩu vị Dịch Thiên không, cũng không biết hần còn yêu cầu nào nữa.

Chính là Dịch Thiên không hề động đũa, hần lấy ví rút hết tiền mặt đưa cho cậu, trầm giọng nói, “Xin lỗi đã dọa đến cậu, chỗ này coi như bồi thường đi.”

Người nọ nào dám nhận số tiền này, vội vàng lắc đầu cự tuyệt. Dịch Thiên nhìn cậu sợ hãi lui về sau, cũng không miễn cưỡng nữa.

“Xin hỏi... tôi có thể đi được chưa?” Cậu thanh niên cẩn thận hỏi.

Dịch Thiên gật đầu, lại vì mình lỗ mǎng mà xin lỗi cậu một lần nữa.

Người nọ biết có thể đi nặng nề thở ra một ngụm, khách khí nói với Dịch Thiên vài câu rồi vội vã xoay người đi ra ngoài. Đi tới cửa cậu chợt dừng lại, do dự một lúc, quay đầu nói với Dịch Thiên, “Cái kia...” Nghĩ nghĩ, xác định một chút mới nói,

“Mục Nhiên.”

Dịch Thiên nghe được thanh âm ngǎng đầu nhìn cậu.

“Nếu đó là người thật sự quan trọng như lời anh nói... vậy thì... liền đi tìm cậu ấy đi.” Nói xong lại cảm thấy mình đang xen vào việc của người khác, bất an nhìn xuống mũi chân.

Dịch Thiên sửng sốt, hồi lâu mới khàn khàn nói, “Cảm ơn.”

Cậu đỏ mặt khoát tay, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Căn phòng trở về yên tĩnh, thức ăn trên bàn bốc khói vẫn vương.

Dịch Thiên đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy đũa, tùy tiện chọn một món gấp thử. Thế nhưng mới nhai hai cái, hắn cũng chậm chậm buông đũa xuống.

Nguyên liệu nấu ăn, nêm nếm gia vị, đun lửa gì gì đó hắn cái gì cũng không biết, nói rõ cụ thể không đúng ở chỗ nào hắn cũng không thể diễn tả thành lời, chỉ là trong nháy mắt hắn đã có thể nhận ra, đây không phải đồ ăn Mục Nhiên nấu.

Có điều hắn cũng không phải vì thế mà cảm thấy thất vọng, hắn mạnh mẽ đem người về đây vốn không kì vọng cậu có thể làm ra đồ ăn hương vị y hệt Mục Nhiên.

Là đã lâu lắm rồi, đã lâu lắm rồi hắn không được nhìn thấy cậu, lâu đến mức nỗi nhớ quay quắt trong lòng, nhưng hắn lại không có cách nào nói ra được. Hắn chỉ muốn nhìn người kia để thoáng an ủi chính mình, tìm được Mục Nhiên về hắn sẽ lại một lần nữa có được hạnh phúc trọn vẹn như thế này. Đây cũng là động lực cuối cùng giúp hắn kiên trì chống đỡ.

Hai tay đặt phía dưới chậm rãi nắm chặt, Dịch Thiên hết nhìn lại nữa, cuối cùng vẫn là cầm lấy chìa khóa đặt ở trên bàn cơm lao ra cửa.

Lái xe rất lâu, lúc đến nơi trời đã có phần tối muộn, Dịch Thiên đỗ xe, một mình đi xuyên qua sân trước, khi đi tới cửa bước chân ngừng lại, một lúc lâu sau, rút cuộc mới vươn tay đẩy ra.

Hắn đã thật lâu không trở về nơi này, nhưng trong phòng hết thấy đều giống hệt như khi hắn rời khỏi.

Hắn nhớ rõ mình từng ở trên ghế sofa trong phòng khách hôn Mục Nhiên, cố ý đùa dai hôn đến lúc cậu không thở nổi.

Rõ ràng không được đáp lại bất luận cái gì, nhưng hắn luôn không kìm được mà ngây thơ khi dễ người đó.

Trong phòng ăn này hắn dỗ Mục Nhiên ăn cơm, ngẫu nhiên ghé người qua hôn nhẹ lên khóe miệng, đôi khi chỉ vì cậu uống nhiều hơn một bát canh mà cao hứng cả ngày.

Cơm nước xong xuôi sẽ mang cậu đến nhà kính trồng hoa, vừa cắt tỉa cây vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn, xác nhận cậu vẫn ở đó mới yên tâm tiếp tục công việc.

Chính là hiện tại cây cỏ trong nhà kính vẫn như cũ tràn ngập sinh cơ, giá sách bằng gỗ bám dây leo chằng chịt cũng còn nguyên vẹn, thế nhưng ở phía trước kia, đã không còn một bóng hình an tĩnh ngồi mà chờ đợi hắn.

Dịch Thiên đứng bất động nhìn, dạ dày đột nhiên co rút một trận, sau đó truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc. Nhưng hắn cũng không thèm để ý, ngược lại xoay người đến tủ rượu lấy ra vài chai, sau đó một lần nữa trở lại nhà kính ngồi xuống.

Kì thật, hắn vẫn luôn không dám trở về nơi này. Nơi này mọi góc ngách đều có kí ức về Mục Nhiên, mà hắn ở nơi này, cái gì cũng

không làm được.

Có đôi khi nằm mơ, khi tỉnh lại không phân rõ trong mơ với thực tại, giữa nơi hôn ám nhập nhòa hấn thấp giọng gọi hai tiếng “Mục Nhiên”, đợi hồi lâu chung quy đều không có tiếng đáp lại, đến lúc ấy hấn mới có thể xác định không có cậu ở bên mới là hiện thực.

Hấn luôn cảm thấy Mục Nhiên vẫn còn ở đây, cho nên hấn vẫn chờ. Nhưng cho dù có chờ như thế nào, hấn cũng không chờ được câu nói “Em đã về” của ngày trước. Ngẫu nhiên thất thần nghe thấy thanh âm ôn hòa gọi “Dịch Thiên”, vội vã ngẩng đầu lên mới phát hiện xung quanh không có một bóng người.

Hấn phải dùng thật nhiều thời gian để tự thuyết phục mình Mục Nhiên không còn ở đây nữa, lại phải dùng từng ấy thời gian để bắt mình chấp nhận chuyện này.

Đến lúc này hấn mới biết, hóa ra cầu mà không có được lại thống khổ như vậy.

Hóa ra, Mục Nhiên chính là giữ lấy tâm tình này mà ở bên cạnh hấn suốt ba năm trời.

Dịch Thiên vừa nhớ lại, vừa chậm rãi uống rượu. Mỗi một ngụm nuốt xuống dạ dày cuộn lên giống như bị bỏng, nhưng biểu tình trên mặt hấn vẫn thản nhiên, giống như đã không còn cảm giác đau đớn nào nữa.

Hạ Húc Đông trong lòng không yên đi tới đi lui, cuối cùng ra khỏi phòng gọi điện cho Dịch Thiên, đợi một lúc lâu cũng không thấy người nghe máy. Y nhăn trán nhíu mày, đang chuẩn bị gọi cuộc thứ hai thì nhìn thấy cậu thanh niên bị Dịch Thiên mang đi đang đứng

trên hành lang nói gì đó với quản lý. Hạ Húc Đông bước nhanh tới, giữ chặt tay người nọ hỏi, “Người mang cậu đi đâu rồi?”

Cậu thanh niên vốn là hôm nay có ca làm, giữa đường đột ngột bị lôi đi giờ này mới về, còn đang giải thích với quản lý thành linh bị Hạ Húc Đông xông ra hỏi như vậy, hoảng sợ đáp, “Tôi tôi tôi không biết a...” Nói xong vội vàng kể lại những chuyện phát sinh ở nhà Dịch Thiên.

Hạ Húc Đông nghe xong, cảm ơn cậu một tiếng, sau đó xoay người chạy vào phòng riêng, trực tiếp xách Lục Xa ở trên ghế lao ra ngoài.

Lục Xa đang chơi đùa với người đẹp, ồn ào nháo không đi.

Hạ Húc Đông không nói nhiều lời vô nghĩa, lãnh thanh rít lên, “Con mẹ nó cậu câm miệng lại cho tôi, Dịch Thiên chắc chắn đã xảy ra chuyện.”

Lục Xa có chút không hiểu, “Cậu ta còn xảy ra chuyện gì a, giờ khăng định đang...” Lời còn chưa nói xong đã nhìn thấy người vừa rồi bị Dịch Thiên mang đi, lập tức trừng lớn mắt nói, “Ôi chao ôi chao xảy ra chuyện gì a...” Ý nghĩ chắc hẳn hiện giờ người này phải đang cùng Dịch Thiên mây mây mưa mưa ở nơi nào rồi chứ, sao giờ cậu ta không ở trên giường mà lại ở trước cửa thế này?

Hạ Húc Đông mặc kệ, kéo xềnh xệch Lục Xa ra ngoài.

Bọn họ trước tiên tìm ở căn nhà trọ gần công ty Dịch Thiên, cửa khóa, biết Dịch Thiên đã lái xe ra ngoài, Hạ Húc Đông không hề nghĩ ngợi quay đầu xe đi tới biệt thự trước đây hẳn từng ở với Mục Nhiên.

Đến nơi, quả nhiên xe của Dịch Thiên đậu trước cửa, Hạ Húc Đông cùng Lục Xa xuống xe, mới đến trước sân đã nhìn thấy cửa biệt thự mở rộng, bên trong có ánh đèn.

Hạ Húc Đông chạy gấp vào nhà, đang muốn mở miệng gọi Dịch Thiên liền nhìn thấy người ngồi dưới đất gục vào giá sách, chung quanh la liệt vỏ rượu. Y vội vàng đi qua nâng Dịch Thiên dậy, vừa đến gần mới phát hiện sắc mặt hắc tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi lạnh, hô hấp vừa nóng vừa gấp.

Hạ Húc Đông nhìn người đã đau đến thần chí không rõ, trợn mắt rống Lục Xa ở phía sau, “Con mẹ nó còn không mau lại đây giúp tôi!”

Lục Xa lúc này mới lấy lại được tinh thần, nhanh chóng chạy tới giúp Hạ Húc Đông nâng Dịch Thiên dậy, trên mặt cũng không còn vẻ cà lơ cà phát như dĩ vãng.

Dịch Thiên vốn có tiền sử loét dạ dày, lần này cơn đau phát tác không những không uống thuốc mà còn cố ý uống rượu, hơn nữa cảm xúc không được tốt nên cuối cùng biến thành thủng dạ dày cấp tính. May mà có Hạ Húc Đông đề tâm đi tìm hẩn, kịp thời đưa đến bệnh viện nên mới không gặp chuyện quá nguy hiểm.

“Cậu không muốn sống nữa phải không? Muốn học Mục Nhiên cắt cổ tay mới hài lòng phải không?” Phẫu thuật xong vài ngày, Hạ Húc Đông đứng giữa phòng bệnh Dịch Thiên giơ chân giơ tay mắng chửi người, Lục Xa ở bên cạnh nhăn mày nhìn bọn họ, “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Hạ Húc Đông vốn đang tức giận, nhưng Dịch Thiên nghe mắng nửa ngày cũng không thêm hé răng nên liền trút hết lên Lục Xa, “Tổ sư nhà nó cậu là óc heo đúng không? Cậu ta nói cả vạn lần yêu Mục Nhiên yêu Mục Nhiên, bị ông già đánh suýt chết

cũng không sửa miệng, giờ cậu còn kêu không biết xảy ra chuyện gì??!”

Lục Xa tự dưng bị mắng đâm ra ủy khuất. Hạ Húc Đông là bởi Từ Nhiễm tác động, cộng thêm trước đây tận mắt nhìn thấy Dịch Thiên đối với Mục Nhiên như thế nào nên mới biết rất nhiều chuyện. Còn với y ấn tượng về Mục Nhiên chỉ dừng lại trong quá khứ trước kia, bắt y ngay lập tức tiếp thu mối quan hệ này căn bản là quá đột ngột.

Hạ Húc Đông còn muốn chửi nữa, há miệng chưa kịp nói gì cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, mẹ Dịch Thiên tới, Hạ Húc Đông và Lục Xa lập tức đứng dậy chào.

Mẹ Dịch Thiên cười cười, nụ cười thoạt nhìn có phần miễn cưỡng, “Mấy đứa đi ra ngoài trước, để bác nói chuyện riêng với Dịch Thiên có được không?”

Hai người vội vàng đáp ứng rời khỏi phòng.

Mẹ Dịch Thiên đến bên cạnh giường ngồi xuống, nhìn thấy ống dẫn cắm vào khoang bụng con trai, mặt tái nhợt run run nói, “Con muốn tra tấn mình đến chết phải không?...” Không đợi Dịch Thiên trả lời, ngay sau đó run rẩy hỏi, “Là vì đứa nhỏ tên Mục Nhiên kia?”

Dịch Thiên vốn đang muốn trấn an mẹ hắn, nghe thấy vậy biểu tình lạnh xuống, một lúc sau mới thản nhiên nói, “Mẹ, mẹ trở về đi, con không sao, sẽ không có lần sau.”

Mẹ Dịch Thiên cười khổ, lần sau? Nếu còn lần sau, bà ấy còn cơ hội nói chuyện với đứa con trai này sao? Hôm nay nghe bác sĩ khẳng định không có dấu vết ung thư dạ dày bà ấy mới tạm an tâm,

nhưng cũng nhờ thế mà bà ấy mới biết được bệnh của Dịch Thiên đã nghiêm trọng tới mức nào.

Trước khi đến đây bà ấy đã đi gặp Tô Văn Dương, thật tâm yêu cầu cuối cùng Tô Văn Dương mới nói thật cho bà ấy biết sinh hoạt của Dịch Thiên gần đây như thế nào, mới nói bọn họ vẫn luôn điều tra tin tức về Mục Nhiên, chỉ vì không muốn cha Dịch Thiên biết nên tình huống không hề lạc quan. Kinh động quá lớn, sợ Dịch Hải Chiêu sẽ ra tay với Mục Nhiên, cho nên Dịch Thiên mới ẩn nhẫn tới hiện tại, mà hiện tại cũng sợ Dịch Thiên đã chống đỡ tới cực hạn rồi.

Mẹ Dịch Thiên nhớ lại lời Tô Văn Dương, lại ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên mặt không còn một tia huyết sắc, rốt cuộc quyết định lấy điện thoại gọi cho thư kí Giang.

Mấy ngày nay Mục Nhiên không cần phải đi làm, một vị trưởng bối trong nhà Vương Cẩm qua đời, cô dẫn Lý Bình về nhà bố mẹ, nhà hàng cũng đóng cửa vài hôm. Mục Nhiên cảm thấy như vậy cũng tốt, chờ Vương Cẩm về liền nói với cô cậu chỉ làm nốt tháng này. Cậu muốn tìm một công việc khác thoải mái hơn, không cần mỗi lần đều phải nhìn đứa nhỏ đứng cạnh tủ bát đợi.

“Có mệt không, chúng ta về nhà nhé?” Hôm nay Mục Nhiên mang Mục Cận đi công viên, cô nhóc chạy chơi một ngày gương mặt đỏ bừng.

Mục Cận dạ một tiếng, há mồm ngậm ống hút nốt chỗ nước còn lại, đoạn cầm cốc chạy đến thùng rác cách đó không xa vứt, lúc này mới chạy về bỏ nhào lên người Mục Nhiên.

Mục Nhiên cười cười ôm lấy nhóc, nghiêm túc biểu dương bé con không ném rác bừa bãi. Hai người đi trên con đường sỏi nhỏ

băng qua công viên, Mục Nhiên chỉ mấy khóm hoa dâm bụt màu hồng nhạt cuối thu còn sót lại, nhẹ nhàng nói với bé, “Đây là loài hoa giống với tên Mục Cận.”

Mục Cận nhìn chằm chằm khóm hoa, một lúc lâu mới quay đầu lớn tiếng nói, “Hoa dâm bụt thật đẹp!”

Khóe miệng Mục Nhiên càng kéo sâu, gật đầu phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy! Ba ba cũng thấy như thế!” Lúc trước cậu quyết định đặt cho đứa bé cái tên Mục Cận, đầu tiên là vì cảm thấy hoa dâm bụt rất đẹp, sau lại biết ý nghĩa của loài hoa này là “Ôn nhu kiên trì” thì cậu lập tức bị động lòng, ngay lúc ấy chọn cái tên đó cho bé.

Cậu hi vọng nhân sinh Mục Cận có thể giống với loài hoa kia, chỉ cần kiên trì sẽ hạnh phúc.

Trên đường về nhà Mục Nhiên cố ý đùa dai, đầu tiên là cố ý gọi to “Mục Cận”, đến khi bé tiếp lời lại vẻ mặt vô tội không nói lời nào. Như vậy vài lần Mục Cận cũng học theo cậu, mỗi lần cậu gọi “Mục Cận!” bé lại lớn tiếng đáp trả “Ba ba!”

Hai cha con cứ như vậy ngây thơ so xem thanh âm ai lớn hơn, thỉnh thoảng lại hi hi ha ha cười rộ lên thích thú.

Đợi đến khi rẽ vào ngõ về nhà, cách đó thật xa Mục Nhiên đã nhìn thấy có người đợi ở trước cửa. Ban đầu cậu cũng không để ý chỉ lo cười đùa với Mục Cận, có điều càng đến gần bước chân cậu càng chần chừ dừng lại.

Đợi đến khi chỉ còn cách người kia hai ba mét, Mục Nhiên hoàn toàn dừng cước bộ.

Cậu hoảng hốt nhìn trân trân về phía trước, trên mặt là vẻ không thể tin, ánh mắt cũng tràn ngập kinh ngạc.

Người nọ thủy chung không nói một lời nào, đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn cậu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc Mục Nhiên há miệng thở dốc, thanh âm cực nhẹ, mang theo hoài nghi lẫn thẳng thốt gọi hai tiếng.

“Dịch Thiên.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 63

—

Dịch Thiên như cũ nhìn Mục Nhiên, không lên tiếng trả lời. Ánh mắt anh tựa như ẩn nhẫn, lại mang theo nồng đậm mệt mỏi, không còn vẻ cao cao tại thượng dĩ vãng.

Dịch Thiên trầm mặc như vậy khiến Mục Nhiên có chút bất an, ngay tại khi cậu bắt đầu hoài nghi có phải mình gặp ảo giác hay không thì anh rốt cuộc mở miệng, khàn khàn mang theo hồ nghi gọi, “Mục Nhiên?”

Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không bao giờ gặp lại người này nữa, tưởng rằng vĩnh viễn không còn được nghe thấy thanh âm này, nhưng vì cái gì, rõ ràng người nọ chỉ gọi tên mình thôi, trái tim liền đau đến khó chịu? Mục Nhiên cẩn thận buông Mục Cận xuống, hơi kích động hỏi, “Dịch Thiên, tại sao anh lại...”

Dịch Thiên đánh gãy lời cậu, “Vào trong rồi nói.” Nơi này xe không thể đi vào, hắn đã đợi ở đây ít nhất hai tiếng đồng hồ, cũng không biết có phải gió lạnh hay không nhưng hắn cảm thấy đầu có chút nặng, thân nhiệt cũng dần nóng lên.

Mục Nhiên lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đỡ mặt đất Mục Cận tiếp đón Dịch Thiên vào phòng.

Trong phòng thực sạch sẽ, nhưng dù sao cũng là phòng cho thuê nên vẫn có vẻ cũ kĩ. Trần nhà phần lớn bóc tróc gần hết, lò sưởi rỉ sét, thành ghế sofa thậm chí còn nhìn thấy được khung gỗ bên trong.

Mục Nhiên trước tiên dắt Mục Cận vào, nghiêng đầu nhìn đến thân hình thon dài, quần áo khéo léo tinh xảo vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ của Dịch Thiên, nhìn lại mình áo khoác cũ mèm, quần bò tấy đến trắng bệch liền có chút quẫn bách, “Anh ngồi đi, tôi đi lấy nước.” Vừa dứt lời lại vội vàng bổ sung một câu, “Sofa cũng sạch sẽ, đệm ngồi tôi đều mới giặt qua.”

Nói xong lúng túng cúi đầu không khỏi xấu hổ.

Dịch Thiên vốn không có nửa điểm ý tứ ghét bỏ, nghe Mục Nhiên giải thích như vậy há miệng thờ dốc muốn nói gì đó, thế nhưng cuối cùng cũng không nói, trầm mặc ngồi xuống ghế sofa.

Trong nhà không có trà, Mục Nhiên đành phải rót một chén nước ấm, sau đó ngồi xuống cái bàn nhỏ cạnh bếp lò.

Ai cũng không nói gì, không khí trong phòng dần trở nên xấu hổ.

Mục Cận vừa vào nhà liền xuống bếp tự mình uống nước trái cây ngày thường Mục Nhiên chuẩn bị cho bé, sau đó chạy về gắt gao ôm lấy chân Mục Nhiên. Cậu nhìn đứa nhỏ lúc này mới kịp phản ứng, ôm bé ngồi lên chân mình, cười giới thiệu với Dịch Thiên, “Quên chưa giới thiệu, đây là con gái của tôi, Mục Cận.” Mục Nhiên hiện giờ chỉ nói với người khác Mục Cận là con gái cậu, mấy chữ lưu lạc hay nhận nuôi linh tinh không hề đề cập tới.

Dịch Thiên gật đầu, biểu tình trên mặt rất nghiêm túc, trịnh trọng nói, “Chào cháu, Mục Cận.” Trước khi đến đây hẳn cũng đã điều tra tỉ mỉ sinh hoạt tám tháng qua của cậu, có lẽ hẳn so với cậu còn khổ sở hơn.

Mục Cận sớm được Mục Nhiên chỉ bảo, không cần cậu nhắc đã ngoan ngoãn đáp lại, “Cháu chào chú”, rồi nép mình dựa vào cậu, đôi mắt to tròn trong veo nhìn chăm chăm Dịch Thiên.

Mục Nhiên hơi kinh ngạc Dịch Thiên thế nhưng không hỏi chuyện đưa nhỏ là như thế nào, chợt nhớ đến thư kí Giang nên cũng hiểu được phần nào. Cậu muốn hỏi vì sao Dịch Thiên lại tới nơi này, nghĩ nghĩ lại lo lắng nếu liên quan đến chuyện quá khứ, lỡ như Mục Cận nghe được mặc kệ bé có hiểu hay không cũng đều không hay. Nghĩ vậy cậu liền cúi đầu nói nhỏ, “Ba đưa con đi ngủ trước, chốc nữa ăn cơm sẽ gọi con dậy có được không?”

Mục Cận hôm nay chơi ở công viên cả ngày, kì thực cảm thấy hơi mệt nên lập tức đồng ý, sau đó ôm lấy cổ Mục Nhiên.

Mục Nhiên ôm bé lên, căng thẳng nói với Dịch Thiên, “Anh ngồi một lát, tôi lập tức ra ngay.” Nhìn Dịch Thiên gật đầu mới ôm Mục Cận vào phòng ngủ.

Mục Nhiên đặt Mục Cận xuống giường, cởi áo khoác ngoài cho bé, ghém chăn thật tốt, xoa đầu dặn bé ngủ ngoan, đoạn mới đóng cửa đi ra ngoài.

Trở lại phòng ngồi xuống, không biết tại sao cậu lại cảm thấy có chút khẩn trương, hai tay nắm chặt, he hé miệng, một tiếng “Dịch” còn chưa kịp nói ra Dịch Thiên đã đột ngột đứng dậy đi đến trước mặt cậu.

Mục Nhiên giật mình lảng lảng nhìn Dịch Thiên, đang muốn hỏi làm sao vậy anh liền xoay người ôm lấy cậu, mặt chôn ở cần cổ.

Mục Nhiên cả kinh không dám nói gì, từ cần cổ truyền đến tiếng khàn khàn trấn an, “Anh cái gì cũng không làm, để anh ôm một lát.”

Cho tới bây giờ Mục Nhiên cũng chưa từng nghe qua giọng Dịch Thiên hạ thấp như vậy, nhất thời không dám cử động.

Có điều khoang mũi tràn ngập khí tức của anh, bên gáy là độ ấm quen thuộc, Mục Nhiên cảm thấy đại não mình trở nên trống rỗng, muốn nói gì, muốn làm gì, toàn bộ đều không nhớ được.

Thời gian từng lúc qua đi, Mục Nhiên nhận ra có gì đó không ổn, thân nhiệt của Dịch Thiên rất cao, làn da chạm vào cậu nóng hôi hổi. Cậu theo bản năng muốn sờ trán anh, tay vừa mới nâng lên lại buông xuống, thấp giọng khẽ hỏi, “Dịch Thiên, có phải anh phát sốt không?”

Dịch Thiên nghe tiếng, ngẩng đầu chạm trán vào trán cậu, rầu rĩ trả lời, “Không biết.”

Trán hai người chạm vào nhau, thoạt nhìn thân mật lại ái muội. Nhưng Mục Nhiên không có tâm tư suy nghĩ này nọ, cậu nhắm mắt nghiêm túc kiểm tra nhiệt độ của Dịch Thiên, sau đó lập tức đứng lên giữ chặt anh, cau mày nói, “Không được, anh phải đi bệnh viện ngay.”

Dịch Thiên nhìn người trước mặt một khắc trước còn quần bách xấu hổ, hiện tại lại trở nên nghiêm túc chăm chú, không biết tại sao trong lòng ần ần thấy khó chịu. Vẫn luôn là như vậy, trong lòng cậu, không có gì quan trọng hơn sức khỏe của hắn, cho nên dù bị hắn

cười nhạo châm chọc cậu vẫn sẽ không phiền chán mà dặn dò hẳn ăn cơm đúng giờ; khi hẳn tái phát bệnh dạ dày còn kiên nhẫn chăm sóc, thậm chí khi hẳn gặp nguy hiểm, ngay cả tính mạng mình cũng có thể không cần...

Dịch Thiên càng nghĩ càng khó chịu, không biết có phải bị cảm xúc ảnh hưởng hay không mà vết khâu ở bụng bắt đầu đau nhói lên.

Mục Nhiên nhìn sắc mặt Dịch Thiên ngày càng không tốt, hốt hoảng vội nói, “Anh chờ tôi đi đánh thức Mục Cận.” Bệnh viện cách đây khá xa, hiện tại lại đang là giờ tan tầm rất dễ tắc đường, Mục Nhiên lo lắng buổi tối mình về muộn, không yên tâm để Mục Cận ở nhà một mình.

Dịch Thiên không muốn cậu lo lắng, cũng không muốn ảnh hưởng đến đứa nhỏ, một bên ngăn Mục Nhiên lại, một bên lấy ra di động, “Không cần, để anh gọi Tô Văn Dương lại đây.”

Tô Văn Dương vẫn luôn chờ Dịch Thiên gọi đến đón hẳn và Mục Nhiên, ai ngờ đợi cả một buổi chiều cũng không thấy một cú điện thoại. Tô Văn Dương lo lắng rời khách sạn, xe vừa tới trường học phụ cận đã nhận được cuộc gọi của Dịch Thiên.

Tô Văn Dương không dám chậm trễ, nhấn ga vọt lên vội vã đến nơi ở của Mục Nhiên, vừa đến liền phát hiện cậu đang dìu Dịch Thiên đứng ở cạnh đường chờ.

Dịch Thiên nhìn thấy xe tới, quay đầu nói với Mục Nhiên, “Chờ Mục Cận tỉnh, em thu thập ít đồ đạc, anh sẽ để Tô Văn Dương quay lại đón. Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm, ngày mai sẽ trở về.”

Mục Nhiên vốn đang do dự chờ Mục Cận tỉnh dậy có nên đến nhìn Dịch Thiên nữa không, đột nhiên nghe thấy anh nói vậy có phần không hiểu, mờ mịt hỏi lại, “Trở về?”

Dịch Thiên gật đầu, “Bác sĩ anh đã chuẩn bị hết rồi, ngày mai đưa em đi kiểm tra toàn diện...”

Mục Nhiên vội vàng ngắt lời Dịch Thiên, mặt đỏ lên nói, “Không cần không cần, thân thể tôi tốt lắm hoàn toàn không có vấn đề gì...” Dừng một chút, cậu do dự nói thêm, “Dịch Thiên, tôi ở nơi này rất tốt, anh không cần phải lo lắng.”

Sắc mặt Dịch Thiên nháy mắt trắng bệch, hần nhìn Mục Nhiên, thanh âm có chút phát chặt hỏi, “Em không nguyện ý theo anh trở về?” Hần vốn cho rằng lúc này tìm đến cậu, cậu tự nhiên sẽ tin tưởng hần, sẽ mang theo Mục Cận cùng hần rời đi. Hần thậm chí đã bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống về sau của bọn họ.

Thế nhưng hần chưa từng nghĩ qua, Mục Nhiên căn bản không nguyện ý cùng hần trở về.

Mục Nhiên lo lắng Dịch Thiên đứng lâu ở ngoài gió lạnh như vậy không tốt cho thân thể, lảng tránh nói, “Anh trước tiên đến bệnh viện đã.”

Tô Văn Dương ở trên xe đợi một lát, mắt thấy sắc mặt Dịch Thiên ngày càng không tốt, đành phải xuống xe đi đến bên cạnh hần khuyên nhủ, “Dịch thiếu, nên đến bệnh viện trước xem sao.”

Dịch Thiên không để ý đến Tô Văn Dương, vươn tay giữa chặt Mục Nhiên, cau mày hạ thấp thanh âm nói, “Em đi theo anh.”

Nhiệt độ trên tay Dịch Thiên nóng đến dọa người, Mục Nhiên cũng nóng nảy giúp đỡ anh lên xe, “Anh ở trên xe chờ tôi, tôi đi gọi Mục Cận.”

Tô Văn Dương trong lòng thở dài, đến gần Dịch Thiên thấp giọng nói, “Mục tiên sinh thân thể không tốt, đừng để cậu ấy lo lắng...”

Dịch Thiên nghe xong ngậy ra một lúc, buông lỏng cánh tay bị giữ chặt của Mục Nhiên, bình tĩnh nói, “Em đừng đi đâu, một lúc nữa anh sẽ để Tô Văn Dương quay lại đón hai người.”

Tô Văn Dương đứng cạnh nói với Mục Nhiên, “Mục tiên sinh cứ về đi, lát nữa tôi sẽ liên hệ với ngài.”

Mục Nhiên không muốn làm chậm trễ thời gian, gạt đầu thúc giục bọn họ mau đi nhanh lên. Chờ tới khi chiếc xe khuất bóng, cậu trên sân đứng tại chỗ một lúc, sau đó mới xoay người trở về nhà.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tiếng đập cửa vang lên đúng lúc Mục Nhiên và Mục Cận vừa ăn cơm xong. Cận đang bận rửa bát, trên tay dính một đồng xà phòng, nghe tiếng đập cửa liền đoán là Tô Văn Dương nhất thời có chút kích động, một bên quay đầu nói chờ một chút một bên vội vã rửa tay. Mục Cận thấy cậu sốt ruột liền nói, “Để con mở cửa cho” rồi chạy ra ngoài phòng bếp.

Mục Nhiên lau lau tay rồi nhanh chóng theo ra ngoài, ra đến nơi Mục Cận đã mở cửa, bên ngoài quả nhiên là Tô Văn Dương. Mục Cận không biết Tô Văn Dương, nhìn thấy người lạ vội vàng chạy về ôm lấy chân Mục Nhiên. Mục Nhiên nhận ra bé sợ hãi, cúi đầu trấn an, “Mục Cận đừng sợ, đây là bạn của ba ba.” Bé con lúc này mới thả lỏng một chút, lí nhí hướng Tô Văn Dương chào.

Tô Văn Dương gật đầu chào lại bé. Mục Nhiên không kịp đợi hỏi, “Dịch Thiên thế nào rồi?”

Tô Văn Dương ngẩng đầu nhìn cậu, trầm giọng nói, “Ngài ấy bị cảm lạnh, miệng vết thương có chút nhiễm trùng nên mới sốt cao.”

Mục Nhiên ngẩn người, không tự giác cao giọng hỏi, “Miệng vết thương? Miệng vết thương nào?”

Tô Văn Dương cũng không trả lời, khẽ thở dài một cái rồi nói, “Mục tiên sinh có rảnh nghe tôi nói vài câu không?”

Mục Nhiên chân chừ một lát, cuối cùng ngồi xổm xuống nói với Mục Cận, “Ba ba với chú có chuyện muốn nói, Mục Cận vào phòng đọc sách trước có được không?”

Mục Cận gật đầu. chạy đến ghế sofa ôm tập tranh với truyện đọc chạy vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

Mục Nhiên đau lòng nhìn Mục Cận còn nhỏ như vậy mà đã hiểu chuyện nhưng cũng không để lộ ra, chỉ ngẩng đầu nói với Tô Văn Dương, “Tô tiên sinh mời nói.”

“Mục tiên sinh cũng biết, tôi chỉ là trợ lí của Dịch thiếu, căn bản không có tư cách để nói điều gì. Nhưng có một vài chuyện Dịch thiếu nhất định sẽ không nói, mà Mục tiên sinh trong lòng lại có khúc mắc, nếu không giải thích rõ ràng chỉ sợ Mục tiên sinh sẽ mãi tiếp tục hiểu lầm.”

Mục Nhiên nghe vậy không hiểu sao trở nên khẩn trương, tay đặt cạnh người cũng không khống chế được run lên.

“Dịch thiếu vừa mới phẫu thuật do thủng dạ dày, vết thương mới khép lại đã muốn đến đây tìm Mục tiên sinh, mặc kệ bác sĩ khuyên thế nào cũng không nghe. Hôm nay đến đây lại đợi trước cửa hơn hai tiếng đồng hồ, nên mới bị nhiễm lạnh.”

Mục Nhiên trừng lớn mắt nhìn Tô Văn Dương, Dịch Thiên phải phẫu thuật? Vì sao anh lại không nói điều đó với cậu? Cậu căn bản cái gì cũng không biết...

Tô Văn Dương nhìn biểu tình kinh hách của Mục Nhiên, khóe miệng bất đắc dĩ cười. Dịch Thiên chính là như vậy, hẳn vì Mục Nhiên làm cái gì cho tới bây giờ cũng chưa từng nói. Hẳn cho rằng

những gì hắn đang trả giá không đáng để nhắc tới, cũng nghĩ rằng Mục Nhiên sẽ nguyện tiếp nhận, tin tưởng tình cảm của hắn. Thế nhưng có một điều hắn không hiểu, đã là tình cảm thật lòng, nếu không nói ra đối phương sao có thể biết đây?

“Anh ấy sao lại thủng dạ dày, sao có thể biến thành như vậy...”
Mục Nhiên ghen ngào kìm nén.

“Từ sau khi Mục tiên sinh đi, Dịch thiếu đã thẳng thắn nói với mọi người trong nhà rằng muốn sống cùng với ngài, bị cha đánh đến mức phải vào viện cũng không thay lời. Ngài ấy điều tra tin tức của ngài ở khắp nơi, ở trong bệnh viện cũng không bình phục được, sau đó cha Dịch thiếu lấy ngài để uy hiếp, ngài ấy mới cắn răng nhẫn nhịn đến bây giờ.”

Tô Văn Dương nhìn người trước mắt đã hoàn toàn giật mình sửng sốt, thở dài nói, “Từ sau khi ngài đi, Dịch thiếu bắt đầu liều mạng làm việc, cộng thêm không bận tâm đến thân thể chính mình nên bệnh bao tử ngày càng nghiêm trọng. Trước đây không lâu Dịch thiếu bị ngộ độc rượu quá nặng phải đưa vào bệnh viện, phẫu thuật thủng dạ dày, bác sĩ thậm chí còn lo lắng kiểm tra dấu hiệu của ung thư.”

Lệ gần nơi khóe mi, Mục Nhiên run rẩy hỏi, “Kết quả... kiểm tra...”

Tô Văn Dương ngắt lời, “May mắn là không có trở ngại gì.”

Thân thể căng thẳng của Mục Nhiên thả lỏng, một câu cũng không nói nên lời.

“Lần này chúng tôi có thể tìm được nơi này là do mẹ Dịch thiếu uy hiếp thư kí Giang. Chuyện này có lẽ cha Dịch thiếu cũng sớm biết, trong nhà khẳng định đã loạn thành như cào cào.”

Tô Văn Dương dừng lại, nghĩ đến lời Dịch Thiên từng nói qua, lúc này mới tiếp tục, “Dịch thiếu khẳng định đã chuẩn bị tinh thần quyết liệt với trong nhà nên mới đến tìm ngài.”

Nước mắt vô pháp điều khiển mà tự động rơi xuống, “Ngài” mà Tô Văn Dương vừa nói có lẽ chính là mình đi, là Mục Nhiên mà Dịch Thiên thích. Mục Nhiên không khỏi hoài nghi, cũng không cách nào ức chế được đau lòng. Cậu đi đến trước mặt Tô Văn Dương, nghẹn ngào nói, “Tôi... tôi muốn gặp Dịch Thiên.”

Tô Văn Dương đi rồi, Dịch Thiên một mình trong phòng bệnh, hần suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại cho Từ Nhiễm. Từ Nhiễm cũng không biết Dịch Thiên đã tìm được Mục Nhiên, chờ tới khi hần nói xong cô mới nóng nảy hỏi thăm tình huống Mục Nhiên vài câu, còn hỏi cậu có ở cạnh đấy không cô muốn nói chuyện với cậu.

Dịch Thiên không vội vã trả lời, chỉ đơn giản nói, “Cậu ấy không nguyện ý theo tôi trở về.”

Từ Nhiễm ở bên kia ngây ra một lúc, vốn định châm chọc cậu ấy nào dám trở về cùng anh nữa, nhưng chung quy đến bên miệng vẫn là không nói ra.

Dịch Thiên thấy Từ Nhiễm không nói gì, trầm mặc một chút, tay siết chặt di động, mở miệng lại có phần khép nép, thậm chí còn mang theo ngữ khí cầu xin hỏi, “Từ Nhiễm, làm cách nào...” Hần dừng một chút, “Làm cách nào để Mục Nhiên có thể tin tưởng tôi?”

Hắn luôn tự đắc cao cao tại thượng, chưa từng luống cuống chật vật như vậy, nhưng Mục Nhiên rời đi cùng cự tuyệt khiến hắn thực kích động, còn tâm tư nào để băn khoăn tự tôn hay cao ngạo chứ.

Từ Nhiễm kinh ngạc liếc nhìn di động, thậm chí bắt đầu hoài nghi ở đầu dây bên kia có phải có người giả dạng Dịch Thiên hay không.

Một lúc lâu sau cô bắt đắc dĩ cười nhạt, “Dịch Thiên, Mục Nhiên là một người tự ti, từ khi cậu ấy quen biết anh, cho tới bây giờ chưa bao giờ đặt mình ở vị trí ngang hàng với anh. Cậu ấy vốn không tự tin với chính mình, hơn nữa còn từng làm những việc như vậy với anh lại càng khiến cậu ấy cảm thấy mình vô năng hèn mọn.”

Nghĩ đến về sau Hạ Húc Đông chủ động thẳng thắn nói với mình trước kia bọn họ đã đối xử với Mục Nhiên như thế nào, giọng điệu trở nên có chút lạnh lùng, “Anh có còn nhớ, anh trước kia đã đối xử với cậu ấy như thế nào không? Lừa cậu ấy đến một nơi xa lạ bị người tùy ý nhục nhã; trói cậu ấy trên ghế, bịt miệng nhìn anh với người khác trên giường... Còn có, người mẹ của cậu ấy đã chết như thế nào, không cần tôi giúp anh nhớ lại chứ?” Từ Nhiễm biết Lâm Hàm bắt cóc Mục Nhiên, nhưng kì thật cô vẫn chưa biết việc Lâm Hàm còn muốn sai người cưỡng dâm cậu. Hạ Húc Đông liều chết giữ kín bí mật này, nếu không chỉ sợ Từ Nhiễm mà biết được sẽ trực tiếp đi tìm Lâm Hàm mà giết chết cậu ta.

Chuyện trong quá khứ Dịch Thiên chưa bao giờ dám nhớ đến, thậm chí còn tận lực lãng tránh, thế nhưng Từ Nhiễm lại không niệm tình đào tung nó lên, mỗi lời nói đều như nhát dao, thong thả mà trực tiếp đâm vào trái tim hắn. Dịch Thiên có chút không chịu nổi, thở hổn hển, huyết sắc trên mặt cũng dần rút sạch.

Từ Nhiễm vốn tưởng rằng Dịch Thiên sẽ phản bác, thậm chí bọn họ sẽ lần thứ hai cãi vã cạch mặt nhau, có điều cô tạm dừng hồi lâu vẫn không nghe thấy Dịch Thiên nói gì, từ điện thoại truyền tới tiếng hít thở có vẻ áp lực, đầy thống khổ.

Từ Nhiễm trong lòng thở dài, bình ổn lại cảm xúc nói, “Mục Nhiên trước kia tuy đã làm sai, nhưng báo ứng cậu ấy cũng đã gánh rồi. Cậu ấy chỉ là con người bình thường, cũng có tự tôn của riêng mình. Mặc kệ anh có phải thương cậu ấy hay không, anh cũng nên tôn trọng cậu ấy, đừng lúc nào cũng cường ngạnh ra lệnh, hô đến là phải đến, gọi tới là phải tới.”

Dịch Thiên nghe Từ Nhiễm nói, đột nhiên nghĩ tới lần hấn nửa đêm đi tìm Mục Nhiên, cậu không muốn đứng trong lồng ngực hấn hấn liền uy hiếp “Còn cử động nữa tôi ngay ở nơi này thượng cậu”. Còn có lúc hấn mang cậu đi ăn cơm, Lục Xa vũ nhục cậu hấn chẳng những không giúp đỡ lời, thậm chí còn ở trước mặt cậu hôn Giản Ninh. Khi cậu muốn rời khỏi nhà, hấn cường lôi cậu lên xe, châm chọc “Hay là cậu thích nhìn tôi với người khác trên giường hơn?” Lúc ấy Mục Nhiên bị hấn làm cho cả người phát run, gằn từng tiếng cảnh trọng nói, “Nếu tôi tiếp tục quán lấy anh, tôi chết không được tử tế”...

Dịch Thiên nhắm mắt lại, mu bàn tay siết chặt nổi gân xanh, lòng bàn tay chảy xuống vài giọt máu đỏ. Một lúc lâu hấn mới mở miệng, thanh âm khàn đến cực hạn, “Tôi đã biết...”

Cảm ơn.”

Từ Nhiễm trầm mặc, cuối cùng chỉ nói một câu, “Dịch Thiên, hãy đối tốt với cậu ấy đi!”

Tô Văn Dương đưa Mục Nhiên và Mục Cận đến bệnh viện, đợi đến cửa phòng bệnh, Mục Nhiên vốn định ôm Mục Cận đi vào liền bị Tô Văn Dương ngăn lại, “Để tôi đưa bé đi nơi khác chờ, ngài cứ vào đi.”

Mục Nhiên có chút không yên lòng nhìn Mục Cận, bé như nhìn thấu cậu khó xử, buông tay ôm cổ cậu ra, nhẹ giọng nói, “Con ở bên ngoài chờ ba.”

Mục Nhiên vẫn có vẻ do dự, Tô Văn Dương vươn tay đón Mục Cận, “Tôi sẽ trông bé, ngài cứ an tâm.” Mục Cận cũng không kháng cự, ngoan ngoãn để Tô Văn Dương bế đi.

Mục Nhiên lúc này mới gật đầu, ôn thanh dặn dò Mục Cận mấy câu, lại hướng Tô Văn Dương nói, “Làm phiền anh.”

Sau đó đẩy cửa bước vào.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 65

—

Mục Nhiên vào phòng bệnh, nhìn thấy Dịch Thiên muốn tiến lên phía trước nhưng chân lại ngập ngừng dừng lại. Lờì Tô Văn Dương nói quanh quẩn trong tâm trí, có điều khi chân chính đối mặt với anh cậu lại bắt đầu thấp thỏm hoài nghi.

Những lời kia... thật sự không phải ảo giác chứ?

Dịch Thiên ngồi dựa lưng trên giường, hai mắt nhắm chặt, mày nhăn thật sâu như đang nghĩ điều gì đó. Hắn nghe tiếng cửa liền mở mắt ngẩng đầu, nhìn thấy Mục Nhiên đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt cậu tràn ngập lo lắng, rồi dần trở nên chần chừ. Vết khâu của hắn còn chưa hoàn toàn khép lại, lúc đưa tới bệnh viện thậm chí còn chảy máu loãng, xung quanh sưng tấy nhiễm trùng. Bác sĩ xử lí xong vết thương cảnh cáo hắn không được hoạt động mạnh, thế nhưng hắn nào còn lo nghĩ đến việc này, vội vã xốc chân lên muốn tự mình đi qua.

Mục Nhiên vừa thấy động tác của anh, cố không nghĩ nhiều nữa mà tiến đến đè tay anh lại, khẩn trương vội nói, “Anh đừng cử động...”

Dịch Thiên đáp ứng, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn cậu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay.

Mục Nhiên cũng không tránh ra, do dự ngồi xuống bên cạnh giường.

Hai người ngồi cách nhau thực gần, Mục Nhiên nhìn ngũ quan ngày càng khắc sâu một mỗi của Dịch Thiên, thì thào nói, “Tôi nghe Tô tiên sinh nói, thân thể của anh hiện giờ không được tốt, tôi... tôi cho rằng...” Nói đến đây ngập ngừng dừng lại.

Dịch Thiên nhắm mắt lại, giúp cậu hoàn thành, “Em cho rằng, em đi rồi, anh hẳn phải cảm thấy may mắn vì vứt bỏ được một cái trói buộc, chỉ cần hai ba ngày là có thể quên em sạch sẽ, có đúng không?”

Mục Nhiên bị nói trúng tim đen, nhất thời tay chân trở nên luống cuống.

Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên như vậy, cười nhạt một tiếng, “Từ Nhiễm nói rất đúng, cho tới bây giờ em cũng không tin anh yêu em.” Anh cứ như tùy tiện mà nói, không tận lực, cũng không trịnh trọng, giống như ba chữ “Anh yêu em” này là vốn là điều đương nhiên.

Mục Nhiên trừng lớn mắt nhìn anh, tay vừa mới động đã bị anh dùng sức nắm chặt.

“Lúc em bị bệnh, không phản ứng với thế giới bên ngoài, chỉ theo thanh âm của anh có một vài động tác đơn giản, anh chiếu cố em thật lâu, tất cả mọi người đều đợi anh không đủ kiên nhẫn mà buông tay, nhưng đến tận ngày em tỉnh lại đó, anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ từ bỏ.”

Mục Nhiên nghe lời anh nói, đột nhiên nghĩ đến đêm hôm đó, cậu thu dọn xong hành lí ngủ trên ghế sofa, trong đầu thoáng hiện lên

các loại hình ảnh, cuối cùng dừng ở Dịch Thiên ngồi xổm trước mặt cậu, ánh mắt anh tràn ngập nhu tình, nhẹ giọng thoảng như gió hải, “Vì cái gì cậu lại thích tôi?”

Cậu luôn cho rằng những điều này chỉ là ảo giác, là tự cậu tưởng tượng ra hạnh phúc trong mộng kia, giống như nửa đêm bừng tỉnh nhìn thấy mẹ câm. Là cậu không biết, Dịch Thiên cho tới bây giờ cũng không nói với cậu, khi cậu sinh bệnh đã được anh chiếu cố ôn nhu đến vậy.

“Đ dẫn em đi gặp bọn Hạ Húc Đông ăn cơm, vốn là muốn trước mặt mọi người nói ra quan hệ của chúng ta, nhưng anh lại giận việc em thờ ơ với sự xuất hiện của Giản Ninh, lại nghĩ đến từ sau khi tỉnh lại em vẫn luôn muốn rời đi nên mới cố ý chọc giận em mà hôn y.” Dịch Thiên nhìn Mục Nhiên, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú, “Còn có đêm hôm đó anh uống nhiều rượu, cuối cùng chỉ nhớ rõ em đứng trước giường chăm sóc anh. Sau này anh mới biết được người đó là Giản Ninh chứ không phải em.” Hấn nghĩ tới lần trước đề cập chuyện này với cậu không khí quả thực vô cùng căng thẳng, dừng một chút, rồi nhẹ giọng nói, “Nhưng Mục Nhiên, em hãy tin anh, anh tuyệt đối cùng Giản Ninh chưa phát sinh chuyện gì.”

Mục Nhiên không lên tiếng, lẳng lặng nhìn Dịch Thiên, như là có chút không hiểu đột nhiên anh giải thích mọi chuyện như thế là vì lí do gì.

“Anh còn đi chùa cầu phật châu cho em, trên đường về, Tô Văn Dương nói em không thấy...” Dịch Thiên nhớ tới cảm giác lạnh lẽo cùng sợ hãi khi đó, trong lòng hơi đau xót.

“Anh...”

Hắn há miệng thở dốc, bản thân còn muốn nói rất nhiều, nói hẳn vì cậu đã đối diện với tình cảm của mình, nói hẳn vì cậu mà đối kháng với cha, nói hẳn vì tìm cậu mà trả giá bao nhiêu cố gắng. Chính là cuối cùng cảm thấy những lời kia không đáng giá nhắc tới, mở miệng nói, lại chỉ khàn đặc nghẹn nói một câu.

“Anh đã tìm em thật lâu...”

Mục Nhiên vẫn trầm mặc không nói gì.

Trái tim Dịch Thiên nhói lên, hắn nhắm chặt mắt, sau đó mở ra nhìn Mục Nhiên, nhẹ bẫng như tự nói, “Mục Nhiên... Đừng không cần anh.”

Mục Nhiên vẫn luôn cắn chặt răng, khớp hàm nghiến chặt nhấn nhay nước mắt, rốt cục vì những lời này của Dịch Thiên mà vỡ đê trào ra. Kể từ khi gặp Dịch Thiên, cho tới bây giờ Dịch Thiên vẫn luôn ở phía trước, chỉ có cậu ở phía sau gập ghềnh đuổi theo; từ khi nào mà Dịch Thiên thế nhưng lại đuổi theo bước chân của cậu, thấp giọng thỉnh cầu “Đừng không cần anh”...

Cậu muốn nói nhiều lắm, nhưng mở miệng một chữ cũng không thể nói ra, chỉ có thể kinh ngạc nhìn anh, khóc đến cả khuôn mặt đầm lệ.

Dịch Thiên vươn tay, mơn trớn khóe mắt ngập nước của cậu, rồi sau đó giữ chặt gáy, một bên kéo cậu vào gần mình, một bên ngẩng đầu thành kính hôn lên.

Đầu tiên là hai đôi môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, Dịch Thiên đợi trong chốc lát, xác định Mục Nhiên không có ý định phản kháng mới hơi nghiêng đầu ngậm lấy môi cậu, hôn sâu. Mục Nhiên vẫn còn hơi

nước nở khóc, khi đầu lưỡi Dịch Thiên tiến vào cậu có chút khăn trương căng thẳng thân thể. Dịch Thiên thấy được cảm xúc cậu biến hoa, lui ra ngoài khẽ hôn lên khóe miệng cậu trấn an, thấy cậu trầm tĩnh lại, lúc này mới một lần nữa hôn môi đem đầu lưỡi dò xét đi vào.

Cũng không biết qua bao lâu, chờ Dịch Thiên chấm dứt nụ hôn này mặt Mục Nhiên đã muốn đỏ lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Dịch Thiên không rời đi, vẫn như cũ dùng môi khẽ cọ lên mặt cậu, ôn nhu hỏi lại, “Theo anh trở về có được không?”

Mục Nhiên giật giật muốn đứng thẳng dậy, Dịch Thiên đoán được vươn tay ôm cậu vào trong ngực, ghé vào lỗ tai cậu nói, “Để anh chiếu cố em và Mục Cận có được không?” Người trong lòng hấn vẫn như cũ trầm mặc, Dịch Thiên cũng không lên tiếng thúc giục, kiên nhẫn chờ cậu trả lời.

“Tôi...” Cũng không biết qua bao lâu, Mục Nhiên rốt cuộc mới nói, “Tôi không biết. Tôi thật sự không thể hiểu rõ ý tứ của anh...” Giọng cậu dần pha thêm luống cuống, “Tôi là một người vô năng, sống đến hiện tại cái gì cũng không có, thậm chí còn từng làm chuyện bỉ ổi như vậy với anh...”

“Nếu Dịch Thiên anh... anh chính là đang cảm kích tôi cứu anh, áy náy do lần bị thương đó ảnh hưởng đến đường sống của tôi, anh không cần...”

“Anh yêu em.”

Lời bị mạnh mẽ đánh gãy, Mục Nhiên sửng sốt, nước mắt lại một lần nữa dâng lên.

Hai tay Dịch Thiên ôm quanh Mục Nhiên ngày càng siết lại, hấn cú đầu, ở bên tai cậu không ngừng lặp lại.

“Mục Nhiên, anh yêu em.” Thanh âm kiên định, không chút do dự.

Mục Nhiên bị Dịch Thiên siết ngày càng chặt, có chút kích động giãy giụa, “Cẩn thận đừng đến miệng vết thương...”

Dịch Thiên buông lỏng tay để cậu đứng dậy, chính là tay vẫn nắm chặt không buông ra, hấn nhìn mắt Mục Nhiên hơi hồng lên, trầm giọng nói, “Thực xin lỗi, là do anh nóng vội. Anh không bức em, em trở về từ từ quyết định.” Dừng một chút, “Chuyện trong nhà anh sẽ cho em câu trả lời thuyết phục, về sau tuyệt đối không để em và Mục Cận bị tổn thương.”

Mục Nhiên nhìn Dịch Thiên, vừa muốn nói gì đó ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ nhẹ. Dịch Thiên ngẩng đầu ứng thanh, Tô Văn Dương đẩy cửa tiến vào, Mục Cận được ôm trong ngực đã gục đầu muốn ngủ. Tô Văn Dương cũng biết Mục Cận đối với Mục Nhiên có bao nhiêu quan trọng, sợ đứa nhỏ cảm lạnh nên mới đành làm phiền hai người.

Mục Nhiên vừa nhìn thấy Mục Cận liền vội vàng đi tới, vươn tay đỡ lấy bé, Tô Văn Dương khẽ lắc đầu, “Không có việc gì, cứ để tôi.” Mục Nhiên thu hồi tay, đang muốn cởi áo khoác ngoài đắp cho bé, Dịch Thiên liền nhỏ giọng đề nghị, “Em đừng cởi, lấy áo của anh.” Nói xong ra hiệu với Tô Văn Dương, Tô Văn Dương ôm đứa nhỏ đến trước giường bệnh, Dịch Thiên xuống giường, lấy áo khoác của mình ở bên đắp cẩn thận cho Mục Cận, sau đó nói với Mục Nhiên, “Về nhà đi.”

Mục Nhiên đi tới, nhìn Dịch Thiên, ánh mắt có phần thấp thỏm, “Ngày mai tôi sẽ lại đến.”

Dịch Thiên gật đầu, nắm chặt tay Mục Nhiên hôn lên, “Anh muốn ăn cháo em nấu.”

Lỡ tai Mục Nhiên nóng lên, dờn tầm mắt không được tự nhiên nói, “Mai tôi sẽ mang đến.”

Dịch Thiên ừ một tiếng, buông tay cậu ra.

Mục Nhiên rụt rè nhìn Dịch Thiên vài lần nữa, cuối cùng nói nhanh “Anh chú ý nghỉ ngơi” rồi vội vàng cùng Tô Văn Dương rời khỏi phòng bệnh.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 66

—
Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng Mục Nhiên đã tỉnh dậy.

Mục Cận hăng còn ngủ say, bị động tác của cậu làm giật mình, mở mắt mơ mơ màng màng gọi “Ba ba...” Mục Nhiên cúi đầu dỗ bé, “Ba đi làm cơm, Mục Cận ngủ tiếp một lát.” Mục Cận còn chưa tỉnh hẳn, mí mắt vẫn dính chặt vào nhau, nghe Mục Nhiên nói thế thì âm ừ một tiếng, chậm rãi ngủ trở lại.

Mục Nhiên nhìn nhìn bé, vươn tay kéo chăn bông lên cao hơn một chút, sau đó mới xuống giường.

Trước kia vì lo cho bệnh dạ dày của Dịch Thiên mà cậu từng tới hỏi rất nhiều bác sĩ, chính mình cũng đọc nhiều sách báo, biết gạo kê ấm dạ dày an thần, bí đỏ tính ôn vị ngọt, tốt cho các vết loét dạ dày nên đã chuẩn bị nguyên liệu nấu gạo kê và canh bí đỏ.

Bên ngoài trời còn chưa sáng rõ, bóng đèn trên trần dùng đã lâu, độ sáng cũng không quá tốt, toàn bộ phòng bếp thoạt nhìn có chút mờ mịt.

Mục Nhiên cúi đầu khuấy nồi cháo, biểu tình trên mặt vô cùng chuyên tâm, chăm chú.

Kì thật tới qua cậu không ngủ được, trong đầu lẫn qua lộn lại đều là những lời nói của Dịch Thiên, câu “Đừng không cần anh” kia, còn có, “Anh yêu em”... đều quá đỗi bất ngờ, thậm chí đến tận hiện tại cậu vẫn nghi ngờ liệu đó có phải là ảo giác, là những gì cậu tưởng tượng ra hay không.

Trở về cùng Dịch Thiên? Nhưng nếu thật sự về rồi, Dịch Thiên lại phát hiện anh chỉ nhất thời tâm huyết dâng trào với mình thì sao? Cho dù anh hiện tại thật sự thích cậu đi chăng nữa, bên cạnh anh nhiều người cả bề ngoài lẫn gia thế đều ưu tú như vậy, liệu có khẳng định anh sẽ luôn thích cậu? Còn có Mục Cận, còn có chuyện nhà của Dịch Thiên...

Mục Nhiên càng nghĩ càng phát hiện việc mình cùng Dịch Thiên ở bên nhau không mấy may có chút khả năng nào.

“Ba ba!”

Mục Nhiên lấy lại tinh thần, vừa quay đầu liền thấy Mục Cận đứng ở ngoài phòng bếp nhìn cậu, trên đầu thắt hai bím tóc, có điều một bên lệch sang tai, một bên lại lệch ra sau đầu.

Cậu nhìn bé, dở khóc dở cười hỏi, “Con tự mình buộc tóc sao Mục Cận.”

Mục Cận lí nhí vâng một tiếng, rồi lớn tiếng nói, “Ba còn nấu cơm.”

Ba nấu cơm vất vả, cho nên tự con chải đầu. Mục Nhiên biết lời bé là ý tứ này.

Trong lòng như bị ai nhéo một cái, cậu đi đến ngòai xỏm xuống trước mặt Mục Cận, nhìn bé ôn thanh nói, “Giờ Mục Cận đi đánh

răng rửa mặt, ăn sáng xong ba sẽ buộc lại tóc cho con có được không?”

Kì thật chính Mục Cận cũng biết được mình buộc tóc không đúng, trông là lạ, không giống ngày thường được ba buộc cho, bé hơi xấu hổ gật đầu, xoay người chạy vào buồng vệ sinh.

Mục Cận là do cậu nhận nuôi, là trách nhiệm của cậu, nếu trở về cùng Dịch Thiên đồng nghĩa với việc gia tăng thêm một gánh nặng. Hơn nữa ba người sống cùng nhau, Mục Cận khẳng định sẽ dần nảy sinh tình cảm với Dịch Thiên, nếu đến một ngày, anh không cần cậu và Mục Cận nữa, điều này sẽ gây tổn thương tới đứa nhỏ.

Mục Nhiên nghĩ miên man, nụ cười nơi khóe miệng nhạt dần, chút hi vọng nhỏ bé xa vời khẽ dấy lên trong lòng từ hôm qua từng chút bị dập tắt.

Tô Văn Dương đứng giờ hẹn tới.

Mục Nhiên và Mục Cận vừa ăn sáng xong, chuẩn bị kĩ càng chuẩn bị rời khỏi nhà thì người nọ gõ cửa.

Mục Nhiên không được tự nhiên nói, “Thật ra anh không cần đến đón đâu, chúng tôi tự qua bệnh viện cũng được.”

Tô Văn Dương thản nhiên trả lời, “Đừng khách khí như vậy.” Xong cúi đầu nhìn Mục Cận, nhẹ giọng hỏi, “Mục Cận ăn sáng chưa?” Thật ra y đã biết rõ hai người vừa ăn sáng xong, cũng chỉ muốn trò chuyện đơn giản với nhóc con.

Mục Cận ngoan ngoãn gật đầu: “Cháu ăn rồi ạ!”

Tô Văn Dương cười cười, mở cửa xe để hai người lên.

Đến bệnh viện đúng lúc Dịch Thiên đang thay băng, Mục Nhiên cũng không hỏi nhiều, để bình giữ nhiệt xuống đứng một bên lẳng lặng nhìn, chờ đến khi vết khâu tầm năm, sáu mũi trên bụng Dịch Thiên lộ ra, sắc mặt cậu có phần không tốt.

Tô Văn Dương sợ dọa đến Mục Cận, giữ bé đứng xa một chút, lại ngồi xổm xuống bằng bé, thấp giọng hỏi, “Chú mang cháu ra ngoài chơi nhé, được không?”

Mục Cận có thể đồng ý việc ở ngoài phòng bệnh chờ Mục Nhiên, nhưng muốn bé rời đi cùng người khác đương nhiên bé sẽ không chấp nhận. Cho nên Mục Cận lập tức ngẩng đầu nhìn Mục Nhiên lắc lắc đầu.

Mục Nhiên nghe vậy vội vàng đi tới nói, “Không cần, không cần, để bé đi với tôi là được.”

Tô Văn Dương cũng không vội vã nói gì, lấy từ ngực áo ra một chiếc di động vỏ bọc gấu mèo, bấm số Mục Nhiên rồi đưa cho Mục Cận, “Có cái này cháu có thể tìm ba ba lúc nào cũng được, xa đến đâu cũng không sao.”

Bao di động kia cực kì tinh xảo đáng yêu, cũng không biết Tô Văn Dương tìm được ở chỗ nào. Những món đồ vật này trẻ con luôn luôn không chống cự lại được, Mục Cận cũng không ngoài ý muốn. Bé đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Mục Nhiên, thấy cậu không có ý phản đối, lúc này mới nhận di động, học bộ dáng bình thường của cậu, cẩn thận đặt ở bên tai nghiêng đầu nghe.

Mục Nhiên không muốn đánh gãy hứng thú của đứa trẻ, lấy di động trong túi quần ra ấn nút nhận cuộc gọi, nhẹ nhàng “Alo” qua ống nghe một tiếng.

Mục Cận khúc khích cười.

Tô Văn Dương dắt bé ra ngoài, chờ đi xa một chút, Mục Nhiên chụm tay vào ống nghe cười nhẹ gọi “Mục Cận”, gần như ngay lập tức bên ngoài cửa truyền đến thanh âm hưng phấn, vui vẻ trả lời “Ba!”

Mục Cận rời khỏi tay Tô Văn Dương, bịch bịch như bay chạy về, nhìn Mục Nhiên, con người linh động trong suốt hô, “Con nghe được tiếng ba!”

Mục Nhiên nhìn bộ dáng cao hứng của bé, nghĩ nếu bắt bé ở trong phòng bệnh này cũng không hay, ngồi thấp xuống xoa đầu hỏi, “Mục Cận có muốn cùng chú ra ngoài chơi không?”

Ngày hôm qua bé cùng Tô Văn Dương ra ngoài chơi thật lâu, cuối cùng còn ngủ say trên tay y, cho nên bé không phải không thích người nọ. Bé cũng biết Mục Nhiên tới đây là để chăm sóc chú bị bệnh, nên có phần hơi do dự.

Tô Văn Dương từ phía sau ôm lấy nhóc, trấn an nói, “Không sao, lát nữa chúng ta sẽ về.”

Mục Cận lại nhìn Mục Nhiên, thấy cậu tươi cười cổ vũ, rất cuộc gặt gặt đầu, nhẹ nhàng nói được.

“Làm phiền anh rồi.” Mục Nhiên quay đầu nhìn Tô Văn Dương, ái ngại nói xin lỗi. Tô Văn Dương lắc đầu ý bảo cậu yên tâm, sau đó mới dẫn Mục Cận ra ngoài.

Từ lúc Mục Nhiên bước vào ánh mắt Dịch Thiên luôn đặt trên người cậu. Cậu cúi đầu nhẹ giọng cùng Mục Cận nói chuyện, biểu

tình ôn nhu kiên nhẫn, không biết tại sao lại khiến thâm tâm hắn ngứa ngáy, thậm chí có chút không nhịn được muốn hôn cậu.

Bác sĩ đã sớm thay băng xong rời khỏi, Tô Văn Dương và Mục Cận đi rồi trong phòng chỉ còn hai người bọn họ. Mục Nhiên vừa quay lại, nhìn thấy ánh mắt của Dịch Thiên, tim liền đập nhanh một chút, cả người cũng khấn trương cứng ngắc lên.

Cậu đi đến trước giường, rũ mắt nói lấp bắp, “Trước... Ăn cơm trước đi.” Nói xong lúng túng đổ cháo gạo kê và canh bí đỏ từ bình giữ nhiệt ra.

Dịch Thiên vẫn nhìn cậu, vẻ mặt nghiêm túc nói. “Anh muốn hôn em.”

Tay Mục Nhiên mãnh liệt run lên, canh thiếu chút nữa sánh ra ngoài, mặt cũng đỏ bừng như muốn xuất huyết.

Những lời này quá khó trả lời, nói cái gì cũng không phải nên cậu quyết định lờ đi, đưa bát qua cho Dịch Thiên, lí nhí nói, “Ăn cơm đi.”

Dịch Thiên biết cậu mất tự nhiên cũng không làm khó cậu, nhận lấy bát cháo uống.

Cháo gạo kê ấm áp len lõi vào dạ dày, đau đớn giống như đều biến mất, Dịch Thiên chậm rãi một hơi một hơi uống cháo, biểu tình chuyên chú đến mức không ai dám lên tiếng quấy rầy.

Cũng không biết qua bao lâu, Dịch Thiên đột nhiên ngừng đầu, nhìn Mục Nhiên nhẹ giọng hỏi, “Lần đó rất đau phải không?”

“Lần nào cơ?” Mục Nhiên bị hỏi thành linh làm khó hiểu, mờ mịt nhìn anh hỏi lại.

“Lần anh làm đổ cháo lên người em đó, có phải rất đau không?”
Dịch Thiên thực nghiêm túc chất vấn.

Mục Nhiên ngậy cả người, lúc này mới kịp phản ứng hiểu anh muốn nói gì, vội vàng lắc đầu, “Không có không có...”

Dịch Thiên buông bát, đưa tay áp lên mặt cậu, thanh âm có chút trầm thấp, “Thực xin lỗi, trước kia anh đã làm rất nhiều chuyện quá đáng.”

Ánh mắt Mục Nhiên lấp lánh, cậu cho tới bây giờ chưa hề nghĩ tới Dịch Thiên sẽ xin lỗi mình. Hơn nữa thời điểm kia, rõ ràng là bản thân cậu vô liêm sỉ liều chết quẩn lấy anh...

“Tôi không sao.” Mục Nhiên lại lắc đầu, “Nhưng là anh...” Do dự một chút, lúc này mới nhẹ giọng nói, “Đừng uống rượu nữa, chú ý đến sức khỏe của mình.”

Dịch Thiên gật đầu, trịnh trọng đáp, “Được, về sau tất cả đều nghe theo em.”

Mục Nhiên hơi kích động, “Tôi không phải muốn có ý này!”

Dịch Thiên nhìn cậu, khóe miệng câu lên thản nhiên cười nói, “Anh chính là có ý này!”

Nói xong cũng không quản phản ứng của cậu, bưng bát lên cúi đầu tiếp tục uống cháo.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 67

—

Mục Nhiên còn muốn nói vài điều nhưng nhìn Dịch Thiên đang uống cháo đành không lên tiếng quấy rầy nữa. Chờ anh ăn xong rồi, cậu dọn dẹp một chút bát đĩa, bình giữ nhiệt, sau đó mới một lần nữa ngồi xuống bên giường, do dự gọi nhẹ, “Dịch Thiên.”

Dịch Thiên nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn cậu.

Mục Nhiên có chút khẩn trương nắm chặt nắm tay, “Vấn đề hôm qua anh hỏi tôi, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi...” Không tự chủ được cúi thấp đầu, trốn tránh ánh mắt của anh.

Dịch Thiên nhìn phản ứng của cậu, nụ cười nơi khóe miệng dần thu lại, biểu tình nghiêm túc lắng nghe.

“Hiện tại sức khỏe tôi rất tốt, anh đừng lo lắng.” Câu đầu tiên cậu nói là như vậy.

“Tôi cũng đã quen với cuộc sống ở nơi này...” Dừng lại, đoạn chầm chậm nói tiếp, “Tôi với Mục Cận cũng rất tốt.”

“Cho nên... tôi...” Đôi môi bị mím đến trắng bệch, “Tôi sẽ không trở về.”

Trong phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh đáng sợ.

Mục Nhiên nín thở chờ đợi, nhưng mãi vẫn không có tiếng động nào, cậu lại càng không dám ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên nên chỉ có thể thấp thỏm lo lắng. Cậu trả lời như vậy có phải đã sai chỗ nào không, liệu anh có cảm thấy mình ngu ngốc không biết phân biệt nặng nhẹ.

Tay cậu dần nắm thành quyền, ngón cái không ngừng ma sát dọc theo ngón trỏ, chỉ cần nhìn cũng đủ biết cậu đang khẩn trương đến mức nào. Dịch Thiên trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay cậu, kéo người lại gần mình một chút, hạ tầm mắt như tùy ý nói, “Không về thì không về.”

Mục Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa kịp nói gì Dịch Thiên đã nghiêng người hôn phớt lên môi cậu, thấp giọng nỉ non, “Nếu em muốn ở chỗ này, vậy thì chúng ta sẽ lại chỗ này.”

Mục Nhiên ngây người, chờ đến khi hiểu hết ý tứ trong lời anh liền sốt ruột đứng lên lấp bắp, “Không phải không phải... Dịch Thiên anh không cần...”

“Anh cứ sống cuộc sống của mình là tốt rồi.”

“Sống cuộc sống của mình?” Dịch Thiên có phần sửng sốt hỏi lại.

Mục Nhiên mạnh mẽ gật đầu.

“Là cuộc sống như thế nào?” Dịch Thiên cười nhạt vừa hỏi vừa trả lời, “Làm việc, xã giao, rảnh rỗi thì ra ngoài cùng bạn bè vui đùa một chút, gặp người hợp khẩu vị thì lên giường theo nhu cầu. Sau đó theo ý nguyện của cha mẹ mà cưới vợ sinh con, mãi cho đến khi chết già, cũng không liên quan gì đến em...”

“Sống cuộc sống như vậy, có phải không?”

Mục Nhiên thất kinh nhìn anh, một câu cũng không thốt nên lời.

Dịch Thiên hừ một tiếng cười châm chọc, như có như không nói, “Hai lần đều như vậy.”

“Lần đầu tiên nói dạ dày anh không tốt, muốn anh chú ý nhiều hơn, sau đấy đáp ứng sẽ chờ anh trở lại. Có điều chờ tới khi anh về, em đã không còn ở nơi ấy.”

Thanh âm dần trở nên khàn đặc, “Hôm nay cũng thế. Nấu cháo cho anh, dặn anh tự chăm sóc chính mình, sau đó nói cho anh biết, anh tự sống cuộc sống của mình là tốt rồi.”

“Mục Nhiên.” Khóe miệng cười biến mất, sắc mặt chợt nhuốm mỗi mệ, “Em đâu có phải người tàn nhẫn như vậy.”

Mục Nhiên im lặng lắng nghe, cũng không biết qua bao lâu cậu mới run rẩy mở miệng, “Tôi không biết, nếu anh có một ngày đột nhiên hối hận thì phải làm thế nào... Nếu Mục Cận phát sinh tình cảm với anh, rồi anh không cần chúng tôi nữa thì phải làm thế nào... Còn có... Còn có người nhà của anh...” Mục Nhiên lắc lắc đầu, “Sao có thể đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ...”

Dịch Thiên chua chát nói, “Em lo lắng mấy vấn đề này sao? Mặc kệ anh có hứa hẹn bao nhiêu lần? Nếu em không thể tin chúng, vậy chúng cũng chỉ là lời nói suông vô giá trị. Mục Nhiên, em đừng lại một lần nữa dùng những lời đó mà đẩy anh ra, ngay cả ở bên cạnh em cũng không muốn cho anh cơ hội.”

Mục Nhiên nhìn anh nhiều lần tự đặt mình vào thế yếu để thỉnh cầu, muốn nói cậu thật ra không cần anh hứa hẹn, cũng không phải cậu muốn đẩy anh ra, chỉ là cậu không muốn sau này anh sẽ phải

khó xử. Nhưng cố gắng vài lần, mỗi lời đều thủy chung ngạnh ở cổ họng, không có cách nào phát ra được.

Dịch Thiên đợi không được câu trả lời trong lòng không khỏi thất vọng, nhưng hắn cũng không muốn gây áp lực cho cậu, cuối cùng đành phải nói, “Em không muốn trở về anh sẽ không miễn cưỡng em. Chờ Tô Văn Dương quay lại, anh sẽ bảo cậu ấy liên hệ tìm người để em kiểm tra toàn diện thân thể, xem thể trạng hiện tại của em thế nào.” Kì thật trước khi tới đây hắn đã sắp xếp xong bác sĩ ở nhà, chỉ chờ Mục Nhiên cùng mình trở về là có thể lập tức kiểm tra. Thế nhưng nhìn thái độ hiện giờ của cậu, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định sẽ không nguyện ý về cùng mình, nơi này điều kiện chữa bệnh và bác sĩ đều không thể so với ở nhà, không khỏi khiến hắn lo lắng. Trước tiên chờ cậu xét nghiệm ban đầu, không được thì buộc phải mời bác sĩ đến vậy.

Mục Nhiên biết Dịch Thiên có ý tốt, cũng không muốn anh phải lo lắng nên đành gạt đầu, nói một chữ được.

Dịch Thiên trong lòng thở ra một hơi, hắn còn muốn hỏi cậu lúc ở trại an dưỡng hồi phục như thế nào, di động đặt bên giường đột nhiên vang lên. Dịch Thiên nhíu mày, cầm điện thoại lên phát hiện là dây số trong nhà, không nghĩ nhiều liền ấn nút nhận.

Có điều đến khi nghe được thanh âm đầu dây bên kia, sắc mặt hắn hơi thay đổi, sau đấy cung kính qua điện thoại chào hai tiếng, “Ông nội.”

Mục Nhiên thấy thần sắc Dịch Thiên trở nên trịnh trọng như vậy, lo lắng anh không tiện nói chuyện liền đứng dậy muốn rời đi. Thế nhưng vừa mới đứng lên đã bị anh kéo tay lại, ý bảo cậu ngồi xuống.

Dịch Thiên vẫn còn tiếp tục nghe điện thoại, cậu không dám quấy rầy đành phải theo lực đạo của tay anh ngồi xuống ghế.

Thời gian trò chuyện không lâu, Dịch Thiên cũng không nói gì nhiều, chỉ vài câu rồi đồng ý, cúp điện thoại.

Dịch Thiên cầm tay Mục Nhiên, thẳng thắn nói, “Mai anh phải về nhà một chuyến, thu xếp xong anh sẽ trở lại.”

Mục Nhiên hơi nhíu mày, lo lắng hỏi, “Mai phải về rồi? Miệng vết thương còn chưa hoàn toàn bình phục...”

Dịch Thiên lắc đầu cười cười, “Không sao, không có gì đáng ngại.”

“Dịch Thiên, trong nhà của anh...” Mục Nhiên dừng một chút, do dự nói tiếp, “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Dịch Thiên cũng không trực tiếp trả lời, đơn giản trấn an cậu, “Em không cần lo lắng, chờ anh trở lại.”

Mục Nhiên còn muốn nói tiếp, bên ngoài phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Chờ có người đồng ý mới thấy Tô Văn Dương mở ra, Mục Cận theo chân y đi vào, vừa nhìn thấy Mục Nhiên liền chạy tới nhào vào người cậu.

Bé con mặc một chiếc áo len nhỏ, bên ngoài khoác áo khoác lông dê màu hồng nhạt, chiếc váy vừa vặn cùng quần tất nhung ấm áp, dưới chân đi một đôi giày trắng xinh xắn, nói bé là thiên kim tiểu thư con nhà giàu cũng không ai hoài nghi.

Mục Nhiên giật mình nhìn Tô Văn Dương, không đợi y mở miệng Mục Cận đã dựa vào trên đùi Mục Nhiên có chút ủy khuất nói, “Chú

ấy nói là ba dặn mua.” Ban đầu Tô Văn Dương dỗ bé thử ít quần áo mùa đông bé nhất quyết không chịu mặc, sau nói là Mục Nhiên dặn mua bé mới do dự mặc vào.

Mục Nhiên nhìn về phía Tô Văn Dương, thấy y vẻ mặt thản nhiên giống như sự thật chính là Mục Cận nói vậy. Cậu biết y là muốn tốt cho Mục Cận nên không đẩy qua đẩy lại so đo, hướng Tô Văn Dương cười cười, không tiếng động cảm ơn y, sau đó ôm Mục Cận có phần bất an lên đùi, nhẹ giọng nói, “Là ba nhờ chú mua giùm, quần áo mới của Mục Cận rất đẹp.”

Lúc này bé mới thả lỏng đôi chút, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thẹn thùng.

Trời tối một chút, Tô Văn Dương chở hai cha con Mục Nhiên và Mục Cận về, lại xác định lịch hẹn kiểm tra thân thể với Mục Nhiên xong mới quay trở về bệnh viện.

Lúc về đến nơi Dịch Thiên đang nói chuyện với mẹ hắn, cúp điện thoại xong mới giải thích với Tô Văn Dương, “Mẹ tôi vì việc này nên đã nhờ ông nội xuất hiện.”

Ông nội Dịch Thiên vì Dịch gia mà vất vả cả đời, từ sau khi Dịch Hải Chiêu chân chính tiếp quản ông liền rời khỏi nhà chính, tìm nơi non xanh nước biếc để tu thân dưỡng tính. Người trong Dịch gia đều rõ, trừ phi thật sự xảy ra chuyện đại sự, nếu không tuyệt đối không thể đi quấy rầy ông. Không nghĩ tới mẹ Dịch Thiên sợ hắn và Dịch Hải Chiêu thực sự xung đột, thế nên đành mời ông nội trở về.

Tô Văn Dương nghe xong, mày chậm rãi nhíu lại.

Dịch Thiên lại như không biết gì, thản nhiên nói với y, “Sáng mai về nhà thôi.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 68

—

Dịch Thiên về đến nhà lớn đúng lúc đang giờ ăn trưa, đại khái do Dịch lão gia tử trở về nên trong nhà tề tựu rất nhiều người, không kể đến các chú các bác, ngay cả chú hai luôn ở nước ngoài làm việc cũng có mặt.

Dịch Thiên đi đến bên cạnh Dịch lão gia tử cúi đầu cung kính chào một tiếng “Ông nội”, tiếp đến chào hỏi vài vị trưởng bối trong nhà, xong đâu đấy mới ngồi xuống ghế của mình.

Dịch Hải Chiêu vẻ mặt bình tĩnh không nói gì, ngay cả khi Dịch Thiên chào mình cũng không phản ứng. Sau khi Dịch Thiên nằm viện mẹ hắn đã gọi thư kí Giang đưa mình tới thăm, sau lại sử dụng thân phận phu nhân khiến thư kí Giang không thể không giao tin tức của Mục Nhiên ra. Dịch Hải Chiêu vừa biết tin này đã lập tức sai người hành động, nếu không phải mẹ Dịch Thiên gọi cầu Lão gia tử về ngăn lại thì thẳng con trời đánh của ông làm sao có khả năng gặp được tên nhóc kia.

Mẹ Dịch Thiên cũng không để ý Dịch Hải Chiêu, bà ấy hỏi han Dịch Thiên vài câu rồi gọi người phân phó vài việc.

Chốc lát sau người giúp việc bưng từ phòng bếp lên một chút cháo cá, đậu hũ và canh gà, mẹ Dịch Thiên dặn dò, “Uống canh trước đừng để nguội.”

Dịch lão gia tử vốn đang cùng chú Dịch Thiên nói chuyện, nghe vậy hơi nhấc đầu lên, nhìn hấn thản nhiên hỏi, “Thân thể không tốt?”

Dịch Thiên cúi thấp đầu đáp, “Đã không có vấn đề gì ạ.”

Lão gia tử gật đầu, “Chút nữa để lão Trần qua xem.” Lão Trần là bác sĩ lão gia tử mang theo người, y thuật dĩ nhiên không cần phải nói.

Dịch Thiên lên tiếng đồng ý, thấy ông nội không đề cập gì nữa mới cúi đầu ăn cơm.

Mọi người trong nhà ai nấy đều biết chuyện Dịch Thiên yêu một nam nhân, thậm chí còn vì người này mà không tiếc phản kháng với Dịch Hải Chiêu, mối quan hệ xấu đến cực điểm. Máy đưa cháu cùng lứa tuổi với Dịch Thiên nghĩ thầm, nếu hấn tiếp tục gây chuyện như vậy không phải mình sẽ có cơ hội hay sao? Trong lòng càng không khỏi tính toán cung kính lấy lòng Dịch lão gia tử thêm một chút.

Dịch Thiên cũng không để ý bọn họ, buông ánh mắt tự mình thản nhiên dùng bữa.

Cơm nước xong, lão Trần làm vài kiểm tra đơn giản cho Dịch Thiên, lại cả báo cáo hậu phẫu, sau đó đi đến bên cạnh Dịch lão gia tử thấp giọng nói mấy câu.

Lão gia tử nhăn nhúm mày, ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên ánh mắt có vẻ không vui, “Đã lớn rồi, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm phải tự mình biết cân nhắc.”

Dịch Thiên cúi đầu, cung kính mà đáp, “Vâng, ông nội.”

Lão gia tử lắc đầu, gọi Dịch Hải Chiêu và vài chú bác khác tới, lại quay đầu dặn Dịch Thiên, “Ở đây chờ, chốc nữa ta sẽ gọi cháu lên sau.” Nói xong cũng không chờ Dịch Thiên trả lời liền cùng người khác vào thư phòng.

Bọn họ đi rồi, mẹ Dịch Thiên mới lôi hấn ngồi xuống, ngữ khí như oán giận nói, “Vết khâu còn chưa lành đã đi tìm người, cần phải gấp như vậy sao?”

Dịch Thiên cười cười không đáp, vươn tay cầm lấy tay mẹ hấn, thấp giọng nói, “Mẹ, cảm ơn.”

Mẹ Dịch Thiên trừng mắt liếc hấn một cái, mắt hửng nói tiếp, “Cảm ơn cái gì? Cảm ơn mẹ ngăn ba con nên phải mời ông nội về? Mẹ nói cho con biết, mẹ chưa từng nói sẽ đồng ý chuyện con và cậu nhóc kia đâu.” Nói tới đây bà ấy nhíu mày, “Không biết là người như thế nào mà từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy con như vậy...”

Dịch Thiên biết bà ấy đau lòng hấn nên cũng không nói gì thêm, chỉ nhẹ giọng nói một câu, “Cậu ấy tốt lắm.”

“Tốt cái gì mà tốt, Ninh Ninh đã nói với mẹ người này tâm thuật bất chính!”

Dịch Thiên sửng sốt, ánh mắt phát ra chút lãnh ý sau đó lập tức che giấu đi, mẹ hấn cũng không phát hiện ra, vẫn lải nhải nói thêm điều gì đó.

Hai người trò chuyện chưa lâu đã có người giúp việc từ trên lầu xuống gọi Dịch Thiên lên.

Dịch Thiên lên lầu, đẩy cửa vào thư phòng thấy lão gia tử ngồi giữa phòng, trên tay lăm hai quả cầu bằng ngọc, nhắm mắt không

biết nghĩ cái gì. Lão gia tử đầu tóc bạc trắng, râu lấm tẩm hoa râm, mi tâm sâu như khắc gỗ. Hình thể ông cao lớn, lưng thẳng tắp, thoạt nhìn cực kì uy nghiêm.

Lão gia tử nghe được tiếng cửa mở, mở mắt nhìn Dịch Thiên, hát cảm ý bảo hấn ngồi xuống, đợi trong chốc lát sau đó mới cất tiếng nói, “Cháu từ bé đã không chịu thua kém ai, ta cũng đặt kì vọng rất lớn. Sao đến cái tuổi này cháu ngược lại lại hờ đồ?”

Dịch Thiên nghe xong không phản bác, trực tiếp đứng dậy quỳ xuống, hơi cúi đầu nói, “Đã làm ông thất vọng.”

Lão gia tử lắc đầu, “Nếu cháu đã quyết định chúng ta nếu tiếp tục ngăn cản ngược lại sẽ càng làm cháu phản kháng nhiều hơn. Ta hỏi cháu, cháu vẫn cương quyết muốn sống cùng người kia?”

Dịch Thiên một giây cũng không do dự, nghiêm túc gật đầu.

Lão gia tử nhíu mày, hai mắt nhắm lại chậm rãi lăn quả cầu ngọc trong tay. Một lúc lâu sau, ông mới một lần nữa mở to mắt, đẩy một con dấu đỏ trên bàn qua, bình tĩnh nói, “Nếu vẫn kiên trì, con dấu này không thể truyền cho cháu. Có hiểu ý ta hay không?”

Đó là con dấu chỉ mình gia chủ Dịch gia được nắm giữ. Việc phân chia hoa hồng trong Dịch gia còn có vài văn kiện máu chốt, không được đóng dấu gia chủ sẽ không có hiệu lực. Đồng lứa với Dịch Thiên chỉ có hấn nổi trội nhất, vài anh em khác biểu hiện chỉ thường thường, chính vì vậy mà hấn không bất ngờ được nhắm chắc cho vị trí gia chủ, cố vài năm nữa là được.

Thư phòng lặng phắc, vài người sốt ruột thay Dịch Thiên, cũng có người chờ để chê cười hấn. Dịch Hải Chiêu tuy rằng không nói gì

nhưng tay đã nắm chặt thành quyền, trên cánh tay nổi đầy gân xanh.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng mới vang lên thanh âm của Dịch Thiên, “Cháu hiểu.”

Lão gia tử nhìn về phía hấn, Dịch Thiên mặt không thay đổi trầm giọng nói tiếp, “Con dẫu này xin ông truyền cho người khác đi.”

Tiếng hấn vừa dứt, Dịch Hải Chiêu liền đứng lên, ném chén trà xanh bằng sứ trên tay về phía Dịch Thiên.

Người cảnh đều như vậy, thời gian giống như quay trở lại ngày hôm qua. Lần này Dịch Thiên như cũ không né tránh, tùy ý để chén trà đập vào trán mình, mặt vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì.

Bác cả của hấn đứng dậy ấn Dịch Hải Chiêu ngồi xuống, lại khuyên nhủ mấy câu.

Ông nội Dịch Thiên uống một ngụm trà, xong chậm rãi đặt lại chén trà xuống, lúc này mới nói, “Ta lớn tuổi rồi nên không ai đem ta để vào mắt sao...”

Dịch Hải Chiêu biến sắc, hô “Ba...” một tiếng.

Lão gia tử không thèm nhìn y, tiếp tục nói với Dịch Thiên, “Chính cháu tự lựa chọn thì tự mình gánh chịu hậu quả, ta sẽ không can thiệp vào. Ta chỉ nói một câu, vô luận như thế nào cháu cũng phải có một đứa con của mình, cũng là để cha mẹ cháu có hi vọng.” Mấy năm nay công nghệ rất phát triển, lão gia tử không buộc hấn lấy vợ nhưng hấn phải có đứa nhỏ, đây cũng là nhượng bộ lớn nhất.

Dịch Thiên hiểu ý tứ của ông, nếu hắn không đáp ứng mặc nhiên về câu trước cũng không được đồng ý. Nếu ông thực sự muốn ngăn cản hắn và Mục Nhiên hắn quả thực bó tay không có biện pháp. Cho nên Dịch Thiên đành gật đầu, kiên định nói một tiếng, “Vâng.”

Lão gia tử hơi thở dài, ánh mắt cuối cùng nhìn Dịch Thiên vẫn ánh lên vẻ thất vọng. Ông phát tay, nói, “Được rồi, ra ngoài xử lí vết thương trên trán đi.”

Dịch Thiên gật đầu đứng lên, cúi chào ông cùng vài người khác sau đó mới ra khỏi phòng.

Lão gia tử cho dù đã không còn quản chuyện Dịch gia nhưng lời nói của ông như cũ vẫn có trọng lượng lớn nhất, Dịch Hải Chiêu có muốn cũng không được ngăn trở nữa. Dịch Thiên vốn cho rằng mình sẽ phải nháo một trận long trời lở đất, thậm chí còn chuẩn bị sẵn tinh thần để đoạn tuyệt quan hệ, thực không nghĩ tới ông nội xuất hiện, dùng cách đơn giản nhất mà hắn có thể nghĩ ra để giải quyết mọi chuyện.

Vị trí gia chủ kia, nói Dịch Thiên hắn không muốn đương nhiên là nói dối.

Thế nhưng hắn cũng hiểu được, cuộc sống này vĩnh viễn luôn rất công bằng, con người nếu muốn đạt được thứ gì đó sẽ phải trả giá bằng những thứ khác, không ai có thể có tất cả mọi thứ.

Hắn không dựa vào thế lực của Dịch gia cũng không đến mức trở thành phế vật, chỉ là mất chút quyền lực thượng phong, nhưng với năng lực của hắn không gì có thể gây khó dễ cho hắn.

Muốn hắn phải buông tay Mục Nhiên?

Cả đời này vĩnh viễn cũng không có khả năng!

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 69

—

Ông nội Dịch Thiên khó có dịp về nhà nên ở lại thêm vài ngày, Dịch Thiên tự nhiên cũng phải ở lại, tạm thời không thể tới chỗ Mục Nhiên được. Mỗi ngày hắn đều gọi cho cậu vài lần, xác định cậu và Mục Cận không có vấn đề gì mới thoáng yên lòng.

Từ Nhiễm sau khi nghe được tin tức của Mục Nhiên đã muốn đi tìm người nhưng lại vướng chân ở nước ngoài giúp thầy mình kèm vài học sinh. Đợi đến khi giải quyết mọi việc xong, vừa về nước cô liền vội vàng hỏi Dịch Thiên địa chỉ của Mục Nhiên, sau đó trực tiếp chạy xe tới Cẩm Khê.

Hạ Húc Đông khuyên cô nghỉ ngơi không được, đành phải đi cùng.

Khi Từ Nhiễm đến Mục Nhiên đang xem Mục Cận vẽ tranh. Cậu nghe thấy tiếng gõ cửa, hỏi ai đó cũng không có người đáp nên đành phải đứng dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, bên ngoài là Từ Nhiễm và Hạ Húc Đông đang đứng cười.

Mục Nhiên ngây người, sau đó không nhận được kích động thốt lên, “Chị Từ Nhiễm?”

Từ Nhiễm trừng cậu một cái, nghiến răng nói, “Chị cái gì mà chị, đi lâu như vậy mà cũng không biết gọi điện thoại cho tôi!” Lúc trước

được thư kí Giang nói qua cộng thêm thư cậu để lại, biết cậu đến khu an dưỡng trị liệu nên cô mới không vội đi tìm. Nghĩ cậu ở đó cũng tốt, miễn cho một chốc không Lâm Hàm thì lại Giả Ninh tới tìm. Bẵng đi một thời gian không thấy cậu liên lạc với mình, tìm thư kí Giang y chỉ nói cậu đã rời đi mà không biết cậu đi đâu. Đời nào Từ Nhiễm chịu tin, có điều ngay cả Dịch Thiên cũng không có biện pháp tìm được người thì cô làm sao có thể lấy được thông tin từ thư kí Giang chứ.

Mục Nhiên không giải thích, ngại ngừng cười cười, sau đấy từ tốn mời Từ Nhiễm và Hạ Húc Đông vào nhà.

Kì thật trước khi rời đi cậu đã cam đoan với thư kí Giang sẽ không liên hệ gì với Dịch Thiên, đương nhiên cũng sẽ cắt đứt liên lạc với Từ Nhiễm. Nếu Từ Nhiễm biết cậu ở đâu khẳng định Hạ Húc Đông cũng sẽ biết. Hạ Húc Đông mà biết thì với giao tình của y với Dịch Thiên, cho dù Từ Nhiễm có không nói thì y cũng sẽ để lộ tin tức ra ngoài.

Cho nên dù rời đi đã lâu, ngay cả một cuộc điện thoại Mục Nhiên cũng không dám gọi cho cô. Cậu cũng không muốn cô phải hao tâm tổn trí vì mình nữa, cậu đã nợ cô ấy quá nhiều.

Mục Cận đang cúi đầu vẽ tranh, chờ tới khi ngẩng đầu lên liền thấy Mục Nhiên dẫn hai người lạ vào cửa. Bé lập tức bỏ bút màu, nhảy từ trên ghế xuống, có chút khẩn trương chạy tới ôm lấy chân Mục Nhiên.

Từ Nhiễm lúc trước đã nghe Dịch Thiên nói về Mục Cận nên cô cũng không quá bất ngờ, ngồi xổm xuống nhìn bé chào, “Ai nha cháu là Mục Cận phải không, thật đáng yêu!”

Mục Cận bị cô dọa sợ, bám sau chân Mục Nhiên trốn.

Mục Nhiên cười cười, xoay người ôm lấy bé, nhẹ giọng nói, “Đây là cô Từ và chú Hạ, là bằng hữu của ba.”

Mấy ngày nay số lượng “Bằng hữu của ba” sắp làm tiểu Cận hồ đồ, thế nhưng bé cũng không hỏi, chỉ ngoan ngoãn gọi một tiếng cô Từ, chú Hạ. Trong phòng có lò sưởi nên không quá lạnh, bé chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, trên mũ còn gắn hai chiếc tai thỏ nhỏ. Từ sáng chưa ra khỏi nhà nên Mục Nhiên cũng chưa buộc tóc cho bé, chỉ dùng một chiếc kẹp tóc kẹp lại.

Từ Nhiễm bị bộ dạng đáng yêu muốn chết của Mục Cận dụ dỗ, không nhịn được vươn tay nựng, “Tiểu Cận, để cô ôm một cái nào~”

Mục Cận quay đầu nhìn Mục Nhiên, thấy cậu cười nhìn bé, liền gật đầu, vươn tay để Từ Nhiễm bế đi qua.

Hạ Húc Đông đứng ở bên cạnh, khuỷu tay khẽ huých cô một cái, sờ mũi nhẹ giọng nói, “Bà xã, hay là chúng ta cũng sinh một đứa đi.”

Trước kia mỗi khi y nói vấn đề này Từ Nhiễm đều từ chối, lần này không biết tại sao lại thoải mái gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Cũng nên là như vậy rồi.”

Hạ Húc Đông lập tức hú một tiếng, chỉ kém điều muốn nhảy cẫng lên, Từ Nhiễm khinh bỉ liếc nhìn y, Mục Nhiên lại cười lớn thành tiếng.

“Hai người ngồi đi, tôi đi pha trà.” Kể từ sau khi vụ Dịch Thiên và Tô Văn Dương cậu đã chuẩn bị một ít lá trà, tính toán sau này cần chào hỏi khách khứa, không nghĩ tới sẽ phải dùng sớm như vậy.

Từ Nhiễm ngồi xuống ghế, chờ Mục Nhiên rót trà xong mới hỏi cậu, “Hiện tại thân thể thế nào?”

Mục Nhiên gật gật đầu, “Rất tốt”, lại nói thêm, “Lúc ở khu an dưỡng em vẫn uống thuốc chị kê, sau cảm thấy tình huống đỡ hơn nên em tự giảm liều lượng, hiện tại không cần uống nữa.” Từ khi quyết định mình phải sống thật tốt cậu vẫn luôn phối hợp điều trị trị liệu. Rời khỏi khu an dưỡng phải tự mình lo cuộc sống sinh hoạt, sau lại nhận được Mục Cận, nên cậu càng vì lo lắng tương lai của đứa nhỏ mà bận rộn, chẳng còn thời gian nào để suy nghĩ lung tung.

Từ Nhiễm nghe xong mỉm cười, “Tiểu Nhiên Nhiên cậu quả nhiên không làm chị thất vọng.”

Mục Cận nghe Từ Nhiễm gọi ba mình xong, ngẩng đầu tò mò nhìn Mục Nhiên khiến cậu có chút xấu hổ lại bất đắc dĩ than, “Chị...”

Hạ Húc Đông ngồi bên không ngại đổ thêm dầu vào lửa, liên tục gật gù, “Tên nghe cũng không tồi.”

Từ Nhiễm lờm y một cái, đoạn quay đầu nghiêm túc nói, “Mục Nhiên, trở về đi.”

Mục Nhiên đang sửng sốt, cô lại nói tiếp, “Việc với Dịch Thiên tạm thời không nói. Nhưng nếu cậu còn tiếp tục ở đây, Mục Cận lại nhỏ như vậy, nếu thật sự đến lúc xảy ra chuyện gì không có ai ở bên để trợ giúp được.”

“Em...” Mục Nhiên há mồm, biểu tình trên mặt có phần do dự.

Từ Nhiễm như biết cậu muốn nói gì, ngắt lời, “Nếu cậu thực sự coi chị như bạn bè thì đừng nói cái gì phiền toái hay không phiền toái nữa.”

Mục Nhiên cúi đầu cười khổ, quả thật là cậu cảm thấy mình luôn mang thêm rắc rối cho Từ Nhiễm.

Hạ Húc Đông sốt ruột nhìn hai người, cũng mở miệng khuyên nhủ, “Được rồi được rồi, cậu trở về đi thôi. Huống hồ trong nhà Dịch Thiên cũng đồng ý chuyện của hai người rồi, cậu cũng đừng...”

“Cái gì?” Mục Nhiên vội ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hạ Húc Đông hỏi.

Hạ Húc Đông cũng sửng sốt theo, “Cậu không biết? Dịch Thiên không nói cho cậu sao?” Chuyện cũng đã từ vài ngày trước, không có khả năng Mục Nhiên vẫn không biết chứ.

Mục Nhiên mờ mịt lắc đầu, “Dịch Thiên chỉ nói trong nhà có việc, đợi xong xuôi anh ấy sẽ đến đây.”

Hạ Húc Đông cười khổ, “Hiện tại tất cả mọi người đều đang bàn tán Dịch Thiên vì một người đàn ông mà ngay cả vị trí gia chủ Dịch gia cũng không cần, vậy mà người trong cuộc như cậu lại không hề hay biết...”

Mục Nhiên giật mình không nói nổi lời nào, y lắc đầu nói tiếp, “Cậu có biết vị trí gia chủ Dịch gia có ý nghĩa như thế nào không? Xem như lần này Dịch Thiên xong rồi...”

“Rốt cuộc...” Mục Nhiên nuốt nước bọt, gian nan hỏi, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Từ Nhiễm tiếp lời, “Dịch Thiên lập hiệp nghị với ông nội mình, nếu hấn từ bỏ quyền kế thừa, mọi người trong nhà sẽ không được ngăn cản hai người nữa.” Từ Nhiễm vốn cho rằng Dịch Thiên sẽ lập tức nói chuyện này cho Mục Nhiên, để Mục Nhiên biết hấn vì

cậu mà phải trả giá bao nhiêu, ai biết được thế nhưng đến tận bây giờ hẳn cũng chưa hề nói.

Hạ Húc Đông nhìn Mục Nhiên vẫn còn thất thần, không đành lòng nói thêm, “Cậu có biết lần xảy ra tai nạn ấy, lúc cậu đột nhiên ngừng thở, Dịch Thiên ở bên ngoài phòng bệnh giống như phát điên mà khóc gọi, vết khâu trên đùi cũng vì vậy mà rách toạc thêm một lần nữa không?”

Mục Nhiên ngơ ngác nhìn y, giống như căn bản không hiểu nổi y đang nói cái gì.

Hạ Húc Đông lắc đầu, “Tôi từ bé lớn lên cùng cậu ta, cũng chưa từng nhìn thấy cậu ta khóc một lần nào...” Xong lại nói tiếp, “Cậu có biết tại sao cậu ta bị thủng dạ dày không? Cậu ta thấy một người cực kì giống cậu trong quán rượu, sau đấy mạnh mẽ lôi người kia về để làm cho cậu ta một bữa cơm. Sau đó phỏng chừng nhớ cậu không chịu nổi, nửa đêm lái xe về nơi trước kia cậu sinh bệnh ở, uống hết vài bình rượu. Nếu không phải tôi thấy bất an lôi Lục Xa đi tìm, phỏng chừng cậu ta ở trong căn nhà đó đau chết cũng không có ai biết.”

Mục Nhiên há miệng thở dốc, thật lâu sau mới tìm lại được thanh âm của mình.

“Tôi... Tôi không biết...”

Hạ Húc Đông cười khổ, “Được rồi, tôi xem như hiểu được vì sao cậu lại nghĩ nhiều như vậy rồi. Dịch Thiên gã đó cái gì cũng không nói cho cậu biết, thử hỏi làm sao cậu có thể tin cậu ta?”

Mục Nhiên nắm chặt tay, có chút luống cuống hỏi, “VẬY... Hiện tại Dịch Thiên thế nào? Trong nhà, trong nhà có làm khó anh ấy không?”

Từ Nhiễm đang muốn nói chuyện, Hạ Húc Đông đã lắc đầu cả giận nói tiếp, “Thật ra cũng không có gì, chỉ là lại bị ông già đánh thêm một lần nữa, vết khâu lại nứt ra, hiện tại đang nằm bẹp ở bệnh viện.” Vừa nói vừa cầm tay Từ Nhiễm nhéo một cái.

Mục Nhiên hoảng sợ đứng vụt dậy, kích động đến mức thanh âm đều run rẩy, “Tôi... tôi muốn đi gặp anh ấy...” Nói xong không chờ bọn họ trả lời, vội chạy vào phòng ngủ bắt đầu thu dọn đồ đạc. Mục Cận cũng theo cậu chạy vào.

Từ Nhiễm quay đầu nhìn Hạ Húc Đông, không vui nói, “Anh lừa cậu ấy để làm gì?”

Hạ Húc Đông bất đắc dĩ, “Được rồi bà xã, em xem phản ứng của Mục Nhiên kia, nói cậu ấy không còn yêu Dịch Thiên, em tin sao?”

Từ Nhiễm trầm mặc không nói lời nào.

Hạ Húc Đông đứng dậy, ra ngoài gọi điện cho Dịch Thiên.

“Dịch đại thiếu gia à, tôi đã lừa được Mục Nhiên nhà cậu về rồi nha~”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng Dịch Thiên nóng nảy hỏi, “Cậu nói gì với cậu ấy đấy? Ai cho cậu tự tiện xen vào việc của người khác hả?”

Hạ Húc Đông chặc chặc hai tiếng, “Được rồi được rồi cậu đừng vội, tôi cũng không nói gì, dù sao thì cậu cứ ngoan ngoãn mà chờ

xem.” Nói xong không đợi Dịch Thiên trả lời đã cúp điện thoại.

Hạ Húc Đông lắc lư đi vào nhà, y cảm thấy mình với Từ Nhiễm đã đủ bất trị, không ngờ Dịch Thiên đối Mục Nhiên so với y còn nghiêm trọng hơn.

Rõ ràng hai người đều yêu đối phương đến chết đi sống lại.

Thật không biết tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa đến được với nhau...

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 70

—

Hạ Húc Đông cúp máy xong, vừa mới vào trong nhà chưa được chốc lát di động của y đã lại vang lên. Y cầm điện thoại, nhú mào nhìn dãy số của Dịch Thiên, đang định ấn nhận thì thấy Mục Nhiên từ phòng ngủ ra, thuận tay ấn luôn “Từ chối”.

Vài giây sau tiếng chuông lại vang lên, Hạ Húc Đông hướng Mục Nhiên tỏ vẻ e ngại cười, đoạn ra khỏi nhà thấp giọng tiếp điện thoại: “Cậu con mẹ nó lại làm sao vậy?”

“Hai người bao giờ thì đến, tôi đi đón Mục Nhiên và Mục Cận.”
Dịch Thiên ở đầu bên kia nhanh chóng hỏi.

“Đón cái gì mà đón, nhiệm vụ của cậu là nhanh chóng về nhà nằm cho tôi, tốt nhất là giả bệnh nặng sắp chết càng tốt. Đợi tôi đưa Mục Nhiên tới, không chừng nhìn thấy cậu xong một lòng muốn lấy thân báo đáp ý chứ...” Hạ Húc Đông tưởng tượng ra bộ dạng của Dịch Thiên, thiếu chút nữa không kiềm được cười ra tiếng.

Dịch Thiên không có tâm tình cùng y đùa giỡn, lạnh giọng nói, “Như vậy để tôi gọi Tô Văn Dương đi đón Mục Nhiên, trước đưa cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra. Tôi sẽ liên hệ với bác sĩ của lão gia tử.”

Hạ Húc Đông nghĩ đến vụ tai nạn tàn khốc lúc trước, cộng thêm thanh âm nghiêm túc của Dịch Thiên, đột nhiên chợt dạ cảm thấy

mình thật nhàm chán, nhất thời không cười nổi nữa, sờ sờ mũi mình nói, “Được được, tôi đã biết.”

Sau khi Hạ Húc Đông trở về Mục Nhiên đã thu dọn đồ đạc xong, Từ Nhiễm dọn cậu khóa kĩ các cửa sổ lại, y cũng chen vào nhắc cậu đem hết các đồ quý giá đi. Mục Nhiên gật gật đầu, kiểm tra hết lại một lượt nữa, xác định không còn vấn đề gì mới cùng hai người rời khỏi Cẩm Khê, đi về phía sân bay.

Mục Cận bởi vì lần đầu tiên ngồi máy bay, người có chút khấn trương cùng sợ hãi, từ lúc máy bay bắt đầu cất cánh đã có triệu chứng nôn nao, khó chịu. Mục Nhiên ôm bé nhẹ nhàng trấn an hồi lâu bé mới dựa vào người cậu, mơ mơ màng màng ngủ. Lúc máy bay hạ cánh Mục Nhiên bắt đắ dĩ phải gọi bé tỉnh dậy, sợ bé đau tai đành phải phân tán sự chú ý bằng cách cho bé uống nước ăn một ít đồ. Mục Cận ưỡ oải nhai, cái tai ngược lại không đau mà cả người mệt mỏi, không có tinh thần.

Chờ xuống máy bay, làm thủ tục xong, ra đến cửa Mục Nhiên liền nhìn thấy Tô Văn Dương đang chờ bọn họ. Hạ Húc Đông và Từ Nhiễm còn có việc không thể cùng đến bệnh viện, cậu đành phải chào tạm biệt hai người, dẫn Mục Cận lên xe. Vừa mới ngồi xuống đã lo lắng vội hỏi Tô Văn Dương, “Dịch Thiên thế nào rồi?”

Tô Văn Dương chuyên chú lái xe, trầm giọng đáp, “Cậu không cần lo lắng, Dịch thiếu không sao cả.”

Mục Nhiên nghĩ Tô Văn Dương chỉ muốn trấn an mình, mà vẫn như cũ nhú chặt lại.

Đợi cho đến bệnh viện, vừa mới xuống xe cậu liền nhìn thấy Dịch Thiên. Trong lòng sốt ruột, nghĩ cũng không nghĩ nhiều mà gấp gấp

chạy bộ qua, “Sao anh lại ở đây, miệng vết thương...” Dịch Thiên giữ tay cậu lại, đánh gãy lời, “Đừng nóng vội, anh không có việc gì, là Hạ Húc Đông gạt em.”

Mục Nhiên sửng sốt.

Dịch Thiên khẽ cười, lại bổ sung thêm, “Bị thương là giả, nhưng việc với ông nội là thật.”

Mục Nhiên vẫn không nói gì, Dịch Thiên xoa hai tay cậu, nhẹ giọng nói, “Em đừng giận, anh không phải cố ý.” Nói xong hơi cúi đầu xuống, để lộ vết sẹo trên trán cho Mục Nhiên xem, “Bị chén trà đập một cái, vẫn còn rất đau.”

Mục Nhiên nhìn kĩ vết thương, trên mặt dần nhuốm vẻ đau lòng. Dịch Thiên nhân cơ hội hôn cậu một cái, sau đó kéo cậu vào bệnh viện, “Lừa em tới đây là vì muốn kiểm tra toàn diện cho em, vừa vặn bác sĩ của ông nội anh cũng ở đây. Bác sĩ Trần y thuật rất tốt, để ông ấy kê cho em vài phương thuốc tốt điều trị.”

Mục Nhiên thất thần để Dịch Thiên kéo đi, đi được vài bước cậu mới sốt ruột nói, “Còn Mục Cận...”

“Không có việc gì, Tô Văn Dương sẽ chiếu cố bé.”

Mục Nhiên quay đầu lại, quả nhiên thấy Tô Văn Dương đang bế Mục Cận thấp giọng nói gì đó. Mục Cận không nháo cũng không tránh, thấy cậu quay lại nhìn còn phát phát tay, lúc này cậu mới thoáng yên lòng.

Kiểm tra xong, ngoài trời đã hoàn toàn tối đen.

Bác sĩ nói thân thể Mục Nhiên không có vấn đề gì, khôi phục rất tốt. Sau vụ tai nạn đó, mặc kệ bác sĩ, thuốc men hay điều trị trị liệu đều là những thứ tốt nhất, Dịch Thiên thậm chí còn cố ý mời vài bác sĩ từ nước ngoài về. Còn về phương diện khác bác sĩ cũng nói, thụ thương quá nghiêm trọng nên nếu nói không bị ảnh hưởng hoàn toàn không có khả năng. Hiện tại người còn trẻ nên không nhìn ra được, chờ vài năm nữa có tuổi, sức khỏe bắt đầu suy kiệt, các loại bệnh tật lúc đó mới đồng loạt đi ra.

Điều này không có biện pháp gì ngăn cản được, chỉ có thể nói hiện giờ phải chú ý nhiều hơn, điều dưỡng thật tốt, ngàn vạn lần không thể bị thương một lần nữa.

Lão Trần cũng là ý tứ này. Lão căn cứ vào thể trạng của Mục Nhiên liệt kê vài loại thuốc Đông y để về nhà Dịch Thiên sắc cho cậu, ẩm thực cũng phải chú ý kết hợp, bình thường có thể làm vài dược thiện bồi bổ. Bác sĩ bên cạnh nghe mấy vị thuốc lão Trần kể ra không khỏi lú lợ, số thuốc này đều không loại mà người bình thường có thể mua được...

Chờ đến khi xong hết mọi thứ, lão Trần râu tóc hoa râm mới ngẩng đầu nhìn lướt qua Dịch Thiên, thản nhiên nói, “Nhu cầu cũng phải tiết chế, cậu ấy không chịu được sức ép quá lớn.”

Dịch Thiên nghiêm túc nói đã biết, Mục Nhiên vẫn ngồi im thin thít bên cạnh nghe bùm một cái đổ mặt, há miệng thờ dốc muốn nói gì đó, kết quả phát hiện nói gì cũng không hợp lí, đành dùng sức cúi thấp đầu tránh tầm mắt của vị bác sĩ kia.

Mọi việc xong xuôi, hai người về đến nhà trời đã có chút muộn.

Dì giúp việc mở cửa thấy Mục Nhiên, trên mặt liền cười tươi vui vẻ chào, “Mục tiên sinh đã trở lại.” Mục Nhiên hơi xấu hổ chào lại bà, đổi giày đi vào nhà, vừa vào phòng khách liền nhìn thấy Mục Cận ngồi trên thảm trong phòng khách, chung quanh bày một vòng búp bê đồ chơi các loại, bên cạnh còn có bàn gỗ nhỏ hình tròn, bên trên là hoa quả và điểm tâm.

Mục Cận vì muốn chờ Mục Nhiên mà đã mệt đến không chịu được, Tô Văn Dương dỗ bé lên lầu ngủ trước nhưng bé nhất quyết không chịu. Nhưng chung quy trẻ con vẫn là không kiên trì lâu được, chốc lát Mục Cận đã dựa vào gấu ôm to hơn người thiu thiu ngủ mất. Lúc Mục Nhiên đi vào Tô Văn Dương đang định qua ôm bé về phòng, Mục Nhiên vội thấp giọng gọi, “Để tôi là được.” Tô Văn Dương muốn nói không cần, bé con trong lòng đã nghe thấy giọng Mục Nhiên, mơ màng tỉnh đòi cậu bé.

Mục Nhiên đi nhanh qua ôm lấy bé, dì giúp việc đi tới nói, “Phòng của tiểu thư ở trên lầu, tôi dẫn Mục tiên sinh lên.” Mục Nhiên gật đầu nói cảm ơn, lại cúi đầu nói với Mục Cận, “Mau cảm ơn chú Văn Dương, chào chú lần sau gặp.” Mục Cận từ trong ngực cậu ngẩng đầu, nhìn Tô Văn Dương mềm mại nói, “Cảm ơn chú Văn Dương, lần sau gặp ạ.” Tô Văn Dương kiên nhẫn chờ bé nói xong, vươn tay sờ đầu bé cười cười, “Mục Cận ngủ ngon.”

Lúc này Mục Nhiên mới ôm bé cùng dì giúp việc lên lầu.

Chờ dì giúp việc mở cửa ra, Mục Nhiên liền lảng lảng đứng hình tại chỗ.

Toàn bộ căn phòng đều phủ màu hồng nhạt, trên trần màu xanh dương vẽ mây trắng bông bành, thảm dày trải ra tận ban công, bên

trên đặt chú ngựa gỗ màu lam và một vài chiếc ghế nhỏ hình hoa quả.

Mục Nhiên thất thần không nói lời nào, dì giúp việc bên cạnh nói qua, “Đây là trước kia Dịch tiên sinh cho người làm.” Nói xong như nhớ tới cái gì, liền ấn một cái nút trên tường, mặt trời và đám mây trên trần chậm rãi chuyển động, dần biến thành bầu trời đêm ngàn sao.

Một hồi lâu sau Mục Nhiên mới hồi phục tinh thần, cảm ơn dì giúp việc rồi bế Mục Cận đi vào, đặt bé nằm lên giường. Bề ngoài thoạt nhìn cậu vô cùng bình tĩnh, nhưng chỉ bản thân cậu mới hiểu nội tâm mình đang chấn động đến mức nào.

Nhìn căn phòng này cũng đủ để biết Dịch Thiên lúc ấy ôm tâm tình gì mà đi tìm cậu, vậy mà cậu lại chỉ nói được “Anh hãy tự sống tốt cuộc sống của mình đi”. Vừa nghĩ đến sắc mặt của Dịch Thiên lúc đó, ngực cậu có chút rầu rĩ phát đau.

Mục Cận còn chưa ngủ hẳn, mơ màng hỏi cậu, “Ba, ba không được khỏe sao?”

Mục Nhiên cúi đầu khó hiểu nhìn bé.

“Chú Văn Dương nói ba đến bệnh viện để kiểm tra thân thể, về sau sẽ không sinh bệnh nữa.” Bé nhỏ giọng nói thào.

Mục Nhiên cười, trách không được Mục Cận lại nghe lời như vậy, ở đây chờ lâu đến thế cũng không khóc nháo. Cậu thấp giọng trả lời, “Ba khỏe lắm, Mục Cận mau ngủ đi thôi.”

Mục Cận gật gật đầu, đang muốn nhắm mắt lại đột nhiên hỏi, “Chú Văn Dương nói sau này con và ba sẽ ở lại đây?” Trên trần đầy

hoài nghi.

Mục Nhiên sờ đầu bé, nhẹ nhàng hỏi, “Con có muốn ở nơi này không?”

Mục Cận ngẩng đầu nhìn mặt trăng dịu dàng cùng ngàn vì sao lấp lánh trên trần, nhỏ giọng nói, “Con chỉ muốn ở cùng một chỗ với ba.”

Vành mắt Mục Nhiên có chút nóng lên, cậu cúi người hôn lên trán bé, ôn nhu nói, “Ngoan, ngủ đi.”

Từ đầu đến cuối lại không phát hiện Dịch Thiên vẫn lẳng lặng tựa vào ngoài cửa, ánh mắt nhìn hai người ôn nhu chuyên chú, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, nhẹ nhõm.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 71

—

Chờ Mục Cận ngủ say, Mục Nhiên định rời đi lúc này mới phát hiện Dịch Thiên đứng ở cửa chờ cậu, trên người anh đã thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái.

Mục Nhiên hơi ngây ra, nhẹ nhàng đi đến bên, thấp giọng hỏi, “Sao anh lại lên đây? Tô tiên sinh đi chưa?”

Dịch Thiên ừ một tiếng, kéo tay Mục Nhiên hôn lên, hỏi, “Có mệt không?”

Mục Nhiên quăn bách lắc đầu, Dịch Thiên cười cười, dắt cậu vào phòng ngủ, sau đó nói, “Đi tắm trước đã.”

Mục Nhiên có chút khẩn trương đồng ý, ngay cả đồ ngủ đều quên lấy đã vào phòng tắm.

Cậu vừa cởi quần áo, mở vòi thử nước ấm, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa. Mục Nhiên vội vàng tắt nước, còn không kịp lên tiếng trả lời Dịch Thiên đã mở cửa đi vào, trên tay cầm một bộ đồ ngủ màu lam, “Em để quên này.” Nói xong liền đặt quần áo ở giá gỗ trong phòng.

Mục Nhiên đang tắm trong buồng, cửa kính dính đầy hơi nước bên ngoài cũng không thấy rõ. Nhưng hiện tại cậu đang lỏa thể nên

vẫn có chút không được tự nhiên, cúi đầu lí nhí nói cảm ơn.

Dịch Thiên cách cửa thủy tinh cũng có thể cảm giác được khăn trương và mất tự nhiên của cậu. Hấn cũng không phải muốn làm khó Mục Nhiên, đặt quần áo xong liền ra ngoài.

Chờ Mục Nhiên tắm xong đi ra Dịch Thiên đã ngồi ở trên giường, sau lưng mở một cái đèn tường, cúi đầu đọc văn kiện trong tay. Mục Nhiên nghĩ đến Dịch Thiên ở trong bệnh viện với cậu lâu như vậy, chuyện công ty khẳng định bị chậm trễ không ít, nhất thời cảm thấy áy náy.

Dịch Thiên thấy Mục Nhiên đi ra lại đứng ở cạnh cửa ngăn người nhìn hấn, không khỏi mỉm cười. Hấn đặt văn kiện lên tủ đầu giường, vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, nhẹ giọng gọi Mục Nhiên, “Lại đây.”

Mục Nhiên lấy lại tinh thần, cũng không nhăn nhó, chậm rãi đi qua trèo lên giường.

Dịch Thiên nhìn bộ dáng cẩn thận thận trọng của cậu, vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay kéo người vào trong ngực mình, hôn hôn cậu một cái, ngữ khí có chút không vui nhưng ý cười vẫn trên nơi khóe miệng, “Em là chủ nhà, cẩn thận như vậy làm gì?”

Mục Nhiên cũng không vì lời này của anh mà trấn tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, mày hơi hơi nhăn, thấp giọng hỏi, “Dịch Thiên, chuyện anh và người trong nhà...”

Dịch Thiên biết cậu muốn hỏi cái gì, đơn giản trực tiếp nói, “Hạ Húc Đông không lừa em. Anh đã lập hiệp nghị với ông nội, từ bỏ quyền thừa kế, ông sẽ không ngăn cản chúng ta.” Hấn nói từng lời

đều nhẹ nhàng băng quơ, giống như những chuyện này vốn không đáng đề cập tới.

Mục Nhiên ngây ra một lúc, sau đó lộ ra vẻ mặt ảo não, lầm rầm nói, “Anh tại sao... lại có thể làm cái chuyện ngu ngốc như vậy?”

Dịch Thiên cọ cọ mũi vào mặt cậu, thấp giọng trả lời, “Lần đó gặp nguy hiểm, lúc em bỏ nhào vào người anh sao không có thời gian tự hỏi đó có phải việc ngu ngốc không?” Tiếng nói vừa dứt Dịch Thiên lại lắc đầu, “Không đề cập đến việc này nữa, anh muốn cho em biết một chuyện khác.” Hấn dừng một chút, thấy Mục Nhiên nghiêm túc nghe, lúc này mới nói tiếp, “Ông nội nói anh phải có con ruột của mình, như vậy coi như hoàn thành chữ hiếu với cha mẹ, cho nên anh sẽ phải đi nhờ để thuê.”

Nói tới đây Dịch Thiên có phần thấp thỏm, cánh tay ôm Mục Nhiên không tự động siết chặt lại, nhẹ giọng thốt lên, “Mục Nhiên, em đừng tức giận.”

Mục Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, thanh âm dần nghẹn ngào, “Tôi làm sao có thể... có thể tức giận...”

Dịch Thiên cúi đầu thân thân cậu, “Nếu em cũng muốn có đứa con của mình...” Lời còn chưa dứt Mục Nhiên đã lắc đầu, “Tôi có Mục Cận là đủ rồi.”

Dịch Thiên bật cười, nghe ra lại nhuốm vẻ bất đắc dĩ, “Có Mục Cận là đủ rồi, không cần quan hệ gì tới anh có phải không?”

Mục Nhiên hơi ngẩng đầu lên, sốt ruột thanh minh, “Tôi không phải có ý này.”

Dịch Thiên không nói lời nào, vươn tay mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một chiếc hộp màu bạc. Mở ra bên trong có hai chiếc nhẫn, mặt trong khắc hai chữ cái YT. Hắn nghiêm túc nâng tay trái Mục Nhiên lên, đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út cậu, nghiêm túc mà thành khẩn nói, “Mục Nhiên, từ nay về sau ở cùng anh có được không?”

Mục Nhiên ngỡ ngàng nhìn vòng tròn nhỏ trên tay, một câu cũng không nói nên lời.

Nếu nói lúc trước còn hoài nghi lẫn bất an, hiện tại Dịch Thiên đã vì cậu mà tự chặt đường lui, Mục Nhiên tự hỏi mình, cậu còn lý do gì để cự tuyệt nữa?

Tuy rằng vẫn là sợ, sợ Dịch Thiên sau này sẽ hối hận.

Người đàn ông này rất cuộc thích cậu đến dường nào, chính cậu cũng không thể rõ được.

Nếu về sau anh sẽ hối hận thì sao, có phải cậu sẽ cảm thấy mình hiện tại rất buồn cười phải không?

Những điều đó cậu đều không biết, điều duy nhất mà cậu biết bây giờ là nếu còn vì lòng tự ti và yếu đuối mà cự tuyệt anh một lần nữa, chính cậu sẽ là người phải hối hận.

Mục Nhiên giơ tay lên, ngón tay hơi phát run. Cậu cầm lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón tay anh, sau đó cố lấy hết dũng khí nghiêng qua chạm nhẹ vào môi Dịch Thiên, gật đầu trịnh trọng nói đồng ý.

Dịch Thiên sửng sốt nhìn cậu, hồi lâu mới hồi phục được tinh thần vươn tay chế trụ thắt lưng Mục Nhiên, mạnh mẽ hôn lên.

Mục Nhiên khẩn trương đến lợi hại, cả mặt rồi tai đều đỏ ửng cả lên. Thế nhưng cậu không trốn tránh, thậm chí còn khẽ nhếch miệng phối hợp với động tác của Dịch Thiên. Dịch Thiên ngậm đầu lưỡi nhẹ nhàng mút vào, tay lần vào trong vạt áo, từ thắt lưng vòng qua bụng, chậm rãi châm lửa trên người cậu.

Mục Nhiên bị hôn ngã xuống giường, phổi bắt đầu hít thở không thông, hô hấp ngày càng nặng. Dịch Thiên buông cậu ra, ngón tay vuốt lên vết sẹo trên bụng, nhẹ giọng nói, “Để anh nhìn xem.”

Mục Nhiên chậm rãi bình phục hô hấp, cậu cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, rũ ánh mắt gật đầu.

Dịch Thiên nghiêng người khẽ hôn lên miệng cậu, hai tay chậm rãi cởi khuy áo. Chờ toàn bộ khuy áo được cởi ra, Dịch Thiên ngồi thẳng dậy nhẹ nhàng mở rộng áo ngủ Mục Nhiên, để thân trên cậu hoàn toàn bại lộ dưới ánh đèn, sau đó không hề có bất luận động tác gì nữa.

Mục Nhiên cảm nhận được ánh mắt Dịch Thiên dừng trên người mình, sắc mặt có chút trắng bệch. Thân thể cậu rất khó nhìn, hai vết sẹo dài kia đủ để ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Hai tay cậu đặt bên người chậm rãi nắm thành quyền, trong lòng ngày càng bất an.

Thời gian từng chút qua đi, ngay tại lúc Mục Nhiên muốn vươn tay che vết sẹo lại, Dịch Thiên đột nhiên cúi xuống hôn lên vết sẹo dữ tợn kia, khàn khàn không rõ tiếng nói, “Thực xin lỗi.” Anh ở rất gần, khi nói chuyện khí tức nóng rực như có như không quét qua người cậu, vết thương đã sớm khép miệng vậy mà lại bắt đầu ần ần nóng lên.

Dịch Thiên không ngừng hôn nhẹ bụng cậu, Mục Nhiên có chút không biết phải làm gì, muốn đứng dậy lại bị anh đè lại, kéo tay qua. Đầu tiên là hôn lên chiếc nhẫn nơi áp út, sau đó là những vết sẹo lớn nơi cổ tay, từng cái xen lẫn lời “Xin lỗi” như chuồn chuồn lướt nước.

Mục Nhiên lắc đầu, trước mắt ngày càng mơ hồ.

Cậu giơ tay che khuất ánh mắt, từng tiếng run rẩy thoát ra từ cổ họng.

“Dịch Thiên... Em...” Nghẹn ngào giữ chặt miệng mình.

“Em thích anh.”

Trái tim Dịch Thiên đau nhói lên. Hắn cúi xuống nhẹ nhàng kéo tay Mục Nhiên ra, cúi đầu hôn lên mắt cậu, hôn dòng nước mặn chát khẽ rơi, sau đó vươn tay ôm cậu vào trong lòng, bình ổn và trầm giọng nói.

“Anh yêu em.”

Có lẽ bởi vì quá hạnh phúc, hoặc cũng có lẽ là vì những lời “Thực xin lỗi” kia mình đã từng cầu mà không được, cậu chôn đầu trong ngực anh, dốc hết tâm tình của mình ra thống khoái mà khóc.

Dịch Thiên ôm chặt cậu, thấp giọng trấn an, trong giọng nói không có nửa điểm mất kiên nhẫn.

Thẳng đến khi tiếng khóc của cậu thấp dần, cuối cùng ở trong lòng hắn mà thiếp đi hắn mới cúi người hôn nhẹ nước mắt trên mặt cậu, ôm lấy người chìm vào giấc ngủ.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 72

—

Do không quen nơi ở mới nên Mục Cận tỉnh dậy từ rất sớm. Bé từ từ mơ màng mở mắt, nhìn trái nhìn phải không thấy Mục Nhiên, giật mình ngồi trên giường, mờ mịt nhìn bốn phía không biết phải làm gì.

“Ba~” Mục Cận nhỏ giọng hô, thấy không ai đáp bé lại đề cao âm lượng hô một tiếng nữa. Vẫn không có người đáp lại. Mục Cận có chút kích động trèo xuống giường, dép lê cũng không đi mà vội vã chạy đến cửa, kiễng chân mở cửa chạy ra ngoài.

Dì Trương để tiện chiếu cố vấn đề ăn uống hằng ngày của Mục Nhiên và Mục Cận nên ngủ ở khách phòng dưới lầu. Bà ấy vừa mới thức dậy, đang chuẩn bị xuống bếp làm bữa sáng chợt nghe thấy trên lầu có tiếng chân chạy, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Mục Cận chân trần đi lung tung. Dì Trương vội vàng lên lầu ôm bé lại, hạ giọng nói, “Tiểu thư làm sao vậy?”

Mục Cận gấp rút hỏi, “Ba đâu?” Gương mặt nhỏ nhắn muốn khóc nhưng lại không dám khóc thành tiếng.

Dì Trương đang muốn trấn an bé, chợt nghe cánh cửa bên phải “Lạch cạch” một tiếng, Dịch Thiên đẩy cửa đi ra, bà ấy vội vàng cúi đầu hô “Dịch tiên sinh.”

Dịch Thiên gật đầu đáp lại, đỡ lấy Mục Cận từ tay bà ấy, phân phó, “Đi đi nấu cơm đi.” Chờ bà ấy xuống lầu xong hấn mới cúi đầu nói nhỏ với Mục Cận thoát nhìn có chút sợ hãi, “Ba ba cháu đang ngủ.” Nói xong đi vào phòng, để Mục Cận nhìn thấy Mục Nhiên đang ngủ say trên giường.

Mục Cận sợ nhất chính là Mục Nhiên không cần bé, lúc này được nhìn thấy cậu rồi nên cũng không sợ hãi nữa. Bé sợ làm cậu thức giấc, không gây tiếng động mà hướng Dịch Thiên gật đầu.

Dịch Thiên thản nhiên cười, ôm Mục Cận đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hấn bế Mục Cận về phòng của bé, thả bé con lên giường, duỗi tay xoa xoa hai chân có chút lạnh, thấp giọng hỏi, “Sao lại không đi tắt?”

Dịch Thiên không giống Tô Văn Dương, hấn sẽ không dễ dàng đưa nhỏ mà rất nghiêm khắc hỏi, trong lòng Mục Cận có hơi sợ hấn, nhất thời không dám nói lời nào.

Dịch Thiên lấy một đôi tất trong tủ cạnh đầu giường, quỳ thấp xuống vừa đi tắt vào cho bé, vừa không nhanh không chậm nói, “Đi chân trần sẽ bị ốm, nếu ốm ba cháu sẽ rất lo lắng.”

Mục Cận cúi đầu, lí nhí nói xin lỗi.

Nét mặt Dịch Thiên trở nên nhu hòa, hấn lấy áo khoác mặc vào cho bé, lúc này mới dẫn bé đi rửa mặt đánh răng.

Mục Nhiên tỉnh dậy cũng không muộn lắm, thực chất ngay sau khi Dịch Thiên dẫn Mục Cận ra khỏi phòng không lâu cậu đã liền tỉnh. Mở mắt ra nhìn thấy căn phòng xa lạ, cậu lặng người ngốc trong chốc lát, lúc sau mới kịp phản ứng mình đang ở nơi nào.

Bên ngoài trời đã sáng rõ, Dịch Thiên cũng không ở đây, cậu không biết hiện tại là mấy giờ. Chợt nhớ tới Mục Cận, cậu sốt ruột vội xóc chăn lên muốn xuống giường. Vô ý nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út liền ngây người, lại qua vài giây mới hồi phục tinh thần nhanh chóng đứng dậy.

Khi Mục Nhiên xuống lầu Dịch Thiên vừa mang Mục Cận ra nhà kính trồng hoa chơi. Mục Cận cầm chiếc vòi tưới nhỏ tự mình tưới cho cây, nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn người đến là Mục Nhiên, vội vội vàng vàng thả vòi xuống chạy như sóc đến bám lấy người cậu. Dịch Thiên đi theo sau, tựa vào giá sách nhìn hai người.

Mục Nhiên cúi xuống ôm Mục Cận lên, nhẹ giọng hỏi, “Mục Cận tự mình rời giường sao?”

Bé con vươn tay ôm cổ cậu, lại xoay sang liếc Dịch Thiên một cái mới nho nhỏ đáp, “Chú nói ba đang ngủ, chú mang Mục Cận xuống đây.”

Mục Nhiên bé bé đi qua, nhìn Dịch Thiên có chút xấu hổ nói, “Sao không gọi em dậy...” Cậu bình thường đều dậy sớm, không biết tại sao hôm nay lại ngủ lâu như vậy.

Dịch Thiên vươn tay vuốt má Mục Nhiên, “Muốn để em ngủ thêm một chút.”

Kì thật cũng không phải hành động gì quá thân mật nhưng Mục Nhiên nghĩ đến Mục Cận vẫn còn ở đây, cả người trở nên xấu hổ. May thay đúng lúc đó dì giúp việc mang bữa sáng đến, mới có thể giải vây cho cậu.

Cơm nước xong, Mục Nhiên gọi điện cho Vương Cầm báo xin nghỉ việc.

Cậu biết tính tình của Vương Cầm, nếu cậu xin nghỉ lúc này đảm bảo sẽ không có nửa tháng lương trước đó. Nhưng cậu cũng không có biện pháp, hiện giờ cậu không thể trở về đó nữa.

Chờ đến khi trả phòng thuê xong, Mục Nhiên tính toán một chút tiền dư của mình, không nhịn được thở dài. Cậu muốn cho Mục Cận đi nhà trẻ, khẳng định phải cần số tiền lớn, tuy hiện tại cậu ở cùng Dịch Thiên nhưng không thể cái gì cũng để anh chi được, Mục Nhiên nghĩ nghĩ, mà không khỏi nhăn nhúm.

Ông nội Dịch Thiên ngày mai sẽ đi, hấn vừa mới đáp ứng mẹ hấn buổi tối về nhà lớn ăn cơm, cúp điện thoại xong liền nhìn thấy Mục Nhiên ngồi trên ghế sofa cau mày ngẩn người. Dịch Thiên đi qua cầm lấy tay cậu, trầm giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Mục Nhiên hoàn hồn, biểu tình nghiêm túc thương lượng, “Dịch Thiên, em muốn ra ngoài tìm việc.”

Dịch Thiên đầu tiên sững sốt, sau đó mày cũng nhíu lại, “Có việc cần dùng tiền sao?”

Mục Nhiên lắc đầu, không khỏi xấu hổ nói, “Mục Cận còn phải đi nhà trẻ, việc học đều cần tiền.” Nói tới đây dừng một chút, trên mặt quẫn bách, “Em cũng không còn nhiều tiền nữa...”

“Chuyện tìm nhà trẻ cho Mục Cận anh đã chuẩn bị cả rồi, đến lúc đó sẽ có lái xe đưa bé đi.” Dịch Thiên rướn người hôn Mục Nhiên, “Điều kiện ở đó cũng rất tốt. Mỗi lớp đều có cô giáo riêng, còn có bác sĩ chuyên môn, nếu em lo lắng anh sẽ tìm thêm...”

Mục Nhiên ngỡ ngác nghe Dịch Thiên nói, đến đó rút cục nhìn không được đánh gãy lời, “Không cần không cần, không cần phiền toái như vậy.” Nhà trẻ Dịch Thiên tìm được cậu quả thực không dám hỏi học phí là bao nhiêu, nhưng nếu đã nói đó là nơi tốt cậu cũng không nguyện ý so đo với anh, tránh cho anh sinh khí.

Mục Nhiên suy nghĩ một chút, do dự mở miệng, “Em còn muốn tìm một công việc, không thể cái gì cũng tiêu tiền của anh được...” Việc trước kia ít nhiều đã tạo nên bóng ma trong lòng Mục Nhiên, dù sao mặc kệ thế nào, nhất định cậu phải có một công việc ổn định, tuyệt đối không có khả năng mỗi ngày đều ở nhà để Dịch Thiên bao dưỡng, vươn tay đòi tiền anh.

Hơn nữa vạn nhất...

Vạn nhất về sau có biến cố gì, rời khỏi Dịch Thiên cậu ít nhất cũng phải có thể tự mình nuôi nấng Mục Cận.

Dịch Thiên không hỏi gì cả, chỉ cần nhìn nét mặt cậu hẳn đã biết trong lòng Mục Nhiên đang nghĩ gì.

Mục Nhiên kì thật chính là người như vậy, bề ngoài thoát nhìn yếu đuối nhưng thực chất lại là người kiên cường nhất. Cậu chưa bao giờ nghĩ tới việc ỷ lại vào hẳn, người ngoài nhìn vào đều cho rằng cậu khẳng định đã lấy được không ít tiền của hẳn, nhưng trên thực tế hai người ở cùng nhau lâu như vậy, cậu thật sự chưa hề lấy một phân tiền nào của hẳn. Chỉ trừ bỏ lần người mẹ câm bị bệnh đó, nhưng cuối cùng số tiền kia cũng không cần dùng đến, trả về tay hẳn không thiếu một cắc nào.

Dịch Thiên biết Mục Nhiên luôn cảm thấy bất an, nhưng hẳn đương nhiên không đồng ý để cậu ra ngoài tìm việc làm, nếu cậu lại

tim một công việc vừa khổ vừa mệt còn không phải tức chết hấn? Trong lòng hấn tính toán đố cậu nghỉ ngơi vài ngày trước, sau đó chính mình an bài công tác cho cậu sau.

“Em vừa mới về, nghỉ ngơi vài ngày đã rồi nói tiếp.” Dịch Thiên mở miệng trong lòng nói mang nặng ý không để cậu cự tuyệt.

Mục Nhiên còn đang do dự, hấn liền trực tiếp đè người xuống hôn.

Dì giúp việc đã đi ra ngoài, Mục Cận ở trên phòng, trong phòng khách một người cũng không có.

Động tác Dịch Thiên ngày càng quá phận, nụ hôn đã dần trượt xuống xương quai xanh Mục Nhiên, vạt áo cũng bị kéo ra. Mục Nhiên vươn tay đẩy anh, hít thở không thông trần trọc gọi tên anh.

Dịch Thiên ngẩng đầu lên, hôn nhẹ vành tai cậu, nhỏ giọng khàn khàn, “Mục Nhiên, đừng để anh chờ lâu!” Hiện tại hấn không làm gì cậu, gần nhất vì lo lắng thể trạng cậu không tốt, thứ hai, hấn cũng biết những việc làm của hấn trước đây đã tạo nên rào cản tâm lý trong cậu. Tuy rằng Dịch Thiên tự chủ vất vả nhưng hấn sẽ không ép buộc cậu, ít nhất hấn cũng muốn được Mục Nhiên gật đầu đáp ứng.

Mục Nhiên nhìn thấu nỗi nại trong mắt anh, cũng hiểu được ý tứ trong lời nói, buông ánh mắt nhẹ nhàng gật đầu.

Buổi tối Dịch Thiên về nhà lớn bồi lão gia tử ăn cơm, Từ Nhiễm ngược lại đến đây làm khách. Từ Nhiễm vừa vào tới cửa liền chú ý đến nhẫn trên tay Mục Nhiên, cô chớp mắt vài cái, sau đó vò đến

nắm lấy tay Mục Nhiên, chặc chặc hai tiếng, “Đây là đồ đặt làm riêng à nha~”

Mục Nhiên không hiểu lắm, chỉ có thể lắc lắc đầu.

Từ Nhiễm híp mắt, “Cứ như vậy bị bắt cóc rồi? Có sính lẽ gì hay không?”

Mục Nhiên cười nhạt, thanh âm có chút bất đắc dĩ, “Chị...”

Từ Nhiễm thở dài, “Được rồi được rồi, không đùa cậu nữa.” Nói xong liền xoay người chơi với Mục Cận.

Lúc ăn cơm Từ Nhiễm nghe Mục Nhiên nói cậu muốn tìm công việc, buông đũa nghiêm túc hỏi, “Mục Nhiên, cậu còn nhớ Cố Viêm không?”

Mục Nhiên suy nghĩ một lúc, nhớ tới lần ấy cùng Từ Nhiễm đi chơi, là người đã dạy cậu đánh bài thì phải.

“Cố Viêm gần đây mới mở một cửa hàng cơm gia truyền, đang tuyển đầu bếp, cậu có muốn đi thử không?” Mục Nhiên đối với ẩm thực rất có thiên phú, nếu phải để cậu tìm một công ty mới, làm một công việc xa lạ, một lần nữa thích ứng với những mối quan hệ xa lạ còn không bằng để cậu làm việc cậu am hiểu nhất thì hơn.

Mục Nhiên vội vàng từ chối, “Em đều là tự mình học, không có bằng cấp gì, sao có thể đến nơi yêu cầu cao như thế được.”

“Đó chỉ là một quán cơm bình thường, chủ yếu làm chút đồ ăn gia đình bình thường, hơn nữa mỗi ngày đều ấn định số khách trên một phòng riêng, cũng không quá mệt mỏi...” Từ Nhiễm càng nghĩ càng cảm thấy thích hợp, lập tức lấy di động ra gọi cho Cố Viêm.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 73

—

Khi Dịch Thiên về tới nhà lớn, Giản Ninh cũng có ở đó.

Giản Ninh mới ở nước ngoài về không lâu, nghe nói Dịch lão gia tử đã trở lại liền thay mặt trưởng bối trong nhà tới ân cần thăm hỏi. Dịch gia cùng Giản gia quan hệ không tồi, Giản Ninh lại là học trò của mẹ Dịch Thiên, hiển nhiên chuyện này đối với mọi người là lẽ thường tình. Hôm nay trong nhà có nhiều người nên Dịch Thiên không muốn phá hủy tâm trạng lão gia tử, hấn yên lặng gặt đầu chào Giản Ninh, thanh âm mang đầy vẻ xa cách.

Chuyện của Dịch Thiên và Mục Nhiên ồn ào huyền náo như vậy, ngay cả lão gia tử cũng phải xuất hiện, Giản Ninh làm sao có thể không hay biết. Trong lòng y khó chịu vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì tươi cười. Chờ đến khi tầm mắt vô tình đảo qua chiếc nhẫn nơi ngón áp út của Dịch Thiên, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Mẹ Dịch Thiên cũng chú ý tới, bà ấy kéo Dịch Thiên tới bên cạnh, nhìn nhẫn thấp giọng kinh ngạc hỏi, “Đây là có ý gì?”

Dịch Thiên cười, không trả lời trực tiếp mà chỉ thản nhiên nói, “Qua một thời gian nữa con sẽ đưa cậu ấy ra nước ngoài kết hôn.” Dịch Thiên cảm thấy hai đại nam nhân cũng không phải quá câu nệ, ở trong lòng hấn thực ra chỉ cần đeo nhẫn lên thì chính là quan hệ hôn nhân. Hiện tại Mục Nhiên vừa mới trở về, sinh hoạt còn chưa ổn

định, chờ tới khi mọi chuyện an bài ổn thỏa, hắn sẽ mang cậu ra nước ngoài đăng kí kết hôn.

Mẹ Dịch Thiên nhăn mi mắt húng nói, “Sao lại kết hôn? Con mang người về cho mẹ xem mặt.”

Dịch Thiên nắm chặt tay bà ấy, trấn an nói, “Bây giờ vẫn chưa thích hợp, sau này cơ hội sẽ gặp mặt.”

Mẹ Dịch Thiên trừng mắt lườm hắn, “Giữ như giữ bảo bối vậy, mẹ liếc mắt một cái cũng không được?”

Dịch Thiên cười cười không hé răng, hắn biết tuy mẹ hắn sẽ không nói lời khó nghe với Mục Nhiên nhưng chính là đến tuổi này rồi, không tránh khỏi có chút lớn giọng của người bề trên, bà ấy lại còn là tính tình tiểu thư, lỗ như hỏi vấn đề gì không hay, cuối cùng lại không thoải mái lẫn nhau. Mục Nhiên vốn vẫn mang nhiều bất an, nếu bị mấy lão nhân công kích lại muốn dẫn Mục Cận trốn đi thì hắn phải làm thế nào?

Mẹ Dịch Thiên thấy hắn không nói lời nào, cũng không cưỡng cầu nữa, đơn giản hỏi, “Vậy cậu ta dẫn theo đứa nhỏ kia, mấy đứa con đang ở cùng một chỗ?” Lúc ấy bà nghe thư kí Giang nói Mục Nhiên thu dưỡng một bé gái lưu lạc, vốn là người thích trẻ con, chính mình cũng thường xuyên làm từ thiện, nên nghe xong tin này suy nghĩ của bà về Mục Nhiên mới thoáng có chút thay đổi.

Dịch Thiên dạ một tiếng.

“Hai người đàn ông sao có thể chăm trẻ con được? Hay là để mẹ chọn vài người làm cho mấy đứa?”

Dì Trương dù việc nhà hay trông đứa nhỏ đều rất cẩn thận, Dịch Thiên cũng không muốn trong nhà có nhiều người lạ liền lắc đầu cự tuyệt, “Không cần, đứa nhỏ rất hiểu chuyện.”

Mẹ hắn vẫn không hết hi vọng, nhỏ giọng nói, “Vậy hôm nào mang đứa nhỏ về cho mẹ xem?”

Dịch Thiên bắt đắc dĩ cười, biết bà ấy thực sự thích trẻ con, đành cười gật gật đầu.

Mẹ con hai người bọn họ cứ như vậy không coi ai ra gì mà trò chuyện về Mục Nhiên cùng Mục Cận, mẹ Dịch Thiên không lo Giản Ninh bên cạnh là người ngoài, hắn đương nhiên không coi y tồn tại, Giản Ninh nghe bọn họ nói chuyện, tay chậm rãi nắm thành quyền, nụ cười nơi khóe miệng từng chút dần phai nhạt.

Cơm xong xuôi Dịch Thiên ra ban công gọi điện cho Mục Nhiên, biết cậu và Mục Cận vừa cùng Từ Nhiễm ăn cơm xong, Từ Nhiễm vừa mới về, lại nói, “Lát nữa còn phải nói chuyện một lúc với ông nội, cũng không biết khi nào mới về nên em đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh.”

Mục Nhiên ở bên kia chần chờ lên tiếng trả lời, nghĩ nghĩ lại dặn dò, “Vậy lúc về... nhớ lái xe cẩn thận.”

Dịch Thiên cười khẽ, cũng không nói chuyện.

Mục Nhiên bị anh cười đến đỏ mặt, quần bách kêu một tiếng. “Dịch Thiên...”

Dịch Thiên dựa vào ban công, ngẩng đầu nhìn trời đêm cao lồng lộng, mơ hồ còn có thể thấy vài vì sao, trên mặt là biểu tình ôn nhu hiếm thấy. Hắn thích nhất nghe Mục Nhiên gọi hắn như vậy, thanh

âm rất thấp, có chút do dự, lại mang theo đôi phần xấu hổ, giống như đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng cậu luống cuống cầm chặt ống nghe. Nếu lúc này đem cậu ôm vào lòng, hôn ánh mắt, chóp mũi, khoe miệng, cậu sẽ khấn trương mà run lên, nhưng vẫn sẽ ngoan ngoãn phối hợp động tác của hắn...

“Dịch Thiên?” Mục Nhiên không nghe thấy hắn nói gì, kì quái hô một tiếng.

Dịch Thiên hoàn hồn, xấu hổ mình thế mà lại thất thần, trả lời, “Cứ vậy đi, nhớ ngủ sớm một chút, đừng chờ anh.”

Mục Nhiên ở bên kia ừ một tiếng, lúc này hắn mới cúp điện thoại.

Dịch Thiên cùng ông nội nói chuyện xong đã gần mười giờ tối, Dịch Hải Chiêu vẫn như cũ không để ý đến hắn, đến lúc cần phải nói chuyện thái độ cũng vô cùng không tốt. Trong tâm Dịch Thiên áy náy, mặc kệ Dịch Hải Chiêu nói gì cũng không một câu chống đối, ngược lại bác cả còn thay hắn nói đỡ vài câu.

Lúc Dịch Thiên đi ra Giản Ninh vẫn chưa về, thấy hắn, Giản Ninh đứng lên chào mẹ hắn, nhìn ra là ý tứ muốn cùng Dịch Thiên đồng thời rời đi.

Dịch Thiên cũng không để ý, chào mẹ vài câu rồi ra về.

Giản Ninh đi theo phía sau hắn, đến gara mới vươn tay kéo hắn lại, nhẹ giọng nói, “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Dịch Thiên xoay người nhìn y, lãnh đạm lên tiếng, “Anh nói đi.”

Giản Ninh nhắm mắt, gian nan hỏi, “Về sau chúng ta còn có thể làm bằng hữu hay không?”

Dịch Thiên không trực tiếp trả lời, hấn nhìn người trước mặt, một lúc lâu mới mở miệng nói bốn chữ, “Tâm thuật bất chính.”

Giản Ninh sửng sốt.

Dịch Thiên thản nhiên nói tiếp, “Lừa gạt cô giáo của mình cùng con trai của bà ấy, không biết có nên gọi là tâm thuật bất chính hay không?” Sắc mặt Giản Ninh nháy mắt trắng bệch, Dịch Thiên cũng không chờ y trả lời, gạt tay y ra bước lên xe.

Giản Ninh ngờ ngác nhìn bóng lưng Dịch Thiên, đến khi phục hồi tinh thần muốn đuổi theo, vừa mới chạy lên một bước xe Dịch Thiên đã lập tức khởi động rời đi.

Giản Ninh đứng yên tại chỗ, trên mặt nhuốm vẻ thống khổ. Há mồm cố gắng nhẹ thốt lên một tiếng Dịch Thiên, chính là đợi hồi lâu, đã không còn có người nắm lấy tay y, khẽ cười trả lời y nữa.

Dịch Thiên về tới nhà trời thì đã khuya, hấn vừa mới mở cửa dì giúp việc đã tiến lên đón, thấp giọng nói, “Dịch tiên sinh đã về.”

Dịch Thiên gạt đầu, đang muốn hỏi bà ấy đã nói tiếp, “Tiểu thư đã ngủ, còn Mục tiên sinh vẫn đang chờ ngài.”

Dịch Thiên nhăn mi đi vào phòng khách, quả nhiên thấy Mục Nhiên nằm ngủ trên ghế sofa, trên người đắp một chiếc chăn mỏng.

Dì giúp việc thấy Dịch Thiên đi qua, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhón chân trở về phòng mình.

Dịch Thiên cúi người muốn bế Mục Nhiên lên, tay vừa mới chạm đến lưng cậu đã mơ màng mở mắt, nhẹ giọng gọi, “Dịch Thiên?...”

Thanh âm còn mang vẻ mờ mịt không xác định.

Dịch Thiên ngồi xổm xuống, vươn tay sờ mặt cậu thử nhiệt độ, mắt húng nói, “Sao không vào phòng mà ngủ?”

“Em...” Mục Nhiên ngồi thẳng dậy, vốn định đáp “Em muốn chờ anh”, nói ra lại cảm thấy xấu hổ, cuối cùng áp úng chuyển thành “Em không ngủ được.”

Dịch Thiên buồn cười nghe, cũng không vạch trần mà nghiêng người mỗ nhẹ lên miệng cậu, “Về sau không được chờ muộn như vậy nữa.”

Mục Nhiên đáp ứng.

Cậu vốn định nói với Dịch Thiên chuyện tìm việc làm, nhưng nghĩ lại sự tình vẫn chưa chắc chắn, cậu cũng không biết mình có thực sự sẽ làm ở đó không, nên đành từ bỏ suy nghĩ này. Thoáng quay đầu tránh cái hôn của Dịch Thiên, nhẹ giọng hỏi, “Trong nhà không sao chứ, không có việc gì đúng không?”, vừa nói vừa không tránh khỏi lo lắng trên mặt.

“Không có việc gì, đều tốt lắm.” Dịch Thiên dừng một chút lại nói, “Mục Nhiên, anh định mời mấy người Hạ Húc Đông ăn một bữa, tiện thể thông báo chuyện của chúng ta.”

Nếu đổi lại là người khác nghe thấy, phỏng chừng đều đã cười choáng váng. Trong nhà đã chấp nhận, hẳn còn muốn công khai với bằng hữu, mặc kệ về sau như thế nào, chỉ cần lấy thân phận người yêu của Dịch Thiên đã đủ đi khắp nơi diễu võ dương oai.

Nhưng có điều người nghe thấy lại chính là Mục Nhiên, người hận không thể càng ít người biết càng tốt. Cậu tổng cảm thấy tin ở

cùng một nam nhân đối với thanh danh của Dịch Thiên thực không tốt chút nào, vì vậy lập tức lắc lắc đầu, “Mời ăn cơm là tốt, nhưng cũng đừng...”

Dịch Thiên biết ý tứ của cậu, đánh gãy lời cười hỏi, “Em cho là bây giờ còn có người không biết chuyện của chúng ta?”

Mục Nhiên ngậy ra một lúc.

Dịch Thiên kéo cậu đứng dậy, “Cũng không phải sẽ có quá nhiều người, chỉ là Hạ Húc Đông với Lục Xa và vài người nữa, em không cần mất tự nhiên.”

Mục Nhiên theo bước chân Dịch Thiên đi lên lầu, nghe vậy xong đành nói, “Không bằng anh mời họ đến nhà đi, em nấu cơm là được...”

Dịch Thiên bị tinh thần “chủ nhà” này của cậu trạc đến tâm run rẩy, nắm chặt tay cậu cúi đầu hôn lên, cười lớn đáp, “Được! Tất cả đều nghe lời em.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 74

—

Ngày hôm sau Từ Nhiễm đến đón Mục Nhiên đi gặp Cố Viêm, trên xe còn dẫn theo một bé trai khôi ngô.

Từ Nhiễm vừa đỗ xe xong, cậu nhóc liền tức khắc mở cửa nhảy xuống, tay cầm khẩu súng đồ chơi, miệng chiu chiu bắn phá xung quanh.

Từ Nhiễm vội vàng xuống xe xách cậu nhóc lên, mông nhỏ bị tét một cái, “Từ Triết Hạo! Mi tưởng cô mi là đứm ngọc sao!!!”

Mục Nhiên từ lúc nghe thấy tiếng động cơ bên ngoài đã dẫn Mục Cận đi ra, vừa vặn nhìn thấy Từ Nhiễm đang giáo huấn trẻ nhỏ.

Cậu nhóc kia so với Mục Cận có vẻ lớn hơn một chút, tóc cắt ngắn lộ ra gương mặt trắng nõn, lông mày rậm cùng đôi mắt phá lệ to tròn, thoát nhìn cực kì khỏe mạnh khác khỉnh.

Mục Nhiên đi tới, có chút kinh ngạc hỏi, “Đây là...”

Từ Nhiễm bất đắc dĩ cười, “Bé con nhà anh hai tôi, tôi giúp trông nó vài ngày.”

Mục Nhiên gật gật đầu, ngồi xổm xuống ôm Mục Cận nói, “Mục Cận, mau chào anh đi con.”

Mục Cận còn chưa kịp hé miệng chào, bé trai kia nhìn thấy Mục Cận liền giơ súng trong tay lên hướng bé, miệng bùm bùm bắn đạn.

Nhất thời mọi người cùng im lặng như tờ.

Từ Nhiễm hoàn hồn, càng hung hăng xách Từ Triết Hạo lên, vồ đen đét vào cái mông nhỏ, lực đạo so với vừa rồi còn lớn hơn.

Từ Triết Hạo dùng sức đạp chân, miệng ngao ngao vừa kêu vừa khóc, đứt quãng gào lên, “Cháu ghét cô... Ghét côooooo~~~”

Mục Nhiên ở bên cạnh dở khóc dở cười khuyên nhủ.

Từ Nhiễm ném Từ Triết Hạo trở lại trong xe, lúc này mới xoay người nhìn Mục Nhiên cười trừ, “Cha mẹ nó bình thường đều bận rộn nên đều để bà nội trông, xem ra đã bị chiều hư rồi.”

Mục Nhiên cười nói, “Không có việc gì, trẻ con tuổi này đều như vậy.”

Chờ lên xe, Từ Nhiễm nghiêm khắc giáo huấn một lần, Từ Triết Hạo mới nức nở lí nhí chào, “Chào chú Mục , chào Mục Cận.” Nói xong còn đem đồ chơi mình yêu thích trong tay ra đưa cho Mục Cận, tỏ vẻ nguyện ý cho cô nhóc mượn chơi.

Mục Cận quay đầu nhìn Mục Nhiên, thấy cậu đồng ý lúc này mới tiếp nhận đồ chơi của Từ Triết Hạo, tò mò tìm hiểu. mấy bạn nữ ở nhà trẻ của Từ Triết Hạo đối với mấy món đồ súng ống như vậy thường không có hứng thú, cả ngày đều ôm búp bê chơi đồ hàng. Cậu nhóc thấy Mục Cận không cự tuyệt lập tức phấn khởi xán đến, chỉ đồng chỉ tay “Phải bật đèn ở nơi này” rồi “Án chỗ này là đạn sẽ bắn ra”...

Mục Cận yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn cậu nhóc, ý bảo mau mau ẩn chót mở.

Lúc bọn họ đến quán, Cố Viêm đã đứng ở cửa chờ.

Cố Viêm so với Mục Nhiên thoạt nhìn lớn hơn một chút, vóc dáng rất cao, người cũng khỏe mạnh chắc nịch, khi nói chuyện lớn tiếng sang sảng, xem ra là một người tùy tiện không có tâm cơ. Y vừa nhìn thấy Mục Nhiên liền đi lên ôm người vỗ vỗ vài cái chào hỏi, động tác cùng thần thái vô cùng quen thuộc, người không biết còn tưởng Mục Nhiên là anh em thất lạc nhiều năm không gặp của y.

Chờ Cố Viêm nói chuyện với Mục Nhiên và Từ Nhiễm xong, lúc này cúi đầu mới nhìn thấy bé gái đang khẩn trương đứng sau cậu, tay gắt gao nắm chặt gấu áo, y vội vàng cười một cái tự nhận là “thân thiết hiền lành”, ngồi xổm xuống nhìn bé con nói, “Người bạn nhỏ, cháu tên là gì a?”

Mục Cận bị y dọa sợ, giật mình, góc áo Mục Nhiên cũng bị nhéo thành một đoàn.

Từ Triết Hạo trừng mắt từ bên cạnh Từ Nhiễm chạy tới che trước mặt Mục Cận, giơ súng đồ chơi về phía Cố Viêm, “cạch cạch” vài tiếng.

Cố Viêm tỏ vẻ trúng đạn như thật, anh dũng ngã xuống đất. Từ Nhiễm kéo Từ Triết Hạo về, không khách khí tung cước đạp Cố Viêm một cái, “Được rồi, cậu mau đứng lên cho tôi, đừng bày ra cái vẻ “ông chú đáng khinh” kì quái kia nữa.”

Cố Viêm ủ rũ đứng lên, y quả thực rất thích trẻ em, nhưng không hiểu sao mọi đứa nhỏ đều sợ y, chỉ cần nhìn thấy đã la hét như nhìn

quái thú.

Mục Nhiên cười ôm Mục Cận lên, đùa với bé để bé thoải mái nói chuyện với Cố Viêm, mọi người cùng trò chuyện đi vào cửa hàng.

Quán ăn của Cố Viêm cũng không lớn, có hai tầng lầu, ở giữa là một gác xép lửng nhỏ. Toàn bộ quán đều được trang trí cầu kì, từng món đồ tinh xảo xinh đẹp. Thế nhưng quán ăn lại không làm những món đắt tiền gì mà cá muối tổ yến, thực đơn đơn giản là những món ăn thông thường gia đình. Quán đã mời được lão Chu làm bếp trưởng, Cố Viêm còn muốn tìm một đầu bếp khác. Đồ ăn trước kia Mục Nhiên làm thực sự để lại ấn tượng sâu sắc với y, thế nên y mới trực tiếp quyết định mời cậu.

Mục Nhiên vẫn là có chút thấp thỏm lo lắng, đề nghị để mình làm trước vài món ăn để lão Chu đánh giá.

Cố Viêm nghe vậy cũng không có ý gì, liền mang Mục Nhiên vào phòng bếp. Từ Nhiệm ở bên ngoài chờ bọn họ, thuận tiện trông hai đứa nhỏ chơi ở trong sân.

Chờ Mục Nhiên làm tốt đồ ăn xong, lão Chu cầm đĩa ném thử, ném xong sững sốt hỏi, “Cậu thật sự chưa từng học nấu ăn?”

Mục Nhiên có phần xấu hổ lắc đầu, “Thật sự chưa từng học ạ.”

Hút thuốc uống rượu đánh bạc cậu không ham mê, quán bar quán ăn đêm lại càng không bao giờ tới, cậu không có thời gian, lại càng không có tiền, duy nhất chỉ có nấu cơm là xem như yêu thích. Khi cậu nhìn hạ một người ngốc cũng không có gì làm, liền cân nhắc mua chút nguyên liệu nấu ăn, gia vị... Dù sao cho dù là một củ

cải trắng, lượng muối đường khác nhau, cách nấu khác nhau đã đem lại hương vị không giống nhau.

Lão Chu gật đầu, nói với Cố Viêm, “Không thành vấn đề, tôi trước sẽ chỉ dẫn cậu ấy một thời gian, để cậu ấy làm quen dần với thực đơn của quán.” Lão vốn là nghe được người nọ quen với ông chủ, cũng không phải đầu bếp học chuyên nghiệp nên không an tâm, cảm thấy Mục Nhiên nhất định là dựa vào quan hệ mà vào. Có điều sau khi nếm những món này, lão hoàn toàn yên tâm vào tay nghề của cậu.

Tâm tư của Cố Viêm vốn đã không còn đặt ở lão Chu, gật đầu cho lấy lệ, sau đấy chọn đĩa gọi lớn với nhân viên, “Mau đem cho tôi bát cơm.”

Chờ sau khi giải quyết mọi chuyện xong, di động Mục Nhiên cùng lúc vang lên. Cậu nghe điện thoại, Dịch Thiên ở bên kia hỏi, “Ở đâu vậy, anh đến đón hai người.” Trước khi Dịch Thiên đi làm cậu đã nói mình sẽ đi ra ngoài cùng Từ Nhiễm, hiện tại cũng đã đến giờ ăn trưa, đã tới giờ Dịch Thiên gọi điện thoại.

Nơi này cách công ty của Dịch Thiên có chút xa, Mục Nhiên nói địa điểm xong, lại nói, “Anh đừng tới đón, em đưa Mục Cận về được.”

Dịch Thiên lại không nhiều lời, nói cậu ở đó chờ hẵn lập tức tới, sau đó ngắt điện thoại.

Từ Nhiễm ở bên cạnh trêu ghẹo vài câu, Mục Nhiên đỏ mặt rần rần đứng lên trốn đi.

Trong quán có một ít loại hoa cỏ cây cối, Từ Triết Hạo không biết từ nơi nào đào ra được một con sâu. Nhóc tay cầm sâu chạy đến trước mặt Mục Cận, thỉnh linh vươn tay giơ sâu ra, đặc ý dào dạt chờ Mục Cận bị dọa tới mức kêu to khóc nháo.

Có điều Mục Cận vốn là ai? Bé sinh ra ở một thôn nhỏ trong núi, hướng chi khi còn lưu lạc thường xuyên ngủ ở gần thùng rác, làm sao có thể sợ sâu a?

Bé cho rằng Từ Triết Hạo muốn đưa sâu cho mình chơi, liền yên lặng vươn tay cầm lấy, còn sờ sờ râu trên đầu sâu thật dài.

Từ Triết Hạo khiếp sợ trân trân nhìn Mục Cận.

Lấy trí lực cùng nhân sinh năm tuổi của cậu nhóc hoàn toàn không lý giải nổi sự việc phát sinh trước mắt, trước đây không chỉ đám con gái ẻo lả trong lớp, kể cả cô giáo đều bị nhóc dọa sợ mau chóng hất sâu đi cơ mà.

Từ Nhiễm ở trên lầu cười hai đũa nhỏ đến chảy cả nước mắt, Mục Nhiên cũng có chút dở khóc dở cười. Cậu nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền quay đầu chào từ biệt Cố Viêm và Từ Nhiễm, xuống lầu ôm Mục Cận ra ngoài chờ Dịch Thiên.

Dịch Thiên lái xe tới, không nhịn được hỏi, “Vì sao lại tới tận đây?”

Mục Nhiên vội vàng kể chuyện về quán ăn của Cố Viêm, cậu mới tìm được việc làm nên vô cùng cao hứng, khi nói chuyện thanh âm đều cao lên, vui vui vẻ vẻ.

Dịch Thiên vẫn luôn lắng lắng mà nghe, chờ Mục Nhiên nói xong hẳn mới quay đầu nhìn cậu, không nhanh không chậm thấp giọng

hỏi, “Thế nào lúc trước lại không cùng anh thương lượng một chút?”

Mục Nhiên sửng sốt ngăn người, tái mở miệng có chút kích động nói nhanh, “Lúc trước chưa xác định chắc chắn, nên em không...”

Dịch Thiên nắm lấy tay cậu, trấn an nói, “Em đừng vội, anh không phải đang tức giận.”

Mục Nhiên dừng lại, luống cuống nhìn Dịch Thiên.

Dịch Thiên nói tiếp, “Mục Nhiên, em muốn làm việc mình thích, muốn kiếm tiền nuôi gia đình, anh đều đồng ý, cũng sẽ ủng hộ em.” Nói tới đây, tay hắn bất giác siết chặt lại, biểu tình trở nên nghiêm túc, “Nhưng em đừng nghĩ đem công việc này trở thành đường lui của mình và Mục Cận sau này.”

Mục Nhiên đang suy nghĩ gì, hắn đều vô cùng biết rõ. Hắn kì thật không tình nguyện muốn cậu đi tìm việc làm, nhưng là hắn cũng không muốn ép buộc quyết định của cậu, giống như trước kia luôn ra lệnh bắt cậu làm cái này làm cái kia.

Nếu công việc này thực sự hợp với Mục Nhiên, Dịch Thiên hẳn đương nhiên sẽ không ngăn cản. Nhưng hắn không muốn trong lòng cậu lưu lại đề phòng, vì sợ hắn “vứt bỏ” mà giữ cho mình một “đường lui”.

Mục Nhiên cho rằng cậu che giấu rất khá, thực không nghĩ tới anh có thể nhìn thấu mình như vậy, thậm chí còn kiên nhẫn từng chút từng chút trấn an.

Nếu luôn bất an hoài nghi, luôn ôm thái độ bị quan với tương lai, vậy cùng anh một chỗ còn có ý nghĩa gì? Nếu đã muốn quyết định ở

cùng nhau, chẳng lẽ không nên toàn tâm toàn ý tín nhiệm mà trả giá?

Mục Nhiên miên man suy nghĩ trong đầu, một lúc lâu sau, cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt Dịch Thiên, tay nắm chặt tay anh, không hề sợ hãi rụt rè như trước đây mà cực nghiêm túc chân thành, trịnh trọng đáp ứng một câu.

“Được.”

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 75

—
Ngày cuối tuần, Mục Nhiên tỉnh dậy từ rất sớm.

Hôm nay mấy người Hạ Húc Đông muốn tới nhà họ ăn cơm, cậu vốn là muốn dậy sớm một chút để chuẩn bị, kết quả vừa mở mắt liền nhìn thấy Dịch Thiên, tầm mắt ngoài ý muốn mà không rời đi được.

Lẽ ra hai người dây dưa nhiều năm như vậy, cho dù một lần nữa thích người này thì rung động mãnh liệt ban đầu cũng nên sớm bình tĩnh trở lại, chính là Mục Nhiên thực sự không biết mình bị làm sao, cho dù là lần thứ mấy cậu nhìn thấy Dịch Thiên, trong lòng vẫn không khỏi luống cuống khẩn trương, thậm chí còn có phần xấu hổ.

Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, nhìn bao nhiêu lâu, dường như vẫn không đủ.

Mục Nhiên ngờ ngác nhìn Dịch Thiên đến xuất thần, cũng không biết qua bao lâu, Dịch Thiên đột nhiên siết lấy thắt lưng đem cậu ôm vào ngực, mắt vẫn nhắm chặt, ghé vào bên tai cậu khàn giọng nói, “Không trộm hôn anh một cái sao?”

Mục Nhiên nhất thời cứng ngắc, nằm trong ngực anh dịch dịch ra, thanh âm có chút quẫn bách lí nhí vang lên, “Dịch Thiên, anh tỉnh từ bao giờ...”

Dịch Thiên nhẹ chạm má vào vành tai cậu, cười trả lời, “Đã sớm tỉnh. Chờ nửa ngày cũng không được một cái hôn nên đành phải tự mình chủ động vậy.” Nói xong cũng không chờ Mục Nhiên trả lời liền xoay người đặt cậu ở dưới thân, từ tốn hôn lên.

Qua không bao lâu, trong chăn đột nhiên làm rầm vài cái, mơ hồ có thể thấy người bên trong hơi giãy giụa, có người ám ách lên tiếng nói mấy câu, sau đó trên giường lại không thấy có động tĩnh. lát sau đó, trong phòng liền vang lên tiếng thở dốc đầy áp lực.

Chờ đến khi Mục Nhiên thực sự rời được giường đứng lên đã là chuyện của một giờ sau đó. Tóc tai toán loạn thành một đoàn, áo ngủ bị mở ra gần hết. Cổ, xương quai xanh đều phủ kín dấu hôn, dấu vết ở sau lưng thậm chí còn lan cả xuống nơi quần áo che đi không thể nhìn thấy. Quần ngủ bị ném xuống đất, Mục Nhiên cũng không cố muốn nhặt, đổ mặt mặc nhanh quần lót, nhảy xuống giường lóe thân chạy vào phòng tắm. Động tác của cậu quá nhanh, Dịch Thiên vươn tay cũng không kịp giữ lấy, bất đắc dĩ cười cười.

Hắn thừa nhận hắn có chút không nhịn được, nên mới đè nặng người để cậu dùng tay giúp mình phát tiết một lần. Mới có thể Mục Nhiên đã then thùng thành như vậy, nếu sau này thực sự làm sẽ phải làm thế nào a... Dịch Thiên càng nghĩ càng cảm thấy không xong, đành xuống giường đi theo vào phòng tắm.

Hai người bọn họ cùng ra khỏi phòng ngủ, khi ấy đã gần mười giờ. Mục Cận đã dậy ăn sáng từ sớm, hiện ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách chơi đồ hàng. Bé đã quen với sinh hoạt ở nơi này, vừa tỉnh dậy cũng không nháo nhào tìm Mục Nhiên nữa.

Mục Nhiên đi xuống lầu, Mục Cận vừa thấy cậu liền buông đồ chơi trong tay xuống, chạy qua ôm lấy chân cậu. Mục Nhiên bị Dịch

Thiên “khi dễ”, cả người mềm nhũn vô lực, Dịch Thiên xoay người ôm Mục Cận lên, đăm đăm hỏi bé khi nào rời giường, đã ăn sáng chưa.

Mục Cận đã không còn sợ Dịch Thiên, hai tay nhỏ nhỏ ôm lấy cổ hắn thành thực trả lời.

Hôm nay trong nhà mời khách, Dịch Thiên sợ Mục Nhiên mệt nên muốn gọi thêm vài đầu bếp và người làm từ nhà chính tới, nhưng Mục Nhiên cảm thấy mình vẫn nên tự mình xuống bếp thì hơn, như vậy cũng có vẻ có thành ý. Dịch Thiên nghe lời cậu, không tìm thêm người đến nữa.

Buổi chiều Hạ Húc Đông và Từ Nhiễm đến từ sớm. Từ Nhiễm còn cố tình mang Từ Triết Hạo tới để chơi cùng Mục Cận.

Từ Triết Hạo hôm nay đeo một cái mặt nạ, bên trong lộ ra vòng kim cô, một bộ dạng ta đây cực đẹp trai!

Cậu nhóc vừa vào cửa, từ xa nhìn thấy Mục Cận, cặp chân ngắn liền vội vàng chạy qua, sau đó kéo Mục Cận về phía cửa, chỉ vào hộp giấy trên tay Hạ Húc Đông, “Bánh ngọt! Bánh của nhà tớ!” Bà nội Từ Triết Hạo biết Từ Nhiễm muốn dẫn bé đi ra ngoài làm khách, cố ý dặn người trong nhà làm bánh ngọt điểm tâm cho bọn họ mang đi.

Từ Nhiễm bị đứa nhỏ này nháo đến đau đầu, vội vàng để Hạ Húc Đông mang bánh ngọt đưa cho dì Trương, lúc này mới cùng Dịch Thiên và Mục Nhiên vào nhà.

Dì Trương tiếp nhận bánh đi vào phòng bếp, Từ Triết Hạo liền kéo Mục Cận chạy theo cùng. Chờ bà ấy bày bánh ngọt ra xong,

trước hết cắt cho hai đĩa nhỏ mỗi người một miếng. Từ Triết Hạo cầm đĩa xắn ăn một miếng to, đang muốn hỏi Mục Cận bánh ăn ngon không, liền thấy bé bung bánh ngọt chạy tới phòng khách, ghé vào chân Mục Nhiên hô, “Ba ăn.”

Nói xong giơ tay đưa bánh tới trước mặt Mục Nhiên.

Hạ Húc Đông cảm thán Mục Cận hiểu thảo hiểu chuyện, vừa nhắc đầu thì nhìn thấy Từ Triết Hạo đứng ở bên sofa nhìn bọn họ, liếc mắt một cái xong cúi đầu gặm một miếng bánh, lại liếc một cái, lại cúi đầu ăn, nửa điểm ý tứ muốn chia sẻ cho người lớn cũng không có.

Hạ Húc Đông quay đầu nhìn Từ Nhiên, “Sao anh lại có xúc động muốn đánh nó quá vậy?” Đều là trẻ con tuổi không sai biệt lắm, vì sao Mục Cận nhà người ta ngoan ngoãn hiểu biết, còn cháu nhà này lại một bộ dạng lúc nào cũng muốn chọc tức chết người a~

Mấy người ngồi trên ghế cười hàn huyên vài câu, Mục Nhiên đứng dậy vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Lục Xa gần tới giờ ăn mới đến, trừ bỏ Lâm Hàm trên cơ bản mọi người đều đã đông đủ. Dịch Thiên đang đứng cạnh Mục Nhiên nhìn cậu làm đậu nhồi thịt, chờ Mục Nhiên làm xong nước xốt nóng rưới lên đậu hũ, Dịch Thiên liền duỗi đĩa gấp một miếng ném thử, xong rồi lại thuận tay gấp một miếng khác đưa lên miệng Mục Nhiên, thấp giọng cùng cậu nói chuyện, thoạt nhìn vô cùng thân mật.

Lục Xa từ xa đã nhìn thấy bọn họ, một lúc lâu mới quay đầu hỏi Hạ Húc Đông, “Thằng kia có đúng là Dịch Thiên không ông?”

Hạ Húc Đông trắng mắt quát to một tiếng, “Tôi xin cậu đừng hỏi mấy vấn đề ngu ngốc như vậy.” Sau lại cảnh cáo nói, “Tôi cho cậu biết, đừng dại mà đi trêu chọc Mục Nhiên, tốt nhất là giữ cái miệng thối hoắc của cậu cho tốt, trêu cậu ta mất hứng thế nào Dịch Thiên cũng xử đẹp cậu.”

Lục Xa suy sụp hạ mắt, ra vẻ thương tâm.

Mấy người lớn trong phòng người nấu cơm thì nấu cơm, người nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, chẳng ai để ý quản mấy đứa nhỏ.

Mục Cận ngồi bệt trên thảm nhà, trước mặt là cái bàn tròn nhỏ, bên trên đặt bánh ngọt của bé và Từ Triết Hạo, trong tay cầm con robot Từ Triết Hạo đưa, ngoan ngoãn ngồi xem cậu nhóc biểu diễn “Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung” ở đằng trước.

Từ Triết Hạo vất vả lắm mới tìm được một khán giả chăm chú như vậy, hưng phấn cầm gậy huơ loạn xạ. Dũng mãnh ném một con gấu bông, dẫm nát đầu nó, sau đó cầm gậy nhảy dựng lên, còn hô lớn một tiếng, “Nhận một gậy của lão Tôn!”

Thanh âm khí thế đều không tồi, chính là lúc rơi xuống chân không đứng vững, một gậy này không chỉ đánh vào vai Mục Cận, cả cái bàn tròn cũng bị lật lên, bánh ngọt vương vãi khắp nơi.

Mục Cận còn chưa kịp phản ứng, ngơ ngác ngồi dưới đất không dám động đậy.

Từ Triết Hạo lồm cồm bò dậy, vừa ngẩng đầu nhìn thấy trên đầu cổ Mục Cận hằn lên vết đỏ lớn, Mục Cận còn chưa khóc, nó đã đứng tại chỗ há mồm khóc rống lên.

Hạ Húc Đông cùng Từ Nhiễm nghe được vội chạy tới, Từ Nhiễm thấy vậy một lời cũng không hỏi, trực tiếp nhắc Từ Triết Hạo lên tét mông.

Mục Cận lúc này mới kịp phản ứng đau đớn, đỏ mắt vươn tay sờ trán của mình. Hạ Húc Đông vội vàng ôm bé dậy, ngăn tay bé lại dỗ dành, “Mục Cận ngoan, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, tuyệt đối không được dùng tay sờ vào.”

Dịch Thiên và Mục Nhiên cũng nghe thấy tiếng động bên này liền đi ra. Mục Cận nhìn thấy Mục Nhiên, ủy khuất gọi “Ba” một tiếng. Mục Nhiên còn đang làm bếp tay không tiện, không dám ôm bé đành bước tới xem. May mắn gậy kia là bằng nhựa, cũng không có chuyện gì, vết đỏ lát nữa cũng sẽ tự tiêu.

Mục Nhiên thấp giọng dỗ bé, “Mục Cận ngoan, một lát sẽ không đau...” Nói xong lại vội vàng khuyên Từ Nhiễm đừng đánh Từ Triết Hạo nữa.

Dịch Thiên đón lấy Mục Cận từ trong ngực Hạ Húc Đông, nhíu mày nhìn trán bé, vỗ nhẹ lưng trấn an bé một chút, sau đấy nói với Mục Nhiên, “Anh đưa bé đi thay quần áo”, rồi lên lầu.

Một đám người còn lại bầu lấy Từ Triết Hạo, đông một tiếng tây một tiếng trêu nó khi dễ con gái không phải nam tử hán.

Từ Triết Hạo mặt đầy nước mắt, giải thích nửa ngày cũng không ai nghe, thế là lại ngoác miệng ra khóc lớn. Mọi người xung quanh cười đến không thở được, ngay cả Từ Nhiễm cũng bị cậu nhóc chọc cho cười.

Lần này ăn cơm vốn là để công khai mối quan hệ với Mục Nhiên, thế nên Dịch Thiên cũng không lảng tránh mời Lâm Hàm. Nhưng đến cuối chiều y vẫn không xuất hiện, tất cả mọi người còn tưởng y sẽ không tới, ai ngờ đang lúc ăn cơm Lâm Hàm lại đến đây.

Khi y xuất hiện Hạ Húc Đông chợt lo lắng, nếu y làm ra chuyện gì, không kể đến Dịch Thiên, chỉ cần Từ Nhiễm trông Mục Nhiên như gà mẹ trông con cũng làm gã ăn đủ. Thế nhưng cách xa lo lắng của Hạ Húc Đông, Lâm Hàm cái gì cũng không làm, đơn giản chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống, an an tĩnh tĩnh ăn cơm, một câu dư thừa cũng không có.

Mục Nhiên mới đầu còn cảm thấy xấu hổ, sau vì bận rộn chiếu cố Mục Cận và Từ Triết Hạo ăn cơm, dần dần không còn tâm tư suy nghĩ miên man.

Loại không khí này tự nhiên không thể thiếu rượu, bọn người Lục Xa vốn quen băng bệnh dạ dày của Dịch Thiên ra sau đầu, theo thói quen mà chuốc rượu hấn. Dịch Thiên đang muốn cự tuyệt, Mục Nhiên đã lôi tay hấn, thấp giọng nói, “Bác sĩ nói anh không được uống rượu...”

Cậu nói chuyện rất nhỏ, nhưng Dịch Thiên nghe xong liền lập tức nở nụ cười, gật đầu nói, “Được, anh không uống.” Đến lúc này mọi người mới biết Mục Nhiên vừa mới quản không cho Dịch Thiên uống rượu.

Nhất thời trên bàn có người chặc chặc hai tiếng, cảm thán Dịch Thiên mới thế mà đã biến thành thê nô. Từ Nhiễm nghe thấy cười lạnh, “Còn hơn ai đó muốn có người quản cũng có ai nguyện ý quản.”

Người nọ sờ sờ mũi cười khở, “Được rồi Từ đại tiểu thư, cũng không cần chọc vào vết thương của tiểu nhân thế chứ.”

Lục Xa huých huých tay Hạ Húc Đông, lằm bằm, “Bà xã ông sao đáng sợ vậy...”

Hạ Húc Đông lườm sang một cái, “Liên quan rắm gì tới ông.”

Mọi người trêu đùa cợt nạt nhau, không khí trên bàn ăn rất tốt, không ai nhắc tới chuyện trước kia của Dịch Thiên và Mục Nhiên, đương nhiên lại càng không một ai dám châm chọc Mục Nhiên như hồi trước. Duy độc có Lâm Hàm thủy chung không nói một lời nào, chỉ cúi đầu uống rượu. Ngẫu nhiên y cũng sẽ ngẩng đầu, tầm mắt dừng trên người Dịch Thiên vài giây, rồi lại cúi xuống.

Đợi cơm nước xong Lâm Hàm đã say không ngoài ý muốn. Hạ Húc Đông sợ y gây chuyện, thấp giọng nói với Lục Xa mấy câu. Lục Xa lập tức đứng lên, cười nói, “Tôi hôm nay còn có việc phải đi trước, mấy cậu chậm rãi ngồi chơi. Lâm Hàm tôi tiện đường đưa cậu về nhé.” Xong cố ý nói xin lỗi Mục Nhiên vài câu, sau đấy mới đỡ Lâm Hàm dậy dìu đi ra ngoài.

Lâm Hàm ngược lại không né tránh, lảo đảo đi theo Lục Xa.

Chính là ra gần đến cửa, y đột nhiên hô tên Dịch Thiên.

Mọi người không hẹn đều im lặng, Dịch Thiên đứng lên, trên mặt như cũ thản nhiên không biểu tình.

Lâm Hàm quay đầu nhìn hắn, cái gì cũng không nói, hồi lâu sau mới trở lại khoác vai Lục Xa, “Đi thôi.”

Lục Xa dìu y ra ngoài, cửa vừa đóng sau lưng, Lâm Hàm liền buông ánh mắt, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Lục Xa có chút không đành lòng, nhưng gã cũng chỉ hít một hơi, nói, “Được rồi đừng nghĩ gì nữa, đi thôi.”

Lục Xa và Lâm Hàm đi không bao lâu, những người còn lại thấy thời gian không còn sớm liền lục tục đứng dậy chào ra về.

Mục Nhiên và Dịch Thiên tiễn Từ Nhiễm ra về cuối cùng. Trước khi đi Từ Triết Hạo đem hết người máy và ô tô trong balo cho Mục Cận, Mục Cận lắc đầu trả lại, cậu nhóc càng đem toàn bộ đồ chơi đẩy trở về, vẻ mặt non nớt đầy nghiêm túc nói, “Lần sau tớ còn mang những thứ khác cho cậu.”

Từ Nhiễm cười mắng, “Tiểu tử thói chưa đi đã nhớ thương lần sau sao...”

Hạ Húc Đông biết những thứ này đều là bảo bối của Từ Triết Hạo, người khác liếc một cái nó cũng không cho hưởng chi là đem tặng, gã lập tức vô sỉ cười, “Từ Triết Hạo thành nhóc này nha, chưa gì bây giờ đã bắt đầu biết đưa sính lễ rồi...”

Hạ Húc Đông chính là ngoài miệng nói đùa, gã làm sao biết được mấy lời “đánh rắm” này của gã sau này thế nhưng lại trở thành sự thật cơ chứ.

Mục Nhiên nhìn hai đứa nhỏ bất đắc dĩ cười trừ, cậu thấy Từ Triết Hạo kiên trì như vậy, liền nhỏ giọng nói Mục Cận cảm ơn nhận lấy, lại để bé mời cậu nhóc lần sau đến nhà chơi. Mấy người vừa cười vừa nói vài câu, cuối cùng Từ Nhiễm mới thực sự cáo biệt ra về.

Chờ xe bọn họ đi rồi, Mục Nhiên hăng còn ngăn người đứng ở cửa.

“Làm sao vậy?” Dịch Thiên hỏi.

“Em...” Từ khi Lâm Hàm rời đi cậu vẫn luôn ần ần khó chịu. Cậu nhìn Lâm Hàm, không thể không nghĩ về chính mình. Cậu cùng Dịch Thiên, kì thật cũng không phải tâm tình gì đáng đặc ý dạt dào, điều võ dương oai. Nhiều năm như vậy, đi đến được kết quả như bây giờ, trong lòng ngoài cảm kích cũng chỉ có cảm kích.

Mục Nhiên muốn nói với Dịch Thiên rất nhiều, chính là hé miệng lại chỉ có thể thốt ra một câu, “Cám ơn.”

Dịch Thiên lắc đầu, giữ lấy Mục Cận đã mệt mỗi ngủ thiếp đi trong tay, trầm giọng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Mục Nhiên không khỏi xấu hổ, chột dạ.

Dịch Thiên một tay ôm lấy Mục Cận, một tay nắm Mục Nhiên.

“Trở về đi...”

Mục Nhiên cười một tiếng, trở tay, ngón tay đan vào kẽ tay Dịch Thiên, gát gao nắm chặt lại.

Bọn họ gặp nhau, mở đầu không phải hai người cùng nhìn nhau mỉm cười nói “Xin chào”; trên đường mặc dù trải qua đủ loại thương tổn hiểu lầm; thực may mắn kết cục không phải tiếc nuối cùng lãng quên.

Cậu vẫn luôn mong có một cái gia, cuối cùng thì ông trời của cho cậu một gia đình rồi.

Trong phòng ngọn đèn ấm áp, hạnh phúc của bọn họ, về sau còn rất dài.

...

..

.

“Được.”

[Chính văn hoàn]

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phiên Ngoại 1

01.

—

Mẹ Dịch Thiên một lần nữa đi tìm gặp Từ Nhiễm.

Kể từ lúc Dịch Thiên và Mục Nhiên chuyển về sống cùng nhau đến bây giờ đã được hai tháng, vậy mà bà đến người cũng chưa được gặp. Biết Từ Nhiễm có quan hệ tốt với Mục Nhiên, bà liền dứt khoát kéo cô đến hỏi han mọi chuyện.

Từ Nhiễm cười nói, “Bác gái, bác muốn cháu trả lời Mục Nhiên tốt như thế nào hay tại sao Dịch Thiên lại thích cậu ấy cháu như thế, cháu quả thật không thể diễn tả được. Chỉ là với những người như chúng ta, số kẻ a dua nịnh hót bên cạnh đã quá nhiều, tìm được một người chân tình thật lòng như vậy thực không dễ dàng. Huống chi trên đời này có bao nhiêu người có thể vì người mình yêu mà ngay cả mệnh cũng không cần cơ chứ?”

Mẹ Dịch Thiên thở dài, thấp giọng nói, “Bác cũng biết cậu ta đối với Dịch Thiên rất tốt, nếu không lần đó cậu ta cũng không đánh cược cả tính mạng để cứu Dịch Thiên. Nhưng lúc trước làm ra sự việc kia... trong tâm bác vẫn còn cảm thấy vương mắc.”

“Chuyện này đích thật không phải việc đúng đắn, cháu cũng không muốn nói đỡ giúp Mục Nhiên điều gì. Nhưng là bác gái, bác

có thể tiếp xúc với Mục Nhiên một chút, nhìn xem cậu ấy rốt cuộc là dạng người gì.”

Mẹ Dịch Thiên bất đắc dĩ muốn nói hẳn luôn tránh đề bà và Mục Nhiên gặp mặt, bên cạnh bất chợt truyền đến một tiếng thét chói tai.

Hai người đồng thời quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy bên trên bàn điểm tâm đủ loại bánh ngọt tinh xảo, công chúa bé nhỏ của Diệp gia Diệp Hình Di đang oa oa khóc, đứng bên cạnh là Từ Triết Hạo, giữa hai đứa nhỏ là một con nhện đồ chơi bằng mô hình.

Từ Nhiễm thở dài, không cần hỏi cũng biết thằng cháu Từ Triết Hạo nhà mình lại dọa con nhà người ta rồi.

Diệp gia không ngừng dỗ cô bé, bên kia anh trai Từ Nhiễm mặt lạnh đi qua, nhắc Từ Triết Hạo lên không nói hai lời, trực tiếp đánh. Từ Triết Hạo ban đầu còn chịu đựng, về sau thật sự bị đánh đau, rốt cuộc không nhịn được khóc nức lên.

Trưởng bối Diệp gia khuyên vài câu, anh trai Từ Nhiễm mới tha cho cậu nhóc. Từ Triết Hạo vừa được thả xuống đất, nhặt con nhện mô hình lên chạy đến bên cạnh Từ Nhiễm, “Cháu muốn đi tìm Mục Cận chơi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn còn rưng rưng nước mắt, khi nói chuyện lại là vẻ mặt nghiêm túc thành thật, trong ánh mắt còn mang theo chút ủy khuất cùng quyết tuyệt, nhìn qua quả thực muốn cười chết.

Từ Nhiễm dở khóc dở cười nói, “Từ Triết Hạo, nếu mi còn dọa bạn nữa dì sẽ không mang mi đi chơi với Mục Cận.”

Từ Triết Hạo đứng nguyên tại chỗ trừng cô, méo miệng một bộ dạng sắp sửa muốn khóc.

Nó thật ra là bị oan mà. Con nhện kia không phải nó cố ý muốn dọa Diệp Hình Di, rõ ràng Diệp Hình Di nói muốn cùng nó chơi đấỵ thôi. Lần trước nó còn mang nguyên cả bộ mô hình côn trùng chơi với Mục Cận cả một ngày, tại sao Diệp Hình Di chỉ mới nhìn thấy con nhện là đã khóc rồi?

Mỗi lần đều là như vậy, bọn con gái muốn chơi cùng nó, sau đó lại đi mách “Từ Triết Hạo hư làm bẩn váy con”, “Từ Triết Hạo hư đem côn trùng dọa con sợ”, “Từ Triết Hạo hư làm con bị ngã”, sau đó lần nào nó cũng bị mắng bị đánh.

Chỉ có mỗi Mục Cận không ghét robot và côn trùng của nó, bị nó làm bẩn quần áo cũng không mách ai. Từ Triết Hạo yên lặng tự nói với mình, ngoại trừ Mục Cận, sau này nó sẽ không bao giờ... chơi với bọn con gái nữa.

Từ Triết Hạo ở đằng xa hờn dỗi, mẹ Dịch Thiên mỉm cười hỏi Từ Nhiễm, “Mục Cận chính là đứa nhỏ Mục Nhiên thu dưỡng phải không?”

Từ Nhiễm gật đầu cười đáp, “Vâng, đứa nhỏ kia đặc biệt nghe lời, hiểu chuyện vô cùng.”

Mẹ Dịch Thiên nghe xong, ngược lại càng muốn gặp Mục Nhiên và Mục Cận, vì vậy bà quyết định cùng Từ Nhiễm đi đến nơi cậu làm việc.

Lúc bà cuối cùng cũng được nhìn thấy Mục Nhiên, cậu đang thấp thỏm không yên, rất khách khí hỏi bà liệu có phải đồ ăn làm không được hợp khẩu vị. Lần duy nhất Mục Nhiên đến nhà lớn của Dịch gia đã là năm năm trước, lần đó không có mẹ Dịch Thiên ở đấy, cậu lại đến đi vội vàng nên chưa từng có cơ hội được gặp mặt với bà.

Mẹ Dịch Thiên cũng không định học theo kịch truyền hình mà đóng vai bà mẹ độc ác ra vẻ châm chọc khiêu khích Mục Nhiên, bà đơn giản tán dương món ăn của cậu, sau đó hỏi công thức cách làm một vài món, thái độ không quá thân thiện nhưng cũng vô cùng khách khí.

Lúc này đã là cuối chiều, trong quán cơ bản không có khách nên Mục Nhiên cũng không cần vội quay trở vào bếp mà cẩn thận liệt kê công thức cho bà, tựa như khai báo mà tỉ mỉ ghi lại, có bí quyết hoặc điều cần chú ý nào cũng không giữ lại mà chia sẻ toàn bộ. Cậu tuy tướng mạo bình thường nhưng trên người có một loại khí chất ôn hòa, tác phong nói chuyện không nóng không vội, cũng không có nửa điểm không kiên nhẫn.

Mẹ Dịch Thiên yên lặng nghe cậu nói, tâm tình cũng bình thản mà tiếp nhận, cuối cùng dứt khoát nghiêm túc hỏi cậu, “Vậy với người dạ dày không được tốt lắm, lúc ăn nên chú ý những gì?”

Mục Nhiên ở phương diện này có thể nói coi như bằng nửa chuyên gia, lập tức trả lời, “Nên ăn đồ thanh đạm; không được ăn đồ cay, đồ sống, đồ nguội; cũng không được ăn quá no bụng...” Nói liên miên cẩn thận mãi không dứt, nói xong còn kể tên một vài món ăn tốt cho người bệnh dạ dày. Chờ cậu nói xong, thấy người trước mặt sững sốt nhìn mình mới ngại ngùng cúi đầu, “Thật xin lỗi, cháu nói nhiều quá rồi...”

Mẹ Dịch Thiên lắc đầu cười, nhìn cậu nói khẽ, “Cháu rất có kinh nghiệm với vấn đề này.”

Mục Nhiên cười cười, “Cháu...” Mới mở miệng đột nhiên dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp, “Người yêu cháu bị bệnh dạ dày, cho nên bình thường cũng có nghiên cứu... một chút.”

Mẹ Dịch Thiên ngăn ra, cũng không nói gì nữa, chỉ cảm ơn rồi rời đi.

Buổi tối Dịch Thiên tới đón Mục Nhiên, cậu hào hứng kể lại cho anh nghe về cuộc nói chuyện thú vị với một vị khách kì quái, còn không ngớt lời tán dương, “Tuy nhìn bà ấy có vẻ lớn tuổi nhưng thật sự rất xinh đẹp và có khí chất, lúc nói chuyện nhìn động tác cũng biết là người có giáo dục.”

Dịch Thiên rất ít khi thấy cậu khoa trương về một người như vậy, ban đầu còn có chút không thoải mái, càng nghe về sau lại càng cảm thấy không đúng, muốn hỏi lại kĩ càng. Mục Nhiên kể lại tình huống lúc gặp mẹ Dịch Thiên một lần nữa, lòng mày Dịch Thiên hơi nhíu lại.

Về đến nhà, Dịch Thiên liền gọi điện cho mẹ hắn. Bà cũng không phủ nhận mà thoải mái nói phải, còn trách cứ hắn một mực không cho bà gặp Mục Nhiên và Mục Cận.

Dịch Thiên bất đắc dĩ cười, quyết định vài ngày nữa sẽ đưa mẹ hắn tới nhà dùng cơm, dù sao hắn cũng không có ý định mang Mục Nhiên về nhà lớn, tuy cha hắn Dịch Hải Chiêu đã mặc kệ chuyện của hắn với Mục Nhiên nhưng không có nghĩa là ông sẽ tiếp nhận cậu. Đến bây giờ thái độ của ông với Dịch Thiên vẫn còn rất lãnh đạm.

Dịch Thiên biết rõ nếu nói việc này với Mục Nhiên trước cậu nhất định sẽ luống cuống tay chân muốn chuẩn bị cái này cái kia, nói không chừng còn muốn nghĩ ngợi lung tung mấy thứ linh tinh gì đó. Cho nên hắn dứt khoát không nói gì với cậu, cuối tuần trực tiếp đưa mẹ đến xem nhà.

Mục Nhiên vừa nhìn thấy bà liền ngẩn người, đợi Dịch Thiên giới thiệu xong cả người cậu đã cứng ngắc ngồi nguyên tại chỗ. Sau nửa ngày Mục Nhiên mới phục hồi tinh thần bật thốt lên chào một tiếng “Con chào dì”, thanh âm đều có chút run run.

Dịch Thiên bật cười, đi qua khẽ vuốt lưng cậu, “Được rồi không cần khẩn trương, mẹ anh chỉ muốn ghé qua thôi.”

Mục Nhiên ứng thanh, cúi đầu nhìn thấy Mục Cận mới nhớ ra, vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy bé, cẩn thận nói, “Mục Cận mau chào bà nội đi con.”

Mục Cận không có khẩn trương giống Mục Nhiên, ngàng đầu nhìn mẹ Dịch Thiên sau đó nhẹ nhàng kêu, “Cháu chào bà nội!”

Mục Cận lớn lên nhu thận, bé mặc một chiếc váy nhỏ hình huơu cao cổ xinh xắn, hôm nay Mục Nhiên giúp bé buộc hai chỏm tóc gọn gàng, thoạt nhìn vô cùng hiểu chuyện đáng yêu.

Mẹ Dịch Thiên vừa nhìn thấy tiểu Mục Cận, nghe bé ngoan ngoan gọi một tiếng “Bà nội” tâm liền mềm nhũn, thế nhưng bà lại cảm thấy mình không nên thể hiện quá mức thân mật, nếu không thì còn đâu là cái danh trưởng bối nữa, nên chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Ba người cùng nhau ngồi xuống, Mục Nhiên bưng trà đến thì nghe được mẹ Dịch Thiên muốn ở lại ăn cơm chiều, lập tức lại đứng lên xin phép, “Để cháu đi chuẩn bị.” Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, cậu lo sẽ không chuẩn bị kịp, còn chưa chờ mọi người trả lời đã vội vàng đi vào phòng bếp.

Mẹ Dịch Thiên muốn gọi cậu lại, Dịch Thiên ngăn cản bà lắc đầu cười nói, “Mẹ cứ để cậu ấy như vậy đi, nếu không cậu ấy sẽ lại lo

lắng.”

Mẹ Dịch Thiên nhíu mày, “Các con ở đây sao một người làm cũng không có?”

Dịch Thiên cười cười, giải thích với bà kể từ khi Mục Nhiên dọn tới đây tự cậu đảm nhận hết mọi việc trong nhà, vốn đã không cần dì Trương làm cái này cái kia rồi. Vốn Mục Nhiên đi làm ở cửa hàng không có ngày nghỉ, nhưng vì cậu muốn có thời gian nhiều hơn cho Dịch Thiên và Mục Cận nên đã thương lượng với Cố Viêm để nghỉ cuối tuần. Tiệm ăn của Cố Viêm làm ăn rất khá, không có Mục Nhiên hai đầu bếp còn lại cũng phải loay hoay ít nhiều, nhưng đương nhiên tiền lương của bọn họ so với cậu sẽ có chút nhỉnh hơn.

Mẹ Dịch Thiên không đồng ý lắc đầu, nhưng bà cũng biết Dịch Thiên không thích có người ngoài ở trong nhà nên cũng không nói gì nữa. Hai người mẹ con bọn họ ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm một chút, mẹ Dịch Thiên thấy trong phòng khách có piano liền thấp giọng hỏi, “Mục Cận học piano à?”

Dịch Thiên nhẹ gật đầu.

Để Mục Cận học piano là ý nghĩ của hẳn, ban đầu Mục Nhiên còn có chút bận tâm, về sau thấy bé thấy hứng thú với piano nên cậu đành phải đồng ý.

Ánh mắt mẹ Dịch Thiên rơi xuống trên người Mục Cận đang ngồi vẽ bên bàn nhỏ cách đấy không xa, có phần không yên hỏi, “Còn có ý định học cái khác hay không?”

Hẳn và Mục Nhiên không muốn ép buộc Mục Cận nhiều nên cũng không muốn để bé phải học nhiều. Dịch Thiên nhìn hiểu mẹ

hắn, bất đắc dĩ nói, “Mẹ là bà của cháu, nếu thích bé thì đi qua chơi cùng nó, ai dám cười mẹ?”

Mẹ Dịch Thiên bị nói trúng tim đen cũng không đỏ mặt, nhàn nhạt liếc hắn một cái, sau đó như không có gì mà đi qua chơi cùng Mục Cận.

Mục Nhiên làm xong món bánh khoai tây mà Mục Cận thích ăn, đang chuẩn bị lau tay đem ra cho bé và mẹ Dịch Thiên ném thử, tay Dịch Thiên từ phía sau vươn ra, cầm tựa lên vai ôm cậu vào lòng.

Mục Nhiên lập tức luống cuống, quay đầu muốn nói tranh thủ đẩy anh ra. Dịch Thiên tính toán tốt động tác của cậu, ngay lúc cậu quay đầu chuẩn bị mở miệng liền rướn đến hôn một cái, Mục Nhiên bối rối thoáng cứng ngắc cả người.

Dịch Thiên cười, trầm giọng trấn an, “Không có việc gì, bọn họ không nhìn thấy.”

Tay anh hoàn toàn bao lấy người cậu, ngực dán sát vào lưng Mục Nhiên, cơ hồ ôm trọn cậu vào ngực. Mục Nhiên giãy cũng không được, không có biện pháp đành để yên cùng anh bảo trì tư thế thân mật này.

Dịch Thiên nhìn thấy mâm vàng óng ánh bánh khoai tây, thò tay muốn lấy một cái, Mục Nhiên vội vàng quay người đề tay anh lại, gấp giọng nói, “Anh không được ăn cái này, đây là dầu tạc đấy.”

Dịch Thiên bất đắc dĩ thấp giọng nói, “Chỉ ăn một cái thôi.”

Mục Nhiên lắc đầu, “Một cái cũng không được.” Dạ dày anh bị thủng nghiêm trọng nên hiện tại cậu rất chú ý thực đơn hằng ngày, quyết tâm muốn dưỡng dạ dày anh thật tốt.

Dịch Thiên thả bánh khoai tây lại, khóe miệng hơi cười lên thỏa mãn. Tuy hiện tại chỉ được ăn chút ít đồ thanh đạm này nọ, nhưng hẳn biết Mục Nhiên là vì muốn tốt cho hẳn, hơn nữa Mục Nhiên “dữ dằn” như vậy hẳn cũng cảm thấy vô cùng cao hứng. Chỉ sợ đến một ngày cậu không muốn quản hẳn nữa, còn nói với hẳn, “Anh tự sống cuộc sống của mình là tốt rồi.”

Buổi tối không khí bữa ăn tốt hơn ngoài ý muốn.

Mẹ Dịch Thiên tuy thái độ không quá thân cận với Mục Nhiên nhưng cũng không đến mức để một người xấu hổ nói mà không đáp lại một cậu. Bà rất thích Mục Cận, lúc ăn cơm đều chiều cổ bé, Mục Cận cũng dần quen với người “Bà nội” này.

Ngẫu nhiên Dịch Thiên sẽ động đũa gấp một ít đồ ăn không thích hợp, Mục Nhiên ngay lập tức ngăn lại, giải thích cho anh biết trong món đó có cái gì làm tổn thương, kích thích dạ dày. Thái độ cậu chân thành, lại xuất phát từ ý tốt nên ở trước mặt mẹ Dịch Thiên không hề có chút ý tứ cố tình diễu võ dương oai nào.

Mẹ Dịch Thiên trong lòng kinh ngạc, từ lúc nào mà con trai bà được ăn món nào thì mới ăn, không cho ăn thì sẽ thành thực không ăn như vậy nha~

Sau khi cơm nước xong, lái xe đến đón mẹ Dịch Thiên về nhà lớn, trước khi đi hẳn tiễn bà ra ngoài, bà nói, “Con và cậu ấy ở cùng nhau tốt như vậy mẹ cũng không nói thêm cái gì, về phía cha con mẹ có thể chậm rãi nói giúp. Nhưng việc có một đứa nữa, con vẫn nên an bài sớm đi.” Bà tuy rất thích Mục Cận nhưng lại càng muốn ôm đứa cháu trai đích tôn hơn. Bất kể là ông nội Dịch Thiên, hay cha hẳn, thậm chí là cả bà đều nhắm mắt cho qua, đổi lại chỉ cần có đứa cháu trai này.

Dịch Thiên gật đầu, đáp ứng bà.

Lúc hắn trở về, Mục Nhiên túm lấy hắn vội nói, “Lần sau dì đến anh phải nói cho em trước, như hôm nay quả thật quá sơ sài.”

Cậu cũng không hỏi “Em biểu hiện có được không?” hay “Mẹ anh có thích em không?” Hỏi cái này cũng có được gì, hiện tại cậu đang ở cùng anh là sự thật, mà làm thất vọng cha mẹ trưởng bối trong nhà anh cũng là sự thật.

Dịch Thiên ứng thanh, đi qua ôm lấy cậu thấp giọng nói, “Em đừng nghĩ lung tung, anh sẽ xử lý tốt mọi chuyện, sẽ không sao đâu.”

Mục Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu đồng ý.

Dịch Thiên hôn cậu một cái, chuyển chủ đề, “Hạ Húc Đông nói Từ Triết Hạo muốn tìm Mục Cận chơi, ngày mai chúng ta mang cả nhóc đi cùng.”

Mục Nhiên thoáng cười lộ lên, “Mục Cận cũng có bạn để chơi rồi.”

Sau đó hai người bắt đầu thương lượng ngày mai lúc nào đi qua, cần chuẩn bị món quà gì, khi về còn muốn đi đâu khác hay không... Cũng không biết đã qua bao lâu, thanh âm hai người dần dần thấp đi, đèn trong phòng cũng mờ dần rồi tắt hẳn.

MỤC NHIÊN

Cô Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Phiên Ngoại 2

02.

—

Cô giáo Piano hết giờ học rời đi, Mục Cận vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế luyện lại mấy khúc nhạc học được. Mục Nhiên đi tới nhìn Mục Cận trong chốc lát, sau lại ra phòng khách đi đi lại lại, thần sắc bất an không thể ngồi yên.

Dì giúp việc nhìn ra cậu khẩn trương, lôi kéo cậu ngồi xuống, rót một chén trà nhài giúp an thần, cười nói, “Mục tiên sinh đừng lo lắng, việc đâu khắc có đó.”

Mục Nhiên gật đầu ậm ừ một tiếng, lông mày vẫn như cũ nhíu chặt lại.

Mục Cận luyện đàn xong, chạy tới ôm chân Mục Nhiên líu lo hỏi, “Tiểu bảo bảo sinh chưa ba?”

Mục Nhiên cười lắc đầu, lại sờ tóc bé, thấp giọng hỏi, “Con đói bụng hay chưa?”

Mục Cận đang muốn trả lời, bên kia dì Trương đã mang tới vài món điểm tâm, cười nói, “Tiểu thư ăn trước một chút, tôi sẽ lập tức đi nấu cơm.”

Mục Nhiên thoáng đứng lên, “Để cháu làm đi.”

Dì Trương lắc đầu bắt đầu dĩ cười, “Đây là công việc của tôi, Mục tiên sinh ngài đừng tranh cùng.” Đoạn không đợi cậu trả lời liền đi vào phòng bếp.

Mục Nhiên chậm chậm ngồi xuống, trong lòng vẫn phảng phất bận tâm, đang muốn lấy điện thoại gọi cho Dịch Thiên chợt điện thoại cùng lúc đó vang lên. Nhìn thấy là dây số của Dịch Thiên, cậu luống cuống nhấn nút đồng ý, còn chưa kịp nói chuyện ở đầu bên kia Dịch Thiên đã cướp lời, “Đã sinh rồi, là con trai, mẹ con đều bình an.”

Dịch Thiên biết rõ Mục Nhiên muốn hỏi cái gì, dứt khoát một hơi nói hết ra luôn.

Tâm Mục Nhiên cuối cùng cũng lắng xuống, giọng cao hứng nói, “Mẹ con đều bình an là tốt rồi.”

Dịch Thiên ừ một tiếng, lại nói tiếp, “Buổi tối anh sẽ về ăn cơm.”

Mục Nhiên suy nghĩ, do dự hỏi, “Ở đây có người chiếu cố không? Anh đi hình như không tốt lắm...”

Dịch Thiên cười trả lời, “Ở đây có quá nhiều người rồi, bớt đi anh không cũng không thiếu.” Mục Nhiên lúc này mới chịu cúp điện thoại.

Buổi tối khi Dịch Thiên trở về, Mục Nhiên nghênh đón anh, có phần hưng phấn hỏi, “Có ảnh chụp của đứa bé không?”

Dịch Thiên nói lỏng cà-vạt, hơi lắc đầu, “Trẻ con vừa sinh đứa nào chẳng giống nhau, cả người đầy nếp nhăn nhìn chẳng đẹp mắt

gì hết.” Mục Nhiên thất vọng “A” một tiếng, vươn tay giúp anh cởi khuy áo.

Dịch Thiên cầm chặt tay cậu, kéo người vào trong ngực cúi đầu nói, “Đợi mọi thứ xong xuôi anh sẽ mang đứa nhỏ về cho em xem. Được không?” Khi nói chuyện không ngăn được cảm giác đang dở dành người khác.

Mục Nhiên hơi xấu hổ tránh khỏi vòng tay Dịch Thiên, nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý.

Dịch Thiên thỏa mãn cười nhẹ, nhin không được ghé qua hôn cậu một cái.

Đợi đến khi Mục Nhiên nhìn thấy tiểu Dịch Hàng đã là vài tháng sau.

Dịch Hàng hiện tại được cha mẹ Dịch Thiên nuôi, nhưng mẹ anh không muốn hai cha con tình cảm lạnh nhạt nên quyết định cuối tuần đem cháu tới nhà anh, để Dịch Thiên và đứa bé ít nhiều ở chung.

Dịch Thiên vốn ngại phiền toái không đồng ý, có điều Mục Nhiên cả ngày thủ thỉ bên tai hẳn nói muốn nhìn thấy tiểu Dịch Hàng, cuối cùng hẳn không còn cách nào khác đành phải đáp ứng cuối tuần đưa đứa bé qua.

Lần đầu tiên mẹ Dịch Thiên tự mình ôm đứa bé đến, Mục Nhiên muốn lại gần nhìn nhưng có chút không dám, sợ làm bà thấy phản cảm. Dịch Thiên thấy ánh mắt cậu chăm chú đặt trên người đứa bé nhưng vẫn khắc chế chính mình giữ khoảng cách, dứt khoát thò tay muốn bế đứa nhỏ qua cho Mục Nhiên.

Kết quả Mục Nhiên nhìn thấy động tác của anh cũng nóng nảy không thôi, miệng đóng đóng mở mở muốn nói gì đó lại xấu hổ không biết phải làm thế nào. Mẹ Dịch Thiên cũng đành chịu, mặc kệ dạn dò mấy lần thấy hấn vẫn không bé được đúng cách, cuối cùng bà nội cũng phiền, trực tiếp đưa đứa nhỏ vào tay Mục Nhiên.

Mục Nhiên khi còn bé thường xuyên giúp các dì trong cô nhi viện trông trẻ con, động tác bé xem như vô cùng quen thuộc. Cậu cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận đứa bé bằng tay, khuỷu tay trái đỡ đầu, cổ tay bảo vệ lưng, tay phải nhẹ nhàng nâng mông và eo bé.

Dịch Hàng không khóc cũng không nháo, ngoan ngoãn mặc cậu ôm.

Mục Nhiên nhìn tiểu Dịch Hàng, trong lòng mềm nhũn. Cậu chậm chậm ngồi xuống để Mục Cận cũng có thể nhìn thấy đứa bé, thấp giọng nói, “Cận Cận, đây là Dịch Hàng đệ đệ.”

Mục Cận nghiêng đầu nhìn Dịch Hàng, có chút tò mò chạm vào bàn tay mềm nhỏ, nhẹ nhàng thốt lên, “Dịch Hàng đệ đệ.”

Dịch Hàng nghe được thanh âm, đầu hơi nghiêng về phía Mục Cận, há miệng “A” một tiếng.

Mẹ Dịch Thiên muốn nói gì đó, vừa quay đầu thấy Dịch Thiên ôn nhu lại chăm chú nhìn Mục Nhiên, không khỏi dừng lại, cười lắc đầu.

Buổi tối Mục Nhiên lật qua lật lại không ngủ được, chốc lát lại lo Dịch Hàng ngủ không tốt, chốc lại lo bé ăn chưa no. Dịch Thiên kéo người vào trong lòng mình, trấn an cậu, “Không có việc gì, vú em và dì Trương đề sẽ để ý nó.”

Mục Nhiên vẫn là không yên lòng.

Dịch Thiên vươn tay vào trong áo cậu,摸摸 nhẹ lên môi Mục Nhiên, trầm giọng nỉ non, “Nếu em ngủ không được chúng ta liền làm chuyện khác...”

Mục Nhiên không để ý kéo tay Dịch Thiên ra, làm bằm trèo xuống giường, “Không được, không được, em vẫn nên đi nhìn xem thì hơn...” Nói xong vội vàng ra khỏi phòng, một ánh mắt cũng không lưu lại cho hắn.

Dịch Thiên ngồi dậy trên giường, trên mặt vừa bực mình lại buồn cười, nửa ngày sau hắn mới bắt đầu đi lác đào, theo cậu đi xuống giường.

Tiểu Dịch Hàng tuy chỉ qua vào cuối tuần, nhưng bé cùng Mục Nhiên và Mục Cận ở chung rất khá.

Mục Nhiên đối với Dịch Hàng luôn có một loại cảm giác áy náy, nếu không phải bởi vì cậu, Dịch Hàng sẽ không phải lớn lên trong cảnh không có mẹ, lại không được hằng ngày đều ở cùng cha. Cho nên tựa hồ cậu vô thức vô cùng sủng nịnh nhóc, coi Dịch Hàng như con đẻ của mình. Mục Cận càng không cần phải nói, bé vốn là là người hiểu chuyện, lại biết rõ tiểu Dịch Hàng là con của chú Dịch, là em trai của bé, cho nên bé không khỏi càng thêm chiều cố đưa em này.

Dịch Hàng biết đi, Mục Cận liền mang theo nhóc ra hoa viên chơi, dạy nhóc biết hoa cỏ cây cối. Khi đó Dịch Hàng còn chưa nói sõi, nhưng nhóc vẫn sẽ cùng Mục Cận ân ân a a líu nhíu đọc theo, không có người nghe hiểu nhóc nói gì chính cậu bé ngược lại càng vỗ tay cười cao hứng, nước miếng chảy xuống cả khoe miệng.

Dịch Thiên ngược lại tỉnh táo hơn nhiều.

Sinh ra Dịch Hàng đối với hấn mà nói chỉ là hoàn thành nhiệm vụ nối tiếp huyết mạch. Hấn, mẹ Dịch Hàng, và cả đứa nhỏ ba người hoàn toàn không có bất kì liên hệ tình cảm nào, cho nên hấn cũng không giống như những người bình thường được làm cha mà mừng rỡ như điên, ngược lại đối với đứa nhỏ phần lớn so với Mục Nhiên thái độ của hấn lãnh đạm hơn nhiều.

Dịch Hàng khi còn bé cái gì cũng không hiểu, nhóc chỉ biết cuối tuần là thời gian mình vui vẻ nhất. Chú Mục sẽ làm cho nhóc một đồng đồ ăn ngon, chị Cận Cận còn có thể đưa nhóc đi chơi.

Đợi đến lúc Dịch Hàng bảy tuổi, không biết trong nhà có ai nói gì loạn thất bát tao với nhóc, thái độ của Dịch Hàng với Mục Nhiên và Mục Cận chợt cải biến hẳn. Không muốn gặp người, cũng không thích nói chuyện, một lần còn dứt khoát xé tập tranh của Mục Cận. Đó là quyển sách Mục Cận thích nhất, bé giơ tay muốn ngăn cản nhóc, miệng ôn tồn hống khích lệ.

Chỉ là Dịch Hàng không còn như ngày bé dừng lại gây sự, nhóc không chỉ xé sách mà còn cầm xe lửa đồ chơi trên bàn đánh Mục Cận.

Mục Cận đã mười tuổi, vóc dáng cao hơn Dịch Hàng nhiều, khí lực cũng lớn hơn nhưng bé muốn nhường cậu nhóc, tay cũng không chân chính dùng sức nên dễ dàng bị Dịch Hàng đánh xuống. Dì Trương trong phòng bếp nghe được ồn ã vội chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng Dịch Hàng ném cả xe lửa đồ chơi, nặng nề nện lên người Mục Cận.

Dịch Thiên hôm nay có việc phải đi từ sớm, Mục Nhiên lúc rời giường cảm thấy có chút đau đầu nên uống thuốc nghỉ ngơi. Cậu

vốn khó chịu không ngủ được, nghe thấy dưới lầu ồn ào nên cũng xuống giường.

Đợi đến khi Mục Nhiên xuống dưới lầu, nhìn tập tranh bị xé vương vãi trên sàn, còn có xe lửa đồ chơi gãy làm hai đoạn, thoáng bối rối đi đến bên cạnh Mục Cận hỏi, “Đây là làm sao vậy?”

Mục Cận còn chưa mở miệng giải thích, Dịch Hàng đã trừng mắt chỉ Mục Nhiên lớn tiếng hô, “Tôi ghét ông! Chính vì ông mà tôi mới không có mẹ.”

Trong nháy mắt, Mục Nhiên sững sờ đứng im tại chỗ. Cậu hé miệng muốn gọi Dịch Hàng, bên tai đột nhiên ong lên, tầm mắt cũng mơ hồ biến đổi. Mục Nhiên có chút sợ hãi tiến lên phía trước một bước, cả người lại như mất thăng bằng té ngã sòng soài.

Mục Cận thảng thốt hô một tiếng “Ba”, thanh âm đều đã khóc nức nở. Mục Nhiên lắc lắc đầu, đợi đến khi tiếng ong ong bên tai biến mất, tầm nhìn cũng rõ trở lại mới chậm rãi vịn dì Trương và Mục Cận đứng lên, trấn an bé, “Không có việc gì, ba không làm sao cả.”

Dì Trương dìu Mục Nhiên ngồi xuống ghế sofa, sau đó vội vã lấy điện thoại gọi cho Dịch Thiên. Mục Nhiên vốn muốn ngăn cản nhưng thái độ của dì Trương rất kiên quyết, Mục Cận ngồi bên cũng đè tay cậu lại, không cho cậu giữ điện thoại.

Dịch Thiên nhận được cuộc gọi, hủy toàn bộ lịch hẹn quay trở về nhà. Lúc hấn về tới nơi bác sĩ vừa kiểm tra cho Mục Nhiên xong, cậu không có vấn đề gì lớn, chỉ là người hơi phát sốt, tụt huyết áp, hơn nữa cảm xúc không ổn định nên choáng váng.

Bác sĩ kê đơn xong, Dịch Thiên đi qua vuốt trán cậu, lạnh mặt hỏi, “Buổi sáng không được thoải mái sao không nói với anh?”

Mục Nhiên kéo tay anh xuống, nói khẽ, “Em không sao anh đừng lo lắng.” Mỗi lần cậu chỉ cần hơi ồm anh đều như lâm phải đại địch, khoa trương mời bác sĩ đến lúc lúc phải túc trực. Cậu khuyên mấy lần đều không có hiệu quả, không còn cách nào khác đành không dám tùy tiện nói cho anh mình không thoải mái, miễn cho Dịch Thiên phải lo lắng, còn hệ lụy rất nhiều người xung quanh mình.

Dịch Thiên cũng không cùng Mục Nhiên nhiều lời. Hắn nhìn trên mặt đất hỗn loạn sách và đồ chơi nát hỏng, lại nhìn Dịch Hàng đứng ở đằng xa không nói câu gì, quay đầu hỏi dì Trương, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Dì Trương nào dám giấu giếm Dịch Thiên, lập tức kể tất cả sự tình. Mục Nhiên vốn lo lắng Dịch Thiên sẽ nổi giận, nào ngờ anh chỉ lẳng lặng nghe, trên mặt biểu lộ gì cũng không có.

Đợi dì Trương nói xong, Dịch Thiên đi đến trước mặt Dịch Hàng, nhìn đứa nhỏ thản nhiên nói, “Nếu chán ghét ở đây ta sẽ đưa người về. Từ nay về sau đừng bao giờ tới nữa.”

Dịch Hàng ngẩng mặt nhìn Dịch Thiên, mắt tròn ngật nước.

Mục Nhiên bối rối gọi một tiếng “Dịch Thiên.” Anh quay đầu, cau mày lạnh lùng nói, “Em không được nói gì hết, lên nhà nghỉ ngơi.” Đã thật lâu cậu không còn nhìn thấy Dịch Thiên lạnh lùng như vậy, nhất thời không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Dịch Thiên đưa Dịch Hàng về nhà lớn, nói đơn giản tình huống với mẹ hắn, sau đó cũng không để ý lời bà khuyên răn mà quay

lượng rời đi, một phút cũng không nán lại.

Về sau biết được là dì nhỏ ở trước mặt Dịch Hàng nói huyền thuyên, hấn cũng không nói gì, bất động thanh sắc đem mấy người chú hấn tiến cử vào công ty đá hết ra ngoài. Mấy người kia tuy nói ít nhiều đều phạm sai lầm nhưng không đến nỗi bị khai trừ. Chú Dịch Thiên sau vài lần phát giác chuyện không đúng, trong lúc tức giận liền đi gặp Dịch Hải Chiêu làm cho ra nhẽ.

Dịch Hải Chiêu đối với Dịch Thiên thực sự không có biện pháp.

Lão gia tử tuy chưa chính thức truyền lại vị trí gia chủ cho Dịch Thiên, nhưng đã bảy tám năm qua lão không có ý tứ truyền lại cho đứa cháu khác. Con dấu tuy vẫn ở trong tay Dịch Hải Chiêu nhưng tuổi ông ngày càng lớn, rất nhiều sự tình lực bất tòng tâm, chuyện của công ty cũng đã sớm là Dịch Thiên toàn quyền phụ trách. Có đôi khi Dịch Thiên bí mật làm chuyện gì đó, Dịch Hải Chiêu cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Người trong nhà cũng biết, hiện tại bề ngoài nhìn vào Dịch Hải Chiêu là gia chủ, nhưng chính thức khống chế Dịch gia phải là Dịch Thiên.

Việc này cũng không phải khó đoán trước. Nếu Dịch Thiên không có nửa điểm năng lực làm sao có thể khiến Dịch lão gia tử vì việc riêng của hấn mà trở về? Hơn nữa còn cùng hấn đàm phán điều kiện? Con cháu Dịch gia không phải chỉ có mình Dịch Thiên, nếu hấn đơn thuần là một thiếu gia ăn chơi phóng túng, chỉ bằng việc hấn sống chết muốn ở cùng một nam nhân đã sớm bị đá ra khỏi Dịch gia rồi. Hấn là người có năng lực mạnh, còn có một đám người khăng khăng một mực theo người, cho dù không ở Dịch gia cũng

không đỏi chết. Mặt khác Dịch gia nếu thiếu đi Dịch Thiên, ngược lại tồn thất là không thể đo lường.

Ông nội Dịch Thiên cũng là nhìn ra điểm này, nên mới lùi một bước chấp nhận quan hệ của Dịch Thiên và Mục Nhiên, không nhúng tay ngăn trở.

Trên phương diện khác, Dịch Hải Chiêu bản thân cũng không muốn quản nữa. Ông vốn nghe mẹ Dịch Thiên từ trước đó nên rất không vui, hiện tại Dịch Thiên đã xử lý người của người chú này nên ông tự nhiên sẽ không nhúng tay vào.

Chú Dịch Thiên thấy Dịch Hải Chiêu thái độ lãnh đạm, lập tức hiểu được bất an, chờ đến khi về nhà hỏi rõ sự tình với vợ liền tức giận giáo huấn người nọ một chập.

Dì nhỏ của Dịch Thiên kì thật cũng không có ý xấu quá lớn. Con của bà cả ngày chỉ biết mua siêu xe chơi minh tinh, trái lại Dịch Thiên nắm quyền hành trong nội tâm bà không phục, hay châm chọc khiêu khích Dịch Hàng vài câu. Bà còn tưởng trẻ nhỏ cái gì cũng không hiểu, ai ngờ sự tình lại lớn như vậy.

Dì nhỏ cũng không phải người ngu ngốc, lập tức gọi điện cho mẹ Dịch Thiên xin lỗi, lại cố ý gọi cho Dịch Thiên nhận sai, còn để người đưa chút đông trùng hạ thảo qua, nói là để Mục Nhiên nấu canh bồi bổ thân thể. Mục Nhiên cái gì cũng không biết, không ngừng cảm ơn người kia, không ngớt lời khoa trương nói dì của Dịch Thiên là người tốt.

Dịch Thiên nhìn đứa ngốc ở bên cạnh mình, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Hắn sẽ không biết cậu biết ở sau lưng hắn đã làm gì. Với tính tình của cậu, không những không hả giận thoải mái sau khi trả được thù mà ngược lại còn mất ăn mất ngủ, sau đó bắt đầu suy nghĩ lung tung ý chứ.

Dù sao thì đối với Dịch Thiên mà nói, nếu ai làm cho Mục Nhiên của hắn khó chịu, hắn sẽ khiến người đó sống không bằng chết.

Dịch Hàng từ lần bị đuổi về Dịch gia không còn được đón qua nhà Dịch Thiên và Mục Nhiên nữa. Mục Nhiên muốn gặp cậu nhóc nhưng lại sợ khiến nhóc phản cảm, đành gọi điện cho mẹ Dịch Thiên hỏi một chút tình hình của Dịch Hàng. Mục Cận cũng rất thích cậu nhóc, ban đầu bé còn lặng lẽ gọi điện qua muốn nói chuyện với nhóc, nào biết Dịch Hàng vừa nghe nói là Mục Cận gọi điện liền kiên quyết không nghe. Mấy lần đều như vậy, Mục Cận nào có không biết xấu hổ mà tiếp tục gọi qua nữa.

Đợi đến khi Mục Cận gặp lại Dịch Hàng, là ở buổi lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của mẹ Dịch Thiên.

Những dịp như thế này thường nhiều người lui tới, Mục Nhiên đi cũng chỉ xấu hổ nên cậu chuẩn bị tốt quà tặng, để Dịch Thiên và Mục Cận mang đi. Trước đây mỗi khi Mục Cận đến nhà lớn, Dịch Hàng đều dẫn bé đi chơi khắp nơi, lần này nhìn thấy Mục Cận, chẳng những không để ý tới mà còn lập tức quay người chạy ra ngoài.

Mục Cận tìm thấy cậu nhóc cầm xẻng xúc đất ngồi xổm trong hoa viên, bên cạnh là một nhóc béo đang chơi máy bay mô hình. Mục Cận đi qua khẽ gọi tên Dịch Hàng, Dịch Hàng cũng không ngẩng đầu lên, mặt lạnh xối đất loạn lên. Ngược lại nhóc béo kia nghe được thanh âm, hiếu kì ngẩng lên nhìn Mục Cận.

Mục Cận ngồi xổm xuống bên người Dịch Hàng, nhẹ giọng hỏi, “Dịch Hàng, chị và ba ba đều rất nhớ em.”

Dịch Hàng vẫn không để ý tới.

Mục Cận lại nói tiếp, “Là chị không tốt, em đừng giận chị nữa.”

Động tác xúc đất Dịch Hàng ngừng lại, nhóc béo ngồi bên đột nhiên lớn tiếng nói, “Người mới không phải chị, đồ không có cha mẹ, đồ ăn mày.” Nhóc béo này là em của Dịch Hàng, cháu trai dì nhỏ Dịch Thiên, nghe không ít lời bà nội nó nói bậy.

Mục Cận sững sờ, còn chưa kịp phản ứng lại, Dịch Hàng đã ném cái xẻng trong tay, bỏ nhào qua để nhóc béo xuống đất đánh. Nhóc béo kia so với Dịch Hàng còn nhỏ hơn, người lại cong kèn, bị cậu nhóc đánh cho oa oa khóc lớn.

Mục Cận vội vàng đứng dậy đi qua, người lớn ở trong phòng nghe tiếng cũng chạy tới.

Dịch Hàng bị người lớn ôm đi, còn giấy giữa đập vỡ máy bay mô hình của nhóc béo, mặc thẳng nhóc khóc lăn lộn trên mặt đất.

Người lớn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là nhìn thấy Dịch Hàng đánh người liền khiển trách nhóc vài câu. Mục Cận đi đến mở miệng bảo vệ cậu nhóc, còn chưa nói mấy câu Dịch Hàng lại đột nhiên cầm tay bé khóc lớn, “Em nhớ chị, em nhớ chú Mục.”

Tiểu Dịch Hàng lòng tự trọng cao, lúc mới bị đuổi về vẫn còn giận lẫy, Mục Cận gọi điện tới nhóc nhất quyết không để ý. Một thời gian sau nhóc bắt đầu nhớ Mục Nhiên và Mục Cận. Nhóc tuy còn nhỏ nhưng ai thực sự tốt với mình nhóc đều cảm nhận được, những thứ

loạn thất bát tao kia người khác nói, chính nhóc cũng mông lung không biết phải tin ai.

Chỉ là Dịch Thiên không đến đón nhóc, Mục Nhiên một cuộc cũng không gọi cho nhóc, nhóc còn tưởng bọn họ đã quên nhóc mất rồi.

Mục Cận một bên thấp giọng dỗ Dịch Hàng, một bên dùng tay lau nước mắt trên mặt cậu nhóc, sau đó hai người dắt tay nhau đi tìm Dịch Thiên.

Buổi tối hôm đó, Dịch Thiên mang theo Dịch Hàng về nhà.

Dịch Hàng lại một lần nữa khôi phục bộ dạng trước đây, làm nũng với Mục Nhiên, quấn quít đòi đi chơi cùng Mục Cận. Nhóc đã rất lâu không về đây, cả người có chút hưng phấn, cả nhà bị nhóc quấy loạn thành một đoàn.

Dịch Thiên rất nhiều lần muốn mở miệng huấn người, vừa nhìn thấy Mục Nhiên thời thời khắc khắc đều sau lưng che chở cho nhóc, hẳn lại không nói được gì nữa.

Dịch Hàng cuối cùng chơi mệt ghé vào ghế sofa ngủ, Mục Nhiên cúi đầu hôn lên trán nhóc, ôm nó vào phòng ngủ. Mục Cận nhẹ nhàng thu thập đồ chơi trên mặt đất cất đi.

Dịch Thiên nhìn theo hai người, thở dài lắc đầu, “Hai người cứ nuông chiều nó đi!”

TOÀN VĂN HOÀN